

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1. BÖLÜM

EV

Isla Crow dünya parçalara ayrılırken sevdiği adamın kaybolup gitmesini izledi.

Sevdiği diğer adam uyanmadan önce çaresizce bir rüyaya tutunur gibi kolunu sımsıkı tutuyordu. Midesi bulandı, kulakları çınlıyordu...

Çarpışan kılıçların sesi ve dreklerin uluması artık duyulmuyordu.

"Evdesin," dedi Grim, sesinde bir rahatlama vardı ve başı tanıdık bir yere, göğsüne dayalıydı, adamın kalbi yanağının hemen altındaydı. Adamı solumak, ona sokulmak sanki içgüdüsel bir şeydi.

Ev. Omurgasında bir şey harekete geçti.

Geri çekildi.

Adamdan uzaklaştı. Başını eğip kendine baktı. Zırhı ve elleri kan içindeydi. Dudaklarında tuz tadı vardı, savaşın neden olduğu ter ve gözyaşı.

Yaptığı her şey... gördüğü her şey aklına geldi.

Oradan kaçıp gitmek istedi. Tanıştıkları ilk gün yaptığı gibi bu koridordan kaçmak, Lightlark'a, Oro'nun kollarının arasına dönmek istiyordu...

Ama burada olmasının bir nedeni vardı. Kâhine göre Isla ya Grim'i ya da Oro'yu öldürecekti. Bu kaderiydi. Geçmişte

yaptıklarını, öldürdüğü onca insanı biliyorken... Sunling kralına zarar verip vermeyeceğinden emin değildi.

Grim ona yavaşça, temkinli bir şekilde yaklaştı. Sesi yumuşacıktı. "Kalp." Yeniden elini uzattı, elinin her yerine hem kendisinin hem de Oro'nun kanı bulaşmıştı.

Kalp. Isla'nın kalbi ikiye bölünmüştü. Bir parçası onu her şeyden daha çok istiyordu. Diğer parçası yeniden kalbine bir bıçak saplamak.

Grim'in elini tuttu.

"Beni oraya götür," dediğinde Grim'in omuzları gevşedi.

Grim onun ne demek istediğini biliyordu. Her ne kadar ondan nefret etmek istese de her ne kadar ona karşı duyduğu nefretin kök salmasını ve bakımsız bir bahçe gibi büyümesini dilesse de Grim onu tanıyordu. Isla'yı gerçekten tanıyordu. "Isla..."

"Götür. Beni. Oraya." Isla'nın sesi hırıltılı ve kesik kesikti. Isla kendi aletini ya da onun gücünü kullanarak portal açabilirdi ama gücüyle yaptığı şeyleri gördükten sonra, yeteneğini azıcık da olsa kullanma düşüncesi onda kusma isteği uyandırıyor. Grim elini tutmadan önce uzun uzun ona baktı ve sonra oda kayboluverdi. Isla'nın midesi buruldu yine.

Her yer kül içindeydi ve zehirli bir kar katmanı her yeri kaplamıştı. Evler kor hâlinde odunlar gibi yanmıştı. Hiçbir şey ayakta kalmamıştı. Köy yerle bir olmuştu.

Çılgınlığı sessizliği bir tırpan gibi böldü. Yerdeki irili ufaklı cesetler üst üste yığılmış ve katılaşmıştı. Taşın üzerinde biçimsiz şekiller vardı.

Bunu sen yaptın, diyordu içinden bir ses. Sen bir cana- ıwsın.

Hayır. Bunu yapmak istememişti, o...

Gözlerinin önünde anılar uçuşmaya başladı. Buraya geldiğini, geçmişteki aynı şey yüzünden yas tuttuğunu hatırladı. Canı yanmıştı. Canı öyle çok yanmıştı ki kabuk bağlamayı reddeden bir yaraydı artık. Kanamak istiyordu. Kanının akmasını hak ediyordu. Çektiğini acının bir anlamı yoktu, bu insanlar onun yüzünden ölmüştü.

Onun gücü yüzünden.

Gözleri acıyla yanarken dönüp Grim'e baktı. "Beni hapse atmalısın. Ben... ben bir suçluyum. Ben bir hırsızdan ya da katilden bile daha kötüyüm, ben..." Isla yere yığılmak üzereyken Grim onu tuttu.

"Bunu kasıtlı yapmadın," dedi onu omuzlarından tutarken.

Isla nefes alamıyordu. "Yüzlerce insan ölmüşten bu önemli mi?"

Grim'in gözlerine hüznün çöktü. "Önemli."

Isla ondan uzaklaştı. "Bunu söyleyeceksin. Tabii ki bunu söyleyeceksin."

Lightlark'tâki savaşı, kanı, pençeleriyle göğü delen drek- leri düşününce gözyaşları boğazını yaktı. Ciel ölmüş, ikizi Avel onun bedenine sımsıkı sarılıyor... "Ölmek zorunda değillerdi." Göğsüne bir yumruk oturdu. "Neden Grim? Neden saldırmak zorunda kaldım?"

"Nedenini biliyorsun?" Alçak sesle söylemişti. Isla'ya yaklaştı ama Isla aralarında mesafenin kapanmasını istemediği için bir adım geri çekildi.

Isla elbette biliyordu. Her şeyi görebiliyordu, tüm bu ölümlere neyin neden olduğunu: Grim'i kurtarmak için salıverdiği kontrolsüz gücü az kalsın onu da öldürüyordu.

Grim kendi hayatını onu bağlayarak Isla'yı geri getirmişti ama bu geçici bir çözümdü. Sadece Lightlark'ın sonsuz güçle diğer dünyaya açılan portalı kalıcı bir çözüm sunabilirdi.

"Bana söyleyebilirdin. Bunu konuşabilirdik. Her şeyi Oro'ya... söyleyebilirdik."

"Portalı kullanırsak Oro ölür. Bunu asla kabul etmezdi." Grim bir an sessiz kaldı. "Sen asla kabul etmezdin," dedi.

Isla elbette bunu kabul etmezdi. Lightlark'ın portalı adarım temellerine gömülüydü. Onu kullanmak Lightlark'ın ve kral olarak ona bağlı olan Oro'nun ölümü demekti.

Isla etrafını saran ölüme bakarak başını salladı. "Lightlark'ın gerçekten düşmesine izin verir miydin? Kendi diyarını hiçbir şey bilmediğimiz bir dünyaya götürürken diğer diyarların yok olmasına izin verir miydin? Bir kadın uğruna hem de?" Bu çok anlamsızdı.

Grim'in yüzü asıldı. "Bir kadın uğruna değil," dedi öfkeyle, sanki bu sözler ona bir hakaret gibiydi. Isla'ya yaklaştı. "Eşim uğruna."

Eş. Kelime Centennial'den önceki yıla dair binlerce anının saçılmasına neden oldu. Savaş. Aşk. Evlilik. Şimdiye dek hatırlayamadığı tüm anlar. Gözlerini hüsrarla kapattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir hayat uğruna binlercesini riske atmak. Bu bir suç. Bencillik. Canavarlık."

Isla, Grim'in yaklaştığını hissetti. Gözlerini açınca adamı tam karşısında gördü. "Kalp," dedi. Omuzlarındaki dikenler bir iblis gibi görünmesine neden oluyordu. Kanla kaplı zırhı ay ışığında parlıyordu. "Bir kadın uğruna savaşa girmek bir suçsa, beni lütfen bir suçlu olarak gör." Daha da yaklaştı. "Seni hayatta tutmak için binlerce kişiyi öldürmek yanlışsa, o zaman beni cani olarak gör." Isla ona daha dikkatli bakmak için başını geriye attı. Grim ona doğru eğildi. Sıcak nefesi Isla'nın ağzındaydı. "Seni sevmek benim düşü-

şüm demekse... o zaman çoktan dizlerimin üzerine çöktüğümü varsay."

Sesi titriyordu. "Bu iğrenç. Sen... sen bir canavarsın," dedi Isla. Bu sözleri söyledi ama kendini ikiyüzlü hissetti. Üzerinde

durdukları yer, etraflarındaki yüzlerce ölü... Isla bunu Grim uğruna yapmıştı. Onu kurtarmak için.

"Biz canavarız, Kalp Yiyici," demişti Grim, Centennial zamanında. Haklıydı.

Ama bu Isla'nın değişemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Grim, Isla onunla dönerse savaşa son vereceğine söz vermişti. Çok fazla hayat kaybedilmişti. Lightlark kaybediyordu. "Savaşçıları ve drekleri hemen geri çek. Şimdi."

"Yaptım bile." Grim'in elinde kanatlı yarahkları kontrol eden kılıç vardı. "Her şey sona erdi."

Geçmişte birlikte aradıkları aynı kılıçtı bu. Grim'in kullanması için Isla'nın bizzat bulduğu kılıçtı.

Her şey onun suçuydu.

Drekler bir sürü kişiyi öldürmüştü. Isla arkadaşlarının kanının dökülmesine neden olmuştu. Kocasının askerleri onları paramparça etmişti.

Hayatta kalanlar Isla'nın bir hain olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bunca zamandır Isla'nın onlara yalan söylediğini düşünmüş olmalıydılar. Bu gerçek Isla'yı öldürüyordu ama Grim'le gitmek onları güvende tutacaksa ne hissettiğinin bir önemi yoktu. "Tüm dreklere yeraltında kalmalarını emret ve kılıcı hırsızın inine geri görür. Kılıç bir daha asla kullanılmayacak."

Grim'in ona karşı çıkacağını düşünüyordu ama kelimeler ağzından kolayca dökülüyordu. "Söz veriyorum."

Isla şansını zorladı. "Portalı bir daha kullanmayacağına söz ver."

Bu sefer Grim hiçbir şey söylemedi.

"Söz ver."

"Bunu yaparsam burada ölürsün," dedi Grim. "Hepimiz."

Grim'in hayatı tüm tebaasına bağlıydı. Şimdi hepsinin kaderi Isla'ya bağlıydı. Isla etrafına, cesetlere baktı. Canlarını aldıklarına. "Hayatını bana bağlamamalıydın." Gözlerini yeniden kapattı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Grim başparmağıyla çenesine inen gözyaşlarını sildi. "Yine olsa yine yaparım," dedi Grim, boşuktu sesi. "Binlerce kez olsa da yaparım, Kalp, bunu biliyorsun. Her seferinde seni seçerim."

Bunun anlamı: Dünyayı kurtarmak Isla'ya kalmıştı.

2. BÖLÜM TAHT

Isla kendini aylarca odasına kilitleyebilir, pişmanlık ve keder içinde boğulabilirdi. Geçmişte bunu yapmıştı, yaptığı şeyleri ilk kez fark ettiği zamandı.

Fakat gözyaşları Grim'in Lighlark'ta portalı kullanmasına engel olmayacaktı. Kâhinin ölümcül kehanetini anlamasına yardım etmeyecekti. Kendi ölümünün binlercesinin hayatını kurtarıp kurtarmayacağını bilemeyecekti. Sadece eylem gerçekleşecekti.

Duygularını olabildiğince derine gömdü ve Grim'in yeniden arkasından iş çevirmesini önlemenin tek yolunun her toplantının bir parçası olmak olduğuna karar verdi. Her olayın. Onun eşi rolünü oynayacaktı çünkü bu, onun her şeye erişim sağlamasına olanak verecekti.

Ertesi sabah cenaze töreniyle başladı. Grim ona kendi -onların- odasını vermişti ve Isla şafakla uyandı. Lynx ayrı kaldıkları sürede Grim'in ahırlarını neredeyse yerle bir etmişti ve hayvan şu an Isla'yı odanın bir köşesinden izliyordu, yeşil gözleri endişe doluydu. Isla o sırada saçlarını Nightshade tarzında bir tacın altında toplamıştı.

Isla elbisesini dikkatle seçti. Burada etrafı düşmanlarla çevriliyken imajı önemliydi.

Hazır olduğunda titreyen ellerle altın gülü olan kolyesine uzandı. Oro'dan ona kalan tek şey buydu, bir de anılar. Gözyaşları yağmur gibi iniyordu, kolyenin kopçasını açıp çıkardı ve onu cebine koydu.

Aynaya baktığında kendini zorlukla tanıdı. Wildling'in yeşili ve kırmızısı neredeyse gitmiş, onun yerini korsesinde gül işlemelerinin olduğu siyah bir elbise almıştı. Sadık bir Nightshade eşine benziyordu.

Grim'in silah odasına portal açtığında bunun bir yalan olduğunu düşündü. İyileştirici iksir stoku buradaydı, Wildling-ler savaş için hazırlamıştı. Çoğu kullanılmıştı ama Isla geri kalanı aldı, bir yıldız gölcüğü çizdi ve onları doğruca Light-lark'ın revirine gönderdi.

Bu bir riskti ama yüzlerce yaralı savaşçı iyileştirici iksir

olmadan ölebilirdi. Onları savaşı saktuktan sonra en azından bunu yapabilirdi. Nightshade'de sonsuz Nightbane tarlası vardı, iksir onun çiçeğinden yapılıyordu. Eksikliğini fark etmezlerdi.

Portalı kapattı ve Grim kapıyı çaldığı sırada odaya geri döndü.

Isla'nın şiş gözlerine bakarak, "Gitmek zorunda değilsin," dedi. Sanki çenesindeki gözyaşlarını silmek ister gibi elini kaldırdı ama Isla'nın yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti.

Isla'nın sesi soğuktu. "Biliyorum. Yine de gideceğim."

Nightshade'de ölüler gömölüyordu. Savaşçılar kıyıya bakan kutsal bir yerde, kül yığınlarının altına defnediliyordu.

Havada et ve tuz kokusu vardı. Rüzgâr saçlarını geriye yatırırken saçlarına tutturduğu siyah tokaları ortaya çıkardı. Pelerini ile uyumlu olarak uçlarında siyah elmaslar vardı. Or-

tasında kocaman siyah parlak bir elmasın olduğu kolye kasıtlı olarak boynunda apaçık görölüyordu. Bu, Grim'in ona verdiği kolyeydi.

Bazıları nefesini tuttu. Boynundaki elmasla ilgili fısıltılar duydu. Bu kolye onun evliliğinin sembolüydü. Kolyeyi görene kadar belki de onların evli olduğına inanmamışlardı.

"Hain. Buraya ait değilsin," diye birinin mırıldandığını duydu. Haklılardı. Isla Lightlark'a, onunla omuz omuza savaşmış insanlara aitti. Şimdi ise onun halkını kesip biçmiş savaşçıları onurlandırıyormuş gibi yapıyordu. Kederle ağlayan ailelerin tiksintisini, nefretini ve öfkelerini hissediyordu.

Suçluluğı da.

Düşleri küller ve kemiklerle doluydu. Lynx o sabah onu burnuyla dürterek uyandırmıştı. Çarşaf lar yerdeydi. Kendisini tırmalamış gibi kolları çizik içindeydi. Hıçkırıkları yüzünden hâlâ kaburgaları ağrıyordu.

Şimdi bu duyguları derinlere gömmüştü. Bir şey hissetme zamanı değildi. Şu an derisinin altında kıpırdanan ve serbest bırakılmayı bekleyen yok edici gücü düşünmenin zamanı değildi.

Grim ölenler hakkında konuşurken Isla, Lightlark hakkında gizli kapalı bir plan ya da bir tehdit var mı diye her bir kelimeyi can kulağıyla dinliyordu. Grim'se sadece taziyelerini sunuyordu. Arkasında bir sıra savaşçı duruyordu, bağları eğikti ve kılıçlarını kararlı bir şekilde toprağına saplamışlardı. Grim'in konuşması bitince elini salladı ve mezarların üzerini örten küller göğ e savruldu.

"Planlarımızı konuşmak için bu akşam taht odasına bir toplantı olacak," dedi Grim her bir aileye.

Neden ilgisini çektiğini anlamasın diye duygularına ket vurdu. "Bana da bir yer var mı?" Grim'in yüzüne baktı, isteğinin onu rahatsız edip etmediğini görmek istiyordu.

Hiçbir rahatsızlık yoktu. "Sana her zaman yer var," dedi Grim. "Tahtını bizzat ben yaptım."

Yapmıştı, Isla hatırlıyordu. Grim tahtı kendi gölgeleriyle oymuştu.

Isla saatler sonra tahta bir hayalet gibi yürüdü. Anılar karışmış, bir hâl e gelene kadar geçmişle gelecek iç iç e girmişti.

Grim, Centennial'den hemen sonra sarayına Isla'nın eşi -eşiti olduğunu ilan ettiğinde oradakilerin ne kadar öfk elendiğini

hatırladı. Grim, eşine saygı göstermeyenlerin Nights- hade'de bir evi olmayacağını net bir şekilde belirtmişti, hoşnutsuzluk kökünden temizlenmemiş ve yok edilmemiş olsa da gizlice bir ayırık otu olarak büyümeye devam etmişti.

Bu oda... bu tahtlar... Ona dik dik bakan yüzleri tanıdı, yüksek mevkili askerleri ve asilleri de.

Onun önünde eğildiler çünkü yapmazlarsa Grim'in onları deşeceğini biliyorlardı. Sadece Grim ayakta idi. Isla'nın kendisine doğru gelişini tanrılara duyulan bir hayranlıkla izliyordu. Ama odada hiç tanrı yoktu.

"Hükümdarınız döndü."

Kimse itiraz edemedi.

Bir kadın odanın köşesinden onu izliyordu, göğsünde iki kılıcın "X" işareti yaptığı yerde bir avuç işareti vardı. Isla onu geçmişten hatırlar gibi oldu. Bu, Grim'in generali Astria idi. Uzun siyah saçını tek bir örgü olarak bağlamıştı. Çıkık, solgun elmacık kemikleri yüzünü olduğundan daha ciddi gösteriyordu.

Grim'e karşı herhangi bir tehdit olup olmadığını görmek için odayı taradıktan sonra gözlerini yeniden Isla'ya çevirdi ve sanki en büyük tehdidi görmüş gibi gözlerini iyice kısıtı. Tanıştıkları ilk andan beri Isla, kadının kendisinden nefret etmediğini anlamıştı... general sadece Isla'ya güvenmiyordu.

Astria bir sorun olacaktı. Burada, düşman topraklarında olmak Grim'e yalan söylemek demekti. Isla, seçeneklerinin ne olduğunu bulmaya çalışırken gerçek amacını saklamak zorundaydı. Grim'in muhakemesi ona olan aşkından dolayı sisliydi ama generali her şeyi açık seçik görebilirdi.

Isla koridorun sonuna varınca Grim elini tuttu. Onun tahta oturmasına yardım etti.

Gölgeler tıpkı Grim'in uzantıları gibi teninin altında hızla hareket etti ama kalabalık ayağa kalkarken Isla kılını bile kıpırdatmadı.

Isla'nın birden içinde gücünü serbest bırakma arzusu uyandı. Etrafı düşmanlarla çevriliydi. Bazılarını geçmişten değil, savaştan tanıyordu.

Oro için onların arasında oturacaktı. Planlarını öğrenecek ve Oro ve Lightlark'ı riske sokacaklarsa Isla onları durduracaktı.

"Şimdi ne var?" Bir ses sessizliği böldü. Isla ancak bir askerin böyle cesurca konuşacak kadar aptal olduğunu biliyordu. Sesin kaynağını anında gördü, görmemenin mümkün olmadığı iri yarı bir adamdı. Bedenine oturan bir zırh giymişti. Saçı, kafasının ortasından uzanan bir patika gibiydi. Elllerinde kılıç olsa bile kimse onun yanında durmaya cesaret edemiyordu. Kimse onunla temas etmek istemiyor gibiydi. İnsanlara dokunarak onları kontrol edebilen güçlü bir Nightshade'di ve bu onların diyarında asırlar boyunca görülmemiş, nadir bir yetenektir. Grim, sanki ölümüne susamış gibi konuşmaya devam eden adamı duymazlıktan geldi.

"Kazanıyorduk. Neden geri çekildiğimizi bilmediğimizi sanma." Adam gözlerini Isla'ya, boynunda duran kocaman taş a dıktı. "O kolye. O iğrenç bir şey, bir hakaret..."

"Tynan." Grim'in sesi öyle soğuk ve keskindi ki Isla'nın altındaki gölgeler bile durdu. Herkes taş kesmişti. "Babam

askerlerinin dilini kesmekle ünlüydü, hatırlarsın. Emirleri uygulamak konuşmayı gerektirmez, babam hep bunu söylemez miydi?" Suratı asıldı. "Senin dilini nasıl kesmemiş, hayret. Belki de şimdi düzeltilmesi gerekiyordur."

Tynan öfkeyle metal kaplı parmaklarını şakırdatsa tek kelime etmedi. Tehlikeli bir adamdı ama Grim'e karşı değildi. Grim'in gücü onun boyunu aşardı. Gücü tüm odayı doldurmuştu. Grim tahtına dokunmadan odadaki herkesi öldürebilirdi ve herkes bunu biliyordu.

"Yüzlerce savaşçı hayatını kaybetti," diye devam etti Tynan, sesi öfkeyle titriyordu. "Bir kadın uğruna, bir ..."

Grim elini kaldırdı ve Tynan taş kesildi. Nightshade boğulur gibi sesler çıkarıyordu. "O kadın benim karım," dedi Grim. "Ve senin hükümdarın. Ona hizmet edeceksin." Tynan'ı serbest bıraktı ve adam ileri doğru sendeledi. "Şimdi önünde eğil."

"Hükümdar, ben..."

"Eğil dedim."

Isla adamın eğilirken nefretle parlayan gözlerine baktı.

"Daha çok."

Adam ellerini yere değdirdi, metal kaplı eller taşa çarpıp şakırdadı.

"Daha çok."

Tynan alnını yere değdirirken omuzları gözle görülür şekilde öfkeyle titriyordu.

"Evet," dedi Grim tahtına yaslanırken. Sesi eski hâline döndü. "Geri çekilmiş olabiliriz... ama Lightlark'ı kaybetmedik."

Isla dikkat kesildi.

Yavaşça başını Grim'e çevirdi. Grim ona bakmadı bile. Panik bir zehir gibi Isla'nın göğsüne yayıldı. "Tam aksine," diye

devam etti. "Adayı geri almak için en büyük şansa sahibiz. Benim atam da dâhil üç hükümdar Lightlark'ı kurdu." O zaman dönüp Isla'ya baktı. "Onun atası da."

Isla nefes almıyordu.

"Lightlark'ın kralı karıma âşık," dedi Grim şaka yaparmış gibi. Sanki Isla Lightlark kralı Oro'yu kendine âşık edip onun gücüne ulaşmak için bir ajan olarak oraya gönderilmiş gibi bahsediyordu. Salondakiler güldü. Askerler mırıldanmaya başladı. Isla öfkeden deliye döndü. Isla tahtın kollannı sımsıkı kavradı, gölgelerin keskin uçları avuçlarını deliyordu, neredeyse avuçlarından kan akacaktı. Isla herkesi susturmak istiyordu, içinde bir dalga gibi yükselen gücüyle hepsini boğmak istiyordu. Grim'in boğazını sıkıp onu öldürmek istiyordu. Özellikle de sırtarak, "Şimdi Lightlark'ı ele geçirmek için her şeye sahibiz," derken.

Isla, askerlerin ve Grim'in erkanının odadan çıkışını izledi, kam öfkeden öyle ısınmıştı ki nasıl alev almadığına şaşırıyordu. En sonunda kapılar kapandı.

Kılıcını amnda Grim'in boğazına dayadı. Onu oturduğu tahta çiviledi. Sözleri öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Seni manipülatif, cani..."

"Cümlenin sonunu her ne kadar duymak istesem de," dedi Grim, "iğneli sözlerini benden gerçek nefret etmek için sebebin olduğun başka bir zamana sakla." Çenesinin altına dayalı bir kılıç olması onu hiç endişelendirmemiş gibiydi.

Isla dişlerini gösterdi. Grim'in söylediği her şey...

"Lightlark'ı işgal etmeyi düşünmüyorum, Kalp."

Isla inanmıyormuş gibi gözlerini kırdı. "Az önce dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Onlara duymak istediklerini

söyledim, zaman kazanmak için." Isla'nın gözlerine baktı. "Portal seni kurtarabilirdi... ve halkımı da."

Isla kılıcını birazcık çekti. Bunu beklemiyordu. "Neyden?" Geçmişte en büyük tehdit dreklendi ama artık yoklardı. Grim onları yeraltına sürmüş ve onun istediği gibi kılıcı saklamıştı.

"Fırtınalardan," dedi Grim. "Hayal edebileceğin en ölümcül fırtınalardan."

Isla bunu ilk defa duyuyordu. Nightshade'i Centenni- al'den sadece bir yıl önce keşfetmişti.

Grim onun kafasının karıştığını hissetti. "Her birkaç asırda bir olurdu, sonra on yılda bir derken şimdi birkaç yılda bir oluyor. Öngörülebilir fırtınalar değil ve her seferinde daha kötüleşiyor. Fırtına sezonunda yüzlerce kişi ölüyor."

Yüzlerce mi? Isla'mın kaşları çatıldı, Grim başıyla onayladı.

"Sadece hava değil. Hastalık da getiriyorlar. Yaratıklar da. Geceleyin köyler bu yaratıklar tarafından istila ediliyor. Hortumlar çok daha ölümcül. Dreklar o hortumlardan birinde ortaya çıktı ev bir daha da gitmedi."

"Bir fırtına sezonu olacağını nereden biliyorsun?"

"Belirtiler var," dedi Grim. "Gel-git değişti. Bazı hayvanlar toprağın altına giriyor. Yaklaşık üç ay sürer. Tahmin etmem gerekirse tüm kış mevsimi boyunca."

Isla yutkundu. Yüzlerce Nightshadelî tehlikeydi demek.

Belki de çoktan lanetlemişlerdi. Isla'nın kaderi belli değildi... kehaneti yerine getirmek için Grim'i öldürürse hepsi ölürdü...

Hayır. Bu kadere razı olmayacaktı. Kâhin sanki geleceği bir taşa kazınmış gibi göstermişti ama başka bir yol varsa Isla bunu bulacaktı.

"Sana yardım edeceğim. Fırtınaları durdurmana yardım edeceğim."

Grim bir kaşını kaldırdı. "Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Benimle denemedin." Daha önce birlikte çalışmışlardı.

Anılar bir an gözlerinin önünden geçti. Nefesi kesilir gibi oldu. "Benimle çalış. Çözümü portal olmayan başka bir yol bulana kadar bize zaman kazandır."

Isla'ya kaderini değiştirmesine yetecek kadar zaman kazandır.

Grim tereddüt etti. Sonra başıyla onayladı.

Isla derin bir iç çekip geriye yaslanırken hâlâ bacaklarıyla Grim'i tahta çivilediğini fark etti.

Grim'in gözleri yavaşça bedeninde dolaştı, sonra elbisesinin ucuna, oradan uyluklarına vardı. Isla'nın teni karıncalandı.

Bir an Grim'in eliyle belini kavradığını, kendisine doğru yavaş

yavaş çektiğini hayal etti. Eğildiğini, elbisesini başından çıkardığını ve...

Bunun sadece hayal olduğunu fark etti. Bir zamanlar yaptıkları bir şeyin anisiydi ve yanakları alev alev yandı. Grim kapkara gözleriyle onu izliyordu, elleri tahtın kenarlarına yapışmıştı sanki.

Grim onun düşmanıydı. Isla düşüncelerinden dolayı kendinden tiksindi.

Duygularım gömmeyi unut. Onları yakıp küle çevir.

Elbisesini düzelterek ayağa kalktı. "Yarın o zaman." En tatlı gülümsemesini gösterdi. "Lightlark'ı gerçekten tehdit ettiğini anlarsam odamda bana bıraktığın o tatlı bıçakları kullanmanın bir yolunu bulurum." Bir sürü vardı, gardırobundaki asılı pantolonların her bir cebine mükemmel şekilde sığacak biçimdeydiler. "Evliyiz diye seni deşmeyeceğimi sakın düşünme."

Kapıya vardığında, "Senden daha azını beklemezdim, sevgili karım," dedi Grim.

3. BÖLÜM DEMİRHANE

Fırtınaları durdurmak için Grimle çalışmaya başlamadan önce kendisi için yapması gereken bir şey vardı.

Duygularını gömmek işe yaramamıştı, hem de hiç. Onları kontrol etmek için kendisine güvenemiyordu ve güçleri de işin içine girince neden olacakları yıkımı biliyordu.

Bir daha masum birini öldürmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Güçlerini kontrol altında tutması gerekiyordu.

Böyle bir şeyi yaratabilecek tek kişi biliyordu ve onu en son gördüğünde bir bıçağı gözüne sokmuştu.

"Diğer gözümü mü almaya geldin?" diye sordu demirci. Demirhanesinde oturmuş tezgâhında bir şeyi parlarken sırtı Isla'ya dönük duruyordu. Adam otururken bile Isla'dan bir baş daha uzundu.

Bu devasa adamın ormanda bir av gibi onu nasıl kovaladığını ve kanının kokusunu nasıl aldığını hatırladı. Demirci silahlarını işlemek için onun yeteneğini arzulamıştı. Isla o zaman kendini güçsüz hissetmişti. Demircinin o zaman neden kanını bu kadar çaresizce istediğini anlamamıştı ama şimdi biliyordu.

Grim'e söylemeden buraya gelmek tehlikeliydi. Demirci ustasının ona zarar vermek için birden fazla nedeni vardı.

"Sihirli kanını damarlarından çekip çekmeyeceğimi merak ediyorsan, korkmana gerek olmadığını söylemek isterim," dedi arkasına dönmeden. "Bu dünyada öldüreceğim son insan sensin."

Isla'nın yüzü asıldı, biraz alınmıştı. "Neden?"

"Canlıyken daha çok işime yararsın."

Isla bir an sessiz kaldı. "Beni kullanmak için ne gibi bir planın var?"

Demirci cevap vermedi. Elindeki aleti parlatmaya devam etti.

Isla, dilini dişlerinde dolaştırdı. En iyisi hemen konuya girmekti.

"Gücümü kontrol etmenin yolunu öğrenmem lazım. Böyle bir şey yapabilir misin?"

Bir ara bu gücün hayalini kurmuştu. Şu ansa tüm diyarlarda en fazla güce erişebilen tek kişi olduğu için ondan kurtulmak adına her şeyi yapabiliyordu. Bu yetenek onu bir silaha dönüştürmüştü ve kendisi de dâhil hiç kimse onu kontrol edemezdi.

Zihninde görüntüler belirdi. Kül. Cesetlerin gölgeleri. Ölüm...

Ağırlığının altında demircinin sandalyesi çatırdadı. "Doğru metalle bunu yapabilirim. Lakin çok nadir bir metal bu. Herkesin gözü var. Onu yapmak için yaptığım başka şeyleri eritmek zorundayım." Bir an Isla'ya dikkatle baktı. Bakışı daha sonra boynundaki kolyeye kaydı ve gözü ilgiyle parladı. Isla kolyeyi demircinin yapıp yapmadığını merak etti. "Bunun bir bedeli var."

Isla seve seve öderdi. Damarlarında bir ateş gibi dolaşan gücü söndürmek, daha fazla ölüme neden olacak duygusal değişimlerinden duyduğu korkuyu giderecek bir şey için her şeyini verirdi. "Kabul. Ne kadar?"

"Para istemiyorum. Sadece senin verebileceğin bir şey istiyorum."

Isla onun ne dediğini, onun için canlı olarak ne kadar değerli olduğunu söylediğini hatırladı. Nedeni demircinin taze kana ihtiyaç duyması mıydı? Eli bacağındaki kında saklı hançere gitti. Demirci şimdiye dek gördüğü en uzun adamdı. Çok uğraşmadan kafasını iki eliyle ezeceğini biliyordu. Isla şu an kaçmanın iyi bir zaman olup olmadığını düşündü. "Ne istiyorsun?"

Demirci ona doğru eğildi, gözü ateş gibi parlıyordu. "Beni öldürmeni istiyorum."

Isla gözlerini kırptırdı. "Ben... ben anladığımdan emin değilim."

"Çok iyi anladın beni."

Adamın isteği mantıklı değildi. "Neden ben?" İsteddiği şey buysa asırlar boyunca bunu yapmanın yüzlerce yolunu bulabilirdi.

Isla adamın gözüne bıçağı sapladığında demircinin ona demiş olduğu şeyi hatırladı birden. "Sen bile bunu yapamadın."

"Grimshaw'dan çok önce bir hükümdar beni ölümsüzlükle lanetledi, böylece yeteneklerimden her zaman faydalanacaktı." Demirhanesine bir bakış attı. "Bu dünyada hiç kimse benim yarattığım şeyleri yapamaz. Bunu biliyorlardı."

"Bu benim gücümü aşar."

"Babanın gücünü," diye düzeltti demirci. Hükümdar soyundan gelmeyenlerin güçlerle doğması çok nadirdi ama babasının güçleri vardı ve lanetlere karşı bağışıktı.

Demirci babasını tanıyor olmalıydı. Adamdan bir sürü şey öğrenmek, ona babası hakkında ne söyleyebileceğini duymak için içinde büyük bir istek uyandı ama demircinin onunla uzun uzun sohbet etmeye niyeti yok gibiydi. Isla'nın da daha önemli meseleleri vardı. Demircinin ondan kendisini öldürmesini istemesi gibi.

Isla kimseyi öldürmek istemiyordu. Metali ilk başta kullanma amacı buydu.

Demirci onun kararsızlığı sezmişti. "Bana merhamet et," dedi. Isla sonsuza kadar yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Ölümün huzuruna hiçbir zaman erişememenin.

"Emin misin?"

Demirci başıyla onayladı.

"Tamam. Fikrini değiştirirsin diye sana kış sonuna kadar süre vereceğim. Hâlâ bunu istiyorsan... yapacağım."

Dağa benzeyen koca adam birden rahatlayarak küçülmüş gibiydi. Daha sonra işine döndü.

Yaptığı şeylerin asılı olduğu duvardan iki hançeri aldı. Çok eski görünüyorlardı, kabzalarında Isla'nın anlamadığı semboller vardı. Keskin ağızları... durumlarına bakılacak olursa olmaları gerekenden daha parlaklardı. Ateşin yanında, alevin içinde...

metal neredeyse parıltılar saçıyordu. Onları eritmek için hiç vakit kaybetmedi. Bir aletten alevler çıkıp demirhaneyi sımsıcak yaptı.

Demirci ustasını çalışırken izlemek büyüleyiciydi. Adam işinin ehliydi, özenle ve sebatla çalışıyordu. Elinin altında tuhaf metal tamamen erimeden önce renk değıştirdi. Bir yıldız kasesi gibi yeni bir şekle girip pırıl pırıl parladı. Demirci bir kalıp kullanmamıştı. Bir şekilde ellerini yakmadan sıvı metali dökmeyi başardı. Onu kendisi biçimlendirdi. Bu onun gücüydü.

Isla birden adamı birkaç ay sonra öldürmek için anlaşma yaptığına pişman oldu.

Metal parmaklarının altında sertleşmeye başladı. İş bitmeden önce demirci ellerini uzatmasını işaret etti. Parlak metal ellerini yakacak mı diye bir an merak etti ama her şey demircinin kontrolündeydi, metali Isla'nın bileklerine geçirirken metal tenine değmedi bile. Parmaklarının bir hareketiyle metal tamamen soğudu.

Her şey bitmişti.

"Nedir bu metal?" diye sordu Isla. Sanki üzerinde binlerce elmas işlenmiş gibi ışıktaki parıltılar saçıyordu.

"Shade metali," dedi demirci. "Kadim güçten yapılma."

"Kırılmaz mı?"

Demirci başını iki yana salladı. "Sadece onu takan kişinin çıkarması için tasarlandı. Bir de benim. Benim işlerimin her zaman bir koruması vardır."

Güzel. Isla da zaten kısa zamanda ondan metali çıkarmasını istemeyi düşünmüyordu. Bilezikler bileklerine takılır takılmaz omuzları rahatlamayla gevşedi. Gözleri yaşla doldu birden.

Çok sessizdi. Etrafında somutlaşmayı bekleyen sonsuz bağlantıları sürekli engellemesine gerek kalmadan zihninin ne kadar da dinginleşebileceğini neredeyse unutmuştu. Bilezikler işe yaramıştı.

Gücü gitmişti.

Çalışmaya başlamadan önce Grim birlikte yemek yemek için ısrar etmişti. Geç kaldığı için odaya koşarak girdi ve Grim'i masanın diğer ucunda dimdik otururken gördü. Gerekirse sonsuza dek beklemeye razıymış gibi görünüyordu.

Isla içeri girer girmez ayağa kalktı, sanki Isla hayran olunacak bir şeymiş gibi gözlerini kocaman açtı. Isla'nın elbisesine baktı, uzundu ve üzerine binlerce siyah boncuk işlenmişti. Elbise uzun zamandır Isla'nın gardırobunda bekliyordu. Isla'nın pek çok elbisesini yırtıp attıktan sonra Grim'in bir terziyi işe alması işe yaramıştı. Isla, giymesi beklendiği için bu elbiseyi giymişti. İhtiyacı olan son şey Grim'in erkanının onun hareketlerini normalden daha fazla sorgulamasıydı.

Grim bir şeyden şüphelenmiş gibi görünmüyordu. Gü-lümsedi.

Sonra gözleri Isla'nın bileziklerine gitti.

"Kalp Yiyici," dedi temkinli bir şekilde, Grim'in ses tonu göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Odanda bir mücevher dolabı var hatırlarsan." Vardı da. İçi asırlar öncesinden kalma değerli kadim mücevherlerle doluydu, çoğu siyah elması. Ancak hiçbir boynundaki taşla boy ölçüşemezdi.

Isla, onu ve onun sesi kadar basit bir şey karşısında içine yayılan gülünç duyguları görmezden gelerek, uzun masada onunkinin karşısındaki koltuğuna doğru yürüdü. İkisi de masanın iki ucunda oturuyordu. Bu, yemeği resmî kılıyordu. Grim onun bileziklerine bakmaya devam edince Isla aralarında mesafe olmasından dolayı mutlu oldu.

Grim yanında belirip yavaşça bileğini tutuncaya dek. Metale dokununca tısladı. "Ne yaptın, Kalp?"

"Yapmam gereken şeyi," dedi ve önündeki şarap kadehine yöneldi. Hafif bir çiçek kokusu vardı. Bir yudum aldı.

"Kendini saklamak zorunda değilsin," dedi Grim. "Benden de. Buradan da. Asla."

Isla en çok da burada saklamak zorunda olduğunu söylemek istedi çünkü ondan nefret etmesine rağmen Grim'i seviyordu ve bu sevgi ona korkunç şeyler yaptırmıştı.

Grim'e her şeyi dün gibi hatırladığını söylemek istedi. Yemeği es geçtikleri, Grim'in odayı gölgelerle doldurduğu ve Isla'yı tam da bu masanın üzerine yatırdığı zamanı...

Grim onun duygularını hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri daha da koyulaştı. Sanki o da hatırlıyordu.

Sanki o anı görebilecekmiş gibi masanın kenarına kaydı bakışı. Sanki onun tadını alabilecekmiş gibi.

Isla yutkundu ve Grim'in bakışları boğazına döndü. Daha önce onu pek rahatsız etmemiş olmasına karşın kolyesi birden ağırlaşmıştı. Teni karıncalandı ve...

"Demirciye gitmişsin." Grim'in sözleri düşüncelerini böldü.

Isla inkâr etmedi. Grim yüzünü astı, sonra masanın diğer ucuna gidip yerine oturdu.

Sessizce yemeklerini yediler. Yemek mükemmeldi; Grim onun en sevdiği yemekleri -közlenmiş sebzeler, baharatlı tahıllar, tereyağlı patates- yaptırmıştı. Isla tek kelime etmedi ve sessizliği bozma işi Grim'e kaldı.

"Leoparın bahçıvanı ısırıldı," dedi. Gece Lynx Isla'nın ya- mnda yatmıştı ama o gün Isla onu dolaşması için serbest bırakmıştı.

Isla'nın suratı düştü. "Bahçıvan ne yapmış? Lynx kışkırtılmazsa kimseyi ısırılmaz."

Grim gözlerini kıstı. "O yaratık beni de ısırmaya çalıştı. Ona yuva ve yemek vermekten başka bir şey yapmadım üstelik."

"Varlığınla onu zaten kışkırtıyorsun." Şarabından bir yudum daha aldı.

Grim geriye yaslandı. O da kendi şarabını aldı. Öylesine kadehine koydu. "Yani bu mu? Benden nefret ediyormuşsun gibi mi yapacaksın?"

Isla birden ayağa kalktı. "Öyle yapmıyorum," dedi öfkeyle.

Grim de ayağa kalktı. "Gerçekten mi? Senin duygularını sezebiliyorum, Kalp. Yalan söyleyeceksen daha iyisini yapmalısın."

Elleri iki yanında öfkeyle titriyordu. "Yalan söylemiyorum," dedi sesini yükselterek. "Bir savaş çıkarmanın beni buraya sevecen, naif, aptal bir eş olarak geri getireceğini düşün- düysen asıl yalan söyleyen senin!"

Grim'in yüzü ciddileşti. "Seni buraya geri getirmek için savaş çıkarmadım. Bunu seni kurtarmak için yaptım."

"Sonuç ne oldu?" diye bağırınca sesi odada yankılandı.

Grim sessizdi. Gözleri artık parlamıyordu. Hiçbir ışık yoktu. Isla onun canını yakmıştı. Güzel.

Masanın iki ucundan birbirlerine bakıyorlar, göğüsleri inip kalkıyor ve Isla'nın kalbi hızla atıyordu.

Onun canını daha fazla yakmak istiyordu.

Onun kollarına atılmak istiyordu.

O iki kişiydi artık, Nightshade hükümdarıyla evli, Centennial öncesi Isla ve ona karşı savaşan, sonraki Isla.

"Ben... ben bunu yapamam," dedi, ciddiydi bunu söylerken. Burada yemek yemeye devam edip Grim sanki günler önce olduğu gibi düşmanı değilmiş gibi davranamazdı. Hâlâ düşmanıydı ve değilmiş gibi yapamazdı.

Ya Oro'yu ya da Grim'i öldüreceğini söyleyen bir kehanet yokmuş gibi davranamazdı.

Kapıya doğru atıldı. Kapının koluna ulaşmadan Grim önünde belirdi.

"Lütfen," dedi kocaman gözlerle. Çaresizdi. "Lütfen gitme. Özür dilerim. Benden nefret et," diye yalvardı. "İstedığın kadar. İstersen sonsuza kadar. Sadece gitme." Ona

doğru bir adım attı. "Seni seviyorum, Isla. Sana ihtiyacım var."

Gözlerindeki acıyı görmek için Grim'in yeteneklerine ihtiyacı yoktu. Grim'in gerçekten kalbi, hayatının merkezi olduğunu biliyordu ve ondan kopartılıp alınmıştı. Isla onu terk etmişti. Oro'yu seçmişti ve bu onun üzerinde bir etki bırakmıştı belli ki.

Ama bunu o yapmıştı.

"Bana sahip oldun. Sonra da kaybettin," derken Isla'nın sesi titriyordu.

Grim'in acısının daha da derinleşebileceğini düşünmemişti ama öyle oldu. Bu sefer Isla yanından geçip giderken Grim onu durdurmadı.

4. BÖLÜM TAYF

Isla boynundaki kolyeye baktı ve içinden onu boynundan kopartıp atmak geldi.

Ama bunu yapamazdı. Grim'in tam karşısından oturmak, bir zaman paylaştıkları odada uyumak, geçmişe kayıvermek çok kolaydı. Kalbinin yarısının bir başkasına -ayrıldıkları günden bu yana her dakika ona dönme isteğine karşı savaştığı birine- ait olduğunu unutmak çok kolaydı.

Oro. Onu düşününce gözleri doldu. Grim'in elini tuttuğunda Oro'nun yüzündeki o müthiş yıkımı hatırlıyordu. Gitmek üzereyken bile Oro ona elini uzatmıştı.

Ona elini uzatmış.

Daha iki gün olmuştu ama sanki aradan asırlar geçmiş gibiydi. Ellerini yumruk yaptı, tırnaklarını avuçlarına geçirdi ve acıyla inledi. Savaşın böyle olmaması gerekiyordu.

Şu anda sadece o ve Oro, onun en sevdiği yerde, altın bir kumsalda uzanıyor olmalıydı. Gözlerini kapattı ve kumları neredeyse görebiliyor hatta hissedebiliyordu. Yanağını Oro'nun sıcak sinesine yaslamıştı, Oro'nun elleri yavaşça sırtında dolaşüyor, acımasız güneş teninin bir santimetrekaresini yakıyordu.

Isla gözlerini açtı.

Altın kumlar yerine bu soğuk şatodaydı. Aynada kendisine baktı. İçinden, "Keşke bu lanetli kolyeyi takmayı hiç kabul etmeseydim," diye geçirdi.

Hiçbir şey kolyeyi koparamıyordu, denemişti. Sadece ölüm onu kolyeden kurtarabilirdi.

O da yakındı.

Çenesini sıkı, dişleri gıcırdadı. *Yeter*. Ne kadar zamanı kaldığına ya da kâhinin kehanetinin anlamına ya da kaderinin her şeyi değiştirip değiştiremeyeceğine dair yeterince tahminde bulunmuştu. Cevaplar istiyordu.

Ne yazık ki ona cevapları verebilecek tek kişi -ona kehaneti söyleyen kâhin- ölmüştü.

Gardıroba doğru giderken iç çekti, sonra hareketsiz kaldı.

Kâhin ölmüştü ama kız kardeşleri vardı. Binlerce yıldır uyuyan diğer kâhinler. Cleo onları hapsedmişti.

Tehlikeli bir şey -umuda benzeyen bir şey- göğsünde yavaş yavaş filizlenmeye başladı.

Cleo'nun filosunu bulursa, diğer kâhinleri bulursa ona kehanet hakkında daha çok şey anlatabilirlerdi. Ne kadar zamanı kaldığı hakkında. Hatta belki kaderini nasıl değiştireceği hakkında bile.

Bu bir riskti. Cleo şu an ona daha da düşmandı. Isla'nın güçleri yoktu, Moonling filosunu bulsa bile onu kolayca öldürebilirlerdi. Cleo'nun gemileri her yerde olabilirdi. Yeni Moonling topraklarına doğru gidiyorlardı muhtemelen.

Hayır, diye düşündü. Tanıdığı Cleo bunu yapmazdı. Cleo portalı kullanmayı her şeyden çok istiyordu, bu onun çocuğu ile bir araya gelmesinin tek yoluydu. Adasına öylece çekilmesi mümkün değildi, bir planı olmalıydı. Diğer dünyaya gitmenin yolu Grim'in portal açma gücüne bağlıydı. Cleo,

Grim'in karannı yeniden düşünmesi için onu ikna etmeyi deneyecekti.

Moonling doğruca Nightshade'e geliyordu.

Odada volta atarken Isla'nın ayak sesleri neredeyse duyulmuyordu. Haklı olsa bile deniz ucsuz bucaksızdı. Light-lark'tan Nightshade'e gelmek çok uzun sürerdi.

Keşke uçabilseydi. Keşke güçlerinden feragat etmemiş olsaydı.

Şimdi demircinin yanına bir portal açabilir, demirci bilezikleri çıkarabilirdi. Bu çok kolay olurdu. Isla daha sonra onları yeniden takardı...

Isla bu fikrini kökünden söküp attı. İşte her şey böyle başlardı. Mazeret üstüne mazeret, sebep üstüne sebep, ta ki bilezikler takıldığından daha fazla çıkarılana kadar.

Ta ki korkunç bir olay olana kadar.

Kül. Yıkım. Cesetler...

Hayır. Güce ihtiyacı yoktu. Hayatının büyük bölümünde olmamıştı da. Gücü olmadan Cleo'nun filosunu bulabilirdi.

Kapısının önünde bir çiçek buketi vardı. Koyu kırmızı güllerdi. Onları yakmak istedi.

Bir not iliştilmişti. Aynı keskin el yazısı, Centennial'deki gösterisinde gönderdiği davetiyedeki aynı yazı.

Üzgünüm diyordu. Lütfen benimle yemek ye. Yine.

Isla gitmeyecekti. Çiçeklere dokunmadan öylece bıraktı. Ancak Lynx'in üzerine atlayıp aklından Cleo'nun filosunu bulmanın yollarını geçirirken başka bir yaratığı hatırladı.

Minik bir pul yığını.

Isla o yaratığı bütün şatoda aramıştı ama nafile. Ahırda da değildi. Öğleden sonra göğsü endişeyle sıkıştı.

Neredeydi?

Grim onu o akşam gördüğüne çok sevinmişe benziyordu. Isla odaya girer girmez ayağa kalktı, sonra oturması için onun sandalyesini çekti.

İlk dakikalar yemeklerini sessizce yediler: Grim birkaç dakikada bir başını kaldırıyor ve onun neyden keyif alıp almadığını görmek için ona bakıyordu. Isla ise onun titizlikle her yemekte en sevdiği şeyleri planlamış olduğunu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Yine. Baharatlan- dırılmış etler güzelce kızartılmıştı, ekmekler puf puftu, kök sebzeler kurdele gibi bükülüp dekore edilmişti. Bir de çikolatalı bir tatlı vardı. Elbette.

Ona bu kadar yakın olmak anılarını bir dalga gibi kabartıyor, tıpkı bir denizdeymiş gibi onu boğmaya çalışıyordu. Arada aklına o küçücük yaratık geliyordu.

"O... nerede?" diye sordu, yüreği sıkışmıştı. Ya küçük ejderha ölmüşse? Yıllardır adını dillendirmemişti. "Tayf." Sesi kırık dökük çıktı.

Grim'in sırtması içini rahatlattı. Yaratığı pek sevmemişti ama ölmüş olsaydı yine de sırtmazdı.

"Ne zaman soracağımı merak ediyordum."

"Şatoda onu aradım."

Grim'in hoşuna gitti. "Artık içeride uyumuyor."

Grim'in ne zaman küçük yaratık yataklarına gelse ona ters ters baktığını hatırladı. Isla gözlerini ona dikti. "Neden?"

"Sana göstereceğim." Isla Grim'in peşinden yemek odasının kapısından çıkıp geniş, dolambaçlı balkona çıktı. Tuz burun deliklerini yaktı, saçları geriye doğru savruldu. Gözlerini kıstı. Tek görebildiği ucsuz bucaksız okyanustu. Isla ağzını açmadan, "Burada bekle," dedi Grim ve gitti.

Isla beklerken sabırsızlıkla parmaklarını taşa vuruyordu. Yokken Grim'in Tayfa iyi davranmış olmasını umuyordu. O yardıma muhtaç küçücük bir yaratıktı.

Onu bulduğu günü anımsadı, ejderhanın küçük bacağı yaralanmıştı ve yürümekte güçlük çekiyordu. Onu Wildling iksiriyle yavaş yavaş iyileştirmişti. Ejderha bacağı Nightbanele ovulduğunda ağlayıp inliyor ve Isla o uyuyana kadar sımsıkı onu kollarında tutuyordu. Sinesine sarabileceğı kadar küçüktü o zamanlar ve Grim'in karısını çaldığına dair sızlanmalarına karşın ejderhanın olmayı en sevdiği yer de orasıydı.

O an, o hayat, bir kez daha kendisinin evinde olduğunu hissettirmişti. Şimdi o günleri hatırlıyordu ve içinde bir boşluk vardı.

Grim'in ona neden burada beklemesini söylediğini ve neden bu kadar geç kaldığını merak edip balkondan aşağı bakarken birden bir hava dalgası onu geriye savurup havalandırdı.

Yere inerken taş sert bir şekilde sırtına çarptı.

Gece rengi kanatlar ayı tamamen kapatırken balkonun üzerine pençeli gölgeler düştü. Kanatlarını çırparken Isla'nın saçı geriye yapıştı. Isla kadar büyük pençeler balkonun kenarına tutunurken koca taş parçaları parçalanıp okyanusa yuvarlandı. Pençeler tanıdıktı. Birisi hafif eğriydi.

Tayf-

O küçük pul yığını yetişkin bir ejderha olmuştu. Ve Grim onu sürüyordu.

Ejderha onu incelemek için başını ona doğru eğerken Isla korkudan bir milim bile kıpırdıyamadı. Yaratığın yüzüne dokunmak için yavaşça elini uzatırken titriyordu. Pulları soğuktu. Ejderha onu kokladı.

Yaratık birden başını geriye atıp bir çığlık attı göğsüne doğru. Tayf onu burnuyla havaya kaldırırken Isla'nın bir an ayakları yerden kesildi. Tayf onu yakalamak için boynunu uzattı ve Isla yaratığın sert pullarının aşağı doğru kayıp tam düşmek üzereyken Grim onun elbisesini arkadan tuttu ve boncuklar

kopup her yere dağıldı. Isla'yı tam önüne oturtunca Tayf mutluluk çılgınlıkları atarak yıldızlara doğru yükseldi.

Grim'in gözleri gece göğünde ışıldıyordu. "Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim."

Isla ona şaşkın gözlerle baktı. "Nasıl... daha birkaç ay oldu. Tayf..."

"Büyüdü."

Önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti.

"Onu sürmek ister misin?" diye sordu Grim.

Isla cevap veremeden -ki cevap hayırdı çünkü bu Isla'nın özellikle nefret ettiği türden bir uçuştı- Tayf iyice yükseldi ve Grim kayalıklara çarpıp parçalanmasın diye Isla'yı belinden sıkıca kavradı.

Tayf bulutların içine dalarken Isla'nın çılgılığı rüzgârda kaybolup gitti. "Sıkı tutun/" diye fısıldadı Grim kulağına, yani ona sıkıca tutunmasını istiyordu.

Isla yüzü ona dönük oturuyordu, bedenini ona dayamış, kafasını Grim'in göğsüne gömmüştü. Bacaklarını beline sıkıca dolamıştı. Sanki bir ata oturuyor gibiydi.

Bu pek iyi bir pozisyon değildi ama Isla kollarını onun boynuna dolamıştı ve azıcık da olsa gevşetmesinin imkânı yoktu çünkü öteki türlü aşağı düşebilirdi. Ayak bileklerini Grim'in beline kilitlemişti ve Grimle âdeta tek beden olmuşlardı. .

Bu tanıdık bir durumdu. Midesi korkudan burulmuş olsa da içinde bir ateş yanıyordu. Grim aklını başından almıştı. Sabun, fırtına ve kendisi gibi kokuyordu, Isla onun dudaklarını, çenesini öpmemek için kendini zor tutuyordu. Grim de aynı şeyle mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Hayır. Grim onun düşmanıydı. Isla ondan nefret ediyordu.

"Tayf," dedi Grim en sonunda, sesi kulağında uğursuz bir fısıltı gibiydi ve ejderhaya inmesini emrederken sesi omurgasından aşağı süzülerek indi. Tayf yere indiğinde -bunu pek nazik yapmamıştı- Isla Grim'in üzerine devrildi ve inledi. Grim ise homurtuya benzer bir ses çıkardı.

Tayf yan yattı ve Isla berbat bir hâlde yere kayarak indi.

Yaratığa kıyamazdı, hâlâ gençti. Tayf ona devasa dişleriyle sırttı, bir zamanlar tanıdığı ufacık ejderha olduğunu bilme- seydi Isla korkudan oracıkta donup kalırdı. Başını Isla'nın başına sürtmek için eğildi ve bu sırada Isla'yı sırt üstü yere devirdi.

Grim onları izlerken kendini tutamadı ve bir kahkaha attı. "Hâlâ kendi büyüklüğüne alışmaya çalışıyor."

Tayf sanki Grim'in sözlerini anlamış gibi pofladı. Ejderha daha sonra Isla'nın yapmasını beklediği son şeyi yaptı: Tembelce sırt üstü yuvarlandı.

Grim derin bir iç çekti. "Arsız hayvan seni."

Grim, Isla'nın yapmasını beklediği en son şeyi yaptı ve ejderhanın karnını okşamaya başladı.

Tayf keyifle bacaklarını sallıyordu ve Isla ağzı bir karış açık onları izledi.

Grim omuz silkti. "Bir kalkan kadarken bunu yapmak daha kolaydı."

"Peki, nasıl böyle kocaman oldu?"

Grim yaratığın karnını okşarken dönüp ona baktı. "Sensiz geri dönmek çok zordu," dedi alçak sesle. Zor kelimesini yumuşatarak söylemişti. "Seni özledik." Sonra Tayfa baktı.

"Birbirinize bağlısınız," dedi ve kendisinin Lynx'le olan bağını düşündü.

Grim başıyla onayladı. "Bu yüzden büyümesi gerekiyordu. Çok hızlı oldu."

İkisinin de böyle bir bağ bulmuş olması düşüncesi Isla'nın içini mutlulukla doldurdu. Birbirlerine dayanmaları.

Isla Grim'in neden onsuz geri döndüğünü hatırlayınca mutluluğu soluverdi. Grim odan anılarını almıştı. Onu planlarının dışında bırakmıştı. Isla yokken bir sürü kararlar almıştı.

Grim, Isla'nın duygularının değiştiğini sezdi çünkü sesi ciddileşmişti. Isla'ya doğru yürüdü ve yine beklenmedik başka bir şey yaptı. Gözlerini ondan ayırmadan yavaşça diz çöktü ve başını eğdi. O kadar uzundu ki gözleri Isla'nın göğüs seviyesindeydi. "Üzgünüm," dedi. "Geri dönmeden önce anılarını senden aldığım

için her gün pişmanlık duydum. Tüm bu olanlar benim suçum. Sadece seni korumaya çalıştım."

"Bana yalan söyleyerek mi?" dedi Isla, sesi uyluğundaki bıçak gibi keskindi. "Beni bir tür piyona çevirerek mi? Şaşkın, bir kuklaya?"

"Ben yapma..."

"Sen yaptın," dedi Isla. "Bunu defalarca kez yaptın ve ben bir aptal gibi sana inandım." Sanki kelimeler onu yakmış gibi Grim acıyla başını geriye attı.

Isla gözlerini kapattı. Onu orada, dizlerinin üzerinde bırakıp gitmek istedi. Ona ondan nefret ettiğini söylemek istedi.

Fakat pişmanlığından faydalanabileceğini fark etti.

"Gerçekten üzgünsen bir daha arkamdan iş çevirmeyeceğine yemin et. Bana söylemeden tek bir plan yapmayacağına yemin et. Evliliğimiz üzerine yemin et." Boynundaki kolyeye götürdü elini.

Grim ayağa kalktı. Isla'nın ellerini tuttu ve elini artık görünen siyah elmasın üzerine koydu. "Yemin ederim, Kalp."

Sözlerin çok bir anlam ifade etmediğini biliyordu ama Grim'in yüzündeki pişmanlığı görebiliyordu. Evliliklerinin onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

Isla bunun Grim'in dünyayı yerle bir etmemesi için en azından yeterli olacağını umdu ya da kendisinin.

Birlikte çalışacaklardı. "Fırtınaların korkunç yaratıkları getirdiğini söyledin. Nasıl? Nerede?"

"İstersen seni yarın fırtınanın çok kötü vuracağı bir yere götürebilirim."

Isla başıyla onayladı. Görmek istiyordu. Yıkım getirecek olan fırtınaları görmek istiyordu.

Grim'in kendi planlarıyla dikkatinin dağılmasını istiyordu. Birlikte şatoya doğru uçarken Isla Grim'in hareketlerini dikkatle izledi. Tayfla sözsüz iletişimlerini. Ellerinin duruşunu. Pullara dokunuşunu. Rüzgârın karşısında nasıl alçaldığını.

Onu izliyordu çünkü Cleo'yu bulmanın yolunu bulmuştu.

Grim yarım saniye içinde onları bir köye portal açarak götürebilirdi. Isla onun yerine Tayfla birlikte gidip gidemeyeceklerini sordu.

"Bana onu nasıl sürebileceğimi öğretebilir misin?" Sesi normaldi. Hatta birazcık meraklıydı.

Isla Grim'in kendisinin nasıl biri olduğunu, bir gün önce az kalsın kusmasına neden olacak yaratıkla uçmayı öğrenmeyi neden gerçekten istediğine dair büyük bir amacının olduğunu fark etmesini bekledi. Fakat Grim sadece gülümsedi. Bu gülümsemeye dair bir şey Isla'ya içinde bir yerlerin sanki bir bıçakla kanıtıldığını hissettirdi.

"Tabii ki öğretirim, Kalp."

Yine o bıçak bir yerini kanırttı.

Tayf diğer hayvanlarda uzakta, şatonun diğer ucunda onun için yapılmış özel bir ahırda kalıyordu. Görünüşe göre bu özel yer değişiminin yapılmasına neden olan bazı olaylar olmuştu. Ejderhanın diğer hayvanlarla dişleriyle oyun oynamasının sebep olduğu şeyler...

Ejderha Isla'yı görünce sevinçle kanatlarını havalandırdı. Aynı seviyede olmak için başını eğdi. Gülümsedi.

Nefesini dışarı verdi ve burun deliklerinden çıkan nefes az kalsın Isla'yı havalandıracaktı.

Grim onu sıkıca belinden yakaladı. Isla, Grim onu yere indirmeden önce parmaklarını sırtında nasıl hafifçe gezdirdiğine odaklanmamaya çalıştı.

Grim yaklaşırken Tayf hafifçe başını eğdi, hürmetten değil, kesin bir emirle yapmıştı bunu. Başının okşanmasını istedi ve Grim onun gözlerinin arasını kaşıyarak isteğini yerini getirdi. Tayf mutlulukla dolu bir ses çıkardı.

Grim omzunun gerisinden Isla'ya baktı. "Tayfın sırtına portal açıp çıkabilirsin, aletinle elbette. Ya da üzerine bu şekilde binebilirsin." Isla onun kolayca Tayfın pullarının arasından hayvanın üzerine çıkmasını izledi.

Kolay görünüyordu. Tayfa yaklaştı. Grim'in okşadığı yeri okşayınca yaratık gülümsedi. Dişleri neredeyse Isla kadardı.

Çekinerek pullarından birini tuttu. Sert ve pürüzlüydü. Küçükken pulları düz, neredeyse yumuşaktı ama şimdi zırh gibi güçlü ve sertlerdi. Küçük bir manevrayla önce yaratığın omzuna, sonra da sırtına çıktı. Aralarında biraz mesafe bırakarak Grim'in önüne oturdu.

"İzin verir misin?" diye sordu Grim.

Grim'in ellerinin belinden birkaç santim uzakta ona

doğru uzanmış olduğunu gördü. Başıyla onayladı; Grim'in elleri beline dolandı, kolayca onu kendine doğru çekti ve Isla'nın bacakları Tayfın omurgasına güzelce tutundu.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı, Isla Grim hâlâ ona dokunurken sesinin nasıl çıkacağından emin olamadığı için konuşmadı.

"Tutunacak yerler bulmak son derece önemli," dedi Grim tam onun sağ kulağına. Bir eliyle Isla'nın diğer elini tuttu. "Burası." Isla'nın elini bir çıkıntıya götürdü. "Ve burası." Parmaklarını onun parmaklarına sararak doğru noktayı işaret etti. "Duyma yetisi inanılmaz. En sert rüzgârlarda bile emirlerini duyabilir."

Isla tam Grim'in bacaklarının arasına yerleşirken ne onun ne de Tayfın, kalbinin deli gibi attığını duymadıklarını umuyordu.

"Bu kadar yakın oturmak zorunda mısınız?" dedi sertçe Isla, sesi çatallı çıkmıştı.

Grim ondan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Güzel. Bir ileri, bir geri giderek yerine yerleşti. Terli ellerini pantolonuna sildi, sonra Grim'in gösterdiği yerleri tuttu.

Kendini hazır hissettiğinde, "Hadi, Tayf," dedi tiz bir sesle.

Isla yavaş bir kalkış bekliyordu. Zihinsel olarak hazırlanmak için birkaç dakika daha belki.

Ancak Tayf bir anda bulutlara çıkmıştı bile.

Midesi ağzına geldi; Isla havalanıp geriye savruldu, Grim'in göğsüne çarptı ve Grim onu tek koluyla tutup sımsıkı kendine yapıştırdı. Tek eliyle tutunurken bir şekilde hem kendini hem Isla'yı yaratığın üzerinde tutabildi. Isla onun sabit kalmak için gölgeleri kullandığını fark etti.

"Hile yapıyorsun," dedi, sesi korku içinde nefes nefeseydi. Aynı gölgeler ona doğru uzandı. Grim'in kolları gibi onun belini nazikçe, yavaşça sardı.

Grim neşeyle homurdandı. "Teşekkür etmenin ne kadar ilginç bir yolu." Sonra ona doğru yüzünü yaklaştırarak "Güçlerinden ayrı kalmaya karar veren sensin, Kalp Yiyici," dedi. "Benimkileri kullandığım için beni suçlayamazsm."

Rüzgâr yanaklarına çarpıyordu. Tayf daldı ve Isla bunu Grim'den uzaklaşıp eski yerine oturmak için kullandı. Tayfı yalnız sürerken onu korumaları için gölgeleri olmayacaktı. Bu işi zor yoldan yapmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Elleri terden yapış yapıştı. Sabit durmaya çalışırken uylukları ağrıdan yanıyordu. Tayfın hızından dolayı gözleri sulanmıştı. Tayf hafifçe yan yattı ve Isla aşağıya bakınca midesinin ağzma geldiğini hissetti.

Grim'in ilk defa Tayfı sürdüğü am düşündü. Grim özellikle sabırla bilinen biri değildi. Isla'mn bir kısmı onlarm arasmdaki bağı görmeyi istiyordu.

Kaymayacağından emin olduğunda Tayf m kanatlarm şöyle bir bakabildi.

Muhteşemlerdi, hafif şeffaf ve devasaydılar, ılık bir gölge gibi içlerinden süzölüyordu. Gökyüzünde düzgün bir yay biçiminde uçuyordu.

Çoğu zaman yani. Bir rüzgâra yakalanınca Tayf sertçe dönüp rüzgârın içine girdi. Yeteneklerini yeni yeni öğrenen bir çocuk gibi oyunlar oynayarak bir sağa bir sola yatıyor, bir aşağı bir yukarı çıkıyordu. Isla'nın kolları onu tutmaktan dolayı yorulmuş, titriyordu. Midesi alt üst olmuş durumdaydı.

"Tayf," dedi Grim yavaşça "Isla kusmak üzere ve üstüme gelecek. Karnını okşamaya pek istekli olmayabilirim."

Tayf anında oynamayı kesti. Uçuş birkaç dakika dümdüz seyretti ve sonra yaratık alçalmaya başladı.

"İnişinin hâlâ pratik gerektirdiğini unutma," diye fısıldadı Grim ve gölgeler bir kez daha Isla'nın beline dolandı.

"Ne..."

Sanki bir adımda bir kilometreyi inmişler gibi yaratık aniden inişe geçince Isla'nın sesi rüzgârda kaybolup gitti. Yara- tığın sırtında havalandı ve gölgeler onu sımsıkı tutup tekrar ejderhanın sırtına oturttu. Yer görünmeye başladığında nefesi kesildi. Yer giderek yaklaştıkça yaklaştı.

Yere inmeden önce Tayf bir anlığına kanatlarını açtı ve sonra toprağın üzerinde kaymaya başladı, pençeleriyle bir parça toprağa tutundu, toprak parçaları havalandı ve en sonunda bir köyün sınırında durdu.

Ejderha omzunun gerisinden sırtarak onlara baktı.

Grim derin bir iç geçirdi, sonra portal açarak yaratığın sırtından indiler.

Köydeki evler ya nehir taşlarından ya da ahşaptan yapılmıştı. Isla mütevazî bir meydanda ürünlerin satıldığı arabaları görebiliyordu. Etrafı çitle çevrilmeye başlanmış ama sanki birisi bitirmekten vazgeçmiş gibi yarım kalmıştı. Çitin gerisinde birkaç kişi görünüyordu ama hareket etmiyorlardı. Hayır, durmuş onlara bakıyorlardı.

Tayf sırt üstü yatıp yeri titretirken ve karnının kaşınmasını beklerken onlara en yakın duran adamın elindeki ürünler yere düştü, ağzı bir karış açık kaldı.

Önce sessizlik, sonra çığlıklar. Çıglık atanların çoğu çocuktı, onlar kadar korkmuş çıglık atan annelerinin peşinden, tamamlanmamış duvardaki deliklerden içeri bağırs çağırış içinde akıyorlardı.

Grim'i görünce çocuklar bile sustu. Başlarını eğdi. Fısıltılar duyuldu: Hükümdar geldi.

Sonra Isla'ya baktılar. Daha çok fısıltı duyuldu. Yeniden başlarını eğdiler. Kimisi şüpheyile ona baktı. Bazı anneler gerisindeki ejderhadan daha çok ondan korkuyormuş gibi bakıyordu.

Isla buna alışmıştı.

Diğerleri şoktan taş kesilmiş gibi görünse de yaşlı bir kadın küçük kalabalığın arasından öne çıktı. Asa olarak bir ocak demirini kullanıyordu. Saçları bembeyaz, dişleri keskin ve gülümsemesi yumuşaktı.

"Sizi köyümüze ne getirdi?" diye sordu, sesi yaşma göre son derece gür çıkıyordu.

Grim dönüp Isla'ya baktı. Köylüyle konuşma işini ona bırakmıştı, besbelli.

Isla dikleşti. Elllerinde çok fazla kan vardı ama fırtınaları durdurmak yüzlerce insanın kurtulmasını sağlayabilirdi. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu. "Birkaç yıl önceki fırtınalar ve onların getirdiği yaratıkla ilgili birkaç sorumuz olacak. Hatırlıyor musun?" Şatodan ayrılmadan önce Grim ona bilgi vermişti. Bu köy daha önce ya da sonra kimsenin şimdiye dek görmediği bir yaratığın saldırısına uğramıştı.

"Hatırlıyor muyum?" dedi yaşlı kadın. "Hâlâ döşemelerde kan izleri buluyorum."

Isla yutkundu.

"Beni takip edin." Isla ve Grim bakıştı, sonra Isla başıyla onayladı. Yaşlı kadın köylülerin bakışları altında onları uzun, tozlu bir yol boyunca götürdü ve en sonunda kadının evine vardılar. Mütevazı mutfağının zeminindeki kırmızı lekeleri onlara gösterdi.

"Pencereden içeri girdi. Kocama saldırdı. Ölmedi ama kollarını bacaklarını kaybetti. Sonra da öldü."

"Üzüldüm." Isla tedirgindi. "Yaratık neye benziyordu?"

Kadın dudaklarını büzdü. Kırıksıklıklar soluk yüzüne bir ağacın kökleri gibi yayıldı. "Dişler. Hatırladığım şey bu. Bir sürü diş. Tuhaf biçimli... ağzının içinde bir sürü diş. Bir gölge gibiydi, zeminde neredeyse kayarak ilerliyordu."

Grim yaratığın öldürüldüğünü söyledi. Dişleri defalarca kez satılmıştı. Geriye ondan hiçbir şey kalmamıştı.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. İnleyerek bir sandalyeye oturdu. "O lanet fırtınaların giderek kötüleşeceğini hep söyledim. Onlar kıyametin alametleri."

Diğer köylüler de benzer hikâyeler anlattı. Kimileri evlerinden kaçarken ölmüştü. Kimileri de kimin konuştuğuna bağlı olarak tarifi az biraz değişse de kocaman dişler tarafından parçalanmıştı.

Pek çoğu yaşlı kadının aksine Isla'yı pek sıcak karşılamadı. Isla onların kendisini dikkatle incelediğini fark etti, başka yere baktığını sandıklarında Isla'ya onları yok etmeye gelmiş başka bir yaratılmış gibi bakıyorlardı.

Onların Grim'e nasıl baktıklarını da fark etti, beklediği gibi korkuyla değil, saygıyla bakıyorlardı. Bazıları şikâyetlerini dile getirmek için bu fırsattan faydalandı ve Grim not etti. Çözüm bulacağına söz verdi. Her türlü şikâyetle ilgilenmek için sarayındaki adamlarını görevlendireceğini söyledi. Isla buna neden şaşırdığını bilmiyordu ama yine de şaşırmıştı.

Tüm köylüler bir diğer fırtına sezonunun başlamasından korkuyordu. Bazıları değerli eşyalarını toplamış ve onları kapının arkasına koymuştu bile. Nightshade'in altında gece yolculuğu yapmalarını sağlayacak tüneller vardı. Daha önce sığınak olarak kullanılmıştı ama fırtınalar bir anda, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kimsenin kaçmasına fırsat vermeden öldürmeye başlıyordu.

Oradan ayrılırken yaşlı kadının sözleri Isla'nın zihninden dolanıp duruyordu. Fırtınalara kıyamet alametleri demişti. Isla'nın aklından çıkmıyordu bu sözler.

Özellikle de birkaç gün sonra fırtına sezonu erkenden başladığı zaman.

5. BÖLÜM FIRTINA

Rüzgâr pencereleri sarsıyor, yağmur, ninja yıldızlarının gücüyle cama çarpıyordu. Bazıları kaskatı donmuştu.

Isla durmuş izliyordu. Dinliyordu. Kalın duvarların ardında olsa bile rüzgârın uluduğunu duyabiliyordu. Gök tuhaf bir renge bürünmüştü. Şimşekler çaktıkça aydınlanan bu- lurların arasından yeşil ve mor helezonlar sızıyordu. Şato, gök gürültüsüyle sallanıyordu.

Yaşlı kadının sözleri onu içeride tutmaya yetecek kadar uyarı dolu olabilirdi ama fırtına onun planlarını kamufle etmek için mükemmel bir fırsattı.

Doğru dürüst düşünmeden eğitim kıyafetlerini giymiş ve Taky'in ahırına portal açmıştı bile. Yaratık başını can sıkıntısıyla yere eğmişti ama onun ayak seslerini duyunca hemen kaldırdı. Kocaman dişlerini gösterdi.

Bekçiler dışarıda her zamanki gibi devriyede idi. Bu gece şatonun dış kısmını, uçuşuma bakmayan bölümünü yaratıklara karşı koruyorlardı. Isla onları pencereden kalın bir zırhtan duvar ördüklerini görmüştü. Grim ona içeride kalmasını söylemişti, saray çok dayanıklıydı. Güvenliydi.

Isla'nın acele etmesi gerekiyordu. Ay ışığının altına çıkınca Tayfın pulları ışıltılar saçtı. Yağmur üzerlerinden aşağı kayıyordu.

Hava gözlerden uzak kalmak için uygun olabilirdi ama yaratığın sırtında kalmak için son derece elverişsizdi.

Belki de bu bir hataydı. Belki de risk almaya değmezdi...

Oro geldi aklına. Yabani çiçeklerin arasında oturuyordu. Altın gül kolyesi boynundaydı hâlâ.

Kehanete göre Isla onun kalbine bir bıçak saplayacaktı.

Köyü düşündü. Külü. Yıkımı.

Orada dururken ölümü bu adadaki herkesin sonu olabilirdi. Grim de dâhil.

Kaderini nasıl değiştireceğini ya da ömrünü uzatacağını bilenler sadece kâhinlerdi.

Bir adım attı. Tayf da onun yanına gelmek ister gibi bir adım attı. "Seni sürmeme izin verir misin? Tek başıma? Fırtınada?"

Karşılık olarak Tayf başını eğdi ve tırmanması için boynunu uzattı. Üç pul yukarı çıktı ki hemen aşağı kaydı, sonra yeniden tutundu. Yüreği ağzına geldi. Yaratığın sırtına çıkana kadar nefes bile almadı. Tutuşu ürkekti. Yutkundü. Bir şey söylemesine bile gerek kalmadı. Güvenli bir şekilde oturduğu anda Tayf bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ve birden bulutlara yükseldi.

Gök savaş alanı gibiydi. Gök gürültüsü şimşekle düello ediyor, biri çakarken diğeri ona karşılık veriyordu. Gece etrafında parçalanıp dökülüyor gibiydi ve yağmur olması gerekenden daha sertti, Ninja yıldızları sert ve keskinlerdi. Isla korkuyla Tayfa sımsıkı tutundu, korku tüm yüreğini sarmıştı.

Sadece yükseklikten dolayı değildi. Bu fırtınada ters bir şeyler vardı. Bu kadar yükseğe çıkmaması gerekirdi. Tek başına olmamalıydı. Tüm Nightshadelilerin hayatı ona bağılıyken üstelik.

"Dikkat et!" diye bağırdı, koca bir ağaç onlara doğru havada uçuyordu. Tayf sola yatıp son dakikada kaçabildi ve Isla onun sırtına kalmaya çalışırken bağırarak için dişlerini birbirine geçirdi. Fırtına tüm ormanı kökünden söküp koparmıştı ve ağaçlar bitmek bilmeyen rüzgârda yanların geçip gidiyordu.

Tayf ağaçlardan kurtuluyordu ve sert bir şekilde yukan, bulutların ötesine çıkarken Isla'nın midesi ağzına gelmişti.

Yukarıda gök değişmişti. Şatonun penceresinden gördüğü renkteydi. Mor ve yeşilin tonlarındaydı bulutlar. Gücün tadını hissetti, onu kokladı; bakır gibi, kan gibiydi. Neyin gücüydü? Daha

da yükseğe çıktılar, sınısıklam olmuşlardı. Hava burada daha ağırdı, aydınlıktı, yüklüydü.

Şimşek çaktı ama çok uzakta değildi. Bir ateş parçası gibi parlamıştı.

Tayf kanatlarını daha hızlı çarpıyor, gökyüzünde bir ok gibi yükseliyor ve üzerlerine gelen objelerden kaçıyordu. Yaratık sağa sola yatarken Isla ona sımsıkı tutunuyordu. Ejderhanın sırtından kaymamış olması mucizeydi. Korkudan donup kalmıştı. Başını aşağı eğmişti. Buz parçaları kollarına çarpıyordu, mosmor olacakları aşikârdı. Yine de sımsıkı tutunmaya devam ediyordu.

Yukarı çıktıkça gök daha da morlaştı. Yeşil daha parlaktı sanki.

Birden göğsü sıkışmaya başladı.

Kalbi. Sanki kalbinin üzerindeki yaranın dikişleri kopuyormuş gibi cayır cayır yanıyordu. Başını hafifçe eğdi, gömleğinin ön tarafının kan içinde olmasını bekliyordu ama sadece yağmurdan dolayı ıslaktı.

Tayfın sırtındaki çıkıntılara sımsıkı yapıştı, sanki bir bıçak göğsünü yavaş yavaş oyuyor ve kaburgalarının arasından kalbini dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi acısı daha da şiddetlenirken ejderhanın sırtında iki büklüm oldu. Çığlık attı acıyla.

Tayf dönüp ona baktı. Isla toprağı göremiyordu bile, belli belirsiz bir çizgi gibiydi. Daha da sıkı tutundu.

Sonra bir ışık parlaması. Devasa bir şimşek göğü ikiye yarı âdeta.

Gözlerini kör etti. Tayf, ağacı gördüğünde çok geç olmuştu. Büyük bir güçle onlara çarptı, Isla geriye savruldu.

Ve düşmeye başladı.

Sesi kısılana kadar çığlık attı ve çaresizce kendini koyuverdi. Havanın gücü çok büyüktü; kollarını hareket ettiremiyor, kolyeyi çekemiyordu. Sırtındaki yıldız sopasına ulaşamıyordu. Rüzgâr etrafında ulurken hiçbir şey yapamıyor ve yağmurun içinde düşmeye devam ediyordu.

Bedeni fırtınada iki büküm olmuş, hızla yere doğru iniyordu. Topraksa onun çarpmasını bekler gibiydi.

Bir anda pulların üzerine düştü. Yere birkaç metre kala Tayf onu sırtıyla yakalamıştı. Yaratık iki ayağının üzerine kalktı ve Isla'nın bedeni yeniden havalandı ama elleriyle pullara tutundu. Tayf yeniden alçaldığında Isla ona sımsıkı tutundu.

Geri git. Geri git. Kafasındaki, hayatta kalma içgüdüsünün sesiydi, yeniden düşerse bu kadar şanslı olmayacağını biliyordu. Bu pervasızlıktı. Aptallıktı.

Fakat bu gece kâhinleri bulması gerekiyordu. Grim, Isla'nın onları aradığını bilmiyordu, kehaneti de bilmiyordu. Özellikle, Isla'nın kehaneti yerine getirmek için onu pekâlâ öldürebileceğini de.

Tabii Isla kaderini değiştirezemezse. Kâhinlerin bilgisi her şeyi değiştirezabilirdi. Devam etmesini sağlayan şey buydu.

Aşağıdaki okyanus, sanki suyun dişleri varmış gibi kudurmuştu. LightlarkTa Nightshade'in arasındaki okyanus uğsuz bucaksızdı. Kısmen orada, karanlıkta, bir şey bulmasının imkânsız olduğunu biliyordu ama Cleo'nun filosu vardı. Bir lejyon gibi bir araya gelebilirlerdi.

şanslı olmayı umuyordu. Haklı olmayı da.

Fırtına Nightshade'den uzaklaşıyordu ama tamamen sona ermemişti. Cleo'nun filosu uzaklaşmış olabilir miydi? Ya da Nightshade'e daha hızlı gelmek için dalgaların gücünden faydalananıyolabilirler miydi?

Saatlerce altındaki sonsuz karanlıkta bir Moonling işareti görmek için bakındı durdu ve ellerini asla bırakmadı.

Ancak dalgalardan başka bir şey yoktu.

Vazgeçmek üzereydi. Tayfa geri dönmesini söylemek üzereydi.

O anda gördü. Fırtınanın içinde beyaz kurdeleler gibi yelkenler, deli gibi çırpınıp duruyordu. Yüzlercesi. Fırtınanın onları yutmamış olması bir mucizeydi.

Oradalar.

Cleo'nun gemisi en büyük olandı. İpek gibi çırpınan fazladan yelkeni vardı. "Daireler çizmeye devam et ama daha yüksekte," dedi Tayfa.

Sonra yıldız sopasını almak için yan tarafa eğildi.

Bir an sonra hızla, fırtınanın içine savrulularak yeniden düştü.

Ardından güverteye indi.

Dizlerinin bağı çözüldü, bacakları Tayfın sırtında durmaya çalışmaktan yorulmuştu. Bir sütuna yaslanıp arkasına saklandı, yağmur saçlarını yüzüne yapıştırmıştı. Altındaki ahşap

beyaz meşeydi, Moon Adası'nda gördüğü beyaz ormandaki ağaçlardan yontulmuştu.

Çığlıklar duyuluyor, Moonlingler denize hükmetmeye ve gemiyi sabit tutmaya çalışıyordu. Harekete geçmesi gerekiyordu. Fırtınanın içinde gözlerini kısıarak çabucak etrafına bakındı. Bir

ışık. Kaptan köşkü olduğunu tahmin ettiği yerde bir ışık görünüyordu. *Cleo*.

Kâhinler aşağıda olmalıydı. Yıldız sopasına bir kez daha dokunduğunda alt kata indi.

Aşağısı daha sessizdi. Titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. Yağmurdan çıkana kadar havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemişti.

Bir varile yaslanıp ayağa kalkmaya çalışırken bacakları titredi. İnleyerek varilin kapağını açtı. Yiyecek. Her varilin içi yiyeceklerle doluydu. Yine de Moonlingler yeniden erzak alana kadar su ve balıkla çok uzun süre idare edemezlerdi.

Planları neydi? Grim onların Nightshade'den erzak almalarına izin verecek miydi?

Bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey kâhinleri bulma- sıydı.

Onları son gördüğünde buzun içinde donmuş hâldeydiler. Cleo'nun onları çözüp çözmediğini ya da esir tutup tutmadığını merak etti.

Bilmenin tek yolu vardı. Her bir varili, her bir sandığı açtı, kolları ağrıyana kadar.

Onlardan hiçbir iz yoktu.

Ambarın her bir köşesini aradı. Başka bir gemide olabileceklerini düşündü ama hayır... Cleo kâhinler gibi önemli kişilerin gözünün önünde olmasını isterdi.

O hâlde üst taraftaydılar. Buzdan çıkarılmışlarsa bir odada kilitli olmalıydılar. Yıldız sopasına dokundu. Birden etrafının Moonlinglerle sarılı olup olmayacağını düşünerek korktu.

Bulunduğu oda neyse ki boştu. Dalgalar lombozları dövüyordu. Ahşap gemi inliyor, homurdanıyordu.

Oda genişti. Lükstü hatta. Etrafına bakındı, kâhinlerin burada kalmış olabileceklerine dair bir iz aradı.

Daha fazla baktıkça odanın her bir parçasının özenle döşenmiş olduğunu fark etti. Ay taşı zemin... Hünerle oyulmuş duvar panelleri...

Burası bir hükümdara uygundu.

Arkasındaki döşeme gıcırdadı.

Bir adım bile atamadan deniz lomboza vurdu, onu havalandırıp duvara savurdu.

Isla'nın bedeni buzla çevrilirken yaprak gibi titredi. Tıpkı Centennial'deki gibi tuzağa düşüp kapana kısılmıştı.

Cleo başını geriye atıp dudaklarını büzerek ona baktı. "Yakalanmaktan hoşlanıyor gibisin. Bu işte gerçekten iyisin."

Isla Cleo'nun ayaklarının dibine tükürdü ve etrafını saran buz iyice sertleşerek onu neredeyse soluksuz bıraktı.

Sonra birden buz suya dönüştü ve Isla nefes nefese yere düştü. Hemen hançerine sarıldı. Ayağa kalkarken saplamaya hazır hâlde elinde tuttu.

Cleo'nun canı sıkılmış gibiydi. "Ne istiyorsun, küçük Wildling?"

Saklamanın gereği yoktu. Cleo onu öldürebilirdi ama yapmamıştı. Bir sebebi olmalıydı.

Isla'nın dişleri birbirine vuruyordu. "Kâhinler. Nerede?" Cleo anında cevap verdi. Buz gibiydi. "Öldüler." Isla'nın içinde bir şeyler solup gitti. "Yalan söylüyorsun." "Yalan söylemeye değmezsin," dedi Cleo.

Isla bir anda hançerini Cleo'nun kalbine dayadı.

Moonling kılını bile kıpırdatmadı.

"Neden?" diye bağırdı Isla. Eli titriyordu.

Cleo sadece gözünü kırıştırdı. "Sebebi belli değil mi? Kehanetlerini öğrendim ve geleceği tek bilen kişi olmak için de onları öldürdüm."

Isla öfkeden köpürüyordu. Güçlerinin olmasını diledi, böylece gemiyi paramparça edebilir, bir fırtına gibi yeri göğü birbirine katabilirdi. Bu tehlikeli öfke, bu her an saldırmaya hazır iblis yüzünden bilezikleri takıyordu. Bunu bilmesine karşın yine de o gücü istiyordu, böylece göğü öfkesinin rengine boyayabilirdi.

"Ne söylediler?" diye gürledi Isla oysa bunu sormanın aptalca olduğunu biliyordu. Yine de denemek zorundaydı.

Cleo'nun gülümsemesi şeytancaydı. "Daha çok senin hakkındaydı. Tabii hiçbirini seninle paylaşmayacağım." Birden

Moonling onun göğsüne vurup bir su dalgasıyla geriye fırlattı. Isla'nın hançeri yere düştü. Ölümcül bir kolye gibi yarım düzine buzdan bıçak Isla'nın boğazına dayandı. Cleo ona tepesinden eğlenerek bakıyordu. "Korkma. Ölüm zamanın gelecek ama ölümün benim ellerinden olmayacak."

Ölüm zamanı.

Isla bunun ne zaman olacağını bilmek için her şeyini verirdi. Nasıl olacağını. Nasıl durduracağını bilmek için. Herhangi bir açıklama, rehberlik ya da kâhinin yanıldığını ve kaderinin değiştirilebileceğini göstermek için.

Öyle yalnızdı ki... Sırrını açıklamayı çok istediği iki insansa ölümü onun ellerinden olacak kişilerdi.

"Her şeyi veririm," derken Isla ciddiye. Öfkesi dinmiş, yerini çaresizlik almıştı. Odanın bir köşesinde yaprak gibi titriyordu. Hiç bu kadar kendini güçsüz hissetmemişti. Güçleri yokken yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendi kaderine bile hükmedemezken güçleri olsa ne yazardı?

Bile isteye kendini Moonling'in merhametine bırakacağı hiç aklına gelmezdi ama bunun için yalvarıyordu. "Lütfen. Mutlaka istediğin bir şey vardır. Bana kâhinlerin ne dediğini söyle, ben de istediğini almana yardım edeyim."

"Tek istediğim çocuğum."

Bunu yapmanın tek yolu ruhların yeniden dirildiği diğer dünyaya gitmekti. Oraya gitmenin bedeli ise LightlarkTn yok oluşuydu. Oro da dâhil binlerce insanın ölümü. Bu bir seçenek değildi.

Cleo Isla'nın düşüncelerini okumuş gibiydi çünkü yüzüne buz gibi bir ifade geldi. "Git şimdi. Kaderini zorlama."

Isla portal aletini aldı ve Moonling hükümdarına boyun eğdi.

Tayfla eve gitmek saatler sürdü. İkisini de yıldız sopasıyla götürmeye çalışmak işe yaramamıştı. Karaya varana kadar beklemek zorunda kalmış, ancak orada portal açabilmişti. Bu arada onlar ahıra vardıklarında fırtına neredeyse dinmişti. Tayf hemen yana devrilip uyudu. Isla kendi odasına portal açtığı anda titriyordu ve orada Lynx'in kızgın bakışlarıyla karşılaştı. Banyonun kapısını kapattı ve bir zamanlar Grimle paylaştığı küvete girdiğinde

ürperdi.

Tek başınaydı, dizlerine kendine çekmişti ve gözyaşları yanaklarından yavaşça aşağı yuvarlanıyordu.

Kâhinler ölmüştü. Kaderini soracağı kimse kalmamıştı. Kehaneti değiştirmek için ona yardım edecek kimse yoktu.

Kolay bir seçenek yoktu. Her bir seçenek onu farklı şekillerde kırıp döküyordu.

Oro en bariz seçimdi. Isla'nın hayatı ona bağlı değildi.

Bunu reddetti. Onu seviyordu ve sevmemiş olsaydı bile onun halkını ve adasını ölüme mahkûm edemezdi.

Grim'in ölümüyse onun hayatı da dâhil binlerce kişinin ölümü demekti.

Elbette onu bekleyen çok uzun bir ömür olmayabilirdi. Grim'in hayatına bağlı olması ona ne kadar zaman veriyordu? Bunu ancak kâhinler bilebilirdi.

Küvetin kenarlarını sımsıkı tutarken şatonun yarısını ayağa kaldıracak çaresiz çığlığını dudaklarını sıkarak bastırdı ve o anda Centennial'den önceki hayatına geri dönmeyi diledi.

Sabahleyin kapısı çalındı. Fırtınalardan etkilenmiş diğer köyleri ziyaret etmek için Grim'in gelmiş olduğunu tahmin ediyordu.

Onun yerine kapıda bir uşak vardı. Yanma yaklaşımdan korkuyormuş gibi koridorun diğer tarafında duruyordu.

"Evet?"

"Ziyaretçileriniz var," dedi uşak. "Sizi taht odasında bekliyorlar."

Yüzü asıldı. "Ziyaretçim mi var? Kim?"

"Öğretmenleriniz."

6. BÖLÜM NIGHTBANE

"Seni son gördüğümde beni öldürmeye çalışıyordun," dedi Isla.

Terra ona bakarken çarpık bir gülümsemeyle ofladı. "Seni son gördüğümde güç için kendi kanını akıtıyordun." Başını yana eğdi. "Sana bir faydası oldu mu?"

Isla daha önce olsa ona saldırdı. Şimdiyse dün gecedan sonra, öfkelenmek bile gelmiyordu içinden. Tükenmişti.

Ayrıca, Terra haklıydı. Güç için kendi kanını akıtması tam bir pervasızlıktı.

Yine de sanki tüm hayatı boyunca ona hiç yalan söylememiş gibi karşısına geçmiş duran eski öğretmenine baktıkça, içinde giderek bir öfke büyüyordu. Ondan nefret etmek kolaydı. Terra onun uzuvlarını ateşe vermiş, onu bir fırtınanın ortasında terk etmiş, eğitimleri sırasında defalarca kılıcının kabzasıyla vurarak onu bayıltmıştı.

Öte yandan Poppy... Isla öğretmenin gergin bir şekilde tırnaklarını elbisesinin kenarlarına geçirdiğini ve orada yerin dibine girmek istediğini görebiliyordu. Poppy eğitimler sırasında aldığı yaraları tedavi ederken onun elini tutmuştu. Poppy bal peteğinden ona çay yaparken şarkılar mırıldanmıştı. Terra bıçaksa Poppy merhemdi. "Küçük kuş..."

"Bana böyle deme," diye tersledi Isla.

"Isla," diye düzeltti Poppy, gözlerini endişeyle Terra'ya çevirdi. "Başka zaman gelebiliriz, eğer..."

"Sizi yasakladım," dedi Isla sesini yükselterek. "Ebeveynlerimi öldürdünüz. Wildling'in son hükümdarını öldürdünüz. Siz..."

Terra sabırsızca iç çekti ve Isla'nın bastırmaya çalıştığı öfkesi yeniden birikmeye başladı. "Centenneial'den sağ çıkmanın seni daha az aptal yapacağını umuyordum."

Hava birden değişti, ağırlaştı. Isla'nın gerisinde bir şeye bakarken Poppy'nin beti benzi attı.

"Evimde karımla konuşurken sözlerine dikkat edeceksin." Grim'in sesi bıçak gibi havayı ikiye kesti. Isla bahsi geçen eş olmasaydı kanı buz keserdi.

Terra bir kahkaha atarken Grim'in onu bir bakışıyla küle çevireceğini umursamıyor gibiydi. "Ve de daha az korkak. Seni savunması için iblis kocana mı ihtiyaç duyuyorsun?"

Isla kınından bıçağını çıkarıp bir adım attı. Saniyeler içinde bıçağını Terra'nın boğazına dayadı.

"Bizimle bir daha böyle konuşmayı dene, o zaman bir daha hiç konuşamayacağını görürsün," dedi buz gibi bir sesle. Poppy'nin rengi iyice attı. "Centennial'de hayahı kurtarmış olabilirim ama bu dilini kesmeyeceğim anlamına gelmez." Sesindeki şiddet onu şok etmişti ama yine de geri adım atmadı. Korkup geri çekilmedi.

Terra bundan hoşlanmadıysa bunun için kendini suçlayabilirdi. Öğretmenin eğittiği kişi buydu.

Terra neredeyse etkilenmiş gibi bir an baktı. Sonra suratını astı. Yorgun görünüyordu. Konuşurken sesinde acı bir ton vardı. "Binlerce sebep yüzünden bizden nefret et ama birisine şimdi ve sonsuza dek son vereceğim. Ebeveynlerini biz öldürmedik."

Isla Terra'nın ne söyleyeceğini bilmiyordu ama beklediği şey bu değildi. Dişlerini gösterdi. Nasıl böyle yüzüsüzce ona yalan söyleyebiliyordu? Söylediği şeyi yapıp onu oracıkta öldüremeyeceğini mi düşünüyordu?

"Bunu itiraf etmiştin," dedi.

Terra inkâr etmedi. Hiçbir şey de söylemedi.

Neden suçu kabul etmişti? Bunun bir anlamı yoktu. "Yalancı."

"Evet. Binlerce kez yalan söyledim," dedi Terra. "Ama şimdi söylemiyorum. Bu konuda değil."

Bundan emin olabilirdi. Oro'nun yeteneğine sahip olabilirdi. Daha önce Grim'in yeteneğini kullanmıştı, şimdi de...

Bilezikler varken bunları yapamazdı. Onları da çıkarmaya niyeti yoktu. Hiçbir şey için hem de.

Yüzüne kayıtsız bir ifade vermeye çalıştı. Bunun bir önemi yoktu. Çok daha büyük meseleleri vardı. "Buraya adınızı aklamaya gelmediniz sanırım."

"Evet," dedi Terra. "Sana Nightbane'i anlatmaya geldik."

Yüzü düştü. "Ne oldu?"

"Öldüler."

Öldüler mi? "Ne kadarı?"

Bir an sessizlik oldu. "Hepsi."

Bir zamanlar tarlalar yıldız biçimli yapraklarıyla bu çiçeklerle doluydu. Isla orada Grimle durmuş, hayranlıklara çiçeklere bakmıştı. Her biri hem yaşam hem de ölüm içeren birer mucizeydi hem iyileştiriyor hem öldürüyorlardı.

Şimdi hepsi yok olmuş, ölmüştü. Isla yerden bir tane ko-
pardı ve onun parmaklarının arasında küle dönmesini izledi.

"Toplayabildiğimiz kadarını topladık," dedi yanından duran Wren. Wildling liderini sağ salim görmek içini rahatlattı.

Isla halkıyla konuşması gerektiğini biliyordu. Oradan döneli günler olmuştu.

Yokluğunda Wren'in liderlik etmesi bir lütuftu. Wildling ona Grim'in onlar için yaptığı kaleyi anlattı. Çiftçilik yapmak için uygun tarlaları ve hepsine yetecek kadar yeri olan terk edilmiş bir kaleydi.

Grim dakikalar sonra yanında belirdi. Isla, Wren'in koca- sma temkinle baktığını fark etti. Sonra yeniden solmuş çiçeklere baktı.

"Kalan iksirleri güven altında tutun," dedi Wren'e. "Yeni ülkede tohumlar var değil mi?" Çiçek yavaş büyümesiyle ünlüydü. O zamana kadar ellerinde sınırlı iksir olacaktı.

Wren başıyla onayladı, selam verdi ve sonra emir vermek için oradan ayrıldı.

Isla toprağı kontrol etti. Fırtına. Grim'in daha önce fırtınanın tarlaları nasıl yok ettiğini söylediğini hatırladı.

Grim yanında sessizce duruyordu. Onun gerginliğini hissedebiliyordu. Endişesini. Grim de onun gibi endişeliydi.

Nightbane'in olmaması büyük bir darbeydi. İlacın azlığı huzursuzluğu daha da arttırırdı. Nightshadelı pek çok insan ona bağımlıydı.

İyileştirici iksir olmadan insanlar daha önce iyileştirilebilen yaralardan dolayı ölecekti. En büyük varlıklarından birini kaybetmişlerdi.

Ve bu daha ilk fırtınaydı. Daha başlangıçtı.

"Onları durduracaksa kaynaklarını öğrenmek zorundayız." Daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

Isla'nın daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Soru çaresizlikten sorulmuştu. Konuşurken sesindeki acı- liyeti saklamaya çalıştı. "Burada kâhin yok, değil mi?"

Umut etmeye bile cesareti yoktu. Nefes almaya bile.

"Yok," dedi Grim ve Isla gözlerini kapattı. Hüsrana karşı dik durmaya çalıştı. "Bir kâhine en yakın şey bir mesihti, o da uzun zaman önce öldü." Bir mesih mi? "Mezhebi ayakta kaldı ama sadece oraya çıkabilenlerle konuşuyorlar."

"Çıkmak mı?"

"Manastırlarına. Bir dağın tepesinde."

Isla ona baktı. "Hiç denemedin mi?"

"Tabii ki denedim. Tepeye vardığımda beni içeri almadılar."

Isla'nın yüzü asıldı. Grim onların hükümdarıydı ve halkı tarafından seviliyor gibiydi. "Neden?"

"Mesih babam öldürdü." *Peki.* Grim, Isla'nın babasının neden bunu yaptığını soracağını sezdiği için, "Mesih babamla kehanetlerini paylaşmayı reddetti," diye ekledi.

Isla'nın çaresizliği öyle belirgindi ki Grim'in bunu hissedebileceğini biliyordu. "Belki onlarla ben konuşurum. Dağa ben çıkarım." Bunu öylesine söylemişti ama kalbi küt küt atıyordu.

Grim ona bir bakış attı. "Bu sıradan bir dağ değil. İçinde tüneller var ve tuhaf şekillerde değişip duruyor. İçeride yaratıklar var. Dağa çıkış bir test, mesih hayattayken yapılmış. Bunu başarabilenler sadece onun bilgisine layık olanlardı."

Isla ona hüzünlü bir şekilde baktı. "Sence ben bunu yapamaz mıyım?"

"Elbette yapabilirsin," dedi Grim. "Fakat tüm güçler orada etkisiz, sıra dışı bir güce sahip olan kutsal bir yer ve..."

Önemi yoktu. Bilezikler zaten onun güçlerini elinden almıştı. "Güçlerimi kullanamayacağım için mi güçsüz olduğumu düşünüyorsun?"

Grim ona baktı. "Hayır," dedi ve sanki sözcükleri dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi ona baktı. "Ama onlar olmadan savunmasızsın." Savunmasız. Haklı olsa da Isla, bu kelimedenden nefret ediyordu. "Seninle geleceğim."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Belki. Ama yine de geleceğim."

"Ben..."

"Son asırda benim dışımda oraya çıkmaya çalışan herkes öldü. Senin ölümün halkımın ölümü demek. Fırtınalar hakkında öğreneceğin her bilgi halkım için son derece önemli."

Isla buna karşı çıkamazdı.

Düşünceli bir şekilde duruşunu değiştirdi ve Grim onun Tayfa sırtını verdiğini gördü. Isla'nın pek çok sırrı vardı. Isla içinden, "Keşke beni rahat bıraksa," diye geçirdi.

Fakat müritler Grim'i içeri almazsa onun sorularını da duyamazdı. Grim onun dağa çıkmasına yardım edecekse varsın olsun.

"Peki. Nerede bu dağ?"

7. BÖLÜM DAĞA ÇIKIŞ

Grim'e göre çıkış tam bir gün sürüyordu. Karşılaşacakları şeye bağlı olarak belki iki gün.

Vazgeçmeyi düşündü, Isla. Nedeni tehlikeli oluşu değildi, Grimle daracak yerlerde saatlerce kapana kısılmış kalmayı istemiyor olmasıydı.

Ne kadar inkâr ederse etsin Grim haklıydı. Duyguları ona akimdan daha farklı bir hikâye anlatıyordu. Mantıklı tarafı Grim'den nefret etmesi gerektiğini biliyordu. Onun düşman olduğunu biliyordu.

Ancak duyguları hâlâ anılara bağlıydı.

Duygularını bir kenara bıraktı. Gömebildiği kadar derinlere gömdü. Önemli değillerdi. Anılar sadece onu hedefinden uzaklaştıran şeylerdi.

Her birinin sırtında erzak vardı. Çantalar hareket etmelerine izin verecek kadar küçüktü. Su, yiyecek ve sırtlarına örtecekleri ince battaniyeler vardı. Kılıç ve hançerleri bellerin- deydi. Isla eğitim kıyafetlerini giymişti.

Dağın önündeyken Isla, "Uyarman gereken bir şey var mı?" dedi. Tek bir tünele açılan basit bir girişti.

Grim temkinli bir şekilde karanlık geçide baktı. Başını iki yana salladı. "Hiçbirinin bir faydası olmaz."

Ve ikisi birden karanlığa daldı.

"Bir meşale getirmeliymişiz/" dedi Isla el yordamıyla ilerlerken.

Daha on adım atmamışlardı ama Isla hiçbir şey göre- miyordu.

"Daha önceki çıkışında getirmişt看," dedi Grim. "İçeri girdiğim anda söndü. Güç yüzünden sanırım." Harika.

Karanlıkta tutunacak bir yer ararken eli Grim'in karnına değdi. Mermer gibi sert ve kaslıydı. Daha aşağı gitmeden hemen elini çekti. "Özür dilerim," dedi sessizce.

Grim'in sesi derin ve hırıltılıydı ve fazla rahattı. "Dileme," dedi. "İstediğin yere dokunabilirsin, karım."

Grim göremese de Isla gözlerini devirdi ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için körlemesine bir adım attı. "Bildiğim iyi oldu ama alakasız çünkü böyle bir şey yapmayı planlamıyorum."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum," diye tısladı Isla. Orada olmayan bir basamağa adım attı ve tökezledi. Grim onu belinden yakaladı ve yüz üstü kapaklanıp dişlerini kırmasına engel oldu.

Isla öylece kaldı, Grim'in nefesini kulağında hissediyordu. "Dikkatli ol. Çıkılacak binlerce basamak var. İstersen seni taşıyabilirim." Ses tonu neredeyse alaycıydı.

Bir duyusu çalışmadığı için Isla diğer duyularına odaklandı. Grim'in sesi tünel boyunca yankılandı ve içindeki acıyan tarafını bir bıçak gibi kanırttı. Grim'in soğuk, kaslı bedeni hemen arkasındaydı. Kocaman elleri hâlâ belinde, parmakları kalçalarındaaydı.

Isla ellerini Grim'in ellerinin üzerine koydu ve kaskatı ke-sildiğini hissetti.

Sonra ondan uzaklaştı.

Isla yavaş ve dikkatliydi. Basamaklar dengesizdi, adım atmadan önce her bir basamağı ayağının ucuyla kontrol ediyordu. Bu uzun bir süreçti. Önlerinde bir ışık demeti belirdiğinde saatlerdir yürüyorlardı.

Tavanda kristal parçaları parlıyor ve tünel boyunca yol gösteriyordu. Yine de Isla'nın gözleri kısıtlı ışıktay rahatça gö-remiyordu. Baldırları yanmaya başlamıştı.

Isla çantasını yere koyup oturdu. "Ne kadar yol aldık?"

"Daha yolun beşte birini bile gitmedik."

Isla inledi. Müritler, bu yolu gitmeye değer olsa iyi olurdu.

Suyunu aldı ve koca bir yudum içti. Tünellerin içindeki toz, dilini ve dudaklarını kurutuyordu.

"Bir yaratıkla karşılaşmadığımız için şanslıyız. Ben buraya gelene kadar iki tanesiyle karşılaşmıştım."

Uzaktan bir tıkırh geldi. Herhangi bir şey olabilirdi. Bir sürüngen. Yer değiştiren kayalar.

Sonra ses yükseldi.

Grim çantasını sırtına astı. "Çok erken konuştum." Isla'ya baktı. "Yeterince su var mı?"

Isla başıyla onayladı. Gri matarayı ondan aldı. "Güzel. Şimdi koş."

Tıkırtı sesi tünelleri doldurmuştu. Yan yana koşarken adımları taş zeminde yankılanıyor ve her yeri toza toprağa boğuyordu. Her bir köşeyi dönerken çarpıyorlar, Isla dönerken elini pürüzlü duvara sürtüyordu. Sonuncusunu dönerken geriye bakmaya cesaret etti.

Ve onları gördü.

Mağaraların içinde ilerlerken pençeleri tıkırdayan devasa yaratıklardı ve boynuzları hançerlerin uçları gibi sivri ve kes-

kindi. Tünellerin içini dolduracak kadar irilerdi. Eğer onları yakalarlarsa Isla ve Grim'i paramparça ederlerdi.

Daha hızlı. Daha hızlı koşmaları gerekiyordu.

Koşarken bacakları ağrıyordu ama yeterince hızlı değildi. Yaratıklar yaklaşıyordu. Karşısındaki duvara çarpma korkusuyla Isla yavaşlamak zorunda kaldı.

Tüneller yine değişmişti ve tavanını ışıklı tünel yerine Isla Grim'i diğer tarafa götürdü.

Grim hiç yavaşlamadan peşinden gitti. "Bilmem gereken bir strateji var mı?"

Isla tüneli işaret etti. Azıcık kristal parçası yollarım aydınlatıyordu. Tıkırtı sesleri giderek artıyordu. Yaratıklar tam arkalarındaydı. "Bak. Duvarlar giderek küçülüyor."

Çok hafif bir küçülmeydi. Giderek daralıp daralmayacağını görmek kumar oynamaktan farksızdı. Koşmaya devam ettiler ve Isla onları yanlış bir yola sokup sokmadığını düşünmeye başladı.

Ya doğru bir tane vardı da onlar o yolu kaybetmişlerse? Şüphe içini yiyip bitirmek üzereydi.

Yaratıkların boynuzları duvarlara sürtünürken korkunç, tiz bir ses çıkıyordu.

Umut daha hızlı koşmasını sağladı. Biraz daha, biraz daha. Biraz daha koşmaları gerekiyordu ki...

Isla düştü ve dizlerinin üzerinde kaydı. Yaratıklardan biri bir boynuzunu bacağına saplamıştı. Çığlığı tünel boyunca yankılandı. Isla ellerini uzatarak paramparça edilmeye hazır dönüp arkasına baktığında...

Yaratık sıkışmıştı. Keskin dişlerini ondan birkaç santim ötede gösteriyor ama Isla'ya ulaşamıyordu. Boynuzları sıkışmıştı.

Isla tam rahat bir nefes almıştı ki arkadan gelen diğer yaratık öndekine çarpıp onu ileri fırlattı. Yaratığın dişleri

Isla'nın bacağına gömülmeden hemen önce Grim onu çekip uzaklaştırdı. Yarasına baktı. "Kesik çok derin değil. Yürüyebilir misin?"

Isla başıyla onayladı ama daha ilk adımda dizi neredeyse acıyla büküldü. Önemli değildi. Devam etmek zorundaydılar, yaratıklar boynuzlarını kırıp tünelden geçmeye çalışabilirlerdi.

Tünel boyunca koştular, daha yavaşlardı. Başka bir köşe- yi dönmüşlerdi ki Isla yere yığıldı. Grim çantasından çıkardığı malzemelerle bacağını dikkatle sardı. Grim haklıydı. Kesik derin değildi ama çok acı veriyordu.

Geri kalan yolu yaralı bir bacakla çıkmak zor olacaktı ama geri dönme gibi bir seçenekleri yoktu. Hele de boynuzlu yaratıklar yolu tamamen bloke etmişken. Tek yol yukarı çıkmaktı.

"Hazır mısın?"

Isla hazır değildi. Acı onu dağlıyordu. Tünel yeniden karanlığa gömüldü. Tamamen yitirmeden önce Isla ışığın ve yeşilliğin ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Yine de ayağa kalktı ve Grim'in uzattığı eli tuttu.

Grim daha önce buraya geldiğinde bu yoldan geçmemişti, bu yüzden neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Yaklaşık bir saat sessizce yürüdüler. Tünel giderek küçüldü, ta ki Grim'in kafası

tavana değene kadar. Zemin yükselmek yerine alçalıyordu. Yanlış yöne gidiyor olabilirlerdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Başka bir seçenekleri yoktu zaten.

Sessizlik bir sürü düşünceyi de beraberinde getiriyordu, özellikle Grim'e bu kadar yakın olunca. Sormak istediği onca soru vardı, ta Centennial'den beridir içinde tuttuğu sorulardı.

"Aurora ile çalışmanın hayatımı kurtaracağını düşünmüştün, değil mi?" diye sordu Isla.

Umurunda olmamalıydı aslında çünkü geçmişte kalmıştı.

Ama umursuyordu. Hem de çok.

Grim'in bakışları sertleşti. Isla onun bu konudan hazzetmediğini görebiliyordu.

"Planın bize Lightlark'ın tüm gücünü vaat ediyordu. Başka bir çözüm bulana kadar bunun, hayatını asırlar boyunca sürdürmene yeteceğini düşünmüştüm. Halkımı Nightsha- de'den, fırtınalardan uzaklara götürecektim."

Aurora Grim'i bir kehanete inandırarak kandırmıştı, kehanete göre bir Sunling kralı bir Wildling hükümdarına âşık olursa lanet bozulacaktı, tekerrür eden tarih gibi.

Isla onu kullanmıştı, tıpkı onun Isla'yı kullandığı gibi.

"Bana söylemek hiç aklına geldi mi? Beni de plana dâhil etmek hiç aklına gelmedi mi?"

Grim aniden durdu. Isla da. Karşılıklı beklediler. "Tek düşündüğüm senin hayatta kalmandı. Buna pişmanım. Sana bunu söylemiştim."

Pişman olmak yeterli değildi.

"Âşık oldum Grim," dedi, sesi yükselmiş tünelde yankılanıyordu. "Evliyken bir başkasına âşık oldum. Ve hiçbir şey bilmiyordum." Grim ürperdi. Isla'nın sözleri canım yaktı. Onun canının yanması hoşuna gitti. Canını yakmak istiyordu. Anlamasını istiyordu.

"Sevdiğin birine ihanet etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Hem de bunu bilmeden yapmanın?"

"Evet," dedi Grim dişlerinin arasından. Doğru söylüyordu.

Isla bir adım attı. "Sevginin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Öyle mi?" dedi Grim ona yaklaşarak. "Senin uğruna bir savaş başlattım. Hayatımı sana bağladım."

"Bunu ben istemedim!" diye bağırđı Isla. Başını iki yana salladı. Canı yandı. Gözleri doldu.

Bu kadar ölüm. Bu kadar kayıp. Isla, kendisini yeniden hayata döndürdüğü için Grim'e şükran duyması gerektiğini biliyordu ama bir yanı Grim'in onu ölüme terk etmesini diliyordu. Dünya daha iyi bir yer olurdu. Bu kadar insan tehlikede olmazdı. Bunu yüksek sesle söyleyince Grim öfkeyle homurdandı.

"Sakın bunu söyleme. *Düşünme* bile. Öldürdüğünden daha fazla insanın hayatını kurtardın. Tanrıları bile korkutan güçlerin var." Kolundaki bileziklere hoşnutsuzlukla baktı. "Onları kullanmak istemiyorsan bu senin bileceğin iş. Seni sevdiğim için kurtarmış olabilirim ama senin yaşaman gerekiyor. Bu gücü kullanman gerekiyor."

Isla, bu kadar yıkıma neden olmuş gücü hakkında onun bu kadar hayranlıkla nasıl konuşabildiğini bilmiyordu. "Keşke, hiç bu güçlere sahip olmasaydım," diye düşündü. Portal cihazıyla dünyayı hiç keşfetmemiş olmayı diliyordu.

"Keşke, beni hiç sevmeseydin." Bu doğrudu. Bu her şeyi daha kolay hâle getirirdi. Pek çok hayatı kurtarırdı. Ellerini hüsrana ve öfkeyle yüzüne bastırdı. Göğsünde öfke kabarmaya başlamıştı. Ellerini indirip Grim'in gözlerinin içine baktı. Sesi keskindi. Kendisi bile tanıyamamıştı. "Keşke, kendimi bir aptal gibi sana vermeseydim. Bana ihanet etmene, yalan söylemene ve beni kandırmana izin vermeseydim, senden *nefret ediyorum*." Göğsü inip inip kalkıyordu. "*Nefret ediyorum*, senden *nefret ediyorum* ve elimden gelse şu lanet kolyeyi koparıp denize atardım!"

Grim sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. Gözleri acıyla parladı. Isla onu hiç böyle yaralı görmemişti, göğsüne bir düzine ok yediğinde bile.

Arımdan söylediklerine pişman oldu. Ama neden? Bunları içtenlikle söylemişti, öyle değil mi?

Grim ondan bir adım uzaklaştı. Isla da az kalsın kayıp düşüyordu.

Su. Yavaşça genişleyen bir su birikintisi vardı. Altındaki kayayı kemiriyor ve bir ayna gibi parlıyordu. Isla puslu kristal ışıktaki kendi yansımasına baktı.

Sonra su bir nehir gibi çağladı.

Isla başını kaldırıp Grim'e baktı. Bakışları buluştu.

"Koş," dedi Isla ve koşmaya başladılar. Su çağlayarak akıyordu artık. Bileklerine, oradan baldırlarına çıkmıştı. Su iyice yükselip onu kaldırdı ve Isla nefes almak için kulaç atmaya başladı. Su yakında tüneli dolduracak ve onlar boğulacaktı.

Elinden geldiğince hızlı yüzmeye, suyun üzerinde kalmaya çakşırken kolları ve bacakları acıyla yanıyordu. Akıntı onu suyun altına çekmeden önce derin bir nefes almayı başardı. Sonra yeniden yüzeye çıktığında başıyla üzerindeki kayalann arasmda birkaç santim boşluk olduğunu gördü.

Tünel bitmek bilmiyordu. Ona karşı direnmenin bir anlamı yoktu.

Yüzmeyi bıraktı. Grim de. Yapabildiği kadar başını yukarıda tutup hırsıyla nefes almaya çalışıyordu.

Grim'e baktı.

Gözlerinde saf bir korku vardı. Isla ölmeden dakikalar önce aym korkuyu Grim'in gözlerinde görmüştü.

Suyun içinde el ele tutuştular.

"Ben... ben üzgünüm... ben..."

"Biliyorum, Kalp Yiyici," dedi. Isla'yı kendine çekti, alm- ları birbirine değiyordu. Bu olmamalıydı. Isla'nın kaderi bu değildi.

Dağa çıkmakta ısrar ettiği için ölecek olan tüm o insanlar düşündü. Çocukları. Masumları. Daha önce olduğu gibi...

Zemin. Alçalıyordu. Kafası karıştı ama bunun kurtuluşları olduğunu fark etti.

Tünel yolculukları boyunca sağa ve sola ayrılıp durmuştu. Ya şimdi yukarıdan aşağıya ikiye ayrılıyorsa? Kendilerini suya bıraktıklarında akıntıya karşı savaşıyor, suyun üzerinde durmaya çalışıyorlardı. Son bir nefes alıp, "Tünel aşağıya iniyor, suyun baskısı giderek artıyor. Dibe dal. Zemini takip et. Direnmeyi bırak," dedi.

Grim ona baktı, gözleri Isla'nın hak etmediği bir güvenle doluydu. Grim başıyla onayladı.

Bu bir riskti ama su tavana kadar çıkmıştı. Isla yüzmeyi bıraktı. Direnmiyordu. Grim de. Uzun ve derin bir nefes aldı ve dibe daldı. Akıntı burada daha güçlüydü.

Akıntı onu tünelin dibine çekti, derisinin parçalanmasını engelleyen tek şey gömleği idi. Daha hızlı. *Daha hızlı*. Su onla- n aşağı çekti, uzaklara götürdü ve Isla farklı bir tünelde, daha dar bir tanesinde ilerlerken başının üzerinde taşı hissetti. İçi umutla doldu. Belki de haklıydı.

Etrafı kayalarla sarılırken aynı hızla korku da doldu içine. Alan bir mezar gibi iyice daralmıştı. Ya giderek daha daralır ve Isla sıkışıp kalırsa? Saniyeler içinde boğulurdu. *Şimdiden* boğulmaya başlamıştı.

Göğsündeki baskı artıyordu. Uğultu kulaklarını dolduruyor, gözlerinin önü benekleniyordu. Durmak üzereydi.

Sonra büyük bir dalga ayaklarından onu itti ve ileri, aşağı doğru gitmeye başladı, eskisinden daha hızlıydı. Dört bir yana çarpıyor, kayalar derisini yırtıyor, boğazı acıyor, başı zonkluyor, ciğerleri yanıyordu. Daha fazla dayanamayacağını düşündü anda tünelden çıkıp bir su birikintisine düştü. Oksijen ciğerlerine dolarken boğuk bir hıçkırık çıktı boğazından.

Grim.

Bir saniye sonra Grim de yanındaydı. Gözleri deli gibi bakıyordu ve bakışlarındaki gerginlik onu görse bile azalmadı. Isla öksürüyor, nefes almaya çalışıyor, öğürüyordu ama Grim'in sağ olduğunu görmek, tünelden sağ kurtulduklarını bilmek...

Bir anda sarmaş dolaş oldular. Isla yaprak gibi titriyor muydu yoksa ağlıyor muydu fakında değildi ta ki Grim koca ellerini sırtında gezdirene dek. "Bir şeyin yok," dedi Grim sanki kendisine

de söylüyormuş gibi. "Sayende... ikimiz de iyiyiz."

Az kalsın boğuluyorlardı. Ciğerleri acıyla yanıyordu. Grim onları suyun kenarına çekerken Isla yüzünü onun boynuna gömdü. Grim sakinleşmesi için bir şeyler fısıldıyordu. Isla tir tir titrerken onun sırtını yavaşça okşuyordu. Isla donuyordu. Grim de üşümüştü ama suya nazaran daha sıcaktı, Isla iyice sokuldu ona. Güvendeydi. Onun kollarında. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama Grim onu sudan çekip çıkardığında Isla onun yüzünden derisinin soyulmuş olmasına üzüldüğünü fark etti. Sakinleşmek için daha fazla sarıldı ama ellerinin altındaki kaya şaşırtıcı derecede sıcaktı.

Akıntıda kaybolan çantasını tekrar bulduktan sonra Grim su birikintisinden çıkıp ayağa kalktı, bir kule gibi Isla'nın önünde dikildi. Elbisesi vücuduna yapışmıştı. Sular damlıyor, ayaklarının dibinde bir göl oluşturuyordu. Isla yutkundu, kalbi küt küt atıyordu.

Sonra Grim kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Isla mantıken elbiseleri ıslak olduğu için çıkardığını biliyordu. Yürümeye devam etmeden önce onları kurutmaları gerekiyordu. Islak kıyafetleri yüzünden donabilirlerdi, özellikle de soğuk tünellerde.

Ama Isla'nın onu izlemesinde mantıklı bir taraf yoktu. Bakışlarını göğsünden, kaslı ve tek bir yara izinin olduğu

kusursuz göğsünden alamıyordu. Bir heykel gibiydi. Bir savaşçı gibi. Isla yutkundu.

"Bana şehvetle bakıyorsun."

Isla hemen başını çevirdi. "Bakmıyorum."

"Bakabilirsin, karım. Önemli değil."

Isla yüzünü astı ve inleyerek ayağa kalktı. Bacağı hâlâ ağnyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Gözleri gözlerinde Isla da yavaş yavaş kıyafetlerini çıkarmaya başladı, teker teker. Grim'in yutkunduğunu gördü. Ukala bir şekilde Grim arkasını döndü, ıslak battaniyelerinin yanına kendi kıyafetlerini kayanın üzerine dikkatle sermeye başladı.

Isla da onun gibi iç çamaşırlarını çıkarmadı. Kıyafetlerini yere serdi. Sonra sırtını kayaya verdi. Sıcaktı, hatta rahattı, suyun soğukluğuna karşı merhem gibiydi. Kaya tenine değdiğinde ağzından çıkan inleme yüzünden utandı. Kıpırmızı kesilirken Isla dudaklarını sımsıkı kapattı.

Onu kendine bakarken görünce bu inlemeyi duymamış olmasma dair umudu sönüverdi. Grim ona şehvetle bakıyordu. Tıpkı Isla'nın ona baktığı gibi.

Isla onun nefes alıp almadığından bile emin değildi.

Hipotermiden ölürlerse yolculuğun geri kalanını tamamlayamayacaklardı. Yanma uzanmasını işaret ederken Isla kayıtsız görünmeye çalıştı. "Kendini ısıtacak mısın, yoksa orada öyle ağzı açık duracak mısın?"

Grim ona karşılık vermeye bile çalışmadı. Yavaşça onun yanma uzanırken gözlerini ondan ayırmadı.

Uyku. Uyumaları gerekiyordu. Yolculuktan dolayı bitip tükenmişlerdi. Dağın içi şu an sessizdi ama kim bilir yakında karşılarma ne çıkacaktı?

Isla arkasını dönüp gözlerini kapattı.

Soğuk hava tünellerin içinde dolaşüyor, tenini karıncalan-

diriyordu. Titredi. Yan tarafına yatmak işe yaramıyordu. Bu şekilde yani. Kayaya değmeyen kısmı uyuşuyordu hemen. Yavaşça Grim'e döndü ve daha iyi hissetti kendini.

"Donuyorsun, değil mi?"

Isla cevap vermedi. Soğuğa alışkın değildi. Wildling her zaman sıcaktı. Terra onu her türlü iklime göre eğitmeye çalışmıştı ama en kötü idmanlar bile bunun kadar kötü değildi.

"Soğuktan nefret edersin."

Öyleydi. Grim bunu biliyordu. Alçak adam.

Grim yavaşça ona yaklaştı. Isla kaskatı kesildi. "Kim soğuğu sever ki?" dedi Isla alaycı bir tonla.

"Ben." Isla bunu biliyordu.

Isla yine de neşesiz bir kahkaha attı. "O zaman şimdiki vaziyetimiz hoşuna gidiyor olmalı."

"Hayır, pek değil. Yaralı eşimin fırtınadaki bir yaprak gibi titrediğini görüyorum."

Isla ona bir bakış attı. "Bana böyle demeyi bırak."

"Fırtınadaki bir yaprak gibi demeyi mi?"

Isla gözlerini kıstı.

"Eşim mi?"

"Evet," diye tısladı.

"Olmaz."

Isla şimdi tamamen ona dönmüştü. "Ne demek *olmaz?*"

"Olmaz," dedi Grim. "Sen benim karımsın." Bakışları kolyeye kaydı. Grim bir parmağını boğazına, oradan köprücük kemiklerine ve sonra da koca taşın üzerinde gezdirirken Isla kıpırdıyamadı bile. Grim iyice yaklaştı. Nefesi sımsıcaktı, "Ben *koçanım*. Şeninim," dedi. "Ve sen... *karım*... benimsin" derken sesi neredeyse hırıltılı çıkıyordu.

Isla'nın içine bir sıcaklık yayıldı. Bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Senin boynuna bir şey taktığını görmüyorum."

Grim hiç tereddüt etmedi. "Bu ayarlanabilir."

Isla ona ciddi gözlerle baktı. Grim'in parmağı yavaşça köprücük kemiğinden göğsüne inip üzerindeki incecik kumaşın üzerinde durduğunda bile bakışları değişmedi.

"Soğuk mu. Kalp Yiyici?"

"Hayır," dedi Isla kalben, sadece onun bakışlarını izledi, göğsünün yavaşça kalktığını ve iç çamaşırlarının altında cinsel organının daha da belirginleştiğini gördü.

Isla kaskatı oldu ve Grim elini indirdi. Isla farkında olmadan dokunuşun, kalbinin atışının durmasından dolayı hafifçe titredi.

Tek istediği ona sarılmaktı ama arkasını döndü. Göğsünü kaparak kollarıyla kendini sardı ve arkasında duran kişiyi unutmaya çalıştı.

Dakikalar sonra hâlâ donuyordu. Daha fazla dayanamadı. Müritler kehanetlere dair tek umuduydu. Birkaç saat dinlenmezse devam edecek gücü olmayacaktı.

Arkasını dönerken kendisine söylediği şey buydu. "Sakıncası var mı?"

"Hayır. Buraya gel." Grim onu kollarına aldı ve yavaşça göğsüne bastırdı.

Ve Isla'yı güzelce sarıp sarmaladı.

Isla normal şekilde nefes alamadı en başta. İç çamaşırları bir bariyer oluşturmuyordu. Ten tene değişiyordu, Grim'in sert kısımları onun yumuşak kısımlarına bastırıyordu ve soğuktan kurtulur kurtulmaz sıcaklık içine yayıldı.

Ona yakın olmak fırtınanın içinde olmak gibiydi, her yer onunla doluydu.

Bu yanıştı. Üzerlerinde sadece incecik iç çamaşırlarıyla nasıl oldu da birbirlerinin kollarındaydılar?

Grim onun düşmanıydı. Isla başkasına âşıktı.

Isla ayağa kalkabileceğini biliyordu ama istemiyordu. Yorgundu, yaralıydı, üşüyordu ve tek istediği burada bir süre yatmak ve hayatta kaldıkları için rahat bir nefes almaktı.

Rahatlık. İhtiyacı olan şey buydu. Grim de ona sarılıyor ve onu soğuktan koruyordu. Ona biraz daha sokuldu. Grim burnunu boynuna dayadığında derin bir iç geçirdi. Ona iyice sokulurken sanki uzun zamandır onun kollar arasında olmayı bekleyen bedeninin bir kısmı rahatlamış gibiydi.

Sadece azıcık uzanacağım, diye düşündü.

Gözleri kapanır ve uykuya dalarken bile bunu düşünüyordu.

Grim'in kollarında uyandı. İlk birkaç dakika nerede olduğunu anlayamadı. Sadece tanıdık fırtına, baharat ve erkek kokusu ile sarmalandığını duyumsadı. Kolların arasında olduğunu. Huzurlu bir ses çıkardı ve gerindi. Sert bir şeye değdi sırtı.

Taş kesildi. Gözleri kocaman açıldı.

Mağaradaydı. Nefes alamadı bir an. İçinde bir arzu kıvılcımı tutuştu ama Isla o arzuya kendini kaptırmak yerine onu gömdü. Grim uyanıktı. Elbette öyleydi. Mağarada bir anda ortaya çıkacak bir yaratığa karşı tetikte kalmak için uyumamıştı.

Isla arkasını döndü ve göz göze geldiler. Bir saniyeliğine hava gerginleşti, sanki tek bir hareket aralarındaki ışığı kırdı. Tek bir hareket, tek bir söz ya da nefes onların yerde birbirlerinin içine geçmelerine yeterdi.

Isla ayağa kalktı. Grim de. Isla bir daha ona bakmadı. Arkasını dönüp giyinmeye başladı. Kıyafetleri kurumuştı. Sadece kuru değil, sıcaktı da.

Grim'e bakmadan tünelde yürümeye başladı. Seçmeleri gereken birkaç yol vardı önlerinde. Her birinin tavanında farklı renkte kristaller vardı.

Son tüneli Isla seçmişti ve az kalsın ölümlerine neden oluyordu. Sıra Grim'deydi. "Seç," dedi. Grim önüne geçti ve sessizce onun seçtiği tünelin ağzına yürüdüler.

İlk başta Grim'in seçimi iyi gibiydi. Kilometrelerce tırmanmaları dışında kötü bir yanı yoktu. Aşağı inmişler, şimdi de imkânsız derecede yüksek görünen bir açıda yukarı tırmanıyorlardı. Isla'nın baldırları yanıyor ve sırt üstü düşüp aşağıya yuvarlanmaktan korkuyordu. Boynunu kırmaktan. Dizlerini kırarak ileri doğru bedenini itiyordu. Nefes alması giderek zorlaşmıştı.

Bacağı sargının altında yeniden kanamaya başladı. Kanın bileğinden aşağı aktığını hissedebiliyor, kan ayakkabısına doluyor, parmaklarının arasında dolaşıyordu. Bu daracık, eğimli ve acımasız yerde durmak imkânsızdı.

Böyle zamanlar, yaptığı eğitimlere şükretmesine neden oluyordu. Yol düz bir seviyeye gelene kadar saatler geçti. Rahat bir nefes alıp az kalsın dizlerinin üzerine çökecekti ama yaparsa bir daha ayağa kalkamayacağından korkuyordu. Bacaklarındaki kaslar kaskatıydı. Sinirleri ya uyuşmuş ya da yorgunluktan yanıyor.

Yaklaşmış olmaları gerekiyordu. Isla'nın dayanacak daha fazla gücü kalmamıştı.

Kristaller daha geniş bir mağaraya açılırken iyice çeşitlendi. Bir açıklıktaydılar. İleride başka bir tünelin girişi bekliyordu.

Ama kapalıydı.

"Bu da ne?" diye ancak fısıldayabildi Isla.

Girişte karanlık bir gölge vardı. Uzun, ince uzuvları olan devasa bir şey. Isla'nın aklına bir çekirge geldi, tabii çekirgeler bu kadar devasa olabiliyorsa.

Derisi şeffaftı. Nefes aldığı anda derisinin her bir santimi titreşiyordu.

Bir anda Isla'ya döndü. Yüzü yoktu.

Isla elini kalçasındaki kılıca götürürken geri çekildi. Yaratığın hamle yapmasını bekledi. Ama yapmadı. Onlara bakarak tünelin girişinde durmaya devam etti.

"Onu geçmek zorundayız," dedi Isla.

Grim iç çekti. "Nasıl?"

Yüzü olmasa da yaratık tüm duyulara sahip miydi? Test etmek için Isla eğilip bir taş aldı ve onu açıklığın diğer ucuna fırlattı.

Taş bir duvara çarptı. Ses tünelde yankılandı.

Yaratık kılını kıpırdatmadı. İlginç.

Yine de Isla'yı hissetmişti... oysa Isla konuşmamıştı, o zaman nasıl anlamıştı? Bir adım attı ve az kalsın karardıkta kayıp düşecekti kanı yüzünden. İşte o zaman Isla anladı.

"Kan. Kanı duyumsuyor."

Grim Isla'nın bacağına, sonra yaratığa baktı. "Sanırım haklısın."

Isla yere diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Grim.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Isla sargısını açmaya başladı. Grim onu eliyle durdurdu. "Dur. Ben kolumu keserim."

Isla onun elini itti. "Kendin söyledin. Bu, beni içeri alıp almayacaklarına dair bir test. Bunu yapan kişi ben olmalıyım."

Grim pek hoşlanmamıştı bundan ama Isla'nın umurunda değildi. Müritlerle konuşmak için paramparça olmasına, boğulmasına ya da sıkışıp kalmasına ramak kalmıştı.

Hayır. Bu yaratığı alt edeceklerdi. Kaderiyle ilgili cevapları alacaktı.

"Koşmaya hazır ol." Isla açıklığa doğru bir adım attı.

Planladığı gibi sargıyı diğer tarafa atamadan yaratık ona doğru atıldı. Bir anda onu yerden havalandırdı.

İnce bacaklarından biriyle onu yere mıhlayıp şaşırtıcı bir güçle bacağına tam göğsünün ortasına bastırdı. Kaburgalarını kırmamış olması bir mucizeydi. Isla'nın başı döndü. Daha fazla kan kokusu alıyordu -bu sefer başından akıyordu kan- ve yaratık ötmeye başladı.

Ayağını kaldırdı. Ancak o zaman Isla yaratığın ayağının alt kısmında dişlerle kaplı bir ağız olduğunu gördü. Sanki kafasını yutacakmış gibi başına doğru uzandı. Sanki yüzünü koparıp altındaki her şeyi yiyecekmiş gibiydi.

Daha fazla yaklaşmadan Isla kılıcıyla onun bacağına kesti.

Yaratık tiz bir ses çıkararak üzerinde yükseldi. Kafasının olduğu yere bir başka ağızlı ayak inmeden evvel Isla hemen yerde diğer tarafa yuvarlandı.

"Koş," diye bağırırken bir elini başının arkasına götürdü ve ıslak olduğunu gördü. Evet. Kan. Kanını duvarlara sürdü, yaratığın kanının üzerine kapaklanmasının yarattığı güçle ileri doğru yalpaladı. Hemen arkasındaydı.

Tünelde koşmaya başladı.

Yarahk hemen arkasındaydı.

Saliselik bir karar verdi. Kılıcını sıkıca tuttu, baldırına götürdü, yarasını açıp daha fazla kanını akıttı. Sonra durdu. Arkasını dönüp tünelin ortasında durdu. Kolunu tam zamanında uzattı...

Ve yaratığın kılıcın üzerine atılmasını izledi.

Isla nefes nefeseydi. Bacağı cayır cayır yanıyordu.

Grim küfretti, çabucak açık yarayı sarmaya başladı ve Isla yaratığın öldüğünden emin olana dek kılıcını içinde çevirmeye devam etti. "Tırmanış çok zor olacak," dedi Grim.

"Neyse ki tırmanmayacağız." Omzunun gerisinden tünelin sonunu görebiliyordu. Başının üzerindeki kristaller sanki hoş geldin der gibi parlıyordu.

Hemen altlarında bir kapı vardı.

Grim yarasını sarınca Isla topallayarak yürümeye başladı. Acı kaybolmuştu. Tek hissettiği soğuk bir rahatlama idi. Isla başarmıştı.

Kapının kolu yoktu. Sorun değildi.

Yürüdü ve taşı yumruklamaya başladı. Derisi soyuldu. Kanadı.

Birkaç dakika hiçbir şey olmadı ve Isla taş kapıyı daha sert yumruklamaya başladı.

En sonunda azıcık açıldı ve gıcirtısı mağarada yankılandı. Tek bir kişinin geçebileceği kadar aralık kaldı.

Yüzü kukuletayla kapalı bir yüz belirdi. Önce Isla'ya, sonra Grim'e, sonra yeniden Isla'ya baktı. Cübbeden kemikli bir parmak çıktı ve Isla'ya doğruldu.

Açıktı. Sadece onun geçmesine izin vardı. Zaten bunu bekliyorlardı. Grim'e baktı, Grim başıyla onayladı. Gergin bakışından Isla ne demek istediğini anlayabiliyordu, hemen dışarıdaydı. Grim'in burada güçleri olmayabilirdi ama Isla'nın ona ihtiyacı olursa kapıyı menteşelerinden söküp onu kurtarabilirdi.

Birkaç gün önce olsaydı ona ters ters bakardı ama şimdi... Onca şeyden sonra... Isla başıyla onayladı.

Kapı iliklerine dek hissettiği güm diye bir sesle ardından

kapandı. İçeride kukuleta gerisinde saklı yüzler tek bir sıra halinde bekliyordu. Eğilip selam verdiler, beyaz cüppeleri karanlıkta parlıyordu. Sanki Isla'nın geleceğini biliyor gibiydiler.

Sanki onu bekliyor gibiydiler.

Her duvar parlak siyah kayadandı. Tavan tünellerdekiyle aynı kristallerle kaplıydı.

Kukuletalı biri onu koridorlar boyunca götürdü, en sonunda kayadan yapılma bir odaya açılan küçük bir kapının önünde durdular. Kapı açıldı ve Isla girince anında arkasından kapandı.

Isla arkasını döndü ve birden irkildi.

Bir kadın karanlıkta belirdi, daha önce orada olmayan büyük yassı bir kayanın üzerinde oturuyordu. Önünde başka bir oturma belirdi. Ve aralarında bir masa.

Burada, en azından güç var gibiydi.

Karşısında oturan kadın başlığını çıkardı. Büyük bir yara dudaklarını, kaşını ve bir gözünü ikiye yarmıştı. Kocaman ve sıcak bir gülümsemesi vardı ve boyuna ve kaslı yapısına göre biraz tuhaftı. Bu kadın bir zamanlar savaşçıydı. Isla bunu parmaklarındaki küçük yara izlerinden görebiliyordu. Çirkin olduğunu düşündüğü için Poppy onları iksirle iyileştirmeden önce Isla'da da aynı yara izleri vardı.

Isla kadının gösterdiği yere oturdu.

"Adım Eta. Dağımıza hoş geldin, Wildling hükümdarı Isla." Masanın üzerinde bir kitap belirdi. Sayfaları kalın ve sararmıştı. Eta yara kaplı elini kitabın cildinde gezdirdi. "Sevgili mesihimiz," dedi hürmetle. "Kitap onun derisiyle ciltlendi. Sözler onun kanıyla yazıldı."

Isla kasmamak için zor tuttu kendini. Buraya oturmak için dişini tırnağına takmıştı. Bir yanı konuşmak ve kehaneti sormak istiyordu ama olmazdı. Beklemeliydi. Kadının ona yararlı herhangi bir bilgi verip vermeyeceğini bilmiyordu.

"Nightshade'deki fırtınaları nasıl durduracağımı öğrenmek için

geldim. Sizin şu..." yorgun bir şekilde elini sallayarak kitabı işaret etti, "...*mesihiniz* bu konuda bir şey söylüyor mu?"

Eta kitaba hiç bakmadan nazik bir şekilde kenarlarını okşadı. Gözlerini Isla'ya dikmişti. Onu dikkatle süzüyordu. Neredeyse eğleniyor gibiydi.

Isla kadının bakışları karşısında rahatsızca kıpırdandı ama kadın başıyla onaylayınca içi rahatladı.

"Onları durdurmak için kaynağını kapatmalısın."

"Neresi?"

"Portal. Kapı açık duruyor."

Isla gözlerini kırptırdı. Hayır, duydukları doğru olamazdı. "Lightlark'taki portal mı?"

Eta başını iki yana salladı. "Hayır, o bir köprü. Buradaki ise sadece bir kapı, yarı aralık duruyor."

Isla ileri doğru uzandı. Nefes alıp almadığından emin değildi. "Burada, Nightshade'de bir portal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yani."

Grim bunu bilmiyordu. Bilseydi onu kullanırdı. Lightlark'a saldırmazdı.

"Nereden biliyorsun?"

"Mesihimiz oradan geldi. Diğer dünyadan buraya geldi. Olup bitecekleri bu sayede biliyordu. Her şey yazılmıştı."

Mesih diğer dünyadan mı gelmişti?

Isla merakını gizleyemedi. Sormaktan başka çaresi yoktu. "Nerede?"

"Kimse bilmiyor. Mesih'in kayıtları çalındı." Eta hürmetle eskimiş yaprakları çevirdi. İyice inceleyince Isla kitabın ilk sayfalarının büyük bir kısmının kayıp olduğunu gördü. Sayfalar kopanlmıştı.

"Biri portalı bulursa... kullanılabilir mi?" Bu tüm problemlerinin çözümünü olabilirdi.

Eta başını iki yana salladı. "Bu iki dünya arasında bir yırtık, bir sökük sadece. Bu dünyadan biri diğer tarafa giderken yolda ölebilir, gereken güç kimsede yok. İki dünya arasında portal açmanın bir bedeli var, tıpkı güç sahibi olmanın oldu- ğu gibi "

Gücün bir bedeli var. Isla bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Lightlark'taki portal. Kullanılmış olsaydı hepimizi de öldürürdü, değil mi?"

Eta başını iki yana salladı. "İlla olacak diye bir şey yok. O portal bir köprü, iki dünyayı birleştirmek için yapıldı, bu yüzden bağlantı daha güçlü. İşin büyük kısmını kendisi yapıyor denebilir." Dudaklarını büzdü. "Yine de *pek çok* kişi öldü. Sadece en güçlüler ayakta kalırdı. Lightlark'ın yaratılışında pek çok kişinin ölmesi gibi. Onların cesetleri adanın temeli olarak kullanıldı. Bu da ona güç verdi. Biliyor muydun?"

Isla bilmiyordu. Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Madem kullanılamıyor neden Nighshade'de bir portal var?"

"Bunu ben de bilmiyorum. Sadece onun bir delik olduğunu biliyorum. Ve büyüdüğünü. İçine bir şeyler alıyor. Fırtına ve yaratıklar buraya ait değil."

"Kapatılabilir mi?"

Eta başıyla onayladı. "Mesih nasıl yapılacağını biliyordu. Ölmeden önce yapamadı ama."

Fırtınaları durdurmak için portalı bulmak ve onu kapatmak zorundalardı. İhtiyacı olan cevapları almıştı.

Şimdi sıra kendi kaderindeydi.

"Mesih benim kehanetim hakkında konuştu mu?" Bir yanı kitabı kadının ellerinden çekip almak istiyordu.

Eta bunu sezmiş olmalıydı çünkü kitap birden kayboluverdi. "Evet, hepsi yazılı. Bilmen gerekenler sana söylendi. Hoşça kal, Dünya Yaratan Isla."

Hayır. Isla'nın bir sürü sorusu vardı. Eli dışarı fırladı ve Isla

kadın oradan çikamadan bileğini demir bir mengene gibi tuttu. Isla kocaman gözlerle kadına baktı. Korkuyor muydu? Hayır. Merak içinde miydi? "Ne kadar daha yaşayacağım?"

Eta başını iki yana salladı. "Bunu bilmiyorum. Bunu sadece falcı söyleyebilir."

"Falcı mı?"

Eta başıyla onayladı. "Bir zamanlar bizdendi. Şimdi ormanın derinliklerinde, bir çağlayanın arkasında yaşıyor. Kana bakar. Senin kanını okuyup ne kadar ömrün kaldığını söyleyebilir."

Kana bakar. Bu Isla'yı biraz rahatsız etti ama bilgiye muhtaçtı.

"Fiyatı nedir?" Güç ve portal açmanın bilgi gibi bir ederi olduğunu biliyordu.

"Kan elbette. Kalpleri daha çok tercih ettiğini biliyorum." Eta ona gülümseyerek baktı ama halkının eski lanetinden bahsetmedi.

Isla dişlerini sıktı. Tek amacı masum birini öldürmemekti ama bunun bir yolunu bulacaktı.

Eta'nın bileklerini mengene gibi sımsıkı tutarken, "Kehanetim," dedi Isla. "Kitapta kimi öldüreceğime dair bir şey var mı?"

Kâhin seçimin hâlâ belirsiz olduğunu söylemişti. Isla her iki hükümdarı da öldürebilirdi.

"Yok. Sadece hançerini bir başka güçlü kalbe saplayacağın ve bunun da yeni bir çağın başlangıcı olacağı söyleniyor."

"Değiştirilebilir mi? Kehanetin yanlış olması mümkün mü?"

Eta bir an sanki üzgün göründü. Sonra hafifçe gülümsedi. "Kitapta yazılı her şey gerçekleşecektir."

Isla'nın gözleri yaşardı. Boğazı kilitlendi. Müridin bileğini bıraktı.

Hayır. Bir yolu olmalıydı... kadın yanıliyordu...

Bakışı neredeyse acıma doluydu. "Senin için bir uyarı, Kıyamet Alameti Isla. Seni görmek isteyen aranızda bir hain var. Sana yakın biri."

Bu, duymayı beklediği son Şeydi. "Bir Wildling mi?"

Eta başıyla onayladı. "Burada yazılı. Sizden biri sana ihanet edecek. *Çoktan* harekete geçti."

Nasıl ihanet edecekti? "Ne demek istiyorsun?"

"Nightbane."

Ölü çiçek tarlaları. Bir afetle zehirlenmişlerdi. "Fırtına yüzünden oldu."

Eta başını iki yana salladı. "Fırtınayı bahane olarak kullandı. Bir Wildling çiçekleri zehirledi."

Bir Wildling. Bu anlamsızdı. Nightbane herkes için fayda- lıydı. Halkı onu ekmek için aylarca uğraşmıştı. Neden içlerinden biri onları yok etsindi ki?

"Haini bul. Onları durdur yoksa onlar seni yok edecek."

"Onları nasıl bulacağım?" diye sordu.

"Yılanları takip et."

Yılanlar mı? "Ne..."

Ağzını açamadan Eta ortadan kaybolmuştu.

Isla kapıdan çıkınca Grim doğruldu. Rahatlamış görünüyordu ama Isla'nın bacağını görünce ifadesi değişti. Yeniden kanamaya başlamıştı. Isla farkında bile değildi. Kafasında Eta'nın sözcüklerini evirip çevirmekle meşguldü.

Bu kitapta yazan her şey gerçekleşecek.

Kitap yanılıyor olmalıydı.

Grim sargısını değiştirmek için eğildi. Başını kaldırıp ona bakınca yüreği paramparça oldu. "Ee?"

Isla ona portaldan bahsetmemeye karar vermişti. Onun da kendisi gibi portalın tüm sorunlarına çözüm olacağını umut edeceğini biliyordu.

Fakat ona bir şey söylemek zorundaydı ve onu bulmak için Grim'in yardımına ihtiyacı vardı.

Isla ona portalla ilgili her şeyi anlattı.

Isla Grim'in diğer dünyayla ilgili heyecanlandığını duyumsadı, sonra portah kullanamayacaklarını çünkü bu süreçte ölümlerine neden olacağını söylediğinde, heyecanının yok olmasını izledi.

"Portalın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Grim emin bir şekilde başını iki yana salladı. "Yok. Olsaydı yeteneğimle onu sezerdim."

Isla bu kadarını tahmin etmişti. Peki, o zaman neredeydi? Nerede saklanmış olabilirdi ki ülkenin hükümdarı onu görmemiş olsundu?

Fırtınalar onunla ilgiliydi. Belki de fırtınalar portah bulmanın anahtarı olabilirdi. Fırtınaları herkesten daha iyi bilen tek bir kişi vardı. "Azul'u görmeye gidiyorum."

Grim şaşırmıştı ama Isla'nın fikrini değiştirmeye çalışmadı. Ne de olsa onun ülkesine yardım etmeye çalışıyordu.

Fakat Isla'nın Azul'u görmek istemesinin tek nedeni bu değildi.

Aşağı iniş onu neredeyse tüketmişti. Grim defalarca onu sırtında taşımayı teklif etti ve Isla az kalsın kabul edecekti ama bir şekilde dağın karanlığından çıktılar. Isla bir parça gün ışığını bile göremeden Grim onları saraya portal açarak götürdü.

Bacağı kan içindeydi, yarası yürüyüşten dolayı daha kötü hâle gelmişti. Başı dönüyordu. Sargı kalmamıştı. Grim bir anda ortadan kayboldu.

Geri döndüğünde elinde bir şişe iksir tutuyordu. Isla tek kelime edemedi Grim tüm şişeyi bacağına boşalttı. Derisi yavaşça kapanırken Isla dişlerini sıktı.

Dakikalar sonra acı dinince Grim, "Kalp Yiyici," dedi. "Cephanelikte neden sadece bir şişe iksir var?"

Bunu saklamanın bir anlamı yoktu. "Kalanını Lightlark'a gönderdim."

Grim'in omuzları gerildi.

Isla bunun nasıl görüldüğünü biliyordu. Nightbane, Nightshade'in en büyük kaynağıydı ve artık yoktu. Kalan her şişe hayati öneme sahipti.

İsla ise geri kalanın hepsini düşmana göndermişti.

Bu ihanetti.

Fakat Isla kimin düşman olduğunu artık bilmiyordu. Tek bildiği iksirin halkına ait olduğuydu. Yapması gereken şeyi yapmıştı.

Grim sessizdi. Isla yüzünde öfke ya da düş kırıklığı görmeyi bekliyordu ama tek gördüğü acıydı.

Grim ayağa kalktı. Neredeyse boşalmış olan şişeyi Isla'ya uzattı. Hiçbir şey söylemedi ki bu daha kötüydü.

"Umurumda olmamasını bekleyemezsin/" dedi Isla birdenbire. "Bunu onlar için hazırlıyordum, orası benim evimdi, ben... ben..."

Daha fazla konuşamadı. Oro'yu düşününce gözleri doldu. Aylar boyunca birlikte inşa ettikleri şeyleri düşündü. Güven. Aşk.

Ve Isla hepsini yerle bir etmişti.

"Anlıyorum," dedi Grim ve anlıyor gibiydi de. Ya da en azından anlamaya çalışıyordu. Daha çok pişmanlık içindeydi. Bir an gözlerini kapattı. Sonra açtı. "Beni affedebilir misin?"

Isla onun ne istediğini biliyordu. Geldiğinden bu yana Isla her şey için onu suçladığını açıkça belirtmişti. Grim her şeyin eskiden olduğu o günlere dönüp dönemeyeceklerini soruyordu. Isla onu gerçekten sevebilir miydi?

Hayır demek istedi.

Ama bunun yerine Isla, "Emin değilim," dedi. Gerçekte.

Grim başını salladı. "Haklısın. Sevginin ne demek olduğunu bilmiyorum. Nasıl sevilleceğini bilmiyorum. Bana seni yeniden sevmek için bir şans verirsen öğrenirim. Seni doğru şekilde sevmeyi öğrenirim," dediğinde Isla çok şaşırdı.

Grim sonra odadan çıktı.

8. BÖLÜM

FIRTINA TAŞI

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş." Azul'un sesi odada gümbürdedi. Isla onu Nightshade ile Lightlark arasındaki savaştan bu yana görmemişti çünkü Skyling halkı hükümdarlarının savaşa girmemesi yönünde oy vermişti.

Demek Isla'nın evliliğini duymuştu. "Kim söyledi sana?"

"Sence kim?"

"Zed." Skylingli bir şimşek gibi hızlıydı. Ona hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti. Şimdiyse asla güvenemeyeceğini biliyordu.

Azul başıyla onayladı. "Kralın teselli edilemez hâlde olduğunu duydum." Isla'nın ne tepki vereceğini görmek ister gibi dikkatle ona baktı. Isla hiç tepki göstermedi. Oro'yu, birlikte oldukları hayatı ve şu an hissettiği ihaneti çok fazla düşünürse ağlamaya başlardı ve ağlamaya başlarsa bunun ne zaman duracağını bilmiyordu.

Onun yerine başını kaldırdı. Azul onun kolyesine gözlerini dikti. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Eh, başlangıç olarak onunla evlenmeyebilirdin."

Isla dişlerini sıktı. "Onunla tanıştığım da odasından hiç dışarı çıkmamış naif bir kuklaydım. Sonra... savaştan sonra... ölümlere son vermenin tek yoluydu bu. Öldürmememe. Her şeyi durdurumama."

Azul başını iki yana salladı. "Hayır, onunla evlendiğinde ne olduğunu biliyordun. Kaç kişiyi öldürdüğünü biliyordun. Şimdi de biliyorsun. Neden hâlâ yanındasın? Bir savaşı durdurmak için mi? Sen aptal değilsin, Isla. O yüzden öyleymiş gibi davranmayı bırak. Grim'in yeniden saldırmayacağını bir an bile düşünme. Onunla emelleri arasına hiçbir şey giremez, sen bile."

Isla onun yanılmasını umuyordu.

"Yanıdayım çünkü ben de bir canavarım, Azul."

Azul ona şöyle bir baktı. "Sen pek çok şeysin, Isla Crown ama bir canavar değilsin."

"Yanıyorsun. Bu yüzden buraya geldim."

"Yanıldığımı söylemek için mi?"

"Hayır. Sana kehaneti anlatmak için."

Isla bunu kimseye söylememişti. Ama birisinin bilmesi gerekiyordu. Güvenebileceği birinin.

Kime güveneceği konusunda dikkatli olmalıydı, bunu biliyordu. Fakat Azul şimdiye dek tanıdığı en güvenilir kişiydi. Belki de herkesten daha çok.

Ona her şeyi anlattı. Azul dinlerken yüzü asıldı. "Kesin mi?"

"Kâhine göre evet. Ya biri ya da diğeri."

Bir an Azul sanki ona açıyormuş gibi baktı. "Peki hangisi?"

Isla başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama hangisi olursa olsun binlerce kişinin ölümüne yol açacak."

Bağ, herkesi hükümdarına bağlayan şeydi. Bir lanetti.

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

Isla başını yere eğdi. Bir yanı utanıyordu. "Kendime güvenmiyorum. Her karan yüreğimle alıyorum ve hep yıkımla sonuçlanıyor. Kendimi kaybedersem diye kehaneti bilmeni istedim. Beni yanlış bir karar alırken görürsen diye."

Azul başını salladı.

"Starlingler nasıl?" Ona bağı ilk anlatan kişiyi, Maren'i düşündü. Şimdiye dek gördüğü en yetenekli Starling'i, Cin-der'i.

"Durumları iyi. Yeni ülkemizde onlar için de yeterince yer var." Önceki lanet yüzünden ne yazık ki ülkenin küçük olduğunu biliyordu. "Duyduğuma göre yeniden seçime gideceklermiş."

Doğruydı. Isla, Starling'e demokrasi getireceğine ve başka bir hükümdar seçerlerse tahttan çekileceğine söz vermişti. Kendi hükümdarlarını seçeceklerdi belli ki.

Nightshade'in fırtınalarının lokal bir sorun olduğunu düşündü ama şu an portalın tüm diyarları etkileyebileceğini fark etti. Özellikle de dünyalar arasındaki yırtık giderek genişlerken.

"Fırtınalar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Isla.

Azul neşelenmiş gibi görünüyordu. Dikkatle yüzüne baktı. "Çiçekler hakkında ne biliyorsun?"

Pekâlâ. "Onları nasıl durdurursun?"

Azul düşünüyormuş gibi yaptı. "Fırtınalar enerjiyle doludur. Güçlü Skylingler onlara biçim verebilir, bazılarını manipüle edebilir. Onları *durdurmaksa* çok güç. Kaynağından söküp atmak demek bu."

Sırlar için zaman yoktu, özellikle de AzuHa. "Ya kaynakları bir portalsa?"

Azul'un yüzü düştü. Daha önce böyle bir ifade görmemişti Isla. "Böyle bir şeyi daha önce hiç duymadım."

"Nightshade'de bir portal var." Azul'un gözleri kocaman açıldı. "Ancak kullanılamaz. Dünyalar arasında bir yırtık. Yaratıklar

oradan çıkıyor. Fırtınalar. Onu bulup kapatmak zorundayım."

Azul'un kaşları çatıldı. Başparmağıyla tahtının koluna vurmaya başladı. Sessizlik.

"Ne oldu?"

Azul bir an tereddüt etti. "Bulutlarla işaretleri okuduk."

"Ve?"

Başını eğdi. Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Tüm fırtınaları bitirecek bir fırtınaya karşı bizi uyardılar. Bir hesaplaşma."

Isla köydeki kadını, onun fırtınalara kıyametin alametleri dediğini anımsadı. "Ne zaman?"

Azul başını iki yana salladı. "Emin değilim... ama bir fırtına geliyor Isla, hissedebiliyorum." Bunu söylerken çenesini kaşdı. "Bunun gibisini daha önce hiç görmedik."

Isla'nın tüyleri diken diken oldu.

"Bekle," dedi Azul. Bir anda odadan uçup gitti. Dakikalar sonra döndüğünde içinde kuş olan bir kafesle geldi. Gri gagalı, gök mavisi bir kuştı. Isla'nın avucuna sığacak kadar küçüktü.

"Bu bir fırtına sakası. Skylinglerden önce bile bir fırtınayı sezebilir." Isla hiç böyle bir yaratık duymamıştı. "Bir sonraki fırtınadan önce... şimdiye dek duymadığın en güzel şarkıyı söylüyor olacak."

Bu pek çok insanın hayatını kurtarabilir, diye düşündü Isla. Fırtına vurmadan önce Nightshadelerin sığınaklara girmesi için zaman verebilirdi.

Sevinçle kafesi aldı. Yanlarında sarmal şeklinde süslemeler olan bir kafesti.

"tmeye başladığında onu mümkün olduğunca yüksek bir yere asmanı istiyorum. Sonra da bunu takmanı." Parmağındaki en büyük yüzüklerden birini çıkarıp Isla'ya verdi. Bir kuş yumurtası kadar büyük mavi bir taşı vardı.

Isla yüzüne sorgulayan gözlerle baktığında, "içinde bir fırtına parçası saklı," dedi. *Bir fırtına parçası mı?* Taşı gözüne yaklaştırarak içine baktı. Belli belirsiz taşın içinde dönüp duran bir şey gördü. Nefesini tutup Azul'a baktı.

Azul sırttı. "Bunları ss olsun diye taktığımı dşnmyordun, değil mi?" Isla onun parmaklarında, boynunda ve pelerinindeki tüm taşlara baktı. "Hepsinin içinde fırtına var. Güçlerimi oğaltıyorlar. Değerli taşlar fırtınaları hapsedebilir." Elindeki taşı gösterdi. "İçindeki fırtınayı takip edersen seni kaynağına götürür." *Portala*.

"Nasıl?"

"Taşı güçle kır. Fırtına serbest kalacak ve kaynağına dönecektir. Onu takip et."

Kafesi sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim," dedi Azul'a.

Isla topuklarının üzerinde döndü ama Azul ona seslendi. Isla'ya fırlattığı şeyi son anda yakalayabildi.

Başka bir yüzük. *Onun* elmas yüzüğü. Saklaması için savaştan önce Azul'a vermişti. İçine baktı. İçinde hareketli bir şey vardı.

"İçine bir şey koydum. İstedığin gibi şekil vereceğin bir g parçası." Diğer elindeki taş gibi o da uğulduyordu. Isla yutkundu. Bunu hak etmemişti. Azul, gücüyle neler yapmış olduğunu görseydi...

"Herkes kefarete getirebilir. Sen bir canavar değilsin, Isla."

Isla ona inanmayı gönülden istiyordu.

"Değilsin/" diye yineledi Azul. "Görünce tanırım. En başından beri Aurora'da ters bir şeylerin olduğunu biliyordum."

Aurora.

Zihninin boş bir yeri zonkladı. Isla'nın en yakın arkadaşıydı bir zamanlar, şimdiyse bir yabancıydı.

Portal açıp oradan uzaklaşırken düşmana dönen arkadaşına dair bir şeyi hatırladı. Ona dair sakladığı tek şeyi.

Grim'e gitmek, ona fırtına taşını göstermek, kafesi şatoda bir yere asmak istedi önce ama sonra yeni Wildling ülkesine gitti. Tıpkı bu fırtına sakası gibi kilitlendiği odaya gitti.

Eski odasmm ortasında kömürleşmiş bir iz vardı. Kapı menteşelerinden sökülüp atılmıştı. Bunu Isla öfkeyle yapmıştı, bileziklerin gerekli olduğuna dair başka bir kanıttı. Şu an gücünü çağırsa bile ona fısıltıyla bile yanıt vermiyordu.

Yeni Starling ülkesinden sakladığı şeyi ararken kılıçlarla kaplı duvar yüzünü farklı açılardan yansıtıyordu.

Aurora'nın tüyü.

Onu bir çekmecedde buldu. Yakından bakınca basit bir tüy gibiydi. Ağırlığının bir önemi yoktu. Küçük bir kıvılcım onu yok edebilir, bir esinti onu ormanda alıp götürebilirdi. Eğitimi sırasında bunun gibi tüyler bulmuştu.

Peki Aurora bunu neden bir kürenin içinde saklamıştı?

Neden onu bir sır gibi korumuştur?

Isla parmağını tüyün sırtında gezdirdi ve havlar sanki göle taş atılınca yavaş yavaş yayılan dalgalar gibi titreşti, sanki bir meltem ağaçların arasında uğuldayarak dolaşmıştı.

Tuhaf.

Azul'un sözlerini, taşların içine nasıl gücün zerk edilebileceğini hatırladı. Tüylere de yapılabilir miydi?

Parmağını ucuna kadar götürdü ve irkildi, az kalsın şaşkınlıkla tüyü yere düşürecek. Ucu bir hançerin ucu gibi sivriydi. Göz yaşı damlası gibi bir damla kan yere düştü. Tüyün beyaz ucu şimdi kırmızıydı.

Ucu bu kadar sivriyse o zaman kalem olarak tasarlanmıştı diye düşündü ve başka bir çekmecedde mürekkep hokkasıyla bir parça parşömen buldu.

Tek bir kelime yazdı. *Isla.*

Hiçbir şey olmadı.

Ne olmasını bekliyordu ki? Öfkeyle tüyü yere atacaktı. Onu yakıp kül etmeliydi. Onu ormana atmalıydı. Eski dostu gibi bu tüy

de faydasızdı.

Aurora ona ihanet etmişti ama şu an bir ölüydü.

Müride kalırsa uğraşması gereken başka bir hain daha vardı.

9. BÖLÜM

HAIN

Bir Wildling Nightbane'i yok etmişti. Halkından biri ona karşı çalışıyordu. Hâlâ anlamıyordu. Bir Wildling en büyük varlıklarından birini neden öldürsündü ki? Wren'e göre halkı Nightshade'de ilerleme kaydediyordu.

Bunu kendi gözleriyle görme zamanı gelmişti.

Tayf hemen yanlarına inince Lynx ona hırladı, Isla az kalsın sırt üstü yere düşüyordu. Grim hainle ilgili bir şey bilmese de Isla'ya eşlik etmekte ısrar etmişti. Konu birinin Isla'ya zarar vermesi olursa Grim önce öldürüyor, sonra sorular soruyordu. Hayır, Wildingli haini Isla kendisi bulmalıydı. Aşağı inerken eliyle Lynx'in boynunu okşadı ve Grim hemen arkasından Tayfla yere indi, sanki bir yarıştarmış gibi ejderha çok istekliyd.

Etrafı tarlalarla çevrili kale bir koyun kenarında duruyordu. Tuğlaları parlak siyah, neredeyse gümüşü taştandı ve kuleleri taşlarla çevrilmiş gibi yükseliyordu. Güneşin altında etrafındaki su parçası parıldıyordu. Kapısı bir köprüydü, bir hendeğin üzerinde uzanıyor, çakıl taşlarından ve çimenlerden oluşuyordu. Onlarca yıl önce terk edilmiş bir köy hemen yanındaydı.

Burası Grim'in Wildlingleri yerleştirdiği yerdı. "Burayı onlar seçti," dedi Grim arkasından.

Yanında köy olan bir kale. Burayla ilgili bir şey kemiklerini sızlattı.

"Babanındı. Yani senin."

Babası.

Grim'in generaliydi, ileri gelen bir aileye mensup güçlü bir Nightshade'di. Gücü dışında babasına dair bildiği tek şey buydu.

Aklına bir soru takıldı. Bunu daha önce sormamış olmasına inanamadı. Belki de cevabı bilmekten korktuğu içindi. "Ailemden geriye kalan kimse var mı?" Kale uzun zaman önce terk edilmişti ama belki başka yerde yaşıyorlardı.

Grim başıyla onayladı, Isla az kalsın sevinçten zıplaya- caktı.

Gözleri doldu. "Var mı?"

Tüm hayatı boyunca ona tüm ailesinin öldüğu söylenmişti. Bunun doğru olmaması, başka birinin hayatta olması...

Grim onun heyecanını sezdi, Isla bunu biliyordu ama yine de Grim'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Belli belirsiz bir şey. "Bir kuzenin var."

Bir kuzen.

Aile.

Onlarla tanışmak istiyordu. Grim bunu ondan nasıl saklayabilmişti? Anılarını taradı ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir akrabasıyla tanışmamıştı, geçmişte bile.

"Kim o?" diye sordu.

Grim birden gerildi. "Sarayımdaki roller çok derinlere gidiyor. Bazı haneler asırlar boyunca aynı görevde hizmet etmiştir. Bin yıldır hatta."

Isla'nın gülümsemesi dondu. Grim'in ne demek istediğini biliyordu. Gizemli kuzeninin kim olduğunu.

Grim'in şimdiki generali Astria. Kadın, Isla'ya sanki Grim'in

boynunu yavaş yavaş sıkan bir yılanmış gibi bakıyordu.

Astria akraba olduklarını biliyor olmalıydı. Biliyor ve yine de Isla'ya güvenmiyordu.

"Hmm," dedi Isla.

Grim onu kalenin girişine portalla götürdü ve sonra ortadan kayboldu.

Kalenin için şaşırtıcı derecede sıcaktı, siyah bir mermerle kaplıydı. Halkı onu gördüklerine sevinmişti. Onların bir araya toplanmasını söyleyebilirdi ama olmazdı. Ona karşı çalışan Wilding'll haini bulacaksa her biriyle ayrı ayrı konuşması gerekecekti.

Bir kadın hemen yanına geldi. Adı Calla'ydı. Kısa saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Fırtına sırasında birkaç gün önce olanları Isla'ya anlatırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yer hareket etmeye başladığında tarladaydım. Onu hissettim... neredeyse nabız gibi atıyordu. Toprakta yılanlar kıvrılarak çıkıyordu. Düzinelercesi. Sanki rüzgârlar onları çağırıyor gibiydi. Böyle bir şey hiç görmemiştim."

Yılanları takip et. Eta öyle söylemişti.

Belki de hain Calla'ydı. Belki de Nightbane'in kaybı için fırtınaları suçluyordu. Yoksa yılanları nereden bilecekti?

Geri kalanlarla konuşunca Isla'nın şüpheleri azaldı. Birkaç kişi hep Calla'nın yanında olduğunu söylemişti. Pek çok kişi yılanları görmüştü. Yansı yeşil, yansı siyah yılanlardı.

Onlara göre tüm Wildlingler fırtına sırasında kaleden ayrılmamıştı. Nightbane tarlaları Nightshade'deydi. Portal açmadan oraya gitmek saatler sürerdi.

Hepsi yalan söylemiyorsa, hepsi birden ona karşı çalışmıyorsa tabii; bu yüzden henüz kimseyi suçlayamazdı.

Saatlerce tek tek insanlarla konuştu. Sonuç iki katmanlıydı; bir yandan NightshadeHe şimdiye kadarki şikayetlerini ve deneyimlerini dinlerken, bir yandan da onların Nightbane'i yok edip edemeyeceklerini de düşünüyordu.

Pek çoğu mutlu görünüyordu. Bunun onu mutlu etmesi gerekirdi ama zaman geçtikçe bu durum cesaretini kırdı. Mürit çok açık konuşmuştu. Halkı arasında bir hain vardı.

Muhakemesi o kadar kötüydü mü ki hainin kim olduğunu bulamıyordu? Yoksa kendilerini ondan çok mu iyi saklıyorlardı?

Güvendiği insanların ihanetine defalarca kez uğramıştı. Belki de sorun kendisiydi. Belki de kimseye güvenmemeliydi.

Herkes bir şüpheliydi. Herkes ona yalan söylüyor olabilirdi.

Yeniden demirciye gitmeyi ve bilezikleri çıkartmayı düşündü. Kimin doğruyu söylediğini görmek için Oro'nun yeteneğini kullanabilirdi...

Olmaz. İnsanlara doğrudan Nightbane'i onların mı yok ettiğini sormayı planlamadığı sürece bu riske girmeye değmezdi. Belki iş buraya varacaktı ama şimdilik değil. Halkının korkmasını istemiyordu.

Günün sonunda haini bulmaya yaklaşmamıştı bile. Wren'i ahırda bulduğunda akşam karanlığı çökmüştü. Tuhaf dalları olan oyulmuş ve garip şekilde hareket eden bir ağaçla ilgileniyordu.

Hayır, dal değildi bunlar. Isla yaklaşınca onların yılan olduğunu gördü.

Yılanlar.

Isla Eta'nın sözlerini hatırlayınca taş kesildi.

Wren sadece gülümsedi. Ağacı silkeledi ve bir yılan aşağı kayıp kadının koluna dolandı. Açık yeşil, parlak siyah gözleri olan bir yilandı. Pulları zırh gibi sertti ve parlıyordu. Pullarındaki belli belirsiz desenleri fark etti. Zehirliydi.

Wren kolundaki yılanı bir parmağıyla okşadı. "Onları yeni ülkeden getirdim. Doğru çiçeklerle karıştırılınca zehirleri hastaları iyileştiriyor." Isla'ya bakıp gülümsedi. "Korkma. Onları kendim eğittim. Wildlingleri ısırıyorlar."

Eta'nın uyardığı hain Wren miydi?

Isla bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Diğerlerinin gördüğü yılanlara benzememesi dışında, Wren de ayrıca ona güven vermemek için hiçbir şey yapmamıştı. Güvenmediği ona yakın birileri varsa o da gardiyanlarıydı. Ona defalarca kez yalan söylemişlerdi.

Terra ve Poppy'nin, Nightbane tarlalarıyla ilgilenmeye başladığını öğrenene kadar ilk şüphelendiği insanlar onlar olmuştu. Wildlingleri ve hatta yardım için gelen Nightshade'leri bile onunla iyileştirmişlerdi.

Aylardır bin bir zahmetle üzerinde çalıştıkları bir şeyi yok ederler miydi? Bunun bir anlamı yoktu. Tabii Isla'nın kaçırdığı bir şey yoksa. Daha büyük bir amaç.

Isla, Grim'in şatosunda yaşıyordu. Portah bulmaya ve kaderini değiştirmeye odaklanması gerekiyordu. Haini bulma şansı, burada halkıyla yaşayan birine güvenmeye bağlıydı. Nightbane gibi başka bir olay olmasına karşı her şeyi kontrol eden birine.

Isla bir adım atınca yılanlar sanki onu izlemeye başladı ve dallara sarıldı. "Bir Wildling'in Nightbane'i yok ettiğine inanıyorum. Fırtınanın değil."

Wren'in yüzü asıldı. "Neden bizden biri bunu yapsın ki?" Şaşkınlığı içtendi.

"Emin değilim. Fakat bir şey olursa... şüpheli bir şey görürsen... hemen bana söyle," dedi Isla.

Wren başıyla onayladı.

Isla yavaşça bir elini ağaca uzattı. Bir yılan gruptan ayrıldı ve dalın üzerinden ona doğru geldi. Isla yılanın dişlerini derisine batırmasını bekleyerek gerildi ama sadece bileğine dolandı. Bir bilezik gibi sarıldı.

"Bir süre yanına al," dedi Wren.

Isla da aldı.

Kaleye döndüğünde Tayfın ahırda olduğunu gördü. Yıldız sopası odasındaydı, bu yüzden Lynx onu koridorlarda, gözlerini Isla'nın kolunda aşağı yukarı dolanan yilandan ayırmadan takip etti. Isla haini düşünüyordu. Hemen burnunun dibinde çalışıp çalışmadıklarını düşündü.

O sırada hissetti, Grim'in gücünü, ondan yansıyordu âdeta. Hava ağırlaşmış, yoğunlaşmıştı. Lynx'e kendisini beklemesini söyledi ve gücün peşinden tahta odasına gitti. Kapı hafif açıldı. İçeriden kısık sesler geliyordu.

Orada durup dinledi. İlk başta sadece kelimeler. Risk. Saldırı. Gelecek.

Grim onsuz bir toplantı mı yapıyordu? Azul'un ikazını, onunla Lightlark'ı işagel etmesinin arasına hiçbir şeyin ve Isla da dâhil hiç kimsenin giremeyeceğine dair sözlerini hatırladı.

Söz vermesine rağmen arkasından iş mi çeviriyordu?

İyice yaklaştı, başını eğdi ve dinlemeye başladı.

Hırıltılı bir ses. Ona birkaç kez ters ters bakan kel kafalı bir görevlinin sesini belli belirsiz tanıdı.

"Biz danışmanlarıңыз. Açık açık konuşamayacaksak kim konuşacak?"

Onaylayan mırıltılar. Isla'nın tanıyamadığı birkaç ses.

Görevli yeniden konuştu. 'Aramızda bir yılan var kralım ve siz ona karşı körsünüz.'

Grim'in sesi Isla'nın yaslandığı taş kadar soğuktu. "Bir yılan mı? Açık açık konuş. Ne kastettiğini bana söyle," dedi bir yırtıcının soğukkanlılığıyla.

Hayal kırıklığına uğramış bir ses. "Yatağınızdaki kadm saldırmak için tam zamanını bekleyen bir yılan. O bir hain. Göremiyor mu..."

Ses boğulan birinin hırıltısı, sonra da yere düşme sesiyle kesildi.

Sessizlik.

"Karım hakkında başka şüphesi olan var mı?"

Tek kelime yok.

Isla geri geri gitti. Bir adım daha. Küçük bir konsey Grim'i onun hakkında uyarmak için toplanmıştı. Ona bir yılan demişlerdi. Bir hain.

Isla kızamadı bile.

Çünkü kehaneti nasıl yerine getireceğine bakılırsa bu sözler doğrudu.

Grim onlara inanmıyordu. Isla'ya güveniyordu. Isla'nın göğsü sıkıştı. Adamlar haklıydı. Isla onun arkasından iş çeviriyor, gerçek niyetleri hakkında ona yalan söylüyordu. Buraya kehaneti, onu öldürme ihtimalini bilerek gelmişti. Şüphe yükselirken soruları daha da acil hâle gelmeye başladı: Kararını vermesi ne kadar sürecekti? Isla daha ne kadar daha yaşayacaktı?

Müride göre bunu bulmanın tek bir yolu vardı.

10. BÖLÜM

FALCI

Fala kan istiyorsa Isla onu seve seve verecekti.

Isla gecenin bir yarısı gardıroba doğru yanından geçip giderken Lynx hırladı.

Pantolonuna hançerleri doldurdu; çizmeleri, uzun kollu, kalın kumaşları kollarına ve ellerine sardı, bir başlık geçirdi ve yüzünü bir şalla örttü, sonra da yıldız sopasıyla portal açtı.

Birkaç denemeden sonra daha büyük bir kasaba bulabildi; pazar yeri, anlaşılmaz bir şekilde kıvrılan ve birleşen yollar ve izleyebileceği çok sayıda gölgeli çatı vardı.

Isla herkesi kolayca öldürebilirdi ama masumlara zarar veremezdi. Birini öldürecekse bu, ölmeyi hak edecek biri olmalıydı.

Lanetler kalktığı ve Nightshadeler karanlık çöktükten sonra dışarı çıkabildiği hâlde, asırlardır süren alışkanlık hemen birkaç ayda ortadan kalkacak gibi görünmüyordu. Ya da belki de bir fırtınaya yakalanmaktan korkuyorlardı. Sokaklar sessizdi. Isla çatıdan çatıya atlıyor, dinliyor, her yeri inceli-

Birkaç saat sonra şehrin tekin olmayan birini keşfetti; ufak

tefek sokakları, yere oyulmuş bodrum seviyesinde yapıların ve her zaman açılmış gibi görünen barların olduğu bir yerdi burası. Birkaç gece insanların rutinlerini öğrenerek onları büyülenmiş hâlde izledi. İri yarı, parantez bacaklı bir adam her gece kurulmuş saat gibi aynı geneleve gidiyordu. Her sabah şafaktan önce eve varmadan midesindekileri sokaklara boşaltıyordu.

Bir başka adam -uzun inceydi ve ayakkabısının arkasında dikenler vardı- içeri bir adım bile atmadan genelevin kapısının önünde saatlerce dolanıyordu. Isla ilk başta onun utangaç olduğunu düşündü ama bir kadın ona defolmasını söyleyerek dışarı çıkınca Isla adamın yasaklı olduğunu anladı.

Adam o gecedен sonra oradan ayrılmadı. Sadece gölgelerin içinde dolandı. Isla onu görüyordu ama -genelevin kadın- larını rahatsız etmek acınası olsa da- adam yaşamaya değer bir şey yapmamıştı. Ama yapacaktı. Isla bundan emindi. Sadece beklemesi gerekiyordu.

İki gün sonra oldu. Isla tüm limanı gören bir çatıdaydı ki bir çılgılık geceyi ikiye böldü.

Ses, onun yüzlerce masumu, neden olduğu yıkımı düşünmesine neden oldu. Birinin onları kurtaracağını umarak nasıl da çılgılık atmışlardı. Isla bunların hepsinden sorumluydu...

Hemen ayağa kalktı, çatıdan çatıya zıpladı ve ses doğru ok gibi fırladı. Bir köşede sona eren bir ara sokaktan geliyordu ses: zamanlar üst üste binmiş üç bina sanki yer kapmak için kendi aralarında kavga ediyorlardı.

Uzun ince adam oradaydı, Isla yaşlarında bir kadını boğuyordu.

Isla hemen arkasına indi. Uyluğundan en ince bıçağını aldı ve adamın sırtına sapladı.

Adam küfredip kadının üzerine yığıldı. Kadın da onunla yere düştü, nefes nefeseydi ve titreyen ellerle boğazını

tutuyordu. Adam arkasını dönmeye çalıştı -muhtemelen Is- la'ya vurmayı düşünüyordu- ama hareketleri bıçağın daha derine girmesine neden oldu.

Isla hiç kimseyi kaburgalarının arasından bıçaklamamış- tı... sırtından bıçaklamamıştı. Bundan onurlu bir taraf yoktu. Ama bir ara sokakta bir kadını boğmaya çalışan bir adam da onurlu bir ölümü hak etmiyordu.

Adam dönüp Isla'nın bileğini kavradı, belki de onu kırmaktı niyeti ama metal bileziklerin arasına gizlenmiş olan yılan birden çıkıp dişlerini adamın eline geçirdi. Gücü olmadığı için Isla'nın temkinli olması gerekiyordu.

Isla iç çekti. "Şimdi bu gerçekten acıtacak," dedi adama. "Kanına karıştı bile." Başını kederli bir şekilde iki yana salladı. "Kalbinden bıçaklamak daha merhametli olurdu."

Bıçağını adamın sırtından sertçe çekti ve onu az kalsın öldüreceği kadından uzağa, yere doğru ayağıyla itti. Adam yana devrilirken kustu. Yüzü tuhaf bir mavi renge boyandı. Spazm geçirmeye başladı. Zehir vücuduna dağılıyordu.

Isla kendi sesini zorlukla tanıyabildi. "Merhametli olmaktan yoruldum."

Isla elini uzatınca kadın ürktü.

"Sorun yok," dedi Isla yumuşak bir sesle. "Senin yaşadığın şeyi ben de yaşadım." Kadının gözlerinin içine bakarken ölümün kıyısına geldiği zamanları düşündü.

"Teşekkür ederim." Kadın elini tuttu, Isla'nın onu ayağa kaldırmasına ve kendi kusmuğunda boğulan adamı geride bırakarak kasabanın ana caddesine onu götürmesine izin verdi.

Isla geri döndüğünde adam ölmüştü. Ara sokak sessizdi. Adamın kalbini göğsünden oyup çıkarmasını gören olmamıştı. Göğüs kafesini kesmek kanlı bir işti; adamın organları hâlâ sıcakta.

Falcı taze bir kalp mi istiyordu? Onu alacaktı.

Eta'nın dediği gibi falcı ormanın derinliklerinde, bir kapı gibi bir mağaranın ağzını koruyan bir çağlayanın arkasında yaşıyordu. Lynx'in sırtındayken onu bulmak çok zor olmadı. Tek kelime etmeden içindeki kalp olan torbayı içeri fırlatıp bekledi.

Dakikalar sonra torba geri fırlatıldı -içi boştu- ve az kalsın Isla'nın suratına çarpacaktı. Eylem yeterince açık olmasa bile su perdesinin gerisinden gelen ses açıldı.

"Daha fazla," dedi ses.

Aç gözlü yaratık.

Isla üç farklı kötü kalple üç kez ger geldi ve hep aynı şey söylendi.

Daha fazla.

Birinin ne kadar çok kana ihtiyacı olabilirdi ki? Ne için kullanılıyordu?

Günlerdir fırtına çıkmamıştı ama Isla sanki hava nefesini tutuyormuş gibi havadaki enerjiyi hissedebiliyordu. Hava yavaşça uğursuz, daha koyu bir maviye bürünüyordu. Grim tünelleri hazırlamakla ve fırtına sakası ötmeye başlar başlamaz yaklaşan fırtınayı her bir kasabaya haber verecek bir çan sistemi geliştirmekle meşguldü.

Bir portal olduğunu bildikleri için Grim Tayf'm sırtında boş yere onu aramıştı. Isla bunu biliyordu çünkü Grim her sabah çiçeklerle birlikte kapısının önüne kendi el yazısıyla yapıp ettiklerini anlatan bir mektup bırakıyordu.

Isla onların yığılmasına müsaade etmişti. Ona rastlama korkusuyla artık koridorlarda dolaşmıyordu.

Grim onu savunmuştu. Ona inanmıştı. Ondan uzak duruyordu çünkü falcıdan alacağı cevaplar almak için çalışmasına engel olduğunu söylüyordu kendi kendine ama işin aslı onun karşısına çıkacak cesareti yoktu.

Geceleri çoğu Lynx'i rahatsız eden pek çok köye portal açıyordu. Çatıların tepesinde birçok şey duyuyordu. Fısıltılar. Sesli kahkahalar. Kısa süre sonra kendisinden bahsedildiğini duydu.

Ona "yılan kraliçe" diyorlardı. Wildling yılanı. Tıpkı Grim'i uyarmaya çalışan danışman gibi.

Aramızdaki bir hain. Lightlark kralının aşığı casusluk etmek için buraya geldi. Yıkıp yakmak için. Sözler öfke doluydu ve inciticiydi de çünkü ya bu sözler doğruysa?

Isla bir hain olmak istemiyordu. Numara yapmak istemiyordu. Olduğunu düşündükleri şeylerin hiçbirisi olmak istemiyordu.

Falcının kapısında belirlediği bir sonraki sefer kılıcını çağlayanın önündeki yumuşak toprağa sapladı. Daha fazla mı istiyordu?

Bıçağıyla sekiz kalbi söküp almıştı. Kurbanlarını araması günler sürmüştü ve işlerini bitirmesi ise sadece bir gece.

Isla homurdandı. "Bunları istiyorsan dışarı çıkıp almak zorundasın."

Sessizlik. Sadece Isla'nın hırıltılı nefesi, kalp atışı ve çağlayanın havuza dökülüştüğünün sesi duyuluyordu.

Sonra su perdesi aralandı ve falcı dışarı çıktı.

Isla yerine çakıldı. Falcının teni pürüzsüzdü, ay gibi bembeyazdı ve derisi bir örümcek ağı gibi ince ve zarif siyah çizgilerle kaplıydı. Yıldız bir gecenin içinde eriyen mürekkep gibi gizemli bir şekilde parlıyorlardı. Falcının gözleri koyu kırmızı birer boşluktu. Burnu yoktu, olması gereken yerde bir delik vardı. Uzun boyluydu ve müritler gibi aynı cüppeyi giyiyordu ama kukuletası yoktu.

"Kanla ne yapıyorsun?" Bu, Isla'nın en önemli sorusu değildi ama adamın yerden kılıcını çekip çıkarmasını izlerken sözler ağzından dökülüvermişti. Falcı kalplere alıcı gözle baktı. Aç gözlerle.

"Sana göstereceğim." Çenesiyle çağlayanı işaret etti.

Isla buraya gelmek için çok çalışmıştı ama mağaranın ağzına baktı ve büyük bir hata yapıp yapmadığını, Eta'nın onu kandırıp kandırmadığını merak etti. Hiç gücü yoktu; sadece hançerler ve yılan vardı. Daha önce kanlı gözleri olan bir ya- rahkla hiç karşılaşmamıştı.

Isla'nın tereddüdünü sezmiş gibi falcı "Korkuyorsun," dedi. "Güzel. Korkmalısın da yılan kraliçe. Bu sefil toprakları meydana getiren her şeyden korkmalısın."

Mağarayla Isla'nın arasındaki havuzun üzerinden atladı ve çağlayanın içinden geçti.

Isla onu takip etti.

Su bir an tam tepesine indi, sonra karanlık. Mağara pürüzsüz simsiyah taştan oluşuyordu. Körlemesine, falcının beyaz cübbesini ve peşinden sürüklediği kalpli kılıcının sürtünürken çıkardığı tiz sesi takip ederek ilerledi.

Bir süre sonra ışık görüldü, bir yıldız kümesi gibi tavana

işlenmiş parlak taşların belli belirsiz parıltısıydı bu. Altında pırıl pırıl bir göl vardı.

Kan gölü.

Isla taş kesildi. Eli boğazına gitti. Kolyesini çektiği anda Grim burada olurdu, bunu biliyordu. Fakat o zaman da Is- la'nın falcıya geldiğini öğrenirdi. Hain gelini hakkındaki söylentileri dinlemeye başlayabilirdi.

Falcı neşeli görünüyordu. "Hükümdardan korkmuyorum" derken sanki kolyenin önemini biliyormuş gibi konuştu. "Kanın neler gizlediğini ben bildiğime göre o benden korkmalı. Kan her sırrı anlatır öyle değil mi?"

Bakışlarını ondan ayırmadan falcı yavaşça Isla'nın kılıcından ilk kalbi aldı, onu gölün üzerinden tutup sıktı.

Başparmağında, alt tarafı pençe gibi kavisli bir bıçakla süslenmiş bir yüzük vardı ve kalbin zarını kesmek için onu kullandı. Daha da bastırdı. Daha da çok.

Isla onun kanı son damlasına kadar akıtmasını izledi, kırmızı sıvı parmaklarının arasından süzülüyordu ve tüm kanı akıttıktan sonra kalbi mağaranın bir köşesine fırlattı. Yaratıklar birden çığlık çığlığa bir parça kapmak için didiştii. Isla boğazına kadar gelen acı suyu yuttu.

Falcı ikinci kalbe de aynısını yaparken Isla'ya baktı. Üçüncüsünü de. Eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Halkın kalplerden çok daha kötüsünü yaptı," dedi falcı dördüncü kalbin kanını akıtırken.

"Bir lanet yüzünden yaptılar," dedi Isla ve kendini izlemeye zorladı. "Bundan keyif almadılar." Yaptıklarından artık utanmıyordu. İhtiyacı olan bilginin bedeli buysa ödeyecekti. "Hâlâ soruma cevap vermedin."

"Haklısın. Kanla ne mi yapıyorum?" Son kalbi de köşeye fırlattı ve orada yuvalanmış böcekler hemen üzerine atıldı.

Isla'ya kanlı kılıcını geri verdi. Isla ürkek parmaklarla kaba kabzasından tuttu. Falcı daha sonra kan gölüne giden taş basamaklara yöneldi. Birinciye ayak bastığında dönüp ona baktı ve Isla'ya elini uzattı.

Isla hemen elini tutmayınca falcı bir kaşını kaldırdı. "Cevaplar

istiyorsun... evet mi?"

Evet.

Ancak falcının ona ihtiyacı olan cevapları verip veremeyeceğini de bilmek istiyordu. "Ne kadar ömrüm kaldığını söyleyebilir misin?"

Falcı başıyla onayladı.

Isla'nın midesi ağzına geldi, bir şekilde tiksintisini bastırdı ve yılanı kayanın üzerine bıraktı. Yılan kayanın üzerinde kayıp kıvrıldı ve sanki yeniden düşünmesi için yalvarır gibi başını kaldırıp ona baktı. Isla bir adım attı. Falcının elini tuttu. Çöp gibiydi parmakları, kemikleri derisinden dışarı fırlıyordu. Mağara gibi tutuşu da soğuktu. Birlikte basamaklardan aşağı indiler.

Kan. Isla daha önce kanı görmüş, teninde hissetmişti ama böylesini değil. Gözle görülür derecede kandan daha koyuydu ve içinden geçerken hafifçe aralandı. İlk başta dizlerindeydi, sonra kalçasına, sonra göğsüne kadar çıktı ve öğürmemek için kendini zor tuttu. Metal kokusu burnunu kanncalandırıyor yordu, havada başka bir şey vardı.

"Onu hissediyorsun değil mi?" Falcı gözlerini ondan ayırmıyordu. "Gücü... kanın içinde, biliyorsun."

Kan güçtür. Geçmiş fısıldadı ve Oro'ya olan anısı Isla onu kafasından uzaklaştıramadan dişlerini tenine geçiriverdi.

Gölün ortasında falcının elini bıraktı. "Cevaplan almam için bunun bana ne faydası olacak?"

Bir yılan hızıyla falcı ona vurdu. Isla'nın önünde bir metal parladı, sonra anından kayboldu. Yanağı acıdı. Başparmağındaki pençeyle yanağını kesmişti. Isla'nın nefesi kesildi, az kalsın sırtı üstü göle düşecekti. Elini yüzüne götürdü, parmaklarına incecik bir kan sızıntısı bulaştı.

Falcı pençeyi ağzına götürdü ve yavaşça onu yaladı. "İlginç" derken gözleri daha da kıpkırmızı kesildi. "Şimdiye dek mağarama ayak basmış en yüce şeysin, Dikenli Isla."

Isla kanın içine daha çok çekildi.

Ayak bileğini görünmez bir güç yakalayıp onu kan gölünün dibine çekmeye başladı. Isla ondan kurtulmaya çalıştı ama ayağı sert

bir şeye çarptı. Ağzı kanla dolarken sessiz bir çığlık attı.

Buraya gelmemeliydim. Kolyesine uzandı ama taşa dokunamadan elleri bileklerinden özel bağlarla bağlandı.

Isla sadece kanla değil, güçle de boğuluyordu. Güç her yerdeydi, derisini yüzüyor, göğsünün derinliklerinden bir şey ona sesleniyor, kilitli bir kapıya aralıksız vuruluyordu.

Bir şeyin parıltısı gözlerini kör ediyor, zihnine zorla giriyordu. Anılar. Ama bunlar onun anıları değildi. Sesler kafasını doldurdu, birçok ses. Kahkahalar ve iç çekişler ama sonra bir çığlık. Herkes çığlık atıyordu, Isla'nın tek hissettiği şey acı, ıstırap ve...

Bir an kan gölünün dibinde hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Sonraki an hava almaya çalışıyor, tırnaklarını boğazına geçiriyordu. Yılan sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi göğsünün üzerinde sürünüyordu. Gölün yanındaki bir taşın üzerinde buldu kendini uyandığında. Kan görmesine engel oluyordu. Kulaklarına dolmuş, tüm yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Yan tarafına dönüp öğürdü. İki kez.

Gözlerindeki kanı silerek başını kaldırıp bakınca falcıyı ondan birkaç metre ötede volta atarken gördü.

Bir dakika sonra Isla ayağa kalkmıştı. Kılıcını falcının dövmeli boynuna dayadı. "Beni öldürmeye çalıştın."

Fala gülümseyerek ona baktı. "Seni seve seve öldürürdüm ama ne yazık ki yapamam."

"Neden?"

"Yazılanı biliyorum ve ben kitabın hizmetkarından başka bir şey değilim. Kaderin kitabın son sayfalarından birinde. Geleceğinin oradan nereye gideceğini görmeyi çok istiyorum." Dikenlere benzeyen dişlerini göstererek gülümsedi. Hâlâ Isla'nın kanı vardı uçlarında. "Onu hissettin değil mi? Kanının gücünü, onun çağırın sesini? Tüm kudretini?"

Falcı öyle bir hazla konuşuyordu ki Isla'nın midesi bulandı. Daha önce beyaz olan cübbesi şimdi kıpkırmızıydı.

"Kanın benimle pek çok dilde konuştu. Kaderini kılıçlardan bir taş gibi başına takmışsın. Acıtmıyor mu?"

Yılanı tısladı ve kolundan aşağıya doğru kayd. Isla kaşlarını çattı. Bir yanı çığlık çığlığa falcının boğazına yapışıp onu öldürmek istiyordu. Tek söylediği şey bilmeceler ve saçmalıktı. "Ne?"

"Kamn... tüm o güç, derinin altında kıpır kıpır. Yakmıyor mu seni?"

Eskiden yakardı ama artık değil. "Bileziklerim onu kontrol altında tutuyor."

Falcı buna güldü. Kahkahası mağarada yankılandı. Başım iki yana sallarken kılıç hafifçe derisini sıyırdı. Umurunda değilmiş gibiydi. "Bir yılanın dişlerini sökebilirsin ama zehir her zaman orada kalır."

Falcı belki de haklıydı. Bileziklerin kim olduğunu değiştireceğini düşünerek belki de kendine yalan söylüyordu. Yapmış olduğu şeyleri. Ya da kaderini.

Bu kadar yeterdi. Cevaplar için gelmişti ve şimdiye dek eline geçen bir şey yoktu. "Ne kadar zamamm var?" dedi, kılıcının ucunu biraz daha dürttü ve daha çok kan bulaştı falcının soluk derisinden. Daha fazla kan aktı.

Falcı iç çekti. "Evet, ömrün. Ölmüştün. Sana yeniden hayat verildi, bir başkasından."

Isla başıyla onayladı. Bunu biliyordu. "E?"

Falcı yüzünü astı. "Şimdiki durumuna bakılırsa ... son fırtına sezonuna kadar ömrün var."

Isla geriye sendeledi. Kılıcı kınına koyarken eli titredi. Grim fırtına sezonunun tüm kış süreceğini söylemişti. Kış başlayalı haftalar olmuştu. "Emin misin?"

Falcı başıyla onayladı.

Binlerce ölüm. Onun yüzünden.

Hayır. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Nasıl yapabilirim?"

Falcının yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Soluk tenine renk verdi. Sivri dişleri göründü. "Kanla ne yaptığımı sormuştun. Okumama yardım ediyor. Gücümü arttırıyor ama aynı zamanda bana zaman da veriyor. Bana bak. Ödediğim bedeli görebilirsin. Her hayat uzatma yönteminin bir bedeli vardır."

Isla kan gölüne baktı. Ürperdi. "Diğer yöntemler nedir?"

Falcı kafasındaki ve boynundaki işaretleri gösterdi. "Parıltılar. Kadim işaretler." Isla daha önce onları hiç duymamıştı, gerçi falcının işaretlerini başka birinin üzerinde çok önce görmüştü ama o kişi şu an ölüydü.

"Öğret bana."

Falcı başını iki yana salladı. "Yapamam. Ben de bilmiyorum. Mesih bu işaretleri yaptı, anlıyor musun... gizlice yaptı. Kimsenin görmesine izin vermedi."

Isla onları dikkatle inceledi. Karmaşık görünüyorlardı.

Falcı iç geçirdi. "Portah bul, Fırtına Yürekli Isla. Onun gücü var. Onu al. Yaşamak için kullan. Onun kaderi senin kaderine bağlı. Portah bul... kaderini bul."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Bulmak için başka bir fırtınayı bekleyemezdi.

Falcı işaretlerle kaplı kafasını salladı. "Hayır, mesih biliyordu. Kanıyla yazdığı sayfalardaydı ama o sayfalar kayıp." Isla kitaptaki kayıp sayfaları hatırladı. "Lanetlerden asırlar önce mesihin bir müridi onları çaldı Lightlark'a götürdü."

Lightlark mı? Adanın ismi onun hem meraktan hem de

özleminden sessizleşmesine neden oldu. Bu onun burada bulunma nedenine bir geri dönme çabasıydı.

"Bulduğumda onu nasıl kapatacağımı biliyor musun?"

Falcı yine başını salladı. "Sadece sayfalar bilir." Kayıp oldukları için bir faydaları yoktu.

Bir sonraki fırtınayı beklemek, onu yüzüğe hapsetmek ve peşinden portala kadar onu takip etmek zorundaydı. Falcıya göre onun gücü Isla'ya hayati zaman verebilirdi. Onu alır ve kapatmak için bir yol bulabilirdi.

Falcı hazla dudaklarını yaladı. Dilini sivri dişlerinde gezdirdi. "Böylesi bir kan... onu akıllıca kullan, Lanet Kaldıran Isla. Ebeveynlerin sana öyle güçler vermiş ki." Ebeveynleri. Falcı bileziklerine baktı. "Böylesine bir kan... böylesi bir kan, ziyan ediliyor."

"Ziyan edilmediğinden nasıl emin olabilirim?" diye sordu Isla. Hayatı... onun bir değeri olmasını istiyordu. Kötülükten çok iyilik yapmak istiyordu.

"Kullan onu." Falcı gülümsedi. Keskin dişleri ışıktan parlardı. "Kim olduğunu öğren... ve o zaman yolun daha da netleşecek."

Duvarı gösterdi. Orada, duvara oyulmuş bir resim gördü. Kollarına, boynuna, göğsüne dolanmış yılanların olduğu bir kadın vardı. Şeye benziyordu...

Kendine.

"Nedir bu?" Isla'nın nefesi kesildi, çok eski görünen taşın hatlarında dolaştırdı elini. Kaya parçalandı.

"Gelecek," dedi falcı hürmetle.

"Bu... bu ben miyim?" Kadın korkunç görünüyordu. İblise benziyordu.

Falcı ona merakla baktı, kızıl gözleri fıldır fıldırdı. "O kadın olmak ister misin?"

Isla geriye çekilirken göğsü sıkıştı.

"Endişelenme. Geri geleceksin Kalpli Kılıç Isla," dedi falcı ve Isla mağaradan çıkarken falcının sesi hâlâ yankılanıyordu.
"Kitapta yazılı."

11. BÖLÜM

YILAN

Portah bulamazsa Isla ve Nightshade halkı son fırtına sezonundan sağ çıkmayacaktı. Kaderini değiştirmek için hayatını yeterince uzatmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bir yanı öfkeden kuduruyordu. Hayatı hiçbir zaman tam olarak onun olmamıştı. Çocukluğundan beri Centennial için eğitilmişti. Sonra kendini iki diyarın hükümdarı olarak bulmuştu. Şimdi de yürüyen bir ölüydü, hayatı bir başkasına bağlıydı ve çok az zamanı vardı.

Küçüklüğünden beridir özlemini çektiği şey özgürlüktü ama kader onun en büyük düşmanıydı. Odasında onu hapseden camdan bir kafesti; onun en kötü duruma gelmesine engel olan bileziklerdi.

Fırtına sakası kafesinde oturmuş onu izliyordu. Isla da onu izliyor, onun ötmesini bekliyordu. Bir fırtınanın patlamasını istiyordu, böylece portah bulabilirdi. Ama kuş sessizdi.

Hep aynı yerde duruyordu. Kaç kere kafesin kapısını açmış, ancak kuş dışarı çıkmaya bile çalışmamıştı.

"Benden daha akıllısın," dedi Isla. Yıllarca tek istediği şey

Wildling diyarındaki odasından çıkmaktı. Macerayı, özgürlüğü düşlemişti.

Şimdi ise geldiği nokta burasıydı.

Her zamankinden daha çok yalnızdı, zorunluluk yüzünden. Grim onu görmeye çalışıyordu. Sevdigi çiçekleri, sevdiği yemekleri hizmetçiler kapısına getirip duruyordu. Grim hepsini biliyordu ve Isla bu konuda çok fazla düşünmek istemiyordu.

Tabakların hepsi boştu ve Isla biraz dinlenmek için ölüyordu. Onun unutulmasını sağlayacak sıcak ve tatlı bir şey lazımdı, birkaç dakikalığına da olsa, çünkü birkaç ay sonra kış bitecekti.

Saat gece yarısını geçmişti. Özenle konulmuş çiçeklerin üzerinden dikkatle geçip mutfığı bulma umuduyla odasından çıktı. Koridorlar boştu.

Grim ona kendi odasını verdiği için şu an kaldığı odadan uzak durmaya çalışarak en uzak yolu seçti. Bir yanı onun yanına gitmek, onun kollarında teselli bulmak istiyordu ama mümkün değildi... yüreği allak bullaktı zaten. Özlemini çektiği şey bir dosttu.

Özlediği şey bir evdi.

İçinde her zaman bir boşluk vardı. Bir annenin ya da babanın ya da dostun olması gereken bir yer. Bir zamanlar o boşluğu Celeste doldurmuştu ama o da gerçek değildi.

Hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

Falcının duvarındaki resmi hatırladı. Buradakilerin olduğuna İnancığı intikamcı yılan kraliçeyi. Neredeyse kollarında yılanların dolaştığını görebiliyordu. Tısladıklarını. Onları neredeyse hissedebiliyordu, soğuk pullarının tenine dokunuşunu. Oysa bir saat önce yanında taşıdığı yılanı Wren'e geri vermişti. Ancak his neredeyse tanıdıktı. Neredeyse tıpatıp aynıydı.

Köşeyi döndü ve sert bir şeye çarptı. Ne olduğunu anlayamadan soğuk bir duvara yapıştı. İçgüdüyle eli hançerine gitti ama parmakları kabzasını kavrayamadan duvara sımsıkı çivilendi.

Grim'di. Elini bıraktı. Isla kolayca kaçabilirdi ama kaçmadı. Grim'in başparmağı yavaşça nabzının attığı yere doğru inerken bile olduğu yerde kaldı. Nabzı giderek hızlanıyordu. Grim bunu hissediyordu. Başını yana eğdi ve bakışlarında sıra dışı bir odaklanma vardı.

Isla kanı derisinden, saçından ve kıyafetlerinden temizlediğine sevindi ama Grim'in amansız bakışlarından onun nerede olduğunu anlayıp anlayamayacağını merak etti. Grim onun ülkesinin iyiliği için bir şeyler yaptığını bilse de Isla ayaca onsuz başka planlar da yapıyordu.

Isla çenesini kaldırıp ona baktı. "Beni mi takip ediyorsun?"

Hafif bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Her zaman."

Grim ona doğru eğildi ve dudakları giderek yaklaşırken Isla hiç hareket bile etmedi. Dudaklar daha da yaklaştı. Isla nabzının onun başparmağının altında deli gibi attığından emindi çünkü Grim'in dudaklarına kötücül bir gülümseme yerleşmişti. Bir yanı aralarındaki uçurumun kapan- masını istiyordu. Bir yanı onun vereceği teselliye, özellikle de şu an her şey paramparça olurken istiyordu. Grim'in dudakları ağzının kenarından geçip kulağına doğru eğildi, sesi sanki sırtında dolaşan bir el gibiydi. "Benden uzak duruyorsun."

Isla yutkundu. Grim'in bakışları boynundan dolaştı. "Bilgi bulmaya çalışıyordum. Şey hakkında... portal hakkında." Bu tamamen yalan değildi. Duygularına hâkim olmaya çalışıyordu.

Dudakları hemen kulağının dibindeydi. Sanki onun duygularının kokusunu alabilecek, sanki onların tadına varabilecekmiş

gibi iyice eğildi. Daha da. Ağzını yavaşça nabzının attığı bileğine dayadı. Isla nefes bile alamıyordu.

Grim birden geri çekildi. Gözlerinde öfkeye benzer bir şevle ona baktı. Endişeye benzer bir şeyle.

"Ne oldu?"

Elbette Isla'nın üzüntüsünü sezmişti.

Isla bir şey demedi. Onun neyi sezinlediğini düşündü - bu gelip gidişlerinden şüphelenmesine mi yol açmıştı yoksa- ama böyle bir şey olsaydı daha fazla endişeli görünürdü.

Isla'nın şu an mutfağı aradığını biliyor olamazdı ama göz açıp kapayıncaya kadar Isla'yı getirdiği yer mutfaktı.

Tek kelime etmeden tanıdık, alışılmış hareketlerle bir şeyler hazırlamaya başladı.

Kelimeler Isla'nın ağzından şaşkınlıkla döküldü. "Yemek mi pişiriyorsun?"

Grim onun şaşkınlığına gücenmiş gibiydi. "Buna inanmak bu kadar zor mu?"

"Evet," dedi Isla bir tezgâha yaslanırken. Siyah taş buz gibi değdi sırtına.

Grim onu baştan aşağı süzdü ve Isla o zaman fark etti; odasından gecelikle çıkmıştı, vücudunun büyük kısmını açıktan bırakan iki parça ipekli kıyafetle. Grim'in bakışları karardı.

Sonra yaptığı işe döndü. Isla onun ellerinin hızla çalışmasını izledi. Özenle. Bir şeyi doğradı ve onu bir tencereye attı. Isla ne olduğunu tam olarak göremiyordu. Görebildiği tek şey geniş omuzlarıydı. Kaslı sırtı.

Grim yeniden ona bakınca Isla hemen bakışlarını kaçırdı. "Eğitim sırasında öğrendim. Sık sık yalnız kalıyordum. Yemek istediğimde... pişirmem gerekiyordu."

Isla onun geçmişe dair bahsettiği birkaç şey dışında nasıl yetiştirildiğini bilmiyordu. Savaşçı olmak için çok zorlayıcı eğitimler aldığını biliyordu. Şatosunun konforu olmadan onun yaşadığı şeyleri hayal etmek çok güçtü.

Onun bir tencerede bir şey karıştırmasını izlerken gözünde canlandırabildi. Şimdiki gibi kıvrık saçları kulaklarının gerisindeydi, uykusuz olduğu saçlarının dağınıklığından belli oluyordu. Sırtında bir hükümdar pelerini değil, yumuşak

görünmeyen, hatta uyunmayacak kadar sert görünen siyah bir kumaş vardı. Isla onun rahat kıyafetleri olup olmadığını merak etti. Tek hatırladığı şey onun her zaman ya eğitim kıyafetleri ya zırh ya resmi kıyafet ya da onun gibi şeyler giydiydi.

Yanakları kızardı. Bir şingirtı sesi duydu, Grim bir bardak arıyordu. İçine bir şey koymak için.

O zaman kokusunu aldı.

Bakışları buluştu. Isla çok heyecanlı görünüyor olmalıydı çünkü Grim de gülümsedi, sanki onun heyecanını paylaşıyordu, sanki onun yeniden böyle hissetmesi için elinden gelen her şeyi yapabilecekmiş gibiydi.

Bardağı Isla'ya götürdü ve Isla mutlulukla, beklentiyle ellerini Grim'in bardağı tutan ellerinin üzerine koydu. Bardağı birlikte tuttular. Bardağı birlikte dudaklarına götürdüler.

Isla çikolatanın tadını alınca inledi. Kadifemsi ve yoğundu. Sırtını dayadığı soğuk tezgâha rağmen için sıcak oldu. Hazla gözlerini kapattı.

Gözlerini yeniden açtığında Grim'in dikkatle ona baktığını gördü. Transa girmiş gibiydi. Isla'nın elinden bardağı aldı, onu tezgâhın üzerine kalçasının yanına koydu ve başparmağıyla Isla'nın çikolata bulaştığını tahmin ettiği dudaklarına götürdü. Parmağını dudaklarında dolaştırınca Isla baştan ayağa ürperdi.

Isla ne olduğunu bilmiyordu -belki de hayatının sona ermek üzere olduğunu bildiği içindi- ama Grim elini indirirken Isla elini onun elinin üzerine koydu.

Grim taş kesildi. Gözlerini gözlerine dikti. Daha önce defalarca kez yaptığı gibi onu kendisinden uzaklaştırmasını bekledi. Isla yapmadı ve Grim yavaş yavaş parmaklarını çenesinde gezdirdi. Saçlarının arasına soktu. Isla'nın eli hâlâ elinin üzerindeydi.

Sadece birbirlerine bakıyorlardı ve Grim'in bakışı Isla'nın dudaklarına indi. Ağzının kenarı hafifçe çarpıldı. "Biraz çikolata kalmış." Sesi gergindi.

Isla nefes nefeseydi. "Al o zaman."

Grim yeniden başparmağını ağzına götürdü ama Isla onun elini bırakmıyordu. Grim'in kaşları çatıldı. Isla'nın ne demek istediğini anlayınca bakışları kapkara kesildi.

Başım iyice eğince Isla'nın yüreği deli gibi atmaya başladı.

Grim karanlığın hükümdarıydı. Isla hakkında kötü şeyler söylediği için erkanından birini soğukkanlılıkla öldürmüş acımasız bir savaşçıydı. Grim onun alt dudağını ağzının içine alıp yavaşça dişlerini geçirip onun tadını alırken Isla nefes alıp almadığından bile emin değildi.

O anda Isla ne olacakları ne de kehaneti düşünüyordu, sadece onu istiyordu. Onu öyle çok istiyordu ki teni gerildi; ona muhtaçtı, ona açtı. Bakışları hızla inip kalkan göğsüne doğru inerken dudakları aralandı.

Isla onu bacaklarından kavrayıp tezgâhın üzerine kaldırmasını istedi. Bacaklarının arasına girip dilini yanan teninin üzerinde dolaştırmasını, her yerinin tadına varmasını istedi.

Grim onun bu arzusunu hissedebilirdi. Onun duyduğu bu açlığı. Isla da onun arzusunu hissedebiliyordu karnında. Az kalsın kendini ona teslim edecekti.

Ama onun yerine sadece "Çikolata için teşekkür ederim/" dedi.

Ve tek başına yatağa gitti.

Bir ayak sesi onu uyandırdı.

Hareket bile edemeden vücudundaki her bir kas sanki taşla dönmüştü.

Bir el bileğini kavramıştı.

"Fısıltılar doğru demek. Hükümdarla yatmıyorsun," dedi hırıltılı derin bir ses.

Tynan. Ona karşı koymaya çalıştı ama ağzından sadece boğuk bir inleme çıktı.

"Hayır, hayır... hareket bile edemiyorsun değil mi?" Ayağını yere vurduğunu duydu. Isla'nın gözleri kocaman açılmış ve tavana dikilmişti. Onları kapatamadığı için gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Hükümdar görünüşe göre senin özel biri olduğunu düşünüyor." Isla'nın suratına tükürdü. "Ama sen sadece bir oyalamacasın. Bir düşman."

Isla bir kılıcın kınından çıkarıldığını duydu. Gücüyle Isla'nın başını geriye çekti; onun her kasını kontrol ediyor, boynunun derisini geriyordu. Tüm bedeni ona karşı koymaya çalıştığı için yaprak gibi titriyordu.

"Hükümdar zayıf düştü. Sen. Yılan, onu sen bu hâle getirdin. Sen gidince Lightlark'ı işgal edeceğiz. Başlattığımız işi bitireceğiz." Adamın leş gibi kokan nefesi Isla'nın ağzının içindeydi. "Bu kolyenin ne kadar değerli olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi? Sadece sen ölünce serbest kalacak, bu yüzden seni öldürmek zorunda kalacağım."

Olamaz. Tynan, Isla ve Grim'in hayatlarının birbirine bağlı olduğunu bilmiyordu. Onu öldürmesinin sadece kendi ölümüne de sebep olacağını bilmiyordu.

Tynan bileğini öyle sıkı tutuyordu ki Isla'nın bileğinin

kırılmaması bir mucizeydi. Yapabilse avaz avaz bağırıyordu

Başının üzerine kaldırınca kılıcı gördü. Isla kılıcın üzerinde şöminedeki alevlerin yansımasını görebiliyordu.

Alçak sesli bir homurtu duyuldu odada.

Tynan, Grim'in onunla yatmadığı konusunda haklı olabilirdi

ama ona bu bilgiyi veren kişi ona belli ki odada bir le- oparın yattığını söylememişti. Gölgeleerin içinde odanın köşesinde uyuyan bir hayvan vardı.

Bir kükreme ve sonra bileğindeki el gevşedi. Görünmez bir mengeneden kurtuldu elleri.

İki büklüm oldu, ardından nefes almaya çalıştı. Kan ter içindeydi.

Tynan yerde yuvarlanıyor, Lynx'in boynundan koparttığı yeri eliyle tutuyordu.

Hayvan Isla'nın emrini beklerken kan içindeki dişleri karanlıkta parlıyordu.

Grim birden odada belirdi. İlk Isla'ya bakıp onun durumunun ne olduğunu anlamaya çalıştı, sonra yerde yatan kanlar içindeki adama çevirdi gözlerini.

Elleri titriyordu. Sesi, Isla'nın beklediğı gibi bir yırtıcının sakinliğinde değildi.

Aksine sözleri eğilip Tynan'ı kanlı boynundan tutarken saf öfke doluydu. "Karımı, sen benim karımı tehdit etmeye mi kalktın?"

Tynan'ın ağzından anlaşılmaz sözcükler çıktı.

Grim ona dişlerini gösterdi ve ağzına çarpık bir gülümseme yayıldı. "Seni öldürmekten ne kadar zevk alacağıma dair hiçbir fikrin yok."

Gölgeleer yere sökün etti, hepsi zehirli ve ölümcüldü ve dünyada hiçbir şey onları durduramazdı, Grim'in omzuna dokunan Isla'nın eli dışında.

Onun dokunmasıyla Grim kalakaldı. Başını kaldırıp ona baktı.

"Bana bırak," dedi Isla, kendi sesini kendisi de tanıyamamıştı. Grim'in gölgeleeri anında geri çekildi. Tynan sanki kaçmak için son bir fırsat ararmış gibi deli gibi odaya bakınmaya başladı. Ama kaçış yoktu. Yaralıydı, gücünü kullanacak durumda değildi. Isla yatakta, onun altında donup kalan kadın değildi artık.

Uyluğundan hançerini çıkarıp onu Tynan'ın kalbine sapladı. Kan kaburgalarının arasından fışkırıp eline bulaştı ama Isla bıçağı daha da derin soktu. Ucu yere değene kadar.

şu an içinde sanki bir şey şarkı söylüyordu.

Tynan'm gözlerinin ferisi sönerken Isla onun canını almanın ne kadar korkutucu ve büyüleyici olduğunu fark etti.

Onun saraydan gitmesini isteyen sadece Tynan olamazdı. Isla'nın bir mesaj vermesi gerekiyordu.

Grim'in halkının ondan nefret etmesi için başka bir nedene ihtiyacı yoktu. Ama Isla bunu onlara seve seve verecekti.

Isla taht odasında yürürken sanki içerideki herkes nefesini tutmuş gibi hava ağırlaşmıştı. Herkes onun gelişini tah- tından izleyen Grim'in önünde toplanmıştı. Duruşu normaldi ama yüzündeki öfkeli ifadede hiçbir yumuşama yoktu.

Yılan kraliçe öyle mi? Isla onların inandığı o korkunç kişi olacaktı.

Siyah elbisesi ince çizgiliydi ve derin bir göğüs dekoltesi vardı. Kumaş su gibi bedenine yapışmıştı ve gevşek bağlanmış kurdeleler yerde peşi sıra sürüklenerek geliyordu. İnce, zehirli yılanlar beline dolanmış, göğsünün üzerinde dolaşıyordu, iki koluna iki yılan dolanmıştı. Yanlarından geçerken asillere doğru tıslıyor ve onları korkuyla geri çekilmesine neden oluyorlardı. En ince yılan bir kolye gibi boynuna sarılmıştı.

Onu korkunç gösteren şey yılanlar değildi, her ne kadar her biri zehirli olsa da. Onu bu kadar korkunç gösteren şey elinde gevşek bir şekilde tuttuğu ve kan damlayan bir şeydi.

Tynan'ın kafasını havaya kaldırdı.

Grim'in tahtının önünde durdu ve onu ayaklarına doğru fırlattı.

"Yiyin," dedi Isla ve yılanlar bedeninden aşağıya kayıp yere inerken en yakındaki insanlar çığlıklar atarak kaçıştı. Zehirleri anında işe koyuldu ve eti kemiğe dek eritti. Yılanlar kalabalığın önünde Tynan'ın gözlerini ve dilini yedi. Geri alan her şeyini insanların önünde yiyip bitirdiler. Wren onları iyi eğitmişti.

Birisi kustu. Bir başkası bayıldı.

Grim onları izlemeye zorladı. Isla, Tynan'ın kafası bir kurukafaya dönene kadar bekledi.

"Benim ölmemi isteyen biri varsa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz" derken sesi sessiz odada yankılandı. Sonra topuklarının üzerinde dönüp taht odasından peşinde yılarla çıkıp gitti.

"Tam bir gösteriydi."

Isla Lynx'in tüylerini tararken birden durdu; Astria hemen arkasında her zamanki gibi göğsünde çapraz kılıçlı zırhıyla

duruyordu.

"Teşekkür derim," dedi Isla. "Daha sonra midem bulandı ama önemli olan gösteri değil mi?"

Astria neredeyse bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı. Sonra suratını astı. "Tynan hak etmişti. Sürekli zırh eldiveni giymesi emredilen biri olsa da onları giymemek için hep bir bahanesi vardı." Isla buna son veren kişi olduğu için içten içe sevindi çünkü Tynan ilk defa birinin odasına gizlice girip o kişiyi kendi derisi içinde hapsetmemiştir.

Grim'in generali Lynx'e doğru elini uzattı ve Isla tam ağzını açıp Lynx'in Nightshadeleri ısırmasıyla ünlü olduğunu söyleyecekti ki leopara Astria'nın onun sevmesine izin verince şaşakaldı. Kulaklarına çok yaklaşıncaya sadece homurdandı.

Isla kadını baştan aşağı süzüp bir benzerlik bulmaya çalıştı. "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

Astria'nın elleri dalgın bir şekilde kılıcının kabzasında gezinmeye başladı. "Benim akrabam olduğunu mu? Evlenmeden önce Grim söylemişti." Kaşları çatıldı. "Senin bir casus olduğunu ve kelleni bir kazığa geçirmesini söyledikten hemen sonra."

"Harika," dedi Isla, Astria'nın hayatıyla ilgili bu konuşmadan sağ çıktığı için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Yeniden Lynx'in tüylerini taramaya başladı. "Akraba olmamız yüzünden mi fikrini değiştirdin?"

"Hayır," dedi general. "Grim'in öğüdüne uyması için hâlâ çok geç değil."

Isla ona omzunun üzerinden baktı. "Grim'in yeni bir general bulması için de hâlâ çok geç değil. Rütbenin hane içinde miras kaldığını biliyorum."

Astria gülümsedi. Sonra hafifçe güldü.

Isla da gülümsedi.

Lynx'in patilerini temizlemek için eğildi. Leopar itiraz eden bir ses çıkarıp patisini geri çekti. Isla ona kızgınlıkla baktı. "Başka bir taş olayı mı istiyorsun?" diye sordu. Bir hafta boyunca patisinde bir taş kalmış ve sonra ayağı iltihaplanmıştı. Lynx güçlü ve kadim bir hayvan olsa da ayağını dinlendirmesi gerektiği günlerde korkunç derecede duygusal davranmıştı.

Gönülsüz bir şekilde ayağını kaldırdı ve Isla iki tırnağının

arasına girmiş bir çam iğnesi buldu. Başını iki yana salladı ve onu çekip çıkarmaya çalıştı ama diken derine girmişti. Lynx inledi.

"Bana bırak," dedi Astria ve eğildi. Sonra çabucak iğneyi çıkardı ve Lynx korkunç bir şekilde kükredi. Öfkeyle ona bakınca Astria hemen birkaç adım geri çekildi. Isla'nın işi bitene kadar onu izledi, sonra "Ona göz kulak oldum, biliyorsun," dedi.

Ona. Ses tonundan Isla onun kimden bahsettiğini anladı. Isla yavaşça ayağa kalkıp kuzeninin karşısında durdu.

Falcının dediklerini hatırladı: Kim olduğunu öğrenince yolun netleşecek.

Ebeveynleri hakkında her türlü bilgiye muhtaçtı. Başkalarının gözlerinden de olsa onları tanımak istiyordu.

"Yeni toprakları hükümdarla birlikte dolaştım, sırf onun hayatta olma ihtimali var mı diye. Sonra... çok zaman geçince... onun için yas tuttum." Burun delikleri genişledi. "Kardeşim gibiydi ve onun seçimini anlamıyorum. Neden o kadını seçtiğini anlamıyorum."

Annesini.

Lynx alçak sesle homurdandı.

"O... duygusal biri değildi," diye devam etti gözlerini hayvandan ayırmadan. "Onun gülümsediğini gördüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmez. Acımasız değildi, ama ciddi bir adamdı. Görevi konusunda. Diyarına hizmet etme konusunda." Yüzü düştü. "Onun ölmediğini, sadece çekip gittiğini biliyorum artık... onun kararına saygı duyamam. Yaptığı şeye saygı gösteremem."

Isla anlıyordu. Isla onun babası hakkında ve belli belirsiz konuştuğunu bilse de Astria en azından konuşuyordu, üstelik de kişisel bir şeyler anlatıyordu.

Isla görevine karşı kalbini seçmenin ne demek olduğunu biliyordu. Babasının yaptığı şey buysa onu yargılayamazdı. Ama işler bundan çok daha karmaşıktı.

Babası ve Grim, drekleri kontrol eden kılıcı birlikte aramıştı. Babası onu bulmuştu.

"Kılıcı çalıp onu Grim'den sakladı. Nightshade'in kılıç olmadan daha iyi olacağına inanıyor olmalıydı."

Grim'in kılıcı Lightlark'ı ele geçirmek için kullanacağına inanıyor olmalıydı. Adayı kurtarmaya çalışmış olmalıydı, tıpkı şimdi Isla'nın yaptığı gibi.

Astria başını iki yana salladı. "Bu doğru olsa bile karar vermek ona düşmezdi. Biz hükümdarlara hizmet ederiz. Sözleri kanundur. Biz onların kılıcıyız. Baban bunu biliyordu."

Isla ne düşüneceğini bilmiyordu. "Keşke ebeveynlerimi tanımış olsaydım," diye geçirdi içinden. Hayatta olsalardı kendi hayatı kim bilir ne kadar farklı olurdu...

Bu ona Terra ve Poppy'nin söylediği bir şeyi düşündürt- tü. Ebeveynlerini gerçekten onlar öldürmediyse -ki hemencecik inanmamıştı- o zaman kim öldürmüştü?

Ayrıca aklına Wildling'li hain geldi. Bildiği kadarıyla yeniden saldırmamışlardı ama ihtilaf tehlikeliydi. Nihai amaçları neydi? Ne istiyorlardı?"

"Kaşlarını baban gibi çatıyorsun" deyince Astria, Isla düşüncelerinden kurtuldu.

"Efendim?"

"Aynı onun gibi. Gizemli bir şekilde. Sanırım geri kalan her şeyi ondan... annenden almışsın." Astria sanki Isla'nın annesinin nasıl biri olduğunu anımsamaya çalışır gibi dikkatle ona baktı.

Bir yanı bağlarını tamamen unutmak istiyordu. Çok fazla zamanları kalmamışken şimdi biriyle neden bir ilişki

kursundu ki? Diğer yanı, odasında oturan ve bir yere ait olmanın hayalini kuran küçük kız ise bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. ^{zz}Başka kimsem yok," dedi Isla ve anında kendini açık ettiğini hissetti, sanki çok fazla şeyini ortaya koymuş gibi-

Astria dikkatle ona baktı. Başını kaldırdı. "Benim de."

İkisinin de tüm akrabalarını kaybetmiş olmasına üzülmeleri gerekirken bunun bir teselli olup olmadığını bilmiyordu Isla. "Sanırım sadece biz varız," dedi.

Astria'nın şüpheli gözleri ufacık olsun değişmedi. Ama tuhaf sessiz birkaç dakikadan sonra "Evet, öyle," dedi. "Kimsesiz olmaktansa sana sahip olmak daha iyi sanırım."

Isla'nın yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Ben de bana iltifat etmenin senin için imkânsız olduğunu düşünüyordum."

Fırtınasız bir gün daha geçti. Isla huzursuzdu, sabırsızdı, portalı bulmak için gereken şeyin bir fırtına olduğunu biliyordu. Yıldız sopasıyla bir parça yuva hissi duyumsak için Lynxle birlikte yeni Wildling ülkesine portal açarak gitti. Tanıdık ormanda koşturdular, leopar ağaçların arasından zıplarken neşeyle koşuyordu. Lynx'in bunu özlediğini anladı. İkisi de özlemişti.

Bir tarafı ormanı, onun kalp atışını hissetmek istiyordu ama bilezikler her şeyi sessiz kılıyordu. Ölü gibi.

Eski odasına geldiğinde hava kararmıştı. Lynx'i dışarıda bıraktı ve eski bıçaklarından birkaçını almak için içeri girdi. Grim'in verdikleri şimdiye dek sahip olduklarından çok daha güzeldi ama parmaklarının tanıdığı eski bıçaklarını özleyordu. Onların basitliklerini.

Odasında dolaşmaya ve çekmeceleri açmaya başladı. Yıllardır kullanması birkaç basit bıçak buldu. Üzerinde hiçbir işaret olmayan, sıradan bir tanesini aldı.

Ve yere düşürdü.

Az kalsın ayağına saplanacaktı. Bıçağın nereye sağlandığına bakmadı bile.

Bakışları hemen önünde bir parşömen parçasına takılmıştı ve üzerindeki beyaz bir tüye. Sayfanın üzerine adını yazalı haftalar olmuştu.

Şimdi altında yeni bir satır vardı.

Merhaba Isla, yazıyordu.

Midesini ağzına getiren şey yazı değildi, çok iyi bildiği o el yazısıydı.

Aurora'nın el yazısı.

12. BÖLÜM TÜY

Aurora'nın el yazısını daha önce yüzlerce kez görmüştü. Aurora'yı Celeste olarak tanıdığı zamanlarda kitapları paylaşmış ve birbirlerine sayfaların kenarlarına bir şeyler yazıyorlardı.

Hemen zulasına koştu ve son okudukları kitabın son cildi oradaydı. Sayfaları çevirip mürekkep lekeleri aramaya başladı. Görünce sırtından aşağı buz gibi ter aktı. Elindeki kâğıttaki harflerle kıyasladığında sonuç su götürmezdi.

Titreyen eliyle tüyü tutarken tüyün avucundan kayıp yere düşeceğini bekliyordu. Yazının altına şunu yazdı:

Bu nasıl mümkün olabilir?

Tüy elinden düştü ve bekledi. Sessizlik. Saniyeler geçerken kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Tam aklını kaybettiğini düşünmeye başlamıştı ki tüy kendi başına dikildi. Onun kâğıdın üzerinde hareket etmesini ve kanını donduran bir cümle yazmasını izledi:

Gömülen her şey eninde sonunda dirilir.

Tüy parşömenin üzerine düştü.

Isla geriye doğru sendelerken az kalsın ayağı takılıp düşüyordu. Bu mümkün değildi. Aurora'yı bizzat kendisi öldürmüştü. Hançerini kalbine sokmuş ve onun bir uçuruma düşmesini izlemişti.

Bu bir numara olmalıydı. Şeytani bir büyü.

Bunu ancak bir kişi bilebilirdi.

"Birinin ölümlerle konuşmasını sağlayan bir şey yaptın mı?"

Demirci bir şey yapmakla meşguldü. Onu son gördüğünden bu yana aynı malzemeye çalışıyordu: shade metali. Ocağın alevlerinin içinde parlıyordu. Demirci aletlerini dikkatle bıraktı.

Isla'nın sorusuna cevap vermek yerine sadece elini uzattı. Sabırsızlıkla homurdandı. "Objeyi getirdiğini varsayıyorum. En iyisi ona önce bir bakayım." Isla tereddüt etti, onun bu sırrı Grimle paylaşp paylaşmayacağından emin değildi.

Ama yapmayacağını biliyordu. Demircinin umurunda olan tek şey ölümüydü ve ona bunu verebilecek tek kişi Isla'ydı.

Tüyü cebinden çıkardı ve onu adamın avucuna koydu. Onu özenle tuttu ve tek gözüyle dikkatle inceledi. "Ölümlerin sözlerini mi yazıyor? Emin misin?"

"Tek bir ölünün."

"Tüy ona mı ait?"

Isla başıyla onayladı. "Sanki bir hayalet onu tutuyormuş gibi onun bir cümle yazdığını gördüm."

Demirci mırıldandı. "İlginç." Gözünü kısıp her bir santimini dikkatle inceleyerek Isla'nın göremediği bir şeyleri görmeye çalıştı. "Üzerinde kanının kokusunu alıyorum," dedi demirci. "Gücün onu uyandırmış."

Isla'nın kaçları çatıldı. "Bilezikler varken mi?"

Demirci ona baktı. "Kanın senin gücün, Isla. Bilezikler bunu değiştiremez." Falcının kanının tadına baktığını hatırladı ve ürperdi. Demirci dikkatini yeniden tüye verdi. "Bunu ben yapmadım ama tılsımını tanıdım. İçine bir ruh parçası hapsedilmiş."

Bir ruh parçası. O hâlde bunlar ölümler diyarından Auro-ra'nın sözleri değildi ama onun geride bıraktığı küçük bir parçanın sözleriydi.

Tüyü ona doğru salladı. "Ucuna bak."

Isla gözlerini kısıp baktı. Orada ince bir metal tabaka gördü. İçinde binlerce elmas varmış gibi parlıyordu.

Shade yapımı.

"Bu çok eski bir tılsım. Bu ülkenin kendisi kadar kadim."

"Bunun anlamı nedir?"

"Bu dünyadan değil yani."

Bu dünyadan değil mi?

Isla'nın yüzü asıldı. "Senin... demek istediğin şey..."

"Diğer dünyadan."

Demirci diğer dünyayı nereden biliyordu? Isla sadece çok az insanın bildiğini sanıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de oradanım."

Isla şaşakaldı. Şimdiye dek oradan olduğunu söyleyen tek bir kişi tanımıştı, ona Nightshade güçlerini kontrol etmesini öğreten kadim varlık Remlar'dı. "O hâlde sen..."

Binlerce yaşmdaydı.

Demirci başını kaldırıp ona bakh.

"Bana orayı anlat. Nasıl bir yer?" Isla kendini durdura- madan kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Demirci bir omzunu kaldırdı. "İstesem bile yapamam.

Burada daha çok vakit geçirdikçe diğer dünya daha çok unutuluyor. Böyle tasarlanmış. Oraya geri dönmemize engel olmak için. Adını bile hatırlamıyorum."

Peki Aurora'nın eline bu diğer dünyadan gelen obje nasıl geçmişti? "Diğer dünyadan objeler burada yaygın mıdır?"

"Hayır. Pek çoğu milenyumda yok edildi ya da emirler gereği benim tarafımdan tılsımlarını yitirdi." Kemerinden bıçağını aldı ve onu bir ışık küresinin altına tuttu. Isla sanki bıçakta binlerce yıldız hapsedilmiş gibi onun parladığını gördü. "Bak. Bir şeyin shade yapımı olduğunu böyle anlayabilirsin. Bu dünyadan olmadığını."

Isla tüyü geri aldı. Onu çekmecedeki bırakması gerektiğini biliyordu. Belki de unutmalı, hatta onu yakmalıydı.

Ama yapmadı.

Isla günlerce yazıya bakıp durdu. Altın gül kolyesiyle birlikte kâğıt parçasını cebinde saklıyordu.

Merhaba Isla.

Bunlar en yakın arkadaşının sözleriydi. Öldürdüğü arkadaşının.

Bir yanı ona cevap vermek istiyor ve yıllarca dost bildiği, yalnız kaldığında her sırrını ona açtığını arkadaşıyla konuşmak için can atıyordu.

Lynx'in sırtında Nightshade'de dolaşırken "Celeste diye biri yok," dedi kendi kendine. "Bunu unutmamalısm."

Onun içinde kopan fırtınayı sanki hissediyormuş gibi Lynx de homurdandı. Onun başını okşadı. Bir an gözünün önüne imgeler geldi, yer birden dalgalanır gibi oldu. Orada başka bir şeyin parçaları vardı. Kaybettiği dostundan.

Annesinden.

Isla onu anılarından anımsıyordu. Bir ormanda gülüyordu.

Bir daire çiziyor, çevresinde çiçeklerden bir dere oluşturunuyordu. Lynx altındaki adayı aşarken Isla izliyor ve doyamıyordu.

Isla kendi odasını gördü. Şimdikinden daha farklıydı. Duvarda kılıçlar asılı değildi. Seranın camında boya yoktu. Hayır, annesinin saklamak için bir sebebi yoktu. O doğuştan güçlüydü. Görebildiği kadarıyla annesi yetenekli bir hükümdardı.

Özel bir yetisi var mıydı? Isla sıra dışı bir şeyin ortaya çıkmasını bekledi ama tek görebildiği doğaydı.

O sırada babasını görür gibi oldu. Siyah saçlar. Soluk ten. Onun Lynx'e baktığını gördü ama onun bakış açısından sanki Isla'ya bakıyor gibiydi. Isla bir damla yaşın süzüldüğünü hissetti.

Babası ona başka bir şey gösteriyordu. Altın bir saç parçası. Amber rengi gözler.

Lynx'in kürkünü daha da sıkı tuttu.

Lynx Oro'yu her zaman sevmişti. Isla ona dair her anısını gömmek için uğraşmıştı ama Aurora'nın yazdığı gibi "gömülü olan her şey eninde sonunda dirilirdi."

Isla eliyle işaret vermeli, Lynx'e durmasını söylemeliydi ama yapmadı. Aç gözlülükle Oro'nun gülümsemesini, gülümserken göz kenarlarında oluşan ince kırışıkları hatırlamaya devam etti. Tıpkı suyun üzerinde doğan güneş gibi mutlu olduğunda panlılar saçan gözlerini.

Onu ağaca yaslayıp ilk öptüğü zamanı hatırladı. Lynx'in alçak sesle inlediğini duydu, Oro'nun eli üzerinde dolaşıyor- muş gibiydi. İkisinin güldükleri zamanı anımsadı. Sanki oradaymış gibi Isla bir an o mutluluğu hissetti. Sanki geçmişe portal açmış gibi.

İmgeler başladıkları gibi çabucak sona erdi.
Ahıra varmışlardı ve Lynx canı sıkkın bir şekilde pofladı.

Tayf, Grimle birlikte ahırının dışındaydı. Grim onun pullarını temizlemeyi bitirmek üzereydi.

Yüzü anıların etkisinde kıpkırmızıyken Isla boğazını temizledi. Yeniden duygularını gömmeye çalıştı. "Tam yetişkin bir ejderhayı yıkama zevkini bir başkasına vermemiş olmana şaşırdım."

Grim, kullandığı kocaman süngerini kovaya bırakırken iç geçirdi. Tayf sabun ve köpükle kaplıydı. Diğer hayvanlar için kullanılan leğenlerin Tayf için kullanılabileceğini düşünmedi bile.

"Sadece benim yapmama izin veriyor. Duygusal yaratık işte," diye mırıldandı. Tayf Isla ve Lynx'e bakıp sırttı.

Isla kendi hayvanıyla ejderhayı kıyasladı umursamazca. Grim ona önem vermiyordu, gerçekten de. Isla ona mesaj göndermek için Lynx'in kulaklarının arasındaki boşluğu okşadı. Tayf, Isla'nın mağaranın yanında yaralı bulduğu bir avuç puldu. Tayf, kollarının arasında kanatlarını ona sıkı sıkı sarmış ufacık bir yaratıktı.

Lynx'in kasları Isla'nın okşamasıyla biraz gevşedi. Isla onun sırtından kayarak indi ve Lynx'le Tayfın birbirlerine birkaç dakika baktıklarını, Tayfın daha heyecanlı olduğunu gördü. Sonra Lynx poflayarak arkasını döndü ve seyisin ona verdiği kurutulmuş etlerin olduğu yere gitti.

Sabun Tayfın üzerinde köpürmeye başlamıştı. "Onu nasıl yıkamayı planlıyorsun?" diye sordu Isla.

Grim ona bir bakış attı. "Kendin yapmak ister misin?"

Hayır. Isla o fırtınada az kalsın onun sırtından düşüp yere çakılmak üzere olduğuna dair kabuslar görüyordu. Ancak Tayf öyle insanın kalbini acıtan şekilde heyecanlı görünüyordu ki Isla iç geçirdi ve Grim'in ikisini onun sırtına bindirmesine izin verdi. Sabun yüzünden kayganlaşmıştı ama Grim onu gölgeleri ile olduğu yere sabitledi, "Tayf," dedi ve havalandılar.

Uçuş kısıydı ve tarlalar ormana döner dönmez ejderha alçalmaya başladı. Isla neler olacağını biliyordu, bu yüzden iniş için kendini hazırladı. Tayf yana yattı, sonra dimdik inişe geçti. Rüzgâr Isla'nın saçlarını savurdu, kulaklarında uğuldadı ve gözlerini yaşarttı. Sabit durmaya çalışırken tüm kasları gerildi.

Tayf bir gölün üzerine sert bir iniş yapmadan önce kanatlarını sonuna dek açtı.

Isla nefesini tuttu ve Grim'in şeffaf gölgeleri onu sarıp sarmalamamış olsaydı ciğerleri suyla dolardı. Grim onun gözlerine bakınca, onun şok içinde olmadığını görünce gölgelerini

çekti ve Isla suya battı.

Tayf dibe batan bir taş gibi yavaşça suyun içine indi. Ayaklarını çırpıp yeniden yüzeye çıkmadan önce bir süre orada dinlendi.

Suyu yarıp çıkarken Isla çaresizce nefes almaya çalıştı ve Grim'e baktığında onun da kendisine baktığını gördü.

Siyah saçları alnına yapışmıştı. Sırılsıklam olmasına aldırmıyor gibiydi, pelerini ıslak bir gölge gibi omuzlarından dökülüyordu.

Isla onu Tayfın sırtından aşağı itti ve onun suya düşüşünü keyifle izledi. Tayf dönüp Isla'ya baktı ve Isla onun gülümsediğine yemin edebilirdi.

Isla da gülümsüyordu ta ki gölge bir ip onu Grim'in peşinden suya çekene kadar.

Belini saran bir kol olmasaydı üzerindeki hançerlerin ve kılıcın ağırlığıyla suyun dibini boylayabilirdi. Sanki her zaman yaptığı şeymiş gibi Grim yavaşça ellerini pantolonuna götürdü, işinin ehli parmakları önce hançerleri, sonra Ninja yıldızlarını tek tek ceplerinden çıkarıp onları kıyıya fırlattı.

"Bir insanın kaç tane bıçağa ihtiyacı olur ki?" dedi Grim

şaşkın bakışlarla. Bu arada parmakları nazikçe bacaklarında dolaşıyor, başka silah kalmış mı diye uyluklarının arasında geziniyordu. Isla yine boğulacağını düşündü ama bu sefer farklı sebeplerden.

"Çok fazla, özellikle de bir iblisle evliyse."

Grim sadece sırttı. Isla kılıcını kendisi kıyıya attı, Grim'den uzaklaşıp kendi başına yüzmeye başladı.

"Burası neresi?" diye sordu. Büyük bir çağlayan gürültüyle akıyor, ona falcının mağarasını hatırlatıyordu. Tayf çağlayanın altındaydı, su sırtına çarpıp sabunları alıp götürürken keyfi yerindeydi.

"Nightshade'deki gizli bir güzellik. Nadir bir tane."

Isla keyifli bir şekilde yüzmeyeli uzun zaman olmuştu, yani öleceğini düşünmeden. Hoşuna gitti, saçlarının arasmda dolaşan su, yüzdükçe ağrıyan eklemlerine suyun dokunuşunun iyi gelmesi. Soğuktu ama Isla'nın umurunda değildi. Bu sırada kıyıya çıktığında öyle yorgundu ki yanına kıvnlıp hemen uyuyabilirdi.

Altındaki çimenler yumuşacıktı. Hava çok sıcak değildi ama güneş yavaş yavaş tenini ısıtıyordu. O kadar rahatlamıştı ki Grim yanma uzandığımda olduğu yerde uzanmaya devam etti.

Grim dikkatle ve usulca tüm bıçaklarını özellikle onlar için yapılmış pantolonundaki ceplere yeniden koyarken Isla gözlerini kapattı. Bıçakları koymak için ellerini uyluklarında dolaştırırken Isla baştan ayağa ürperdi. Kılıcını avucuna koydu. "Kullanman gerekirse diye," dedi ve karanlık sesi Isla'nın kemiklerine dek işledi. Açık olsaydı gözlerini devirirdi Isla.

Üzerine binlerce su damlası yağmamış olsaydı Isla oracıkta uykuya dalacaktı.

"Tayf," diye homurdandı Grim ve Isla gözlerini açtığında ıslak kanatlarını çırttıktan sonra onlara mutlu mutlu bakan ejderhayı gördü.

Tayf çimenlerin üzerine yayıldı ve hemen sırt üstü devrildi ama Grini ona kaşlarını çatıp karnını okşamayacağını söyledi.

Ejderha bu sefer Isla'ya doğru döndü.

"Hain yaratık," diye mırıldandı Grim.

Isla ayağa kalkarken gülmemek için kendini zor tuttu ve parmaklarını pullarının üzerinde dolaştırırken Tayf mutlulukla pençeleriyle havayı dövüyordu.

Tayf öyle mutlu sesler çıkarıyordu ki Isla da gülümsemeye başladı. Hatta kahkaha atmaya. Arkasına dönüp de Grim'in ona baktığını görene kadar kahkaha attığının farkında bile değildi.

Gülüştü soldu, yerini suçluluk aldı. Mutlu olmaya hakkı yoktu. Pek çok hayat tehlikeyken keyifli zaman geçirmeyi hak etmiyordu.

"Fırtına çok geç kaldı. Sonraki fırtına kim bilir kaç gün sonra başlayacak," dedi Isla. "Portah bulmanın başka bir yolu olmalı."

Grim'in yüzü ciddileşti. "Denedim. Hâlâ hayattaki pek çok yaşlıyı görmeye gittim. Tüm kadim kayıtları inceledim, hiçbir portaldan bahsetmiyordu. Nightshade'i didik didik aradım ve portal açma gücüne dair bir fısıltı bile duymadım."

Isla da denemişti. Falcı başka yollardan yardım etmişti ama ellerindeki en iyi seçenek Azul'un yüzüğüydü.

Isla iç geçirdi. Grim onu izlemeye devam ediyordu. Kaşları çatıktı. Ağzını açtı, sonra kapadı. Neredeyse gergin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Isla.

"Benimle evlenir misin?"

Isla'nın yüzü soldu. Tayfın karnını kaşıyan eli boynundaki taş gitti ve köprücük kemiklerinin arasına getirdi onu. "Zaten evlenmedik mi?"

"Halkım senin hain olduğuna inanıyor. Tynanla yaptığın gösteri henüz aksine onları ikna etmedi."

Isla'nın gözleri öfkeyle parladı. Yaşadığı şeyleri hatırlayınca midesi korkuyla büzüldü. "Beni öldürmeye çalıştı."

Grim'in de bakışları öfkeliydi. "Biliyorum," dedi ayağa kalkarak. Boyunun uzunluğu şaşırtıcıydı, şimdi bile. "Hâlâ nefes alırken o yılanlar tarafından yenilmeyi hak ediyordu. Ama halkımın arasında hoşnutsuzluk ve şüphe yayılmaya devam ediyor. Bir ayrık otu gibi her yeri sarıyor. Bir isyan hepimiz için kötü olur." İç geçirdi.

Isla onun haklı olduğunu biliyordu. "Pekâlâ. Ne öneriyorsun?"

"Bir düşün."

Isla ilkinin hatırladı. Küçük bir düğündü, tanık olarak sadece Astria vardı. Isla hikayelerini -doğanın gölgeyle buluşması- anlatan işlemeli bir elbise giymişti. Hayat karanlığın içinde eriyordu. Saçlarında çiçekler vardı.

"Bunun ne faydası olacak ki? Saraydakiler benden nefret ediyor."

"Bana -bize- olan sadakatinden şüphe ediyorlar. Bazıları senin Lightlark'ın casusu olduğuna inanıyor." Isla onun da aynı korkuyu yaşayıp yaşamadığını görmek için Grim'e baktı. Onun hareketlerinden şüphelenip şüphelenmediğini görmek için. "Bir tören birleşik bir cephe olduğunu gösterir. Nightshade halkı sarayda olan bitenlerden uzakta. Sadece söylentiler duyuyor ve üzüyorlar. Herkes hâlâ fırtınanın etkisini taşıyor. Bir oyalamaca -birkaç saatliğine de olsa- herkesin yararına olur."

"Tamam," dedi Isla ama midesi buruldu. Onunla bir kez evlenmişti. Ama ikinci kez? Düğün haberi Oro'ya ulaşırsa ne düşünürdü? Ondan nefret ederdi.

Acı bir hüznle "Öyle olsun," diye düşündü. Isla Oro'yu hak etmiyordu. İzin verirken onu sevmesi Oro'yu mahvedecekti. Oro'nun onu unutması gerekiyordu.

"Bir düğün yapıyoruz o zaman."

13. BÖLÜM KALP SÖKEN

Isla rüyasında yılanların teninin üzerinde dolaştığını gördü. Onların içinde boğulduğunu. Onların boğazına sarıldığını...

Nefes nefese uyandı. Lynx'in yeşil gözleri karanlıkta parlıyor ve temkinli gözlerle onu izliyordu. Isla'nın başı zonklu- yordu.

Yılanları takip et...

Hava hâlâ karanlıktı. Kasabaya gitmeyi planlamamıştı ama hançerlerini alıp üzerini giydi.

Fırtınayı beklemek onu huzursuz yapmıştı. Falcı ona mağaraya geri geleceğini söylemişti, bu kitapta yazılıydı.

Şu an sorulması gereken doğru soruyu bilmiyordu ancak falcının hizmetinden faydalanmanın bir zararı olmayacağını biliyordu. Geceler boyu caddelerde dolaşırken kendi kendine söylediği şey buydu. Başkalarına zarar verirken gördüğü insanların gözlerinin ferinin söndüğünü görmenin ona sapkın bir haz verdiğini itiraf etmekten daha kolaydı. Öldürdüğü her kişiyle içinde bir şeyler yeşeriyordu. Ve avlanma konusunda bir sıkıntısı yoktu. Ne kadar çok pisliği öldürmüştü olsa

da amansız ayrık otları gibi yerlerini hemen yenileri alıyordu.

Favori bir yeri vardı; tüm şehri görebileceği bir çatı. O gece bir şeyin onu beklediğini gördü. Bir parça meyve ve bir parça hamur işi. Hâlâ sıcaktı. Parmaklarına yağ bulaşmıştı. Yine de onları yemedi. Zehirli olabilirlerdi.

Ertesi gece yine vardı. Başka bir sunu.

Ertesi akşam erkenden geldi ve başta bir çatıda bekledi. Binanın içindeki bir merdivenden bir kadının çatıya çıkıp yiyecekleri bıraktığını gördü. Kadının kıyafetlerini tanıdı. Is- la'nın hayatını kurtardığı o kadındı.

Bu gece bir parça börek vardı. Patates, et ve değişik otla- nn kokusu burnuna geldi ve karnı açlıkla guruldasa da onu yemedi. Kadın iyi kalpli olabilirdi ama Isla kimseye güvenmiyordu.

Saatlerce sokakları izledi. Sessizdi, Isla da aşağı inip gölgelerin içinde yürümeye başladı. Sırayla beş köşeyi döndü, ama elinde bir şey yoktu.

İşte o zaman birinin onu takip ettiğini fark etti. Hemen birkaç metre gerisinde yerinden çıkmış taşlarla kaplı yoldaki su birikintilerine basan ayak seslerini duyabiliyordu. Peşindeki kimse, takip etme konusunda yetenekli değildi. Beceriksiz ve özensizdi.

İçinde bir yerde bir hoşnutluk duygusu kök saldı. Öldürdüğü adamlardan birinin bir arkadaşının onu takip ettiğini düşündü. Bir binamn oluşundan yukarı tırmanırken heyecanla ürperdi ve beklemeye koyuldu. Ara sokağa döndükleri anda Isla çatıdan yere zıpladı.

Bıçağı boğazına dayadığı anda onu takip edeni tanıdı.

Ona yiyecekler bırakan kadındı. Soluk teni çillerle kaplıydı ve kıvrıcık, siyah saçlarını tokayla tutturmuştu.

Sanki boğazına bir bıçak dayanmamış gibi sırttı. "Bu ka-

dar yakından bakınca düşündüğüm kadar korkunç olmadığını görüyorum," dedi kadın ve Isla'ya hayranlıkla bakıyordu. Yüzünün yarısı şalla kapalı olsa da Isla kadının ona bu kadar yakın olmasından hoşlanmamıştı.

"Beni takip etmeyi bırak," dedi Isla, elinden geldiğince sert konuşmaya çalıştı. "Bana bir şeyler bırakmaya son ver."

Kadın başını yana eğdi. "Kötü bir niyetim yoktu. Sadece teşekkür etmek istedim. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Buna gerek yok," dedi Isla. "Sadece güvende ol, yeter."

Başını sallayıp topuklarının üzerinde geriye döndü.

"Bana yardım et."

Isla yeniden arkasına döndü. "Ne?"

Kadın bir omzunu kaldırdı. "Öğret bana."

Isla kadına dikti gözlerini.

"O olay başıma ilk defa gelmedi. Bir dahaki sefere beni kurtarmak için orada olmazsın diye bana kendimi nasıl savunacağımı öğret." Isla az kalsın gülecekti. Kimseye bir şey öğretemezdi. Ama kadın ona öylece bakıyordu. Gözlerini kırıştırdı.

Isla iç geçirdi. "Sana bunu öğretirsem beni rahat bırakacak mısın?"

Kadın başıyla onayladı, yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı.

"Tamam."

Isla arkasına baktı. Durdu. Pusuya düşürülmediğinden emin olunca hançerlerinden birini -kınıyla birlikte- alıp kadına verdi.

Kadın gülümsedi. "Adım Sairsha bu arada."

Isla onu duymazdan geldi. "Bıçak çok keskin. Öğrenmeye

çalışırken kendine saplamamaya çalış." Isla bir başka hançeri parmaklarının arasına alıp doğru nasıl tutulacağını gösterdi. "Böyle."

Sairsha öğrenene kadar birkaç kez denedi.

Isla başını salladı. "Onu kınında tut. Saldırıya uğradığında yapabileceğin en iyi şey kaçmak. Bu imkânsızsa önce burnuna vurmaya çalış. Ya da kasıklarına. İkisi de işe yaramazsa hançeri kullan. Güçlü bir duruş sergile." Isla ona basit bir duruş gösterdi. "Sonra neresi dek gelirse salla. Mide en iyi seçenektir. Kaburgalara saplamak zordur. Boyun ise pis iştir." Çenesini kapattı çünkü iyilikten çok kötülük yapıp yapmadığını düşündü. "Becerikli değilsen hançer sana karşı kullanılır. Bu da son çare."

Sairsha başıyla onayladı. Dikkatle bıçağı kınına koydu ve bir hazine gibi cebine indirdi. Sesi saygı doluydu. "Teşekkür ederim."

Isla arkasını döndü ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Sairsha sözünü tutmadı. Isla bir sonraki gelişinde kadını onun favori çatısında elinde bir sepet hamur işiyle beklerken buldu.

Kadm gülümseyip el salladı ve Isla arkasını dönüp uzaklaştı. Ertesi gece yine aynı şey oldu. Bir sonraki gelişinde çatının boş olduğunu gördü.

Güzel. Kadın vazgeçmişti demek ki.

Bir saat geçmemişti ki Sairsha gürültüyle çatının kapısını açtı. "Ah, gelmişsin! Ben de..."

Isla bir saniye içinde kadının yanında, ağzını kapatıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Sana yardım ediyorum," diye fısıldadı kadın Isla'nın

parmaklarının arasından. Ona göstermek ister gibi bir şeyi havaya kaldırdı.

Isla'nın ona hediye ettiği hançerdi.

Isla elini ağzından çekti. "Sana gitmeni söylersem dinleyecek misin?"

Kadın başını iki yana salladı. Isla iç geçirdi.

Çatıda yan yana duruyorlardı. Sairsha yiyecekleri gürültüyle çiğniyor, kırıntılar kucağına dökülüyordu.

En azından sessiz diye düşündü Isla ama Sairsha kamını doyurunca konuşmaya başladı. "Benim birçok arkadaşımı kurtardın, biliyorsun."

Isla ona bakmıyordu bile. Sadece önüne bakıyor ve kadının onu ne zaman rahat bırakacağını düşünüyordu.

"Bugünlerde daha güvendeyiz. Çok az olay oluyor. İnsanlar sonuçlarından korkuyor gibi. Artık burada ünlüsün."

Bu hiç iyi değildi. Isla diğer köylere gitmek zorunda kalacaktı.

Aşağıda bir kapı açıldı. Sokağa kahkahalar döküldü. Kapı kapanırken sesleri boğdu. "Oraya daha önce gittin mi?"

Bir bardı. Isla girişini defalarca kez izlemiş ama hiç içeri girmemişti. Başını iki yana salladı, şal neyse ki yüzünün büyük kısmını örtüyordu.

"Bir içki içebilirim. Hadi gidelim."

Isla onu duymazdan geldi.

"Bira çok kötü ama yemekler iyidir."

Isla başıyla olmaz dedi.

"İnsanlar da kötü değildir, şey hariç..."

Isla kadına baktı. "Gelirsem beni gerçekten rahat bırakacak mısın?"

Sairsha başıyla onayladı. Isla iç çekti, sonra kendisi binadan

sallanarak aşağı inerken Sairsha merdivenleri tercih etti. Bu aptalcaydı. Bir ara sokağa inip yıldız sopasını kullanabilirdi. Tamamen farklı bir kasabaya gidebilirdi. Başka bir fırtına çıkana kadar penceresinin önünde beklemeliydi.

Ama bu kasabanın rutinine alıştığını fark etti. Kendi hayatı üzerindeki kontrole benzer bir his yaratmıştı. Bu çatıyı, etrafındaki barları seviyordu, özellikle de öldürmeye uygun bu ara sokağı.

Bara girdi.

Ona yakın biri uyuşuk bir şekilde dönüp ona baktı, taş ke-sildi. Yanındaki birine -kısa boylu bir kadına- bir şeyler fısıldadı ve kadın irkildi. Fısıltı tüm odaya yayıldı ve en sonunda her yer sessizleşti.

Isla durdu. Eli hançerine ve yıldız sopasına gitti ve bu sırada hangisini önce kullanması gerektiğini hesap etmeye başladı.

Buraya gelmemeliydi. Yüzünün büyük kısmı şalla kapalı olsa da bu bir riskti. Nightshade halkı ondan nefret ediyordu. Onun Grim'in karısı -yılan kraliçe- olduğunu bilselerdi Isla portal açamadan ona saldırırlardı.

Sairsha güldü. "Boş ver onları. Onlar sadece korkuyorlar." Biliyorlardı. Isla bir adım geri gitti.

"Bu gerçekten sensin," dedi bir ses, Isla o sırada kaçmaya hazırlanıyordu. "Kalp Söken."

Eli kapının koluna ulaşmadan havada asılı kaldı.

Kalp Söken mi? Cinayetlerine çeşitlilik katması gerekiyordu. Görünüşe göre bu imzası olmuştu.

Yeniden nefes aldı.

"Size onu tanıdığımı söylemiştim." Kadın Isla'nın koluna girdi ve onu çekiştirmeye başladı.

Bozuk yüzlü, kel kafalı bir adam yanından geçerken başını eğdi. "Yaptıkların için teşekkür ederiz," dedi ve sohbetine devam etti.

Tüm dikkatler yavaşça ondan uzaklaştı.

"İçecek bir şey ister misin?" dedi Sairsha ve Isla'yı kırıldı kırılacak gibi görünen ve üzeri kurumuş içki tabakasıyla kaplı iki boş iskemleye doğru götürdü.

"İstemem," dedi Isla, elinden geldiğince kısık sesle konuşuyordu. Onun kalp söken olduğunu sanıyorlardı -şimdilik- fakat onun kim olduğunu anlamamaları için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Birisi merakla omzunun üzerinden ona her baktığında geriliyordu. Portal açıp buradan gitmek için uygun bir zaman değildi. Ya da kolyesine dokunup Grim'i çağırmak için. Çünkü o zaman Grim bu odadaki herkesi tek tek öldürürdü. Ve karısının bu barda ne aradığını sormakla işe başlardı.

Sairsha bir dakika sonra koca bir kupayı önüne koydu. "Fikrini değiştirirsen diye," dedi. "Küçük azizemiz susamıştır belki."

Azize. Onun için kullanıldığında bu söz öyle komik geldi ki az kalsın kahkaha atacaktı.

Isla teşekkür manasında başını salladı ama içmeye niyeti yoktu.

Kadın onun tereddüdünün nedenini sezmiş gibiydi. Bir kaşını kaldırdı, bir masadan boş bir kupa aldı, yarışma içkiden koydu, şerefe kaldırıp kocaman bir yudum içti.

"Kesinlikle zehirli değil," dedi göz kırparak. Sonra arkasına dönüp diğerlerine katıldı.

Birkaç dakika sonra Isla merakına yenildi. Kimse ona bakmazken şalını indirdi, küçük bir yudum aldı ve öğürmemek için kendini zor tuttu. Evet. Kesinlikle zehirli değildi.

Ama kesinlikle iğrençti.

Sairsha yine sözünü tutmadı.

Bir rutin oluşturdular. Isla sokaklarda dolaştıktan sonra birkaç dakikalığına bara gidiyordu. Her zaman hep aynı insanlar vardı.

"Neden her akşam buraya geliyorsun?" diye sordu Isla.

Sairsha omuz silkti. "Bir tür aile arıyordum kendime." Diğerlerine bakarken gülümsedi. "Birbirimizi tanıyoruz. Bazen kasabayı daha iyi hâle getirmek için toplantı yapıyoruz. Geleceğimizi iyileştirmek için. Bir amaç için buradayız. Ve bunun kandan daha güçlü bir bağ olduğunu anladım."

Amaç.

Her akşam bir içkiyi paylaşıyorlardı ve Isla her seferinde artık tadı ekşi gelmeyen ılık birayı sevmiş gibi yapıyordu. Ama Sairsha seviyordu sanki ve Isla'ya ailesi ve küçük bir dağ köyündeki çocukluğunu anlatırken başını geriye atıp kahkahalar atıyordu. Çok güzeldi.

"Hükümdar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Isla bir gün meraktan.

Sairsha uzun uzun düşündü. "Adil biri. Babasından ya da ondan öncekilerden daha adilmiş, öyle duydum. Ne zaman bir sorun olsa, ilk gelen o oluyor. Başkalarını göndermiyor. Lanetler zamanında tünelleri sahip olduğu güçle kendisi yaptı. Onları yapmak için yıllarca uğraştı. Hepimizin güvende olduğundan ve yeterince erzakı olduğundan emin olmak için. Onları kendi elleriyle dağıttı."

Isla bunun kendisini neden şaşırttığını bilmiyordu ama şaşırtmıştı.

Isla onun dreklere karşı verdiği mücadeleyi hatırladı. Sal- dırmanın en başında oluşunu. Yaralar ve gölgelerle sarılı hâlde odasına gelişini.

Bir sarayın arkasına saklanmamıştı. Her zaman her şe-

yin en or tasındaydı. Halkının ihtiyaçlarını kendisinininkilerin önünde tutmuştu.

Söz konusu Isla olunca hariç elbette.

Lynx onu burnuyla dürttüğünde yatağına yeni girmişti.

"Bırak uyuyayım" derken diğer tarafa döndü. Her gece oynadığı oyun yüzünden dinlenmek için sadece birkaç saati oluyordu.

Lynx homurdandı ve onu yere itti.

Isla bir battaniyenin üzerine düştü ve karanlıkta öfkeyle leopara baktı. "Ne var?"

Yeşil gözleri birkaç santim uzağımdaydı sadece. Camı gösterdi. Pencereyi.

Hafif bir tıklama sesi vardı ama rüzgâr değildi. Fırtına sakası kafesinde uyuyordu.

Kim vuruyordu cama?

Lynx ısrarcı görünüyordu.

Isla kolyesine uzandı ve Lynx hırladı.

Isla elini çekti. "Tamam. Ölürsem bunun suçlusu sensin," dedi leoparına ve bıçağını aldı.

Perdeyi çekti.

Elindeki bıçak yere düştü.

Pencerenin dışında, tüm camı kaplayan, tanrı gibi bir şey vardı.

Oro.

14. BÖLÜM FIRTINA SAKASI

Göğsü korkuyla sıkıştı. Bu bir düş olmalıydı, bir hayal.

Ama Oro'nun amber gözleri, karşısındaydı. Gücü olmasa bile aralarındaki bağı hissedebiliyordu, bilezikler yüzünden daha az olsa da.

Bir an haftalarca karanlıkta kaldıktan sonra sanki gün ışığı- ğma kavuşmuş gibi sevinç, sıcaklık ve rahatlama hissetti.

Onun yerini hemen korku aldı.

Grim onu burada bulursa, herhangi biri bulursa...

Pencereyi açıp onu içeri çekti.

Oro neredeyse yere yığılıyordu. Üşümüştü, titriyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

Dünyanın diğer ucundan buraya uçmuştu. Günler sürmüş olmalıydı.

"Burada ne arıyorsun?" derken deli gibi nabzını kontrol etti. Hâlâ güç atıyordu. Ölmemiş olması bir mucizeydi.

Oro sadece ona bakıyordu. Sanki bir an sözcükler yitip gitmişti. Lynx dişleriyle bir battaniye getirdi ve üzerine bıraktı.

Hain yaratık.

Oro geriye uzanıp Lynx'in bacağına okşadı. Leopar onun arkasına kıvrılıp mırlamaya başladı.

"Ne arıyorsun burada?" diye yine sordu Isla. Sesi fısıltı gibiydi. Korkusunu belli ettiği anda Grim burada belirirdi. Ne de olsa onun odasıydı. Onların odası.

Kötüydü. Bu, çok kötüydü.

"Bağımız zayıfladı. Sana bir şey oldu diye endişelendim."

Isla bilezikleri göstermek için ellerini kaldırdı. "Gücümü engelliyorlar."

Oro'nun kaşları çatıldı. Gözleri kollarına, göğsüne, yüzüne gitti. Yaralı olup olmadığına dair bir iz arıyormuş gibi hızla onu inceledi. Sonra bir yere hapsedilip hapsedilmediğini görmeyi umuyormuş gibi bakışları odada dolaştı.

"İyi olduğumdan emin olmak için dünyanın diğer ucundan buraya mı uçtun?"

"Evet," dedi Oro sert bir sesle. Zorlukla nefes alıyordu.

"Başka birini gönderebilirdin. Risk..."

"Kimseye güvenemedim." Ona baktı ve Isla onun ne demek istediğini anladı. Onu görür görmez öldürebilirlerdi. Isla haindi.

Ancak Oro yine de buradaydı.

Gözleri yaşla doldu. Buna inanamıyordu. Gecelerce aldığı gül kolyeyi göğsüne bastırmış ve duygularını gömmeden önce onu saatlerce düşünmüştü.

Isla onu göndermesi gerektiğini biliyordu. Bunun onun için riskli olduğunu biliyordu. Ancak yavaşça eliyle yüzünü dokunmadan edemedi. Isla'nın eli yanağına değince Oro gözlerini kapattı. Parmakları dudaklarında gezinirken. Elini çekecekti ama Oro onu bileğinden tutup bırakmadı.

"Oro," dedi, boğuk çıkıyordu sesi.

"Isla." Adını her zamanki gibi söylemişti... Isla kalsın kendini bırakacaktı. Az kalsın onun kollarına atılacak, onu öpecek, daha fazla karmaşaya ve kalp kırıklığına neden olacak binlerce aptal şey yapacaktı.

Sonra bir ses karanlığı böldü. Pençe gibi bir şeyin sesiydi, neredeyse acı dolu, neredeyse güzeldi.

Eli hâlâ yüzünde ikisi birden odadaki kafese dönüp baktı ve küçük mavi kuşun içinde oturduğunu gördü. Isla'nın yüreği hem korku hem de umutla doldu.

Fırtına sakası ötüyordu.

Oro'ya baktı, gözleri kocaman açıldı. Saniyeleri vardı. Grim kuşu duyabilir, buraya portal açıp birlikte fırtınaya gidebilirlerdi.

Grim'in yanına hemen gitmeliydi. Onu odasından uzak tutmalıydı. Oro'yu burada bulursa...

Zihninde savaş imgeleri belirdi. Her yer kan. Kendisi göğe doğru çılgık atıyor, onların birbirini öldürmesini izliyordu.

Kelimeler ağzından döküldü. "Gitmek zorundayım." Ayağa kalktı, Oro'dan yayılan belli belirsiz sıcaklığın farkına varmadı. "Burada kal. Saklan."

Fırtına sakası ötmeye devam ediyordu. Giderek sesi yükseliyordu. Grim geliyor olabilirdi.

Oro'nun kaşları çatıldı. Isla'ya onunla gelmesini söylemek üzereydi ama ağzını açmadan Isla kıyafetlerini aldı, sonra yıldız sopasını ve ortadan kayboldu.

Grim odanın ortasında duruyor, ona doğru gidip gitmemek arasındaymış gibi bakıyordu.

"Kalp Yiyici," dedi, sözler bilinçsizce dökülmüştü sanki ağzından. Gözleri yarım saniyeden az sürede mutluluk ve şaşkınlıkla doldu ama sonra kafası karışmış gibi gözlerini kıstı. Isla'nın geceliğine bakıyordu. Neden üzerini kendi odasında değiştirmediyini merak ediyor gibiydi.

Isla'nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki Grim'in duyup duymadığını düşündü. Duyguları zincirlerinden boşanmıştı. Grim rahatlığı, hüsrani ve korkuyu hissedebilir ve...

"Yardımanın lazım," dedi Isla çabucak.

Fırtına sakası hâlâ ötüyordu. Koridorun sonunda olsa da Isla onu belli belirsiz duyabiliyordu. Grim kuşun yanına gitmek ister miydi?

Isla anında sırtını ona döndü. "Düğmeler. Onları açamıyorum."

Bu bir yalandı. Grim'in Oro olmamasından dolayı mutluydu çünkü yetisiyle onun yalan söylediğini anından anlardı. Beş düğme kalmıştı. Rahatça elini arkasına uzatıp onları açabilirdi ama canı sıkın bir ses çıkardı ve ulaşabilsin diye saçını ön tarafına doğru çekti.

Grim bir an yerinden kıpırdamadı. Bir bekçiyi uyarmış olmalıydı çünkü uzaktan bir yerden bir çan çalıyor, köylüleri yaklaşan fırtına için uyarıyordu. Uyarı tüm Nightshade'e yayılacaktı.

Çok zamanları yoktu. Çabucak göğe yükselmeli ve Azul'un dediklerini yapmalıydılar.

Ancak Grim'in buz gibi elleri sırtına değdiğinde zaman durdu sanki. Omuzları kilitlendi.

"Kusura bakma," dedi Grim kulağına. "Sen... çok sıcaksın."

Isla yutkundu, nabızı hızlandı, az önce dokunduğu Sun- ling'linin tenini düşündü. Sıcaklık bir yudum yaz havası gibi içini doldurmuştu.

Oro'nun hâlâ odasında olduğunu bilmek yüreğini korkuyla doldurdu. Birkaç duvar ötedeydi.

Onun bir şeyden şüphelenmemesini sağlamak için arkasına dönüp Grim'in gözlerinin içine baktı. "Bir şey yok. Durma."

Grim sonraki düğmeyi açarken gözlerini ondan ayırmadı. Sonra diğerini. Sonra diğerin açtı. Hepsi açılıp da askılar omuzlarından düşünce sırtı tamamen açıkta kaldı. Isla ondan uzaklaştı ve Grim'in bakışları altında geceliğin bedeninden kayıp yere düşmesine izin verdi. Grim'in yutkunduğunu gördü.

Sonra duvara döndü. Uzun kollu gömleğini ve pantolonunu giydi. Isla onun kendisini izleyip izlemediğini bilmiyordu ancak giyinip arkasını döndüğünde onun duvara baktığını gördü.

"Hazır mısın?" dedi Isla.

Grim başını salladı.

Ve ikisini Tayfın ahırına portalla götürdü.

Yıldızsız bir geceydi. Karanlıkta sanki yavaş yavaş bir şey kaynıyordu, göremeseler bile ikisi de bunu hissedebiliyordu.

Tayf yavaş yavaş yükselirken Nightshade altlarında kaybolmaya başladı.

"Endişeli misin Kalp Yiyici?" dedi Grim, rüzgârda duyabilsin diye ona doğru eğilmişti.

Isla yutkundu. Elbette endişeliydi. Oro odasındaydı - Grim'in odasındaydı- düşmanlarının ülkesinden tam ortasında. Dünyanın öteki ucundan uçup gelmişti. Her an onu bulabilirlerdi. Ne kadar bekleyecekti?

"Fırtına," dedi Isla elinden geldiğince özgüvenli konuşmaya çalışarak. "Portalı bulmamız için en önemli şansımız."

Doğruydı. Haftalarca bu anı beklemişlerdi. Başparmağı- nı Azul'un yüzüğünde dolaştırdı. İçinden bir enerji aktı, içindeki fırtına yavaşça dönüp duruyordu.

Grim uzun süre sessiz kalınca Isla dönüp ona baktı. Grim gözlerini ona dikmişti.

Isla onu tanıyordu, bakışındaki hayal kırıklığını, kederi görebiliyordu. "Ne var?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Keşke benden bu kadar çok sır- nı saklamasaydın."

Uzuvları pelte gibi oldu. Duyguları birden boşandı, şaşkınlık, suçluluk ve korku. Isla Grim'in onları hissedebildiğini biliyordu. "Ne sırrı?" derken ses tonundan Grim'e yalan söylemenin faydasız olduğunu da.

Grim odasındaki kralı bir şekilde biliyor olabilir miydi? Ya da kehaneti?

Nasıl yapacağını bilmeseydi de içinde ani bir kaçma isteği uyandı. Yıldız sopasını Grim'in odasında unutmuştu.

Avuçları o kadar terliydi ki az kalsın tutunduğu yerler ellerinden kayıverecekti.

"Falcıyı görmeye gittin," dedi Grim.

İçi rahatladı ve neredeyse aynı anda yerini temkine bıraktı. "Nereden biliyorsun?"

Grim gözlerini kıstı. "Ölüyorsun. Seni kurtarmanın her türlü

yolunu bulmaya çalışmadığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Haklıydı.

Isla bunu bilmeliydi, onun uğruna savaşa girmiş bir adamın kaderini öylece kabul etmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Lightlark'ın yıkımıyla sonuçlanmayacak bir şekilde onu ve Nightshade'i kurtarmanın bir yolunu aradığını bilmek içini rahatlatmalıydı. Ama Isla sadece endişe doluydu. Falcı Grim'e ne kadarını anlatmıştı?

"Ee?"

Grim başını çevirdi. Altlarında toplanmaya başlamış olan karanlık bulutlara bakıyordu. Çenesi kasıldı. "'Şüphelendiği gibi seni temelli kurtarmanın yolu diğer dünyada."

Isla ölümünün kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama söylenmiş olması onun canını daha az yakmadı. Kışın bitmesine birkaç ay kalmıştı. Her gün hava daha çok soğuyordu. Bir daha güneşin sıcaklığını duyumsayabilecek miydi?

"Bir daha düşün," dedi Grim onun gözlerinin içine bakarak. Sesi kararlıydı. Çaresizdi hatta.

"Neyi?"

"Lightlark'tâki portah kullanmayı." Grim ona yaklaştı. Bir elini bırakıp Isla'nın yanağına uzandı. Parmakları titriyordu ve hâlâ Oro'nun sıcaklığını taşıdığı için ellerinin soğukluğunu hissetti. "Bir daha düşün. Bunu birlikte yapalım. Seni kurtarmama izin ver." Sesi kırık döküktü. Isla'yı yeniden Lightlark'a götürme ve onu portaldan bizzat kendisinin geçirme düşüncesi şu an son derece zor geliyordu ona.

Ama Grim onu dinliyordu. Onun isteklerine saygı gösteriyordu. Deniyordu.

Isla başını iki sallarken gözleri doldu. Ne kadar çok yaşamak istese de -pozisyonunun asla izin vermeyeceği özgür bir şekilde kendini kurtarmak için binlerce insanın hayatını kaybetmesine izin veremezdi. "Yapamam. Ben..."

Tüyleri diken diken oldu. Rüzgârın sesi değişti, bu keskin ses onu ürküttü. İçinde bir şey şarkı söylüyor, göremediği bir güce doğru onu çekiyordu. Kafa derisi hassaslaştı, metal bilezikler şıngırdıyordu.

Gök paramparça olmadan hemen önce Grim onu korumak ister gibi ona doğru atıldı.

Grim'in göğsüne yapışırken sanki ciğerlerindeki tüm hava boşalmış gibi hissetti. Onları alabora etmek ister gibi gö-

rünen bir rüzgâr Tayfı geriye doğru sürüklerken Grim onu belinden sıkıca tuttu.

Gökyüzü yine o tuhaf renge büründü, yeşil ve mor tonlar etraflarını sardı. Kulakları çınlıyor, zorlukla nefes alıyordu.

Bir şey koluna çarptı. Buz gibi teninin üzerinde kanı sıcacık aktı.

"Ters bir şey var. Hemen gidiyoruz," dedi Grim.

Kelimeler bir anda ağzından çıkıverdi. "Hayır! Bu bizim tek..." Bacağı kıyafetinin üzerinden bileğine doğru yarılınca sesi birden kesildi. Pantolonunun kumaşını hiçbir şeyin delip geçememesi gerekiyordu.

"Bu kadar yeter." Grim onları portalla oradan götürmek için elini uzattı.

Hiçbir şey olmadı.

Isla'nın arkasında donup kaldı. Bir daha denedi. Isla onun hayal kırıklığını duyabiliyordu. O sırada tam Isla'nın suratına doğru gelen bir objeyi engellemek için ileri atıldı. Onu yakaladı.

O şey sanki elini yakmış gibi irkildi ve bıraktı. Bir metal parçasına benziyordu ama kor gibiydi, yanıyordu.

Isla'nın bileziklerine benziyordu.

"Gücüm burada işe yaramıyor," dedi Grim kükreyen rüzgârın içinde. Bu fırtına... bir öncekinden çok daha korkunçtu. Onun içinde metal yoktu, yani daha önce görmediği bir şeydi. Tayf her zamankinden daha hızlı hareket ediyordu. Saniyeler sonra Isla fırtınanın gücü karşısında gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Ejderha aniden yan yatınca az kalsın Isla sırtından aşağı düşecekti.

Shade metali dolu gibi yağıyordu. Parçalar giderek büyüyordu. Isla eğildi ve yumuğu büyüklüğünde bir parçadan kıl payı kurtuldu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Grim ve Isla'nın belini daha da sıkıca kavradı. Tayf onun görmediği bir şeyden kaçınmak için aniden alçaldı ve Isla'nın midesi ağzına geldi.

"Şimdi olmaz. Tayfa daha yükseğe çıkmasını söyle." "Yürek..."

"Söyle," derken parmağındaki yüzüğe baktı. Henüz bir şey yoktu. Fırtınanın tam ortasında olmaları gerekiyordu.

Grim küfretti, sonra Tayfa emir verdi. İlk başta Isla, Grim'in isteğini görmezden gelip şatoya geri döneceklerini sandı. Ancak ejderha yükselmeye başladı.

Yukarısı daha kötüydü.

Burada enerji neredeyse Isla ile konuşuyor, fısıldıyor, incecik dövülmüş bir bıçak derisini yüzüyordu. Metal parçalar daha küçük olsa da daha fazlaydı, yağmur gibi yağıyor ve tenini dağlıyordu.

"Daha yükseğe çıkamayız," dedi Grim.

"Ama..."

Gök, patlamak ve yarılmak için tam o anı seçmişti. Şimşek çakmış, gök gürültüsü cevap vermişti.

"Tamam," dedi dişlerinin arasından. Isla sıkıca tutunduğundan emin oldu. Onu yerinde sabit tutacak Grim'in gölgeleri yoktu. Düşerse kesin ölürdü.

Derin bir nefes alıp kolunu havaya kaldırdı ve parmağındaki yüzüğü fırtınaya sundu.

Bir saniye. İki. Üç.

Parmağını bir şey çizdi. Metaldi; değişiyor, kendi kendine parmağının etrafında yavaşça dönüyordu. Sanki fırtına parçası yüzüğünden içinden kaçmaya çalışıyor gibiydi. Bir kalp gibi ahyordu. Onun yavaşça parladığını gördü. İçindeki güç dışarı çıkmaya çalışıyordu sanki.

Neredeyse onu kör eden bir parıltıyla fırtına ona karşılık verdi.

Şimşek. Ona doğru geliyor. Yüzüğün hemen önünde dururken o anlar Isla tamamen kör oluyor.

Gücün tadını aldı, ağızındaki metal gibi, kan gibi. Taş parmağını yakıyor, onun bir parçasını içine çekiyordu.

Bir şimşek daha, bu çok yakındaydı ve Tayf yalpaladı, yeniden dengesini bulmak için deli gibi kanatlarını çırpı. Grim onu sabit tutmak için bir eliyle onu belinden tutuyordu sıkıca.

Isla elini indirip yüzüğe baktı. İçinde mor ve yeşil iplikçikler örgü gibi incecik dokunmuşlardı. Yeni, parlak bir renk oluşturmuşlardı.

İşte bu portalı bulmanın anahtarıydı. Nightshade'i kurtarmanın anahtarı.

Falcıya göre ona daha fazla yaşama süresi verecek olan anahtardı.

Kafasının arkasına bir şey çarptı ve yakıp geçti. Metal. Daha büyüklerdi, burada bile.

"Eğil!" diye bağırdı Grim ve Isla eğildi ama ona pek yardımı olmadı. Fırtına güçlenmişti. Bir Ninja yıldızı ordusu gibi metaller dört bir yandan ona saldırıyordu, en sonunda Grim bedeniyle ona kalkan olmak zorunda kaldı.

Isla onun mağarada oklara karşı ona kalkan olduğu zamanı hatırladı. Her bir okun onun bedenine saplandığını anımsadı. Giderek büyüyen parçalardan binlercesi bıçak gibi saplanıyordu Grim'e.

Güçleri burada işlevsizdi. Bir işe yarasaydılar ikisini gölgelerle sarıp sarmalardı. Onları portalla uzaklara götürürdü.

Fırtınanın içinde hapsolmuşlardı.

Grim, alçalması için Tayfa bağırdı. Tayf alçalırken hızla havayı kaybettiler, öyle hızlıydı ki Isla'nın eli kaydı.

Ve elindeki yüzük de.

Yüzüğün Nightshade'e doğru düşüşünü ve yoğun bulut katmanlarının arasında kayboluşunu büyük bir acı için de izledi.

Portalı bulmasının tek yolu bu yüzüktü ve artık yoktu.

İçgüdüyle peşinden gitmeye karar verdi. Ne planı ne gücü ne de yıldız tozu vardı, tam aşağı atlayacakken Grim onu sırtından tutup çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" derken onu olduğu yere çiviledi ve alçalmaya devam ederlerken bedenini ona kalkan yapmaya devam etti. Grim'in vücudunun her santimetreka- resinden kanlar sızıyordu, binlerce yerinden kesilmişti ama öfke dolu gözleri Isla dışında hiçbir şeyi görmüyor, umursamıyordu.

"Aşağı inmeliyiz!" diye bağırdı Isla. "O bizim tek şansı- mızdı!" Kendi sesini tanıyamadı; bu ısrarcı, bu pervasız kadın o muydu?

Binlerce insanın hayatı ona bağlıydı ama o anda tek önemli olan şey o fırtına parçasının olduğu yüzüktü.

Başka yüzüğü yoktu. Fırtınayı hapsetmek için başka bir taş kullanabilir miydi? Kolyesi. Boynundaki kolyeye elini uzattı.

Parmakları daha taşı kavrayamadan bir kükreme fırtınayı bıçak gibi ikiye kesti.

"Bu da nedir?" diye fısıldadı, Grim'in sıcak nefesini başının üzerinde, Tayfın ıslak ve soğuk pullarını yanağında hissediyordu. Yukarı bakmak için yavaşça başını kaldırdı.

Gök kızıla kesmişti.

Kan kırmızısı bulutların arasından alevden spiraller içinde bir yaratık belirdi.

Hayır. Alevden değildi.

Şimşektendi.

Grim'e baktı. "Tayf..."

"Olmaz," dedi Grim ve sesinde korku vardı. Isla'nın kollarında ölmek üzere olduğu zamanki gibi bir korku. Çaresizlikle ikisini birden Tayfın soğuk, ıslak pullarının üzerine yapıştırdı. Fırtınanın içinde bağırdı ve Tayf geri çekilmek için hamle yaptı.

Ama çok geç kalmıştı.

Şimşek doğruca onları hedef aldı, her şeyi aydınlattı, her şey parçalara ayrıldı. Kökler yanmaya başladı.

Tayfın boynuna vurdu ve ejderha yaralandı. Kanatları hareketsiz kaldı. Yana yattı.

Ve düşmeye başladılar.

15. BÖLÜM KIRIK

Göğsü yanıyordu.

Yanmış cildi, tam da Lightlark'ın kalbinin işaretinin olduğu yer sanki alev almıştı. Deli gibi esen rüzgârın içinde aşağı hızla düşerken onu uyandıran şey bu acı olmuştu.

Grim. Tayf.

Etrafına bakındı ama göz gözü görmeyen sisin içinde hiçbir şey göremedi.

Rüzgâr onu vahşice savuruyor, derisini soyup onu kanatıyordu. Hepsi buydu. Gücü yoktu. Metal onları tamamen zayıflatmış olmalıydı. Kaçınılmaz olana karşı direnirken uzuv- lan uyuşmuştu.

Bulutlar açılırken boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve hızla çakılmak üzere olduğu yere bakmayı başardı.

Fakat bir kanat görüş açısına girdi.

Sert, meşin gibi deriye, sonra da birine çarptı. Grim'di. Tayf ikisini de yakaladı, onları kanatlarına sarıp her yerlerini kesip kanatan metal parçalara karşı onları korumaya aldı. Artık işlevi olmayan kanatlarının arasında onları sararken düşmeye devam ettiler.

Kayan bir yıldız gibi çarptılar ve sonra her yer karardı.

Isla suyun içinde öksürerek nefes almaya çalıştı. Tuz boğazını yakıyordu. Onları açmaya çalışıp bir şeylere tutunmaya çalışırken gözleri yanıyordu...

Ve karadaydı.

Isla öğürürken Grim onun saçlarını toplamış, yanında duruyordu. "Ne..."

"Tam yere çarpmadan önce güçlerim geri döndü. Kara yerine denize düşmek için portal açtım ve sonra da buraya." Isla yabancı bir yerde olduklarını gördü. Hava buz gibiydi, soğuk kemiklerine işliyordu. Her yeri ince bir kar tabakası kaplamıştı.

Göğsü hâlâ yanıyordu.

Tayf-

Ayağa kalkmaya çalışırken dizleri büküldü, Grim'in yardımıyla sendeleyerek yürüyor, deli gibi etrafına bakıp Tayfı arıyordu ki onu birkaç metre ileride gördü. Her yeri yara bere içinde olsa da ona doğru koşmak için zorladı kendini.

Ejderhaya dokundu ve gözleri yaşla doldu.

"Yaralı ama hayatta," diye mırıldandı Grim. Üzgündü.

Kanatları. Parçalanmış ve kan içindeydi, metal parçaları kanatlarını kesmişti ve hâlâ pek çoğu derisine saplı kalmıştı. Yıldırımın çarptığı yerde, boynunun sağında yıldız şeklinde bir işaret vardı.

Çok canını acıtmış olmalıydı. Buna rağmen onları kanatlarıyla sarıp korumuştı. Yere düşerken kanatlarının içine almıştı onları. Hiç tereddüt etmeden onları kurtarmak için kendini feda etmişti.

Yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bu onun ha- tasıydı. İlk başta fırtınanın içine girmelerinin suçlusu oydu. Grim'i dinlemeli ve geri dönmeliydiler.

Ve tüm bunlar bir hiç uğrunaydı. Yüzük kaybolmuştu. Onu arayabilirlerdi ama o kadar yüksekteydiler ki yüzük her yerde olabilirdi.

Başını kaldırıp göğe baktı. Fırtına dinmişti. Artık göremiyordu, gözlerini kısıtı bir çift kanat arıyordu. "Yaratık..."

"Gitti. Fırtına bitti ve onunla birlikte her şey gitti."

Isla'nın dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığılırken buz gibi karı bacaklarında hissetti.

Gözlerini kırptırdı ve ahırdıydılar. Tayf inliyor, canı çok

yanıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyordu.

"Geri kalan iksir nerede?" diye sordu Isla. Şatodaki şişeler gitmişti ama daha fazlası olmalıydı.

"Kaldıysa bile Wildlinglerde olmalı."

"Git al sonu. Tayfı iyileştir," dedi Isla çünkü bunu yapacağını biliyordu. Ejderha onun bağıl hayvanıydı. Bunu Grim'in yüzünden görebiliyordu.

Ejderhanın yanında kalıp onun derisindeki metal parçalarını çıkarmak istiyordu ama ilk önce yapması gereken bir şey vardı.

Grim, onun hiçbir şey işlemeyen kıyafetlerindeki lekelerle baktı. Kan. "Önce sana yardım edeyim," dedi yanına gelip.

Isla'yı odasına götürecekti. Yaralarını saracak, yeni kıyafetler giydirecekti.

Şu an Oro'nun olduğu odada.

"Hayır," dedi sertçe, Grim durdu. "Lütfen... Tayf'a yardım et. Vicdan azabı çekiyorum." Doğruydı. Grim su götürmez korkuyla birlikte karışık suçluluk duygusunu hissedebilirdi. "Odana gitmek için bana portal aç lütfen. Yıldız sopamı al, yaralarımı temizler ve seninle Wildling'de buluşurum."

Grim ona bakarken gözlerini ondan ayırmıyordu çünkü

Grim sanki onun derinliklerine bakıyordu, hem de Isla'nın o an hiç istemediği kadar.

Yavaşça elini uzattı.

Isla'nın elini tuttu.

Ahır kayboldu, Isla şimdi Grim'in odasındaydı. Yıldız sopasını alıp kendi odasına portal açtı.

Bir anda her yerini sıcaklık sardı. Korkuya kapıldı, Grim'in fikrini değiştirip odaya gelmesinden korkup etrafına bakındı ama sadece Oro vardı, ona sarıldı ve öyle sıcaktı ki Isla'nın buz gibi tenini sıcaklığı ısıırıyordu.

"Donuyorsun," dedi ona başının üzerinden.

Isla fırtına sakasının sessizce kafesinde oturduğunu gördü. Oro'nun arkasında Lynx duruyordu ve gözleri endişe doluydu. Öfkeyle dişlerini gösteriyordu.

Tıpkı az önce Grim'in yaptığı gibi endişeli gözlerle ona bakarak "Ne oldu?" diye sordu Oro. Her yeri kesik ve kan içindeydi; saçları ve kıyafetleri hâlâ ıslaktı.

Açıklama yapmak için zaman yoktu. Oro'yu oradan çıkarmalıydı. Onu kontrol etmek için geri gelme ihtimaline karşı hemen Grim'in yanına gitmesi gerekiyordu.

"Benimle gel. Sonsuza dek."

Oro kararlıydı. Yalvarıyordu.

Isla gözlerini kapattı. Hâlâ gözyaşından ve tuzdan dolayı yanıyordu. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

Sıcak elini yavaşça yanağına götürdü ve Isla'nın omuzları dikleşti. Gözlerini açtığına Oro'nun ona baktığını gördü, içinde alevler yanan gözleriyle.

"LightlarkT kurtarmak için burada olduğunu biliyorum, bunu bizim için yaptığını biliyorum ama bunun bedelini sen ödeyemezsin. Buna izin veremem. Başka bir yolu olmalı, başka bir..."

"Yok." Oro anlamıyordu. "Grim'i öldürürsen ben de ölürüm ve tüm Nightshade halkı da."

"Onu durdurmanın tek yolu öldürmek değil. Bize yardım edebilirsin. Onu tutsak edebiliriz. Kimse ölmek zorunda değil."

"Ben öleceğim," dedi Isla. "Yakında." Ve kehanete göre ölmeden önce hançerini ya Grim'in ya da Oro'nun kalbine saplayacaktı.

"Başka bir yol bulacağız." Yenilgiyi kabul etmiyordu... kararlı görünüyordu.

Oro onun için savaşmaktan vazgeçmeyecekti, yapmaması gerektiği hâlde Isla bunu yapacağını biliyordu. Enya'nın sözlerini hatırladı. Onu sevmesi Oro için tehlikeliydi. Onu güçsüz kılıyordu.

Kehanet olmasa bile Oro için iyi değildi. Isla ona vazifesini unutturuyordu. Düşman topraklarına dünyanın diğer ucundan gelerek kendisinin ve halkının hayatını riske atacak pervasız şeyler yaptırıyordu. Isla'nın Centennial'de karşılaştığı kral asla bunları yapmazdı.

Isla onu zehirliyordu.

Onu hak etmiyor ve onun hayatını mahvediyordu.

Kalbini kır diyordu içinden bir ses. Bir daha seni aramaya gelmesin. Senden nefret etmesini sağla.

Kalbi yine yanıyor, yine acıyordu ama bu sefer farklı nedenlerden dolayı. Gözlerinden yaşlar döküldü. Onu öyle çok özlemişti ki. Onun dokunuşunu ve çok daha fazlasını. Yataktaki sohbetlerini özlemişti. Ayakları hep soğuk olduğu için Oro'nun çoraplarını sıcak yapmasını. Sanki bunun geçici olduğunu, bir gün sona ereceğini biliyormuş gibi ona bakışını. Ve bu yüzden Oro onu hafızasına kazımak istiyordu.

Oro'nun başparmağı çenesine, oradan dudaklarına geçerken Isla'nın nefesi kesildi. Nasırlı parmağı ağının kenarında dolaşırken. Sonra boynuna, kolyesine indi ve sanki yanmış gibi Oro hızla elini çekti.

Gözleri odanın diğer köşesine gitti. Isla yokken onun pantolonunda çıkardığı bıçakları görmüş olmalıydı. Hâlâ kan içindeydiler. Isla onları henüz temizlememişti.

Güvenliği için Oro'nun onu unutmaması gerekiyordu.

Onu aramayı bırakması için Isla'dan nefret etmesi gerekiyordu.

"İnsanları öldürmek için kullanıyorum," dedi Isla kayıtsızca. Oro gözlerinin içine baktı. Gözleri kısıldı çünkü Isla'nın doğru söylediğini biliyordu. Isla bakışlarını kaçırmadı. "Bıçağı kalplerine sokuyorum ve bu hoşuma gidiyor. Öldürecek insan bulmak için geceleri sokaklarda dolaşıyorum. Gözlerinin ferisi sönerken ben gülümsüyorum."

Oro başını iki yana salladı. Yetisi ona Isla'nın doğruyu söylediğini söylese de buna inanmıyordu. "Hayır. Yapmıyorsun."

"Yapıyorum," dedi Isla, bir adım atıp tam karşısında durdu. "Elimde öyle çok kan var ki asla temizlenemez. Ben düşmanım Oro. Beni aramayı bırak. Bulduğum şeyi sevmeyeceksin."

Oro zorlukla nefes aldı. "Seni tanıyamıyorum, aşkım."

"Tanımana gerek yok."

Yıldız sopasını aldı, Oro'yu tuttu ve her şey bitti.

Oro'nun odasındaydılar.

Onların odası. Aylarca paylaştıkları odada. Bir yanı gerçekten acı çekiyor, o yatağa girmek için yanıp tutuşuyordu. Oro'nun yeniden onu ısıtmasını, kemiklerine dek o şenlik ateşini hissetmeyi, yeniden güvende olmayı sevmeyi istiyordu.

Onu götürmeye söz verdiği o sahile gitmeyi öyle çok istiyordu ki...

Öyle çok istiyordu ki az kalsın dizlerinin üzerine çökecekti.

Oro bunu onun yüzünde görmüştü. Odasındaki büyük şömineyi yaktı, sonra elini tuttu.

"Geri gitmek zorunda değilsin." Onun boynuna bakıyordu. Grim'in karısı olduğunu gösteren kolyeye. "Bir yolunu bulabiliriz. Seçim yapma şansın var."

İki kolyesi vardı. Birisi boynunda kalıcı olandı. Diğeri ise sık sık giydi pantolonun cebinde taşıdığı kolyeydi. Oro'nun onun için yaptığı altın gül.

Az kalsın onu öldürüyordu ama elini cebine soktu. Kolyeyi buldu.

Bunları söylemek onun için acı vericiydi. "Biliyorum," dedi. "Ve bunu ben yaptım."

İsla altın kolyeyi ona uzattı.

İsla Oro'nun gözlerindeki katıksız acıyı gördü. O soğuk, kalpsiz Lightlark kralı yoktu artık. Hayır, bu kralın bir kalbi vardı.

Ve İsla onu kırmıştı.

Tam portal açıp gitmek üzereyken balkonun kapısı açıldı. Zed içeri girdi. "Gelmişsin, seni..."

İsla olduğu yerde kalakaldı ve Zed hiç tereddüt etmedi. Hızlıydı, ikisinden de daha hızlı. Yarım saniye içinde yayını gerdi ve İsla yıldız sopasını kullanamadan üç ok ona doğru uçtu.

Biri alnının ortasına. Biri kalbine. Biri de karnına.

Oro gücünü kullandı, okları durdurmak için bir Starling kalkanı yapmaya çalıştı.

Ama olmadı. Geç kalmıştı.

İsla aşağı baktı ve bir okun karnına saplandığını gördü.

Oro'nun ateşi odayı doldurdu. Kükredi. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı ve Zed birden yere Starling kıvılcımlarından oluşan bir zincirle yapıştı.

Dizlerinin üzerine çökerken Zed'in yüzünde hiç pişmanlık yoktu. Acı bir yangın gibi göğsüne yayılırken.

"Senin yapamadığını," dedi Zed.

Oro ona koştu ve iyileştirmek için balkondan su aldı. Oku çekip çıkardı ve İsla acıyla çığlık attı. Oro yarayı kapatmaya çalıştı. İsla orada kalamazdı. Gitmek zorundaydı. Yarası dikilir dikilmez yıldız sopasına uzandı ve sözcükler boğazından bir hırıltı gibi çıktı. "Onunla yeniden evleniyorum," dedi. Oro şartları bilmiyordu ama bilmesine de gerek yoktu. Tek duyması gereken İsla'nın doğruyu söylediği idi. "Ben seçimimi yaptım. Değişmeyecek. Bir daha beni aramaya gelme."

Ve gitti.

Zed az kalsın onu öldürüyordu.

İsla Wildling şatosundaydı, bir adı attım ve yere yığıldı. Grim hemen yanında belirdi ve onu kollarının arasına aldı. Emirler yağdırdı.

Grim'in gölgeleri her yerdeydi. "Bunu sana kim yaptı?" dedi ama Isla tek kelime etmedi.

Grim öfkeden köpürüyordu ve Isla'nın sessizliğinin nedenini anlayınca öfkesi daha da yıkıcı oldu. "Sakin söyleme. Değer verdiğin biriyse Isla, tek kelime etme. Çünkü onların varlıklarına dair her bir zerreyi bu dünyadan silip atmamı hiçbir şey engelleyemez."

Isla bunun doğru olduğunu biliyordu. Daha önce yapmıştı.

Grim onun en yakın dostlarını öldürürse Isla, Oro'nun kendisinden nefret edeceğini biliyordu ama bunu ona yapamazdı. Sahip olduğu tek insanlar onlardı, özellikle de Isla onu sonsuza dek terk etmişken. Bu yüzden sessiz kaldı.

Wren'in sesini duydu ama gözlerini açamadı. Sanki suyun altına çekiliyormuş gibi dünya üzerine kapanmıştı.

"Elimizde kalan tek şişe bu," dediğini duydu Wren'in.

Grim hiç tereddüt etmedi. "Kullan onu."

"Tayf..." diye inledi Isla. İksir ejderha içindi. "Lütfen."

Grim bir an kararsız kaldı, sonra, "Yarayı ben yeniden dikerim," dedi. "İksiri ejderha için kullan."

Güzel. Güzel.

Koşturmaca. Sonra derisine batan soğuk bir şey. Onu kurcaladı. Kopardı. Orada olan dikişler, kopan dikişler söküldü çünkü yarası tam dikilmeden Isla gitmişti. Grim onu kimin yaptığını biliyordu.

Bunu biliyordu ve bu onu öldürüyordu.

Grim yarasını dikerken onun kollarına sokuldu. Nefes alamıyordu. Buz gibi elleri sırtını okşadı. "Biliyorum, kalp," dedi yavaşça. "Biliyorum."

Zed onu yaralamıştı.

Isla buna şaşırılmamalıydı. O bir haindi. Lightlark'ı güvende tutmanın Nightshade'in sonu demek olduğunu herkes biliyordu.

Yine de şaşkıındı. İhanet yaranın kendisinden daha yakıcı, daha acı vericiydi.

Isla çok dikkatsiz davranmıştı. Elbette Lightlark'a gitmek büyük tehlikeydi, özellikle de güçleri yokken.

Oro'ya içi gidiyordu. Bir daha asla beraber olamayacak- ardı. Onu dönüştürdüğü şeyi gördükten sonra. Dostları onu

öldürecek kadar ondan nefret ederken. Bundan dönüş yoktu.
Oro'nun onu unutmasını umuyordu. Onu bir daha görmemeyi
umut ediyordu.

16. BÖLÜM

AKIBET

Fırtına sona ermişti ve onunla birlikte portalı bulma şansı da.

Tüm köyler yerle bir olmuştu ve dediklerine göre gökten elleri inmiş ve yolarına çıkan her şeyi saçıp savurmuştu. İğrenç, korkunç yaratıklar yeniden ortaya çıkmış, sığınak için kullanılacak tünellerden çok uzakta olan Nightshade'in ücra köşelerinde köylülere saldırmışlardı. Cesetleri asla bulunamadı. Onlardan geriye kalan tek şey döşemelerin araşma sızan kan gölcükleriydi.

İksir olmadığı için yaralılar öldü.

Bu sadece başlangıçtı. Isla hissedebiliyordu. Azul haklıydı. Bir fırtına geliyordu, daha önce hiç görülmemiş bir fırtına. Ondan önce portalı bulup kapatmalıydılar.

Keşke yüzüğü kaybetmeseydi.

Tayf hâlâ iyileşme safhasındaydı. Isla yatağından çıkabildiği bir gün onu görmeye gitti. Güçlkle nefes alıyordu. Lynx onun yanında oturuyor, sürekli onu izliyordu.

Ejderha yaralı olmasaydı Isla gerisin geri uçar, taşı bul-

maya çalışırdı ama bunun pek faydası olmayacağını biliyordu. Yüzük her yerde olabilirdi.

Grim yerle bir edilmiş köylerdeki insanlara yardım etmekle meşguldü ama Isla onun kendisinden uzak durmaya çalıştığını hissediyordu.

Isla'nın Oro'yla görüştüğünden şüphe ediyordu. Sürekli oraya gidip geldiğini mi düşünüyordu acaba?

Erkanının uyardığı gibi o da Isla'nın hain olduğunu mu düşünüyordu?

Gece uyuyamadı. Üzüntüden sağa sola dönüp duruyordu. Bir çıkış yolu bulmalıydı.

Yeniden favori çatısına gitti.

Sairsha orada, onu bekliyordu. Başını kaldırıp ona baktı. "Bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," dedi. Elinde bir şişe şarap vardı.

Isla yanına oturdu. Birkaç dakika konuşmadı, kendi düşüncelerine dalmıştı ki Sairsha kafasını geriye atıp şaraptan koca bir yudum alınca kendine geldi.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu Isla, gözleriyle sokağı tarıyordu. İlk başta kadının varlığını rahatsız edici bulmuştu. Şimdi ise onu rahatlatıyordu.

Sairsha bir yudum daha aldı. "Fırtına evimi yıktı."

Isla dönüp ona baktı. "Gerçekten mi?" Şaşırmaması gerekirdi. Düzinelerce ev harabeye dönmüştü.

Sairsha başıyla onayladı. "Şu an yaşadığım ev değil. Büyüdüğüm ev." Omuz silkti. "Bir süredir oraya gitmemiştim ama yerle bir olduğunu görmek tuhaftı." Şişeyi yere koyarken hafifçe cınladı. "Tüm aileler öldü. Bazılarını lanet öldürdü. Bazılarını fırtına. Kimisi de zaman içinde öldü. Geriye sadece evim kalmıştı ve o da şimdi yok." Yine omuz silkti. "Şu an yaşadığım yer fena değil. Bar fena değil. Sa-

dece şimdiye dek sahip olduğum tek ev de mi gidecek diye düşünüp duruyorum."

İsla evin olarak gördüğün yerden koparılmanın ne demek olduğunu biliyordu. "Üzgünüm," dedi. "Umarım kendine başka bir ev bulursun. Daha iyi bir tane."

Sairsha gülümedi. "Umarım." Sonra da İsla'yı yalnız bıraktı.

Sonraki gece İsla geri geldi. Sairsha ile barda karşılaştı. Bir grup kadın yaklaşan düğünle ilgili heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Düğün için diktikleri elbiseler hakkında gevezelik ediyorlardı.

"Evliliğin sahte olduğunu duydum," dedi biri. "Birbirlerine katlanamıyorlarmış."

Bir başkası homurdandı. "Yakında görürüz."

İsla yüzü şalla örtülü olduğu için memnundu ve Grim'in son birkaç gündür onunla hakkında çok fazla konuşmadığı şeyi düşünmemeye çalıştı.

Fırtına yüzünden düğünün erteleneceğini sanmıştı ama şimdi her şeyden çok daha önemli hâle gelmişti. Moralle düşüktü ama insanlar artık fırtına yerine düğün hakkında konuşuyordu.

Fırtına çıkmadan günler geçti ve İsla gündüzleri yüzüğü aramakla, geceleri ise çatıda geçiriyordu.

O gece karısını öldürmüş ve kaçmış olan bir adamı takip ediyordu. Adamı günlerdir izliyor, mükemmel anı bekliyordu çünkü adamın güçlü biri olduğu söyleniyordu. İsla güçlerini kullanamazdı, bu yüzden adama sürpriz yapması gerekiyordu.

Adamın eşyalarını zulaladığı ara sokakta beklerken adam geldi. Adam gölgelerini çağıramadan İsla sürpriz yaptı. Nightshade ne olduğunu anlayamadan duvara yapıştı, çılgılık bile atamadan İsla bıçağını boğazına dayadı. Sıcak kan eline aktı ve gecenin sonunda atacağı siyah kıyafetlerine bulaştı.

Adam son kalan gücüyle kılıç gibi keskin bir gölge çıkardı ve İsla iç geçirdi. Boğazını bir bıçak keserken bile adam hâlâ güçlüydü. Kalp söken adının çok yayılmasını istemediği için öldürme tekniğini değiştirmişti ama şimdi çok fazla seçeneği yoktu. Kalpti yine.

Bıçağını boğazından çekip göğsüne indirdi.

Adam hareket etti ve Isla'nın kaşları çatıldı. Hâlâ ölme- mişti. Bıçağını daha derine soktu. Beklediğinden daha güçlüydü adam.

"Biraz daha sok, kalp," dedi bir ses kulağına. "Kaburgala- rm arasına girmesi gerek."

Isla irkildi ve bıçağının altında duvara çivilediği adam ona doğru atıldı ama güçlü bir el onun elini tutup sabit kıldı. Elin verdiği güçle bıçağı adamın kalbine kadar soktu. Adam duvarın dibine yığıldı.

Isla dönüp Grim'e baktı. Yutkundu. Aklına türlü bahaneler geldi. Birini söylemek için ağzını açtı ama Grim başını yana eğdi, sanki bundan nasıl kurtulacağını merak ediyormuş gibi baktı.

Isla'nın yüzündeki şaşkınlık onu eğlendirmiş gibiydi. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi düşünüyordun gerçekten?" Isla dondu kaldı. Ne kadarını biliyordu? Grim bir kaşını kaldırdı. "Yılanları olan ve erkeklerin kalplerini söken güzel bir kadın kimdi? Kalp Söken." Ona yaklaştı. "Bu ancak benim karım olabilirdi."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Sen... sen bunu önem- semiyor musun?" Grim kızgın değildi. Tiksiniemişti. Onun en kötü yanını görmüş ve bu onu etkilememişti bile.

Grim omuz silkti. "İstedigini öldür, kalp, özellikle de bu şerefsizleri. Seni daha iyi hissettirecekse beni de öldür."

Kehanet aklına gelince midesine bir taş gelip oturdu.

Bir dakika sonra Grim'i duvara, bıçağını boğazına dayadı.

Grim bıçağa bakmıyordu bile. Sadece ona bakıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan elini uzatıp yavaşça bıçağı göğsüne indirdi, kumaşı ve tenini kesip kalbine kadar götürdü. Sonra elini tuttu, "Hadi sok," dedi. "Kalbim nasıl olsa senin."

Isla'nın göğsü inip inip kalkıyordu. Tüm sinir uçları alev almıştı. Bir anlığına sadece ikisi vardı, daha önce olduğu gibi. Aralarında birkaç santim vardı, bir de bıçak ve Isla daha yakın olmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Grim ona doğru eğilirken Isla parmak uçlarında yükseldi. Dudakları birbirine değmek üzereydi ve Isla nefesini tuttu.

Hançer elinden kaydı, kandan yapış yapıştı ama Grim onu yakaladı ve usulca onu uyluğundaki cebe, kınının içine koydu. Elini indirmede. Kanlı parmak uçları yavaşça bacağından yukarı çıktı ve Isla birden yanmaya başladı. Isla'nın kalçasını kavradı ve Isla onu deli gibi arzuladı.

Bir anda Grim onu çevirip duvara yasladı. Parmaklarını kamının yanlarına götürürken gömleğini yukarı kaldırdı ve başparmakları göğsünün altını kavradı.

İkisi de kan içindeydi ama Isla'nın umurunda değildi. Düzgün düşünemiyordu.

Grim'in dudakları çenesine, oradan boynuna indi. Dişlerini şah damarına geçirip zevkle inledi. "Kalbinin böyle küt küt attığını görmeye bayılıyorum," derken sesi boğazını gıdıklıyordu.

Göğüs uçları sertleşti. Isla daha fazlasını istiyordu.

Bu yanıltı, çok yanıltı ama onun durmasını da istemi-

"Kalp Yiyici. Bildiğim kadarıyla tanıştığımız gün beni öldürdün. Ve bir daha da eskisi gibi olmadım." Dudakları ağzının kenarına doğru gitti, oradan kulağına iyice yaklaşıp 'Yann sunakta görüşmek üzere,' diye fısıldadı.

Sonra Isla'yı öyle duvara yaslı hâlde bırakıp ortadan kayboldu.

17. BÖLÜM

KANCA

Isla fırtınalardan medet ummuştı. Sadece portalı bulma şanslı yakalamak için değil, aynı zamanda düğün için şatonun dışına kurulan çadırları da çöküp götürmesi için.

Fırtına falan çıkmadı. İnsanlar arasında heyecan dalgası giderek yayılıp artı.

O sabah kapısı vuruldu ve içeri bir grup kadın girdi. Tırnaklarını ve yüzünü boyadılar, saçını taradılar, kollarına bilezikler taktılar ve hiçbir tek bir kelime bile etmedi. Isla onlara konuşmaması mı emredildi yoksa konuşmamak kendi seçimleri miydi merak etti ancak sessizce oturup fırtına sakasının ötmesini bekledi, umut etti. Kuş ise sadece ona baktı.

Kadınların işi bitince Isla dudaklarına kırmızı ruj sürdü, tıpkı Grim'i ilk gördüğü zamanki gibi. Gözlerinde sürme vardı, yanaklarına allık sürdü. Bu onun yüz hatlarını daha çok ortaya çıkardı ama Isla uzun zamandır makyaj yapmamıştı. Saçları serbest bırakılmıştı ama siyah elmas kaplı tokalarla ön kısımları tutturuldu.

Yatağın üzerine bırakılan elbise daha önce giydiği elbise

değildi. Hayır, eskisi gardırobundaydı. Onu görmüş ve önünü diğer elbiselerle kapatmıştı çünkü onu her gördüğünde Grim'in o elbiseyi üzerinden nasıl çıkardığı aklına geliyordu ve önceki gece olanlardan sonra özellikle bu tür düşüncelere zihninde hiç yer yoktu.

Bir hataydı.

Bu düğüne razı olmak bir hataydı. Unutmak giderek kolay hâle gelmeye başlamıştı ve bu her zaman onun sorunu olmuştu öyle değil mi?

Elbise siyahtı, Nightshade gelini için uygun bir renk. Geniş dekolteli, askısızdı; böylece kolyesi tam olarak görülebiliyordu. Korse çok dardı ve eteğinin altındaki tül onu daha geniş gösteriyordu. Bileziklerinin üzerinden kolayca takabileceği siyah eldivenler vardı. Bileklerini geçiyordu. Ona Celes- te'nin Centennial'de giydiği eldivenlerini anımsattı; gözlerini sardığı ve vurduğu...

Oro'nun başındaki taca vurduğu eldivenleri.

Hayır. Onu unutması gerekiyordu. Düşmanıyla evleniyordu.

Yeniden.

Kapısı vuruldu. Zaman gelmişti.

Kapıyı açtı ve tanıdık bir yüz görünce rahatladı. Astria. Kendisi de ne yaptığını bilmeden ona sarıldı. Birbirlerini doğru dürüst tanımıyorlardı bile. Yine de general, Isla'nın sahip olduğu tek akrabasıydı.

Astria şaşkın bir kahkaha attı. "Elbiseni yırtacaksın," dedi ama Isla kılıçlar konusunda dikkatliydi. İç geçirip geri çekildi.

"Nasıl görünüyorum?" dedi kuzenine.

Astria bir omzunu kaldırdı. "Acı verecek derecede güzel." Isla bir kaşını kaldırdı. "Hakaret yok mu?"

Astria omuz silkti. "Gece sona ermeden emin ol aklıma bir şey gelir." Isla'nın koluna girdi ve birlikte yürümeye baş- j ladılar.

I

"Seni o yolladı değil mi?"

B

Astria başıyla onayladı. "Aileden birini isteyebileceğini I düşündü."

"Çok insan var mı?"

"Gelebilen herkes geldi," dedi. "Düğüne yetişemeyen ziyafete gelecektir. Bir günden fazla sürüyor."

"Nightshade düğünleri nasıl oluyor?" Astria onun ilk düğününe katılmıştı ama o kısa ve geleneksel bir düğün töreni değildi. Kimsecikler yoktu. Grim özel olmasını istemişti.

"Bir tören var," dedi. "Bir tür el ritüeli oluyor. Sonra kolyeler veriliyor adet gereği." Isla'ya baktı. "Senin kolyen zaten var." |

Isla dona kaldı. Onun da Grim'e bir kolye mi vermesi gerekiyordu?

Isla onu sürükleyerek götürdü. "İşte burada devreye ben giriyorum" derken cebinden basit bir zincir çıkardı. Grim'in lanetler sırasında taktığı ve onlara karşı onu yenilmez yapan bir tılsımı olan kolyeyi anımsattı ona. Astria kolyeyi Isla'ya verdi. "Bir aile yadigarı."

Isla kolyeyi aldı. Soğuk ve pürüzsüzdü. Astria ile yürümeye devam ederken onu karmakarışık duygularının bir çapası gibi sımsıkı elinde tuttu. Nereye gittiklerini bilmiyordu ama sonunda kalenin bu kanadının sonuna geldiler.

Isla o zaman hatırladı.

Nightshade şatosu sanki ona bir mürekkebin içinde boğuluyormuş hissi vermişti hep. Her yer siyahtı. Pencerelerin çoğu lanetler sırasında yapılmıştı ve zemin parlak siyah mermerdendi. İnsanda güneş ışığı ya da yeşillik olmadan sanki yeraltına hapsedilmiş hissi uyandırıyor.

Fakat ucunda bir hayat küresi vardı.

Grim, onu Isla için yapmıştı.

Bir seraydı. Duvarları camdandı ve içinde her renkten ve türden çiçek vardı. Ortasında bir fıskiye vardı ve gülümseyen bir kadın heykeli kucağında bir yavru ejderha tutuyordu. Saç- lannda ve parmaklarının arasında çiçekler vardı.

Onun önünde duruyordu Grim.

Odada yüzlerce insan vardı. İzliyor. Yargılıyor. Daha fazla insan duvarların dışında ona bakıyordu.

Grim dikenleri olmayan bir zırh ve parlak siyah pelerinini giymişti. Isla'nın elbisesi ise onun Wildling ülkesine gönderme yapan, gül

işlemeli şeffaf bir pelerindi.

Burayı Grim seçmişti. Ona evini hissettireceğini biliyordu. Wildling'den insanları da davet etmiş olmasının Isla için ne demek olduğunu biliyordu ve kendi halkından insanlar Grim'in hemen arkasında kendilerine ayrılan yerdeydi.

Grim'in ona serayı gösterdiği zamanı anımsadı. Onun düğün hediyesiydi. Isla sürekli buranın renksiz ve bayatsız oluşundan şikâyet etmiş, Grim de ona burayı yapmıştı. Ni- ghtshade'de bir yaşam alanı, sadece onun için, sadece onun Wildlingli karısı için.

Isla bir adım attı.

Kalabalık onu izliyordu. Kimisi ona merakla bakıyordu. Kimisi de iğrenç bir şeymiş gibi.

Grim ilk düğünlerinde olduğu gibi aynı gözlerle ona bakıyordu. Sanki Isla onun dünyasının başı ve sonu gibi. Sanki bu anda sonsuza dek kalmak ister gibi.

Grim gülümsedi. İnsanlar fısıldadı. Bundan rahatsız olmuş gibiydiler. Isla bu insanların Grim'i gülümserken görüp görmediklerini düşündü.

Grim elini uzattı.

Isla onu tuttu.

Arkasını dönünce Grim'in arkasındaki kadını gördü: töreni yönetecek olanı.

Eta. Müritlerin lideri. Isla'nın kaşları çatıldı. Neden buradaydı? Dağdan ayrıldığı aklına bile gelmezdi.

Grim ona sormak için yeniden dağa mı çıkmıştı? Bu sefer Grim'i kabul mu etmişlerdi?

Eta'nın varlığına şaşırان sadece kendisi değildi. Grim'in saray erkanı -ve pek çok misafir- da bakıyor, aralarında fısıldaşıyordu.

"Bugün Nightshade hükümdarıyla Wildling hükümdanını evlendirmekten onur duyuyorum. Binlerce yıldır görülmeyen güçlü bir birleşme."

Durdu ve konuklara manidar bir bakış attı. "Kaderde olan bir birleşme. Yazılı bir ortaklık."

Sessizlik, sonra fısıltılar. Isla pek çok Nightshadelinin mesihin görüşlerine büyük saygı gösterdiğini tahmin etti çünkü

konukların çoğu huşu içinde nefeslerini tuttu.

Grim'in birleşmelerine destek almak için düğün yapma fikri işe yarıyordu.

Ona Grim'e dönmesi, elini kaldırması söylendi. Grime de. Eli kocamandı, Isla'nın eli içinde kayboldu. Parmakları nazikçe onun parmaklarını okşadı, nasırlarını hissetti. Dokunmasıyla kıvılcıklar çıktı kolundan.

"Kanca," dedi Eta ve Isla onun Grim'e vermesi gereken kolyeyi kastettiğini anladı. Onu müridin avucuna bıraktı.

Eta kolyeyi onların parmaklarının arasına geçirdi, ellerini birleştirdi ve zinciri iyice doladı. Boynunda olmasaydı kendi taktığı kolye de ritüelin bir parçası olacaktı.

"Artık son nefeslerine kadar birbirlerine bağlılar," dedi Eta. Isla'ya başıyla işaret etti ve Isla kolyenin kancasını açtı.

Grim önünde eğildi. Büyük hükümdarın onun önünde eğilmesi fısıltılara, mırıltılara ve hoşnutsuzluk seslerine neden oldu ama Isla onları duymazdan geldi.

Grim başını eğdi. Isla bir an kararsız kaldı.

Kanca bir kez takıldı mı ölene kadar kolye boynunda kalacaktı. Kehaneti hatırladı.

Onun elinden mi olacaktı ölümü?

Bir yanı kolyeyi yere atmasını, koşarak oradan kaçmasını istiyordu.

Ama o, Grim'in geliniydi. Karar geçmişte ve şimdi yeniden bugün verilmişti. Bundan ne kadar nefret etse de, işlerin daha farklı olmasını ne kadar dilese de... ona önem veriyordu. Gerçekten.

Isla kolyenin kancasını taktı.

Bitmişti.

Grim bir kule gibi dikildi karşısında. Gözleri parlıyordu. Elini tuttu. Müzik çalmaya başladı. İnsanlar etraflarını sanıp bir halka oluşturdu. "Dans edeceğiz. Bu eğlencenin başladığının göstergesi demek."

Isla başıyla onayladı. Bunu yapabiliirdi. Orada durup içinde savaşa duygularını görmezden gelip numara yapabiliirdi. Hem çok mutlu hem de korkunç derecede hayal kınklığına uğramamış gibi. Kalbi aynı zamanda hem kırık hem de onarılmış gibi. İkiye bölünmemiş gibi.

Grim diğer eliyle belini kavradı.

Grim'in şaşırtıcı şekilde müzikle uyumlu hareket ettiğini görünce "Senin dans edebildiğini bilmiyordum," dedi Isla. Kolaydı, Isla'yla bir daire çiziyordu ama mükemmeldi.

Grim başını geriye attı. "Doğru motivasyonla her şeyi yapabilirim."

"Şu an ki motivasyonun ne?"

"Karımın ayağına basmamak."

Isla yutkundu. Ona bakmak acı veriyordu. Hayır, acı değildi. Çok tanıdıktı. Çok zevkliydi. Bundan nefret etmek istiyordu. Gözlerini cam duvarlara, etrafını saran çiçeklere çevirdi.

"Doğru seçimi yapmış mıyım?"

Isla başıyla onayladı. Bunu itiraf etmeliydi. "Şatonun en sevdiğim yeri." Gülümsedi. "Görünce öyle duygulandım ki ağlayacaktım," dedi, anısı hâlâ zihninde tazeydi. Başını ona çevirdi. "Benim sevmediğimi düşündün ve tüm bahçıvanları- nı az kalsın diri diri gömecektin."

Grim hafifçe sırttı. "Tüm bahçıvanları yakacaktım, Kalp," diye düzeltti ve Isla onun şaka yapıp yapmadığını anlamadı.

Daha sonra ısla ona burayı ne kadar beğendiğini seranın cam duvarlarında göstermişti. Yüzü kızardı. Düğünlerinden hemen sonra kimin kimi daha yakın tanıyacağına dair aralarında çılgın bir yarış başlamıştı.

Grim onun duygularının değiştiğini hissedince belindeki elini gevşetti.

Isla çabucak konuyu değiştirdi. Isla ona bir düğün hediyesi verip vermediğini hatırlayamadı. Bunun bir gelenek olduğunu bilmiyordu. Suratı düştü. "Sana hiçbir şey verdim mi?"

Grim ona baktı ve bu sefer gülümsedi. "Kalp," dedi gözleri ışıltılar içinde. "Sen bana her şeyi verdin."

Isla gözlerinin içine baktı. Derinliklerine. Bir an buzların çözülmesine izin verdi. Suçluluğun ötesinde duyguları hissetmek için kendine izin verdi.

Onu seviyordu.

Bu, değiştirebileceği bir şey değildi.

Onu döndürürken Grim'in bacağı hafifçe onunkine bas-

tırıyor, Isla onu çatık kaşlarla izliyordu. Yavaşça bir eli aşağı indi uyluğuna dek ve oradaki hançeri buldu.

"Bu benim için mi?" diye sordu sesinde hafif alaycılıkla.

Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktı. "Belki," dedi Isla.

Grim onu kendine çekti, dudakları alnına değerken "En azından şarkının sonuna kadar bekle," dedi.

Isla bir an onun içinde eriyip gitmek istedi. Bu düğünün bir oyalamaca değil de sadece aşk ve kutlama amacıyla yapıldığını düşünmek istedi. Kendisini Grim'in bakışlarına bıraktı, bakışları kilitlendi, birbirleriyle tek kelime etmeden birbirlerinin neler yapabileceğini iki insanın birbirine bakışıydı bu. Büyük tehlikelere karşı savaşmış ve birbirleri için hayatlarını feda etmiş iki insanın bakışı.

Grim elini belinde dolaştırıp gizli cepleri bulurken yüzüne neşeli bir ifade geldi. Isla Ninja yıldızlarını oraya saklamıştı.

Grim dilini damağında şaklattı, sonra kulağına eğilip, "Sadece benim karım kendi düğününe baştan ayağa silahlı gelebilirdi," dedi.

Isla'nın elleri yavaşça onun göğsüne inip her zaman giydiği sert metal zırhın üzerinde dolaştırdı. "Sadece kocam bıçaklarımı nerede sakladığımı bilirdi."

Grim'in ağzının kenarına bir gülümseme kondu. "Seni tanıdığımı unutuyorsun, Kalp." Ona iyice eğildi, böylece sözleri tam kulağının içine söyledi. "Orada bir bıçağının olduğunu biliyorum." Koltuk altına elini götürdü. "Ve burada." Saçlarındaki tokalara yavaşça dokundu, evet, Isla ihtiyaç duyacağını düşünerek onların uçlarını keskinleştirip silaha dönüştürmüştü. "Ve burada." Parmakları uyluğundan yukarı çıktı, tehlikeli derecede yukarı çıkan eli neredeyse kalçasındaydı ve Isla'nın bir bıçağı da oradaydı. Grim

ona dokunurken Isla'nın içi sıcacık oldu ve yutkundü. Sonra Grim geri çekildi.

"Benim hakkımda bildiğin tek şey bu mu? Silahlarımın nerede olduğu?"

Grim başını iki yana salladı. "Hayır."

"Söyle bana."

Grim'in yüzü ciddileşti. Sadece onun duyabilmesi için ona iyice yaklaştı. "Diğer elbiseyi giymeyi tercih ederdin ama giymedin çünkü onun bize özel kalmasını istedin. Şu an in- sanların önünde dans etmekten nefret ettiğini biliyorum. Bir fırtınanın çıkıp töreni iptal etmesini, böylece her şeyin sona ermesini istediğini biliyorum." İyice yaklaştı. "Her gece kâbuslar gördüğünü biliyorum ve seni eskisi gibi kollarıma alamamak beni öldürüyor. O yüzden sana bir şeyler gönderiyorum. Sevdiğin yiyecekleri. Sevdiğin çiçekleri. Uzun zaman önce hapishanelerimizde çürümesi gereken düzinelerce insanı öldürdüğünü ve bunu neden yaptığını biliyorum. Canavarları hizada tutmak için. Öfkeni başka bir şeye yönlendirmek ve onu bir tür iyilik yapmak için kullandığını da."

Isla'nın nefesi durdu bir an. Bunları nasıl bilebilirdi? Onun şaşkınlığını hissetmiş olmalıydı çünkü Grim alnını onun alına yasladı.

"Biliyorum çünkü sen ve ben aynı gölgedeniz, Kalp Yiyici. Dudaklarımız birbirine kilitleyken bıçağı kalbime sapla- dığın gün bunu biliyordum. Bana öylesine nefretle, öfkeyle ama korkusuzca baktığın gün bunu biliyordum, oysa sen kim olduğumu ve neler yaptığımı bilmiyordun bile." Dudaklarını yanağına götürdü. Isla nefes alıp almadığından emin değildi. "Benim için hayatından vazgeçtiğini biliyordum çünkü senin için... sadece senin için ben de aynısını yapardım."

Grim yavaşça geri çekildi. Bir tutam saçını kulağının gerisine alırken Grim'in gözleri onun gözlerinde alev almıştı.

"Kanla kaplı ellerimin ötesinde içimdeki iyiliği bir tek sen görüyorsun, Kalp Yiyici."

Ve Isla'nın kim ve ne olduğu konusunda bir tek kendini kötü hissettirmeyen tek kişi de Grim'di.

"Ben de kâbuslar görürdüm, Kalp." Öyle mi? Isla şaşırmış görünüyor olmalıydı çünkü Grim, "Bilmiyordun," dedi. "Seninle tanıştığımda hepsi bitti."

Kâbuslar bitti.

Göğsü sıkıştı, derinlere gömdüğü bir şey ortaya çıktı, bunun ona ne yapacağından korktuğu bir şey.

Güvene benzer bir şey.

Hâlâ dans ediyorlardı. Son birkaç dakikadır Isla düğününün tam ortasında olduğunu neredeyse unutmuştu ama Grim onu döndürünce sırtan bir asker gördü. Tanıdığı biri. Savaşta karşılaşmıştı.

Güven hissi birden soluverdi.

Bu insanlar... haftalar önce dostlarını öldürmüştü. Ona saldırmışlardı. Şimdiyse orada durmuş siyah kadehlerden içki içip bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Lightlark'tan biri onu şu an, Nightshade hükümdarının gelini olarak dans ettiğini görse midesi bulanırdı.

O bir haindi. O bir alçaktı. O söyledikleri her şeydi.

Grim haklıydı. Onlar aynıydı. Hiç kimse onun yaptığı hataları Grim gibi anlayamazdı.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

Göz göze gelmek için Grim hafifçe başını eğdi. "Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Beni henüz affetmediğini biliyorum. Bana ne yapacağımı söyle, hemen yapayım. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle."

Isla'nın gözleri yanıyordu. Güzel anılarının yanı sıra kötü anılan da vardı ve bu yüzden onu affedip affedemeyeceğini bilmiyordu. "Ben... ben bilmiyorum."

Grim başını salladı. Dakikalarca sessizce dans ettiler ve gözlerini kaçırdılar. Sözcüklerin yokluğunda Isla ihanetleri düşündü. Kalp kırıklıklarını. Grim onun öfkesini ve üzüntüsünü sezmiş olmalıydı, "Üzülme," dedi. "Düğün birazdan bitecek."

Isla neşesiz bir kahkaha attı. "Sonra? Beni yatağa götürmeni mi izleyecekler?" Sanki ondan her şeyi bekliyormuş gibi insanların nasıl baktığını görmek onu şaşırtmadı.

Grim'in bakışları bir an kapkara kesildi. Sonra yüzü asıldı. "Elbette hayır."

Müzik yavaşlıyordu. Şarkı bitmek üzereydi. "Güzel," dedi Isla ona doğru eğilerek. Kalabalık onun kocasına doğru eğildiğini görünce onun kocasının kulağına aşk sözcükleri fısıldadığını düşünmüş olmalıydı. "Bu gece yatak odama gelmeyi düşünme bile."

Sonra şarkı bitti. Isla, bıçağını kullanmak zorunda kalmadığı

için kendini şanslı hissetmiş olmalı diye düşündü.

İçki bir varilden sunuldu. Isla bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Yoğun, sert Nightshade şarabına alışması biraz zaman alacaktı. Grim'in yemek için seçtikleri daha hafif, daha çiçeksiydi.

Grim onu tanıyordu. Isla'nın şatoda dokunduğu ya da yediği her şey onun tarafından bizzat titizlikle seçiliyordu.

Halkı en azından eğleniyor gibiydi. Hepsine tek tek baktı. İki kişi hariç herkes davet edilmişti: Terra ve Poppy.

Az da olsa bir yanı onların burada olmamasına üzülmüştü. Tüm hayatı boyunca neredeyse hep onlar yanında olmuştu. Onu, Terra ve Poppy yetiştirmişti.

Bu duygularını gömdü. Grim gibi onlar da Isla'ya ihanet etmişti. Annesine ihanet etmişlerdi. Hem bu düğünün bir anlamı da yoktu. Gerçek olan aylar önce yapılmıştı zaten. Bu sadece bir gösteriydi.

Herkes dans ediyordu. Parti seranın dışına taşmıştı. Müzik hareketliydi, insanlar çimenlerin üzerinde salınıyordu, kahkahalar ve gülümsemeler ve kutlama vardı. Grim haklıydı. Düğün insanların moralini yükseltmişti. Umutları yeşertmişti.

Grim çimenliğin diğer ucunda erkanından insanlarla konuşuyordu. Isla içkisinden büyük bir yudum aldı ve şu an onun yanında olup olmaması gerektiğini düşündü. Herkes böyle olmasını bekliorsa ondan uzak durması garip olurdu. Grim bir şekilde onun bakışlarını hissetmişti çünkü o da dönüp ona baktı. Sessizce şerefe kaldırır gibi kadehini kaldırıp bir yudum içti. Isla ona tatlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı, az önceki sohbetleri yüzünden hâlâ kızgındı.

Yüzünü ekşitmiş olmalıydı ki bir dakika sonra arkasından bir ses "Çok ikna edici," dedi. "Benimle yatmaktan çok beni yatağında öldürmeyi düşünüyor gibi görünüyorsun."

Isla yan tarafına dönünce Grim'i gördü ve ona tatlı tatlı gülümsedi. "Gerçekten mi? Gerçek duygularımı gizlemek için o kadar da uğraşıyordum."

Grim bir kahkaha attı ve etraflarındaki insanlar birden dikkat kesildi. Isla hükümdarlarının daha önce kahkaha attığını görüp görmediklerini merak etti. "Konukları korkutuyorsun," diye mırıldandı Isla kadehinin üzerinden.

Grim oldukça eğleniyor gibiydi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tam o sırada bir nöbetçi deli gibi koşarak içeri girdi. Grim'e bir şeyler fısıldadı. Grim sadece başını sallarken yüzünde herhangi bir endişe ifadesi göstermemeye çalıştı.

Isla onu çok iyi tanıyordu. "Ne oldu?"

Grim ona peşinden gelmesini işaret etti.

Nöbetçiyi tek gören, onun korkusunu tek sezen Isla değildi. Eğlence durur gibi oldu. İnsanlar onları izliyor, sohbet etmeyi bırakıyordu. Kimileri fısıldamaya başlamıştı. Isla nöbetçinin Grim'e ne söylediğini bilmiyordu ama iyi bir şey değildi. Bir dikkat dağıtmaya ihtiyaçları vardı.

Bu yüzden Grim'i omzundan tuttu, onu en yakındaki ağaca yasladı ve öptü.

İlk başta Grim şaşırdı, gözlerini kocaman açtı.

Sonra tüm insanların onları izlediğini unutmuş gibi yaptı ya da önemsemedi çünkü parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi, başını geriye yatırıp onu şehvetle öptü.

Dilini Isla'nın ağzına soktu ve Isla onun tadını duyumsadı, neredeyse bu tadı unutmuştu. Dilinin ağzının içinde tüm duygularını nasıl erittiğini ve onları tek bir pırıltılı, amansız istek hâline getirdiğini neredeyse unutmuştu. Isla arzu dolu bir inleme sesi çıkardı ama bu ses onların eylemini daha da inandırıcı kıldı. Grim'in başparmakları boğazında dolaşüyor, nasırlarını cildine sürüyordu ve en sonunda parmakları kolyesine gitti. Sert bir hareketle onu çekti ve Isla'nın kulağına şu sözleri fısıldadı, "Benimsin."

Karşılık olarak Isla onun zincirini çekip ağzını ağzına götürürken kendinin bile tanıyamadığı bir sesle "Benimsin," dedi.

Bu, Grim'i mahvetmiş olmalıydı. Bir anda Isla'yı çevirip ağaca yasladı ve dudaklarını boynundan göğsüne doğru götürdü. Isla derin derin soluyordu ve sadece onun duyabileceği şekilde tiz bir çığlık attı. Grim de homurtuyla karışık bir inleme sesi çıkardı.

Bir yerlerde kadehler kaldırıldı. Müzik daha da yükseldi.

Bunun bir dikkat dağıtma eylemi olması gerekiyordu ama içki Isla'nın tam olarak istediği şeyi yapması için onu cesaretlendirdi ve Grim'in ellerini yavaşça vücudunda haftalardır hayalini kurduğu yere doğru indirdi. Grim arzuyla inledi. Bir el kalçasını

kavramıştı ve başparmağı ince kumaşın üzerinde yavaş yavaş Isla'nın arzusunun merkezine doğru bedenini okşuyordu. Diğer el ise sırtında dolaşıyordu, Isla'nın sinir uçları istekle yanıyordu ki Grim en sonunda sanki herkesin onları izlediğini fark etmiş gibi birden durdu. Hayır. Isla onun durmasını istemiyordu. Parmak uçlarında yükseldi, böylece Grim'in eli aşağı kaydı ve Grim onun ağzının içine doğru acı bir kahkaha attı.

Isla'nın parmakları onun göğsünde dolaşiyor, keşfediyor, hatırlıyor, taş gibi sert kasları okşuyordu. Aralarında bir kumaş olsun bile istemiyor, tüm vücudunu ağrı sızı içinde bırakan karnındaki ateşi hissetmek istiyordu. Öpücüklerin arasında, "Götür beni," diye fısıldadı ve birden havalandı. Grim arkasına döndü...

Ve artık düğün alanında değillerdi.

Hayır. Bir uçurumun kenarındaydılar. Grim hâlâ onu taşıyordu kucığında. İkisi de hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Bu çok inandırıcıydı," dedi Grim. Sesi normaldi ama gözleri arzuyla yanan iki kara kuyuydu. Deliliğin kıyısındaymış gibi görünüyordu. Tek bir sözle tamamen kontrolden çıkacakmış gibiydi.

Bir yanı Grim'in bunun bir oyun olduğunu bilmesine seviniyordu. Diğer yanıysa Grim onları buraya değil de odalarına götürseydi olacakları düşünüyordu.

"Nöbetçi ne dedi sana?" diye sordu.

Bunun üzerine Grim'in bakışları normale döndü. Isla'yı yere bıraktı. "Bana bunu söyledi."

Isla arkasını döndü ve hissettiği tüm sıcaklık birden kayboldu. Haftalar önce geldikleri mezarlıktaydılar.

Mezarlar talan edilmişti. Toprak hallaç pamuğu gibi atılmış, küller her yere saçılmıştı.

Grim'in gözleri öfkeden alev alevdi. Bu ölümlere karşı çok büyük saygısızlıktı. Isla bunu biliyordu ama yüreğini korkuyla dolduran şey bu değildi.

Bu basit bir iş değildi. Yüzlerce mezar alt üst edilmişti. Çok hızlı yapılmıştı çünkü nöbetçiler sürekli buraları izliyordu. Düğünleri yüzünden mezarlık boş bırakılmıştı.

Başka bir şey daha vardı. Bir toprak yığınının üzerinde bir yılan

vardı. Kuyruğunu titretiyor, sonra da toprağa sokuyordu. Yılanları takip et.

Bu bir Wildling'in işiydi.

Elini arkasına, elbisesinin alt kısmına uzattı. Yıldız sopası oradaydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Grim.

Isla cevap vermedi. Kocasını orada bıraktı. Uçları çamur içindeki gelinliği ile ailesinin kalesine girdi.

Isla onları şatonun yemek salonunda buldu. Poppy'nin gözleri saatlerdir ağlıyormuş gibi kan çanağıydı. Terra ise sessizce yanında oturmuş yemeğini yiyordu.

Onu görünce Poppy ayağa fırladı. "Küç... Isla," dedi. "Bizi görmeye gelmiş." Isla'nın yüzündeki ifadeyi görünce birden yüzü düştü.

Isla kendini kötü hissetmek için kalbinde bir sebep bulamadı. Hele de bu kadar öfkeliyken. Bu kadar inanmışken. Onlara doğru yürürken düşmanca bakışlar vardı gözlerinde. "Herkes düğünümdeydi... ikiniz hariç herkes," derken kendi sesini bile zorlukla tanıyabildi.

Terra sıkılmış gibi ona baktı. "Biliyoruz. Poppy bu yüzden saatlerdir ağlıyor."

"Her şeyi biliyorum."

Poppy'nin kaşları çatıldı. "Neyi biliyorsun?"

"Yapanın siz olduğunuzu. Nightbane'i siz yok ettiniz. Mezarlığı siz talan ettiniz. Size karşı uyarmışlardı, siz hainsiniz, benim ölmemi istiyorsunuz!" Şakakları zonkluyordu. Onu kontrol eden bileziklere karşı direnen bir güç içinde kaynayıp duruyor, acıyla damarlarında dolaşıyordu. "Ebeveynlerim size yetmedi, değil mi? Beni de öldürmeniz gerekiyordu?"

Poppy Terra'ya baktı. Bakışları korku doluydu. "Isla... sen iyi misin?"

Terra ayağa kalktı. "Yeter, seni şaşkın aptal," dedi. Bu kadardı yani. Isla uyluğundaki bıçağa uzandı.

Poppy bunu görünce nefesini tuttu.

Terra çok öfkeli görünüyordu. "Nightbane'i biz yok etmedik. Mezarlığı biz talan etmedik. Ve son kez söylüyorum, ebeveynlerini biz öldürmedik."

Yalanlar. Yalancılar.

"Bana yalan söylemeyi kes!" dedi ve gücünün göğsünde kabardığını ve metal tarafından durdurulduğunu hissediyordu. Kalbi küt küt atıyor, gözleri yanıyordu.

Isla'yı hiçbir zaman sevmemişlerdi. Onu hiçbir zaman önemsememişlerdi. Tek yaptıkları ona yalan söylemek, ihanet etmek ve onu kullanmaktı.

Kendine engel olamadan kolyesini kavradı. Grim anında orada belirdi.

"Onların hapse atılmasını istiyorum."

Poppy çığlık attı.

Grim şaşırmişti. "Kalp, sen..."

"Onların hapsedilmesini istiyorum dedim," dedi. Göğsünde bir şeyin dalga dalga yükseldiğini hissediyordu. "Yoksa sözümün burada bir anlamı yok mu? Sadece ismen

mi hükümdarım? Tahtım bir oyuncak mı? Bu evlilik sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Grim yutkundu. "İstedğin buysa."

Evet, istediği buydu.

Şatodan çekip giderken Poppy'nin çığlıkları ve Terra'nın küfürleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

18. BÖLÜM

YAZILMIŞ OLAN

Öğretmenleri haindi. Isla'nın buna şaşırması gerekirdi. Ona daha önce de ihanet etmişlerdi. Neden canını bu kadar yakmıştı ki? Neden her şeyi sorgulamasına neden olmuştu?

"Bir hata yapıyorsun," dedi Wren ona.

Hayır. En sonunda ülkesinde ona karşı gelenlerden kurtulma gücünü kendinde bulmuştu.

Tüm diyarların geleceğinin dengede olması gerektiğini anlamıyorlar mıydı? Daha önce görülmemiş bir fırtınanın gelmekte olduğunu görmüyorlar mıydı?

Tüm hayatı boyunca sevmiş olduğu iki insanı hapse atmak istediğini mi düşünüyorlardı? Bunun kendisini iyi hissettireceğini mi sanıyorlardı?

Elbette hayır. Onun çok az zamanı olduğunu, zor kararlar vermek, bu onun kalbini kırsa, onu mahvetse bile kaderini değiştirmek ve herkesin hayatını kurtarmak sadece haftaları olduğunu bilmiyorlardı.

Yüzüğü bulmanın başka bir yolu olmalıydı, ne pahasına olursa olsun.

Demirci onu gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. Dönüp

yüzüne bile bakmadı, onun yerine sebatla işine devam ederken "Zamanı gelmedi," dedi.

"Biliyorum." Kendi zamanını takip ettiği gibi demirciye verdiği zamanı da takip ediyordu. Kış sonunda -fırtınanın sezonunun bitiminde- ikisi de ölecekti, demirci bunu bilmesede. "Bir şeyi takip edebilecek bir aletin var mı?"

"Daha spesifik ol."

Isla'nın sesi gergindi. "Bir yüzüğü kaybettim. Onu bulmam lazım."

Demirci durdu. Tuttuğu büyük metal aletleri yavaşça bıraktı. "Yok. Binlerce yıl önce takip etme yetisi olan bir hüküm- dann kanından bir tane yapmıştım. Ama kayboldu ve onun vetisi de."

Kayboldu.

"Bu mu sadece? Başka bir yolu yok mu?"

Demirci başını iki yana salladı.

Bu her şeyin sonu olabilirdi... ama adam bir anlığına, saveninin onda biri kadar bir süre durdu.

"Var, değil mi?"

Demirci iç geçirdi ve ona baktığında yüzünde yorgun görünüyordu. "Var ama kullanışlı değil."

"Ama kullanmak mümkün mü?"

Demirci başını iki yana salladı. "Sanırım. Fakat..."

"Söyle."

Isla'ya dikkatle baktı. "Bahsettiğim kişi... takip etme yetisi olan hükümdar. Gücünü işarete bağladı."

Isla'nın kaşları çatıldı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. "Ne demek bu?"

Demirci koca kolunu tezgâhının yan tarafına uzattı.

"Kadim, tehlikeli bir sanatın bir parçası. Doğru yapılırsa işaretlerin gücü vardır. Çok uzun süre o yetiye sahip olabilirler."

Isla bir adım yaklaştı. "Parıltılardan bahsediyorsun değil mi?"

Demirci taş kesildi bir an. Ocağı da. "Ne dedin sen?"

"Parıltılar."

Sanki zihnini saran örümcek ağlarını temizliyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Sen nereden biliyorsun?"

Demirci onun var olduğunu kesinlikle bilse de Isla ona falcıdan bahsetmeyi düşünmüyordu. İkisi de farklı nedenlerden dolayı güçlü kana kafayı takmışlardı. Isla gözünü kırpmadan adama baktı ve sadece omzunu silkti.

"Kendini öldürteceksin."

"Zaten ölüyorum," dedi Isla.

Demirci yüzünü astı. Başını salladı. "Bu doğal değil. En onurlu insanların zamanla bir canavara dönüştüğünü gördüm. Tüm güçler gibi parıltıların da bir bedeli var. Genelde de ruh olur."

Sanki bu sözlerin bir gücü varmış gibi Isla'mn tüyleri diken diken oldu. Sanki adam uğursuz bir alametten bahsediy- yormuş gibi.

Daha önce de güce karşı uyarılmıştı. Oro. Hatta Grim bile onu uyarmıştı.

Ancak kışın bitmesine sadece beş hafta vardı. Isla çaresizdi. Ömrünü uzatmanın, ona bağlı yaşamları kurtarmanın bir bedeli varsa da ödeyeceği bedel onunki olsundu.

"Anlat."

Demirci başını salladı. "Yapamam. Çok fazla bilgim yok, diğer dünyada bile kayıp bir sanattı. Bir takip aletinden sana eksiksiz bir parıltı yapmış olsam bile onun sana yardım edip

etmeyeceğini bilemem. Yanlış yapmanın bile korkunç sonuçları olur. En iyisi böyle bir işe hiç kalkışmaman."

Isla ona bir saniye baktı. İki hatta. "Eksiksiz parıltı derken neyi kastediyorsun?"

Demirci derin bir iç çekti ve silahların olduğu duvara baktı. Aradığı şeyi bulmak için hançerlerin olduğu rafa baktı.

"Bu işaretin yarısı: onun kişisel yetisi. Tek bildiğim kalanın orijinal parıltılardan birinin yapılması gerektiği."

Isla bir parça kâğıt ve kalem istedi. Yavaşça işaretin üzerinden geçerken işaret kâğıdın üzerinde mükemmel bir şekilde belirdi.

"Bu senin işine yaramaz," diye uyardı demirci. "Bir takip parıltısının aradığım şeyin bir parçasıyla bağı olması gerek. Bu işaret diğer parçaların çağırmaya yardım eder sadece. Bir bağ oluşturur."

Ve Isla da yüzüğün bir parçası yoktu. Ya da içindeki fırtınanın...

Yüzüğü Azul yapmamıştı, içinde kanı yoktu. Parıltı kısmını halletse bile o parçayı bulmanın kolay bir yolu yoktu.

Arayışının daha başındaydı ama işaretlerle ilgili bir şey merakını cezbettiler. Belki ona yardım edebilecek başka şeyler vardı.

"Teşekkür ederim," dedi demirciye. Parıltı sanatını bilmiyor olabilirdi. Falcı da.

Ancak Isla onu bilen birini tanıyordu.

Şu an ölülerdi.

Yine de bu bilginin kayıp olduğu anlamına gelmiyordu.

Odasına döndüğünde tüyün ucu ışıktaki parlıyordu. Onu dikkatle alırken her an yere atmaya da hazırды.

Starling'linin soluk teninde küçük işaretleri görüp görmed iğinden emin değildi çünkü çok nadiren eldivenlerini indirdiğinde kolları görünmüştü ve bunlar Isla'nın aradığı izler miydi, bilemiyordu.

"Parıltı çizmeyi biliyor musun?" diye yazdı Isla.

Tüy, "Evet," diye yazarken Isla nefesini tutup onu izledi.

Isla Aurora'ya güvenemezdi. Onu herkesten daha iyi tanıyordu. Bizzat kendisi en yakın dostunun kalbine bir hançer saplamıştı.

Aurora daha önce yaptığı gibi ona yine ihanet edebilirdi. Ölü Starling'linin dediğini yapmak aptalca olurdu.

Yine de tüyü çekmeceye koymadan önce "Bana öğretir misin?" diye yazdı.

Cevap "Evet"ti.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Bir dakika hiçbir şey olmadı. İki dakika. Sonra tüy havalandı ve şunu yazdı: "Kefaret."

Bu, Isla'nın özdeşleştiği bir kelime olsa da ona güvenmiyordu. Portalı bulmanın başka bir yolu olmalıydı. Kaçırdığı bir şey vardı.

O gece öfkesini ve acısını üç farklı kasabaya giderek giderdi. Başkalarına yanlış yapanların peşine düşerek.

Çatıya vardığında açlıktan ölüyordu. Susuzdu. Sairsha ve her zamanki yemek sepeti onu bekliyordu. Günlerdir görüşmemişlerdi.

"Küçük kurtarıcı yorgun düşmüş," dedi Sairsha bacaklarını çatıdan aşağı uzatırken. Kucağında hamur işlerinden kalan vardı ve her yerine kırıntılar dökülmüştü.

"Bana böyle deme," dedi Isla cılız bir sesle ve kadının yanına çöktü.

Sairsha sadece sıırttı. "Kalp sökeni mi tercih edersin?"

Isla bu adı duyunca irkildi. Ona verilen en korkunç isim bu değildi. "Hayır. İsimleri ya da lakapları sevmem. Beklenti yaratırlar. Ve ben de beklentileri karşılayan biri değilim."

Halkıyla birlikte yaşamayan bir Wildling hükümdarı. En iyi seçim kendisi olmadığı için tahtından feragat eden bir Starling hükümdarı. Muhtemelen ihanet edecek olan bir Ni- ghtshade'in karısıydı, madem hepsi ölecekti o zaman kehaneti gerçekleştirmek için Grim'i öldürmenin mantıklıydı. Hu, sürekli bastırdığı bir düşünceydi ama haftalar hiçbir gelişme olmadan geçip gidiyordu.

Hepsi ölecekti. Çünkü Grim hayatını ona vermişti.

Gözlerini kapatınca imgeler belirdi. Kül. Cesetler. Bu kadar ölümden o sorumluydu ve daha fazlası da olacaktı.

Isla eline değen bir şeyi hissetti. Sairsha yanına bir şişe şarap koymuştu. Ona bakıp başını salladı. "Bunu yapma. Denemeye devam ederken sakın kendini küçük görme. Pek çok insan

denemez bile. Bir fark yaratamayacaklarına karar verir ve hiçbir şey yapmazlar. Denemek ise... en zor kısmıdır. Önemli olan başarmak değil, oraya varmak için denemektir."

Isla bir kaşını kaldırıp kadına baktı. "Bir uzman gibi konuşuyorsun."

Sairsha güldü. "Yo. Ama bir zamanlar bir kız kardeşim vardı ve o da bana aynı şeyi söylemişti. Onun sözlerini tekrar ediyorum. O gerçekten bir kurtarıcıydı. Köyümüzün yarısı heyelana uğruyordu. Her fırtınada durum daha kötü hâle geliyordu. Herkes ona bunu yapmanın imkânsız olduğunu, kader olduğunu söylese de kız kardeşim onu durdurmaya kararlıydı."

"Durdurdu mu?"

Sairsha hüznle gülümsedi. "Hayır. Denerken göçüğün altında kaldı."

Isla yutkundu. Ya kehanet ve kaderi onun altında kaldığı göçük olursa?

Kaçınılmaz mıydı?

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Sairsha ona bakıp "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Neden bizi önemsiyorsun?"

Isla, Sairsha'nın verdiği şişenin kapağını açtı. Ne kadarını söylemeliydi? Gerçekle sarılırken yalan söylemek daha kolaydı. "Kefaretimi ödemek istiyorum. Affedilmek... yaptığım şeyler için." Tüy de böyle yazmıştı. Aurora gibi konuşuyordu.

Sairsha bilmiş bilmiş başını salladı. Gözleri Isla'nın belindeki kılıca ve bıçaklara gitti ve Isla kadının bu bıçaklara ne kadar kan bulaştığını düşünüp düşünmediğini merak etti. Isla biraz şarap içti ve yüzünü buruşturdu.

"Ben de kefareti arayan bir gruptaydım," dedi Sairsha. "Onlarla karşılaştığımda hırsızlık yapıyordum. Bana yeteneklerimi iyi bir şeyler, önemli şeyler yapmak için kullanabileceğime dair umut verdiler."

Isla, kadının hangi gruptan bahsettiğini merak etti ancak

sormak için ağzını açtığında doğru kelimeleri bulamadı. Yüzü uyuştı. Her şey dalgalanmaya başladı. Sairsha'nın yüzü bulanıklaştı.

Gitmesi gerekiyordu. Ters bir şeyler vardı. Isla ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları hareket etmiyordu, altında büküldüler. Küt diye çatıya düştü.

Sairsha'nın çarpık yüzü ona tepeden bakıyordu.

Sairsha ile sohbetlerinde bir sürü şey yemişti.

Sadece birisi zehirliydi.

Isla kan ter içinde uyandı. Saçı yüzüne yapışmıştı ve bir gürültü, bir gümbürtü vardı. Bu sese rağmen kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Onu uyarıyormuş gibi, sanki "Ayağa

kalk" diyormuş gibi çaresizce çarpıyordu. Ayağa kalk. Ayağa kalk!

Gözlerini açtı ve o sırada bir nehrin gümbürdeyen sesini duydu. Ortasında küçücük bir ada vardı, etrafında suların gürlediği yekpare bir taş. Isla tam ortasındaydı.

Etrafında bardan tanıdığı insanlar vardı.

Değişmişlerdi. Eski püskü kıyafetler yerine başlıklar yüzlerini gölgeleyen ve etekleri uçuşan cüppeler giymişlerdi. Her birinin kemerinde bir kın ve kılıç vardı.

"Siz... siz ne yapıyorsunuz?"

Ragan diye bildiği kel adam ona bakıyor, gözleri heyecanla parlıyordu. Umutla.

İki adam yanında duruyordu, Isla daha önce birkaç kez onlarla selamlaşmıştı.

Sonra biraz uzakta Sairsha. Ona gülümsüyordu.

Isla bağlı değildi. Silahlarını bile almamışlardı. Aptallar. "Benim kim olduğumu biliyorsunuz."

Sairsha kocaman gülümsedi. "Evet," dedi heyecan ve sevinçle. "Kim olduğunuzu biliyoruz." Ona ne yapacaklardı, fidye için satacaklar mıydı? Onu esir mi edeceklerdi?

Sairsha tüm bu zaman boyunca bunu mu planlamıştı?

Silahlarını almamışlardı ama yıldız sopasını almışlardı, Isla bunu fark edince korkuya kapıldı. "Ne istiyorsunuz?" Hançerlerine baktı. "Beni öldürmek isteseydiniz onları alırdınız." Hayatlarının ona bağlı olduğunu bilmiyorlardı. Isla ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi.

Sairsha güldü. Bu, şartları düşününce tatlı bir gülüştü. "Seni öldürmek mi? Tam tersi." Bir adım attı. Yaşayan tek bir »eden gibi hepsi ayn anda yaklaştı. Etrafı onlarla sarılıyken ;eri gidemezdi, sadece öne atılma şansı vardı. Sairsha'nın

gölümsemesi tüm yüzüne yayıldı, gözleri saygıyla kocaman açıldı.
"Isla Crown, seni asırlardır bekliyorduk."

Isla doğru duyup duymadığını anlayamadı. Bu... bu bir rüya olmalıydı. Başı zehirden dolayı zonkluyordu. "Siz..."

"Bu senin kaderin. Yazılmış olan."

"Hayır." Sesi neredeyse duyulmuyordu.

Bunlar müritlerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu. Dört bir yana baktı. Etrafı sa-

Tek bir hareketle hepsi kılıçlarını kınından çıkarırken geceyi metal sesi böldü. Kılıçlarını taşa sapladı ve Isla'nın beklemediği bir şey yaptılar: onun önünde diz çöktüler.

Sonra hep birlikte kalktılar.

Bu da neydi? Onun bir ordu topladığını mı sanıyorlardı? Isla anlamıyordu.

"Siz... siz hata yapıyorsunuz," dedi Isla ve korkuyla hiçbirine sırtını dönmemeye çalışıyordu.

"Yapmıyoruz"," dedi Ragan gür bir sesle. "Mesih asla hata yapmadı. Olacak olan her şey yazılı."

Sairsha'nın gözleri alev alevdi. Enerjiyle titriyordu, diğerleri de. Sanki büyük bir şey olmak üzereymiş gibi. Isla aynı korkuyu, ensesini karıncalandıran aynı şeyi hissetti, sanki bir fırtına patlamak üzereymiş gibi. "Keşke onun öğretilerini öğ- renebilseydin. Kitabı mucizelerle dolu. Ve senin... senin hakkında o kadar çok konuşması var ki."

"Ne diyor?" diye sordu Isla. Eta da bunu ima etmişti.

Sairsha gülümsedi. "Dünyanın sonunda bir kız ölümden ve yaşamdan doğacak. Bu kız dünyayı ya yok edecek ya da kurtaracak. Ya bir lanet ya da bir ilaç olacak." Sairsha'nın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Heyecandan tir tir titriyordu. "Görmüyor musun? Sen o kızsın. Vaat edilmiş olan."

Isla başını iki yana salladı. Geri çekilmeye çalıştı. Bunlar fanatikti.

Sairsha gözlerinden yaşlar boşanırken hâlâ gülümsüyordu. Öyle mutluydu ki. Ve Isla bunların hiçbirini anlamıyordu. "Sana yardım etmek için seçildik" derken hâlâ gülümsüyordu. "Ortaya çıkmak için seni çok uzun zamandır bekliyorduk."

Seçilmiş mi? Kim tarafından? Ne için?

"Kendimizi sana sunuyoruz," dedi Ragan kılıcını alması için uzatırken. "Ve buna layık olmayı umuyoruz."

Isla temkinli bir şekilde kılıcı kabzasından tutarken neler olduğunu bilmiyordu ama kılıcın adamın elinde değil de onun elinde olması daha iyiydi.

Ragan kocaman gülümsedi. Gözlerini kapattı.

Ve kendini kılıcın üzerine attı.

Isla çığlık attı ve sesi tüm dünyayı doldurdu. Kulakları cınlıyordu. Kılıç yere düştü, adam da. Ayaklarının dibine kan göllendi. Isla onu öldürmek istememişti ama ölmüştü.

Ragan ne yapmıştı?

Isla ne yapmıştı?

Göğsünde bir şey kıpırdandı, neredeyse hoşuna gitmişti bu. Bu anlamsızdı. Onu öldürmek istememişti. Bu ona bir şeyler hissettirmiş olsa da Isla bunu istememişti.

Grim'in düğünde söylediklerini anımsadı: Uzun zaman önce hapishanelerimizde çürümesi gereken düzinelerce insanı öldürdüğünü biliyorum ve bunu neden yaptığını da. Cana- varları hızla tutmak için.

İçinde bir canavar vardı ve Isla bunu uzun zamandır bili- Bu canavar öldürmekten zevk alıyordu.

Isla bu değildi ki.

Isla yavaşça başını kaldırdığında diğerlerinin ona gülümsediğini, kendi kılıçlarını uzattıklarını gördü. Elinden geldiğince

geriye çekildi. "Ne yapıyorsunuz? Sizin neyiniz var böyle?"

Sairsha başını salladı. "Endişelenme, Vaat Edilmiş Olan," dedi gülümseyerek. "Sen bizi başka bir yere götüreceksin. Daha iyi bir yere."

Neyden bahsediyordu? Isla onlara bir şeyin sözünü vermemiştii.

"Lütfen," dedi Isla kararlı bir sesle. "Bana portal aletimi verin. Bırakın gideyim. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Fakat bu oynamak zorunda olduğun bölüm," dedi Sairsha. "Bu yazılı olan."

Ona iyice yaklaştılar ve Isla kendi kılıcını çekmek zorunda kaldı.

"Sizi öldürmeyeceğim" derken geri çekiliyor ve deli gibi akan nehre bakıyordu. Nehre atlarsa akıntı onu buradan uzaklaştırabilirdi.

Ancak yıldız sopasına ihtiyacı vardı. Yanlış ellerde felakete neden olabilirdi.

Kolyesini kavrayabilir, Grim'i çağırabilirdi. Ama bu herkesin ölmesi demek olurdu ve Isla'nın bunun olmasını istemiyordu.

"Fakat öldürmek zorundasın," dedi Sairsha. Kollarını iki yana açıp ona kılıcını saplamasını bekledi.

Hayır. Isla yapmayacaktı. Bu delilikti.

Sairsha'nın yüzü düştü. "Anlayacağınızı umuyorduk. Ama hâlâ bilmediğin çok şey var." Diğerlerine baktı. "İsrar ediyoruz."

"Hayır dedim/" dedi Isla. "Beni rahat bırakın. Ben aradığınız kişi değilim. Ben o kız değilini. Ben vaat edilmiş olan değilim."

Sairsha yine gülümsedi. "Sen mesihin olacağını söylediği her şeysin."

Sonra Sairsha ona vurdu.

Isla iki büklüm oldu. Kılıcın kabzasını beklemiyordu. Şa-kağından kan akmaya başladı. Ragan'ı öldürmesi göğsünden hiç istemediği yakıcı duyguların zincirinden boşanıp kabarmasına neden olmuştu.

Açlık. Bir yanı dövüşmek istiyordu.

Sairsha yeniden saldıracağı zaman Isla ona yerden bir tekme attı. Sairsha havada uçup sırt üstü kayaya düştü. Güzel. Onlan öldürmek zorunda kalmayacaktı. Sadece onları sakinleştirmesi, yıldız sopasını alıp oradan gitmesi gerekiyordu.

Görünüşe göre onu zorlamaya devam edeceklerdi.

Isla'nın daha önce hiç konuşmadığı iki adam ona doğru atıldı ve birden ısla iki kılıçla birden çarpışmaya başladı. Kılıçları gece göğünü parçalara ayırıyordu ve Isla ona verdikleri zehir her neyse hâlâ onun etkisinde dövüşürken inliyordu. Adamın birinin suratına kabzasını vurdu ama adam burnundan kanlar fışkırırken yeniden atıldı; amansızdı.

Sairsha yeniden ayağa kalktı. "Bu kadar zor olmamalı. Bu ölüm geçici bir durum."

Isla bir darbeyi savuşturdu ve daha sonra kolunda nahoş bir yara izi bırakacak kılıç darbesinden kıl payı kurtuldu. "Size kaç kere söylemek zorundayım?" diye bağırdı. Ellerini ceplerine soktu ve iki Ninja yıldızı çıkardı. Havada uçarken parlıyorlardı ve adamlardan birinin inciğine saplandı. Adam re kapaklandı ve Isla onun orada kalmasını umut etti. Diğer

karşılama için döndü. "Sizi öldürmeyeceğim."

Diğer adam arkasından saldırdı ve Isla onun alnına kabzasıyla vurup uzaklaştırdı. Ama geriye düştü ve kafası taşa çarparken korkunç bir ses çıktı.

Isla boş, ölü gözlerle bakıyordu.

Olamaz.

Bir başkası ona atıldı ve Isla onun kılıcına karşılık verdi. Bu sefer adamın kılıcını düşürdü ve Isla'nın kılıç darbesine karşılık vermedi.

Onun yerine kılıç doğrudan adamın kalbinden girip sırtından çıktı.

Isla'nın kulakları çınlıyordu. Geri çekildi. Hayır, hayır.

Başını kaldırdı ve kadının kızıl saçlarının örgüsünün çözüldüğünü gördü. Ona bakıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ayaklarının dibine dolan kana rağmen gülümsüyordu.

"Hayır, Sairsha," dedi Isla, sesi yalvarır gibiydi. "Lütfen. Seninle dövüşmeyeceğim."

"Ama dövüşeceksin." Sairsha gözlerini kapattı, bir nefes aldı...

Ve kadının gölgesi kendi başına hareket etmeye başladı. Yerden kalkıp Sairsha'nın biçimini almıştı. Gölgenin bir kılıcı vardı.

Ona doğru atılıp dişlerini gösterdi ve kana susamış bir acımasızlıkla Isla'nın etini kopardı. Gölge dişlerini omzuna geçirirken Isla bir çığlık attı ve yer ayaklarının altından kayıp gitti. Bu imkânsız bir yetenektir, inanılmaz bir Nightshade gücüydü. Grim'in bile böyle bir şey yaptığını görmemişti.

İnleyerek gölgeyi uzaklaştırmayı başardı ama gölge pes etmiyordu. Sanki canlanmıştı. Ona saldırdı; kılıç havaya kalktı ve Isla kendi kılıcını ona sapladı. Gölge anında yere düştü ve taşın üzerinde eriyip nehre akıp gitti.

"Teşekkür ederim." Isla başını kaldırıncaya Sairsha'nın cüppesini kan içinde gördü, tam karnına dek gelmişti. Kılıcını gölgeye soktuğu yere.

Isla'nın dizlerinin bağı çözüldü.

Sairsha'nın yanına diz çöküp ellerini yarasına bastırdı, kanamayı durdurmak için cüppesinin bir kısmını yırttı. Bir yararı yoktu. Elleri kan içindeydi ve Sairsha sadece gülümsüyordu. "Bu onuru bahsettiğin için teşekkür ederim."

Ve sonra sessizleşti.

Yıldız sopası Sairsha'nın kınındaydı. Isla titreyen eliyle onu aldı ve etrafını saran cesetlerin ortasına ayağa kalktı. Kan cüppelerini kaplamıştı ve nehre karışıp gitmeden önce kayanın üzerinde derecikler hâlinde akıyordu.

Isla başını göğe kaldırıp avazı çıktığı kadar bağırdı.

19. BÖLÜM

SIRLAR

Kan içinde odasına geldi. Lynx homurdandı ve Grim anında odada belirdi. Isla yanından geçerken dönüp ona bakmadı bile. Kıyafetlerini çıkarıp banyoya giderken de tek kelime etmedi.

"Kim?" diye sordu en sonunda Grim, sesi bir bıçak gibi keskindi.

Isla başını küvetin kenarına dayadı. Karşı duvara baktı, hiçbir şey hissetmiyordu. "Önemli değil. Hepsi öldü." Sözleri duygudan yoksundu. Grim'in onlann sözde kehanetini ya da vaat edileni yahut onları deliliğe sürükleyen diğer sözlerini bilmesine gerek yoktu.

Grim kana bulanmış elbiseleri oradan uzaklaştırdı. Sabunu alıp onun alnındaki, sırtı ve omuzlarında kanı temizlerken Isla hiç itiraz etmedi. Yavaşça saçını yıkarken Isla'nın kılı bile kıpırdamadı.

Gözlerini kapattı ve neden ölümün hep peşinde olduğunu düşündü.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu Isla. Sesi sertti. Duygusuzdu.

Demirci tereddüt bile etmeden "Hayır," dedi. Ona döndü. "Ama senin değiştirdiğini görüyorum."

Isla bileklerini ona uzatırken tek kelime etmedi. "Gücüm yokmuş gibi davranmaktan bıktım," dedi. Güçleri olsaydı o tarikatın elinden kurtulabilirdi. Onların hayatını kurtarabilirdi.

"Ah canım," dedi demirci, sesi taşlar gibi gıcırtılıydı. "Hayatında bir gün bile güçsüz kalmadın."

Dokunmasıyla bilezikler masanın üzerine düştü.

"Bir ay sonra görüşürüz," dedi demirci ve işine döndü.

Isla kendini ölüme hazırlayan biri olarak onun fazlasıyla meşgul olduğunu fark etti.

"İnce kitaplar mı okuyorsun?" Başparmağını kafası kadar kalın ve gerektiğinde kalın bir kalkan olarak kullanılabilecek bir kitabın cildi üzerinde dolaştırıyordu.

Bir takipçi parıltı onun yüzüğü bulmasına yardım etmeyebilirdi ama belki başka bir türü edebilirdi. Kütüphanede böyle bir şey bulmayı umuyordu, böylece Aurora'ya bel bağlamak zorunda kalmayacaktı. Hiçbir yerde bulamadı. Demirci ve fala haklıydı. Bu bir kayıp sanattı.

Astria her zamanki zırhının içinde karşısında duruyordu. General zırhını hiç çıkarmıyordu ve Isla onun zırhıyla uyuyup uyumadığını düşündü.

"Uyku derken neyi kastediyorsun?" dedi general kayıtsız bir ses tonuyla.

Isla gözlerini kırptırdı, Grim'in generaline dair saçma sapan şeyler düşündüğü için hemen kendini topladı ama Astria duvara yaslanıp "Şaka yapıyorum," dedi. Cebinden bir avuç fındık çıkarıp onları yemeye başladı. "Ve cevap: evet. Bazen çok yorgun olduğumda zırhımı çıkarmadan uyuyorum." Gözleri avucundaki fındıklardan Isla'nın elindeki kitaba kaydı ve gözleri merakla parladı.

Isla kitabı küt diye kapatınca kitaptan öyle bir toz kalktı ki hayatındaki en büyük hapsirme o anda vuku buldu.

Dehşetle gözlerini açtığı anda sanki güçleri bir anlığına elinden kayıp gitmiş gibi gözlerinin önünde bir demet şakayık gördü.

Astria ağzı açık, fındıklar hâlâ dişlerinin arasında ona bakıyordu. "Az önce çiçek mi haşırdın sen?"

Isla yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Hayır."

"Seni gördüm."

Taç yapraklar burnundan gelmemişti, bu çok saçmaydı. Yine de öyle görüldüğünü biliyordu. Isla dilini dişlerinde dolaştırdı. "Birine söylersen seni öldürürüm," dedi generale. "Zırhındaki deliklerden içeri

girerim."

Astria iki büküm kahkahalar atıyordu. Öyle çok güldü ki sesi kuleden yankılandı ve ufak tefek bir adam rafların arasından çıktı, eli havada fırça atmaya geliyordu ki kiminle konuşmak üzere olduğunu gördü. Hemen topuklarının üzerinde geri dönüp oradan uzaklaştı. Astria gözlerinden yaş gelene ve onları cebindeki bir bez parçası ile silene kadar gülmeye devam etti.

"Ağlıyor musun?" diye sordu Isla şaşkınlıkla.

Astria ona baktı ve kararlı bir ifadeyle "Birine söylersen seni öldürürüm," dedi.

Isla bunun bir ateşkes işareti olduğunu anladı.

Kuzeni en sonunda Isla'ya güvenmeye başlamıştı. "Beni bulman için seni Grim mi gönderdi?" Birkaç gündür onu görmüyordu Isla. Gökyüzünün rengi değişmeye başlamıştı ve Grim de halkını bir başka fırtınaya karşı hazırlamaya çalışıyordu.

Astria ona sert bir bakış attı. "Ben onun emir eri değilim, generaliyim. Düğünün özel bir durumdu sadece."

"O zaman ne işin var burada?" Kütüphanenin geri kalanı boştu.

Astria gözlerini kıstı. "Kusura bakma ama sana hiç kitap okumayan biri gibi mi görünüyorum?"

Isla omuz silkti. "Öyle misin?"

"Öyleyim, teşekkür ederim."

Isla ona beklentiyle baktı. Astria gürültülü bir şekilde fındıklarnı yerken "Ne okuyorsun?" diye sordu Isla.

Bir fındık dişlerinin arasında kırıldı ve bir parça kabuğu tükürdü. "Her şeyden biraz sanırım. Biraz tarih filan, gerçi çok korkunç yazılmışlar. Biraz gizem. Biraz da aşk."

"Aşk mı?" Isla meraklanmıştı. O ve Aurora kitaplarını değiş tokuş ederdi ama seçkileri smırlıydı. "Bu kütüphanede aşk romanı mı var?"

"Evet," dedi Astria. "Uzun yıllar önce kitapları gizlice içeri sokulan bir Starling!! yazar var. Bil bakalım kim yaptı?" Hınzır hınzır gülümsedi. "Nightshade'll yazarların da var ama pek çoğu... bilirsin işte..." Kusmak üzereymiş gibi bir yüz ifadesi yaptı.

"Pek çoğu ne hakkında?"

Astria yüzünü buruşturdu. "Hükümdarları hakkında. İsim vermiyorlar elbette ama anlaşılıyor. Ana karakterlerin hepsi uzun boylu, siyah saçlı, güçlü kuvvetli adamlar. Ona o kadar çok kadının âşık olması çok saçma." Güldü, sonra Grim'in karısından bahsettiğini hatırlayınca hemen sustu. Boğazını temizledi. "Kusura bakma."

Isla, Grim'in kütüphanesinin ona dair fantezilerle dolu olduğunu öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli görmeyi çok istese de bu umurunda değildi. Muhtemelen Grim ertesi gün kütüphaneyi yakardı. Isla bunu düşününce gülümsedi.

Sonra neşesi soluverdi. Son zamanlarda mutluluk daha koparmadan solan çiçekler gibiydi.

Elindeki kitabın bir gizem ya da aşk romanı olmasını dilerdi. Oysa lanetlerin Nightshade'i nasıl etkilediğini anlatan kitabın sayfalarını çevirirken parıltılara dair bir şeyler bulmayı ummuştı. Kısacası elinde hiçbir şey yoktu.

Isla, yeniden fındık yemeye başlayan Astria'ya baktı ve en büyük kaynağının bunca zamandır gözünün önünde durduğunu fark etti.

Ona parıltılardan bahsedemezdi, kuzeni Grim'e sadıkken şimdi bunu yapamazdı. Grim, onun ruhunu yiyip bitirecek olan bir şeyi aradığını bilmemeliydi ama falcı ona geçmişinden bahsetmişti. Kim olduğuna dair gerçeği öğrendiğinde yolun netleşecek.

Belki de aradığı cevaplar ebeveynleriyle ilgiliydi.

"Babam."

Astria'nın çenesi yavaşladı. "Ne olmuş ona?"

Ne olmuş ona? Çok az şey bildiğini söyleyecekti. Bir yetiyle doğan ve hükümdar soyundan gelmeyen çok az kişiden biriydi. "Lanetlere karşı bağışık olduğunu nasıl öğrendi?"

Astria bir fındığı parmaklarının arasında yuvarlarken gözlerini devirdi. Suratı asılmadan önce yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Tasadüfen. Dışarıda mı ne uyumuş ve yıldızların altında uyanmış. Gecenin onu öldürmediğini anlamış."

"Lanetlerle ilgileniyor muydu? Bağışıklığı olduğu düşünülürse?"

Astria başıyla onayladı. "Saatlerce diğer diyarların lanetlerinden bahsederdi. StarlingTilere acırdı. Ve elbette Wild- linglilere de." Düşüncelere daldı. "Grim'in yeteneğine imre- nirdi. Hep seyahat

etmek isterdi. Hep sınırların ötesinde ne olduğunu bilmek isterdi."

"Senin bir yetin var mı?"

General başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece öldürme konusunda iyiyim." Sırıttı, sonra fındığını çiğnemeye devam etti. "Bilirsin..." dedi bir süre sonra, daldı, sanki cümlesini bitirme konusunda kararsızmış gibi temkinli bir hâle büründü. Isla'nın yüzündeki şeyi ilginç bulmuş olmalıydı ki anlatmaya devam etti. "Baban. Haritaları severdi."

"Haritalar mı?"

Başıyla onayladı. "Burada, kütüphanede çok yok. Lanetler sırasında keşifler yapmak neredeyse imkânsızdı. Bütün gece denizin ortasında bir gemiyi tayfalarıyla tutamazdın öyle değil mi? Ama baban onları aradı. Lanetlerden önce. On- lan topladı. Sonra kendi haritasını yapmaya başladı."

"Neden?"

Astria omuz silkti. "Kim bilebilir ki bunu neden yaptığını? Hep gitmek isterdi. Vazifesini çok iyi yapıyordu ama nefret ediyordu. Çok küçük olmama karşın bunu ben bile görüyordum." Sanki bir am yakasına yapışmış gibi gözlerini boşluğa dikmişti. "Baban sekiz yaşındayken ahşaptan bir sandal yaptı ve şatonun koyundan denize açıldı." Pofladı. "Aptal dalgaların ne kadar büyük olduğunu bilmiyordu, başarabileceğini sanmıştı. Kimse onu kurtarmaya gelemezdi, çünkü kaçmak için en iyi şansın bu olduğunu düşünerek gecenin bir yarısı yola çıkmıştı. Hayatta kalmak için sandala tutunup boğulmak üzereyken zavallı teyzem gözyaşları içinde onu pencereden seyrediyordu. Dalgalar en sonunda onu kıyıya attı. Kısa süre sonra eğitim için gönderildi."

Isla yutkundu, boğazı kurumuştu. Babası doğduğu dünyanın ötesini görmeyi çaresizce istemişti. Onun gibi.

"Sende var mı?" diye sordu alçak sesle, duygularını göstermemeye çalışıyordu.

"Harita mı?"

Isla başını salladı.

"Hepsi odasında olmalı. Kimseye odaya dokunmadı. Grim'in generali olduğunda şatoda yaşamıştı ama kişisel eşyalarını kendi evinde tutuyordu."

Isla Astria'nın gitmesini bekleyip elindeki kitabın sayfalarını tembel tembel karıştırdı. Birkaç sakika sonra general oradan ayrıldı ve Isla ailesinin şatosuna gitmek için yıldız sopasını hemen kullandı.

Girişteki Wildling'lilere göre ana yatak odası kalenin en üst katındaydı. Isla yukarı çıkarken birkaç kişiyle konuştu. Her zamankinden daha hüznünlülerdi; Terra ve Poppy'nin hapse atılmasını iyi karşılamamışlardı.

Yolda birkaç kadın yanından geçti ve sonra Isla yalnız kaldı, bu kattaki tek odanın kapısının önünde durdu. Isla odaya neden kimsenin dokunmadığını hemen anladı.

Kapının kolu yoktu.

Bir anahtar deliğı bile. Yüzü düştü. İçeri nasıl girecekti? Dışarıdan mı? Bir pencereyi kırması gerekiyordu. Ya da bir silahla kapıyı kırması. Yahut da yıldız sopasıyla.

Gücünü test etmek için elini kapıya koydu ve parmakları- mn değmesiyle kapı gıcırdayarak açıldı.

Isla içerde birini bulmayı umarak geriye sıçradı.

Ama oda boştu. Eşikte bir an kararsız kaldı ve sonra sanki içerden bir el uzanmış gibi kapı sonuna kadar açıldı.

Isla odanın büyüğü olup olmadığını ya da onu kanından tanıyıp tanımadığını bilmiyordu ama önemi yoktu.

İlk bakışta odada özel bir şey yoktu. Bir ayna, bir yatak ve gardırop dışında boştu. Ama içeri girince gölgeler temizlenen örümcek ağıları gibi duvarlardan soyulup kitap raflarını açığa çıkardı. Ve raflar haritalarla doluydu.

Astria haklıydı. Babası bir kâşifin kalbiyle doğmuştu. Tüm bir duvar üstü üste yığılı parşömenlerle doluydu ve

üzerlerine kıyı şeritleri dikkatle çizilmişti. Nightshade'i, Lightlark'ı ve yeni ülkeleri tanıdı.

Başka hiçbir haritada görmediğı başka şekiller de vardı. Bunlar keşfedilmemiş bölgelerdi.

Bunlann en büyüğü batıda, Nightshade'in ötesindeydi. Bir dizi küçük adacıkla haritanın kalanından ayrılmış büyük bir kara parçasıydı. Tuhaf. Lanetlerden beri nasıl olur da bu kadar büyük bir kara parçası keşfedilmemişti? Özel bir yere benziyordu. Hatta ismi olan ama haritası çıkarılmamış tek yerdı. İsmi okurken nefesi

kesildi.

Hayır. Bu doğru olamazdı.

Adı Isla'ydı.

20. BÖLÜM

AYNA

Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Bu çok anlamsızdı. Neden babası daha annesiyle bile tanışmamışken onun adını bir adaya vermişti?

Isla.

Bir tesadüf olmalıydı. Adının anlamı adaydı. Belki de bir anlamı yoktu.

Peki ya varsa?

Isla haritayı duvardan aldı, onu rulo yapıp pelerinin cebine koydu. Ona yardım edebilecek bir şey, portalı bulmasını sağlayacak bir şey var mı diye odaya bakındı ama tek gördüğü babasıyla aile üyeleri arasında yazılmış mektuplar. Nightshade'in detaylı haritaları ve diğer diyarlara dair tonlarca kitaptı. Wildingler hakkında birini aldı, orta bölümün ilk cümlesini okudu ve az kalsın kahkaha atacaktı.

Wildling kadınlarının dişleri pitonların dişleri gibi ağızlarının kenarından çıkıyor, panter gibi pençeleri var ve kovalardan kan içiyorlar.

Annesiyle tanışmadan önce babası Wildlingler hakkında

böyle mi düşünüyordu? Bir an onların hikayesini düşündü. Nasıl ve nerede tanışmışlar, nasıl âşık olmuşlardı.

Bir yanı bildiği şeylere göre nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Babası Grim'den çaldığı portal cihazını kullanarak kılıçla kaçmıştı. Bir şekilde yeni Wildling ülkesine gelmişti. Annesi ile orada karşılaşmış ve bir nedenle birbirlerini öldür- mem işlerdi.

Isla kendi hikayesine ne kadar benzediğini anlayınca yutkundu. O da yıldız sopasını kullanarak Nightshade'e gelmiş, Grimle karşılaşmıştı. Gerçi o Grim'i kalbinden bıçaklasa da birbirlerini öldürmemeye karar vermişlerdi.

Henüz.

Hayat ve karanlık. Pek çok yönden tezat. Bir güç yaratıyor, diğeri yok ediyordu. Asla birlikte çalışamayacak bir çift gibiydi. Belki de çok farklıydılar. Belki de ebeveynlerinin evlenmesi yanlıştı.

Ölmeden önce müritlerin dediklerini hatırladı. Bir kız doğacak. Dünyayı ya yok edecek... ya da kurtaracak.

Daha fazla yıkıma neden olamazdı. Portah kapatmanın ve kendisine daha fazla zaman kazanmanın bir yolunu bulmalıydı. O zamanı kaderini değiştirmek için kullanmalıydı.

Bu harita... bunun bir anlamı olmalıydı.

Bunu bulmanın tek bir yolu vardı.

Bir elinde harita, bir elinde yıldız sopası, zihninde adayı hayal etti, onu bulmaya, gözünde canlandırmaya ve dünyada bir yere oturtmaya çalıştı. Sonra yıldız gölcüğünün içine daldı.

Acımasız akıntının içinde dibe çekilirken az kalsın boğuluyordu. Son dakika içgüdüleriyle haritayı ıslanmaması için bir kolunu havaya kaldırdı. Denizin ortasına inmişti, bir dalga kabardı ve onu altına aldı yine. Gözlerini sıkıca kapattı ve onu oradan götürmesi için yıldız sopasını kullandı. Bir yere. Herhangi bir yere.

Tepetaklak indi. Deniz kabuklarıyla kaplı sahil boyunca kumlarda sürüklenirken yanağı çizildi. İki büklüm hâlde suyu öksürerek çıkarırken kalkmaya çalıştı. Ağzı ve gözleri tuz içindeydi. Parmaklarını haritada dolaştırdı, ıslanmıştı, hem de tamamen. Kuruması için taşların üzerine sererken çok dikkatli davrandı. Temiz suyu yoktu ancak gözyaşları etrafını doğru düzgün görmesini sağlayacak kadar temizlediğinde haritayı dikkatle katlayıp cebine koydu.

Dört denemeden sonra kendini daha geniş bir sahilde buldu.

Adaların geri kalanı çorak, ölüydü ama bu....

Burası yeni Wildling ülkesi olabilirdi. Sahilden ormanı görebiliyordu. Böceklerin cırcırlarını ve hışırtılarını duyabiliyordu. Sonsuz parlak iplikçiğin parmaklar gibi ona doğru uzandığını görebiliyordu. Burada... hayat vardı. Bir grup insanın geleceğini bekledi yarı umutla ama gelen giden olmadı.

Daha avantajlı bir yere ihtiyacı vardı.

Bileziklerini çıkardığından bu yana gücünü kullanmaya çekinmişti. O kadar uzun zamandır gücünü gömüştü ki onun kontrolsüz bir dalga gibi önüne geleni katıp götürmesinden korkuyordu.

Burada olmasının bir nedeni buydu. Bu haritaya göre ada, bildiği diğer tüm canlı yaşama sahip diğer yerlerden uzaktı. Boşsa yıkıp yakma korkusu olmadan güçlerini yeniden keşfetmesi için burası mükemmel bir yer olabilirdi.

Doğru yerde olduğundan emin olması gerekiyordu.

Nefes al. Sanki Oro kafasının içindeydi. Ürkerek ciğerlerini doldurdu, burun delikleri hâlâ tuz yüzünden kuruydu. Bir ok gibi dikkatle zihnini odakladı. Sonra gözlerini bile açmadan bir ok gibi göğe yükseldi.

Bu bir riskti. Düşebilir, çok fazla yükseğe çıkmış olabilirdi ama bir anlığına korkudan, yer çekiminden kurtuldu ve midesi ağzına geliverdi...

Sonra huzur. Sessizlik. Ağırlıksızlık.

Gözlerini açtı, az kalsın kusacaktı. Yerden çok ama çok yüksekteydi. Nefesi kesildi, düştü, çığlık atmaya ve rüzgâr gülü gibi dönmeye başladı ama kendini durdurdu.

Nefes al dedi kendi kendine.

Çabucak sahili, yakınlardaki adaları kontrol etti. Haritayı ezberlemişti bile. Burası o adaydı.

Burası Isla'ydı.

Ani bir rahatlamayla dengesini kaybetti ve düştü, yer hızla ona doğru yaklaşıyordu.

Bir kolunu uzattı ve bir enerji patlaması onun düşüşünü yumuşattı. Yine de kuma sert bir iniş yaptı.

Tüm kemik ve kasları acı içindeydi ancak ayağa kalkmaya çalıştı çünkü onu bulmuştu, sadece babasının bildiği adayı.

Gökten adanın ne kadar büyük olduğunu görmüştü ama bu akşam ormanla başlayacaktı. Ormana adım atar atmaz her yer sessizleşti sanki.

Isla da sessizleşti. Gördüğü şeye inanamıyordu.

Her yer meyveydi. Dallar eriklerden kırılıyordu. Toprak yere düşüp yanlan meyvenin tatlı kokusuyla doluydu. Eğilip aldı; onu kokladı, onu tanıdı. Bir keresinde Poppy ona vermiş ama bir daha da hiç yememişti. Isla ona sormuş, Terra da ağacın kuruduğunu söylemişti.

Onun yüzünden.

Onun güçsüzlüğü yüzünden.

Artık bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Diğer pek çok şey gibi.

Isla meyveden bir ısırık aldı ve inledi. Aç gözlülükle yerken eriğin suyu yüzüne gözüne bulaştı. Şimdiye dek yediği en tatlı meyveydi ve dallarda bu meyvelerden düzinelerce, hatta yüzlerce vardı.

Bu imkânsızdı. Nightshade'de çok fazla taze meyve yoktu.

Fırtınalardan sonra giderek azalmıştı ama bu adada sonsuzdu. Sonsuz bir meyve kaynağıydı burası.

Grim bunu nasıl bilmezdi?

Yetenekleriyle çabucak asma dallarından bir sepet ördü. İçini ağzına kadar meyveyle doldurdu, bir Nightshade köyüne portal açtı, evyeyi bir kapının önüne bıraktı ve geri gitti. Sonra bir daha, bir daha geldi. Kolları acıyana ve küçük ada parçasında meyve kalmayana kadar.

Küçük bir farktı ama sonuçta bir farktı. Denemek diye düşündü göğsünde bir yer sızlarken.

Gecenin kalanını ormanda dolaşarak, her şeyi deneyerek geçirdi. En sonunda yerli yaratıklar ona alıştı çünkü yılanlar dolaşmaya başladı. Kuşlar ötmeye. Kocaman, korkunç boynuzları olan bir yaban domuzu birden önüne çıktı, sonra uzaklaştı.

Bu arada Isla saç ve tenindeki tuzu yıkayabileceği bir gölcük buldu, babasının en büyük sırrının kendisinin, karısının, çocuğunun ölümüne neden olup olmadığını düşündü...

Ama burası o adaydı.

Buraya ebeveynlerinden bir parça görmek için gelmemiştii. Hayır, bu ada bir amaca hizmet edecekti.

Suyun ortasındaiken Isla gücünün en derinliklerine ulaştı. Her yerine gücünü, duygularını ve deliliğini gömmüştü.

Ve şimdi onları serbest bırakma zamanıydı.

Etrafındaki su buhara dönüşmeden önce patladı. Etrafındaki çiçekler ve ağaçlar yerlerinden söküldü. Hava paramparça olurken rüzgâr uludu dört yanda. Gölgele kollarına dolandı, kıvılcımlara sarıp sarmalandı.

İçindeki canavar -güçlerini ölümcül yapan o yaratık- zincirlerinden kurtulmuştu. Isla kendini ona teslim etti. Sadece burada, kimseye zarar vermeyeceği bu adada.

Gücü adada zincirlerinden boşanırken içindeki canavar rahatladı.

Isla gecenin bir yarısı uyandı, kâbus görmüştü ve kan ter içindeydi ve yatağının ucunda bir yılan gördü.

Wren'den hiç yılan almamıştı. Bu yılan nereden gelmişti? Onu yakalamak için dikkatle uzandı ama yılan kayıp gitti.

Lynx bir köşeye kıvrılmış uyuyordu. Isla yataktan çıktı ve yılanı yakalamak için atıldı...

Ama yılan çok hızlıydı. Kapının altından kayıp gitti. Yılanın

peşinden koridora çıktı ve onun bir köşeyi dönüp başka yılanlara katıldığını gördü. Hepsi aynı renkteydi; üzerinde siyah noktaların olduğu koyu yeşil renk. Ve sanki hepsi tek bir bedenmiş gibi aynı anda hareket ediyordu.

Yılanları takip et.

Hainler yakalanmış olsa da onları takip etti. Yılanlar amansızdı; sanki onu bir yere götürüyor, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Isla bir köşeyi dönüp iç içe geçmiş ay- naların süslediği bir duvara çarpana kadar peşlerinden gitti.

Yansımasını gördü.

Her yeri yılanla kaplıydı. Kollarını, karnını, boğazını sarmış sıkıyorlardı...

Nefesi kesildi ve hepsi birden kayboldu. Yerde de değillerdi. Sanki hiç olmamışlar gibi yok olup gitmişlerdi.

Isla yavaş yavaş gerisin geri giderken kalbi küt küt atıyor- du ve birden bir şeye çarptı. Birden nöbet geçirdi, çırpınmaya başladı ve gizli hançerine elini uzatamadan Grim onu bileklerinden tuttu.

"Kalp Yiyici," dedi nefes nefese. "Ne yapıyorsun?" Sesi uzaklardan geliyordu.

Isla gözlerini kırıştırdı ve sanki o ana, koridorda yaşadığı şeye geri dönmüş gibi hissetti. Hafif bir hışırtı duydu.

"Onları sen de gördün mü?" derken karanlıkta gözlerini kısıp yılanları görmeye çalıştı.

Grim'in kaşları çatıldı. "Neyi gördüm mü?"

"Yılanları," dedi sanki bunu herkes biliyormuş gibi.

"Kalp" derken alını düşünceli bir şekilde kırıştı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi ondan uzaklaşırken. Kaşlarını kaldırıp ona iyice baktı. "Bir iblise benziyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi." Başını iki yana salladı. "Neden zırh giydin?"

"Fırtına sakası," dedi. "Ötüyor."

Duyduğu hışırtı kuşun sesiydi.

İç i umutla doldu. En sonunda başka bir şans geçmişti eline. Diğer yüzük hâlâ ondaydı. Azul vermişti ona... içinde bir fırtına parçası vardı. Belki iş e yarardı.

Çabucak giyindi ve parmağına yüzüğü geçirdi. Tayf olmadan

uçamayacakları için Grim onları uzaktaki köylerden birine portalla götürdü. Halkının bir kısmı tünellerden uzakta yaşıyordu, bu yüzden Grim onları güvenli bir yere götürecekti.

Yağmur yağmaya başlamıştı, başı üşüyordu. Kısa süre sonra bir şimşek çaktı.

Köylüler hükümdarlarını görünce evlerinden dışarı fırladı. Grim hepsini kendi şatosuna portalla taşıdı. Isla da yıldız sopasını kullanarak götürdü. Herkes tahliye edildikten sonra başka bir kasabaya gittiler.

Diğer köylerden belli belirsiz çan sesleri geliyordu. Yaklaşmakta olan şeye karşı uyarıyordu. Köylüler ellerinde değerli şeyleriyle evlerinden dışarı çıktı. Ama Isla ve Grim daha köyü çevreleyen duvarlardan içeri girememişlerdi ki ilk hortum köyü vurdu.

Sonra bir diğeri.

Sonra bir tane daha.

Grim'in gücü yetersiz kaldı. Sadece birkaç tane çığlık atan köylüyü uzaklaştırırken hortum onlara doğru hızla geliyordu. Sonra Grim'in güçleri tükendi.

Son fırtınada olduğu gibi bu da küçük shade metal parçalarını getirmiş her yere savuruyor, çevredeki ağaçlara saplanıyor, Isla'nın derisini sıyrırken onun gücünü azaltıyordu.

Grim onu taş duvarın arkasına çekerken "Kalp Yiyici, eğil," dedi. Fırtına artlarında kükrüyor, ağaçları ve tuğlaları havaya saçıyordu. Isla gücüne erişti ama sönmüş gibiydi. Sanki kollarında bilezikler varmış gibi güçsüzdü.

Çığlıklar vardı.

Isla'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden portalı kapatmaları gerekiyordu. Sıkıca yüzüğü tuttu, onun elinde titremesini, ısınmasını bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Isla fırtınadan çok uzaktı.

Ayağa kalktı ama Grim onu yere oturttu. "Kendini öldürteceksin," dedi fırtınanın içinde ama aslında herkesi kastediyordu.

Haklıydı. Isla gözlerini sıkıca kapattı, rüzgâr etraflarında böğürüyor, yer havalanıyor, toprak parçaları ona çarpıyor,

metal parçaları kıyafetlerini kesiyordu ve Isla fırtınaya yeniden yaklaşmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Her yer yeniden sessizleşene kadar saatler geçmiş gibiydi. Önce Grim ayağa kalktı, sonra Isla'nın kalkmasına yardım etti.

Isla'nın boğazına bir hıçkırık takılı kaldı.

Yıkım. Ölüm. Cesetler...

Bu daha başlangıçtı.

Bir hafta boyunca her gün yeni bir fırtına oldu. Fırhna sezonu başlamıştı. Her seferinde Isla onun bir parçasını yakalamaya çalıştı ama bir daha bir hortuma asla yaklaşamadı. Fırtınaların çoğu çok yükseklerde olup bitiyordu ve Tayf hâlâ yaralı olduğu için Isla o kadar yükseklerle çıkarmıyordu. Metal yüzünden Skyling güçleri işe yaramıyordu.

Her ölüm -her sessiz sabahtan sonra olan bitenleri görüyordu, yıkımı- ona yeniden hatırlatıyordu.

Küller. Cesetler. Yıkım.

En sonunda yeniden eline tüyü aldığı anda kışın bitmesine bir aydan az kalmıştı.

Isla yazdı.

Öğret bana.

21. BÖLÜM PARILTILAR

Parıltılar gücü kandan alır.

Aurora böyle yazdı.

Sadece shade metali ile yapılabilirler.

Isla günlerdir sembolü kâğıt üzerinde çalışıyordu. Aurora bir tane bildiğini söylemişti. Gücü yönlendirmek için. Onu kontrol etmek için.

Isla'nın ihtiyacı olan şey de buydu. Bileziklerin yerine geçecek bir şey. Gücünü serbest bırakmak için adaya yaptığı her ziyaret yeterli olmazsa diye.

Artık sembolü derisi üzerinde denemeye hazırды.

Shade metali. Demirciye gidip bir başka bıçak isteyebilirdi ama ucu onun amacına uygun olmayacak kadar kalın olabilirdi. Hayır, tüy bunun için mükemmeldi.

Aurora'nın dediklerini yaptı. Objelerle bağlandığında parıltılar son derece etkiliydi. Isla da nesilden nesle aile içinde miras kalan bir yakutu buldu. Atalarının gücüyle yapıldığı söyleniyordu. Yavaşça tüyün ucunu yakuta bastırdı. Çok fazla bir şey olmasını beklemiyordu.

Parıltılı metal taşın içine girerken büyülenmiş gibi onu izledi.

Taşın ortası neredeyse sıvılaşmış tüyün ucunu parlak kırmızı bir mürekkeple kapladı.

Tüy bunu bir taşa yapabildiyse onun derisine neler yapabileceğini merak etti.

"Mürekkep kurumamışken hızlı hareket et" demişti Aurora, o da çok fazla beklemedi. Çılgılık atma beklentisiyle dudaklarını sımsıkı kapatarak tüyün ucunu koluna batırdı.

Sanki kanı alev almış gibi damarları alev alev yandı. Avaz avaz bağırdı, kimse onu duyamasın diye yeni Wildling ülkesinde olduğuna şükretti. Ter gözyaşlarıyla karışık halde alnından akıyordu sel gibi. Hayatında hiç böyle bir acı yaşamamıştı; ne Centennial'de bilerek kolunu yaktığında ne de kalbinden bir okla vurulduğunda.

Az kalsın duracaktı. Yüzlerce kez çalıştığı sembolü çizerken eli titriyordu. Zarif bir kıvrım, sarmal hâlindeki çizgiler, küçük detaylar.

Her bir çizgi doğru olmalı yoksa derin kemiklerinden ayrılır. Parıltı seni yiyip bitiren bir lanete dönüşür.

Elini sabit tutmaya çalışırken dişlerini sıktı. Son detayı da yaptıktan sonra tüy elinden düştü ve Isla yere yığıldı.

Kolu kanıyordu, derisi yarılmıştı. Yanlış bir şey vardı. Tuhaf dişleri olan bir yaratık sanki onu ısırılmış gibi görünüyordu.

Fakat mürekkep yavaş yavaş parlamaya başladı. Ta ki derisi sıkılaşıp acıyla işaretin içinde eriyene kadar.

Bitmişti.

Kanı kulaklarında çınlıyor, bir alev gibi bedenini yakarak dolaşıyordu. Parıltıyı test etmek için titrek elini kaldırdı.

Güçlerini yönlendirmesi gerekiyordu. Kontrol etmesi.

Enerji avucundan yeşil renkli bir taç şeklinde spiral çizerek çıktı. Şaşkınlıkla sarsıldı ve duvara tam isabetle çarparak kılıçlardan birini taşa saplayışını izledi.

Yavaşça metale yaklaştı. Duvarın içinde açılan deliği inceledi.

Mükemmeldi. Mükemmel şekilde kontrollüydü.

Derisinin üzerindeki parlak mürekkebe baktı, bir örümcek ağı gibi inceikti. Onun sayesinde güçlerinin elinde dövülmüş bir silaha -bir kılıca, bir hançere ya da tam isabet atabileceği bir Ninja yıldızına dönüştüğünü hissetti.

Bu bir kestirme yoldu. Bedeli vardı. Zihninde onu uyaran sesleri duyuyordu ama başka hayatlar tehlikedeyken bunun bir önemi yoktu.

Aurora hâlâ düşmanıydı ama ona yardım etmişti. Parıltı işe yaramıştı.

"Başka işaretler de biliyor musun?" diye yazdı Isla çaresizlikle.

Cevap hemen geldi. Isla'nın yüreği büzüldü. Hayır.

Isla tam tüyü eline alacakken yeniden yazmaya başladı. Ama nerede bulabileceğini biliyorum.

Grim'i serada buldu. Siyah kıyafetleri içinde bir vahanın ortasındaki bir iblise benziyor, ayaklarının etrafında gölgeler dolaşıyordu. Isla'yı görünce gölgeleri eriyip gitti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Isla. Spiral bir basamakları olan bir balkon vardı, Grim onun kenarına yaslanmıştı.

Sanki düşüncelere dalmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Bazen buraya geliyorum. Düşünmek için." Bakışları değişti. "Hatırlamak için."

Hatırlamak.

"Her şeyin farklı olduğu günleri," dedi Isla, gözleri fiski-

yeye takıldı. Kucağında bebek Tayfı tutan, gülümseyen kadın heykeline.

Isla onun da başını salladığını göz ucuyla gördü.

"O zaman farklıydık."

Grim, odasından neredeyse hiç çıkmamış bir kıza âşık olmuştu. Hiçbir yakın dokunuşu bilmemiş. Gücü hiçbir zaman bilmemiş.

Isla, onu bir noktada öldürmeyi planlamış acımasız bir hükümdara âşık olmuştu.

"Bazen aşkımızın en başından lanetli olduğunu düşünüyorum. Öyle büyük bir nefretle... kanla başlamıştı ki onun iyi bir şeye dönüşmesi mümkün değildi."

Grim sessizdi. Isla baktığında yüzünün asıldığını gördü. "Seni gördüğüm andan beri hep seni düşündüm ve bundan nefret ettim. Bir lanet olduğunu düşündüm. Nefret etmek sevmekten daha kolaydı. Daha tanıdıktı." Grim başını salladı. "Senden nefret ettiğim için özür dilerim."

"Ben de." Isla ilk karşılaşmalarında onu kalbinden bıçaklamıştı. Ondan sayısız sır saklamıştı. Bir başkasını seçmişti. Şimdi de onun elinden gelecek ölümüne dair bir kehaneti ondan saklıyordu.

"Hiç kimseyi sevmemiştim," dedi Grim ve Isla başını kaldırıp ona baktı. "Seninle tanışana kadar."

Yüzü aydınlıktı. Bakışları samimiydi. Isla'nın içi parçalandı. "Bu doğru olamaz."

"Doğru. Diğerlerinde sezdiğim duyguları, birini bu kadar çok sevebileceğimi, hiç sorgusuz sualsiz onun için ölebileceğimi hiç sanmazdım." Yeniden balkona yaslandı. "Bazen köylerde sokaklarda gülümseyerek dolaşan aileler görürdüm. El ele tutuşmuş bir kadın ve erkek. Bu kadar mutlu olmanın imkânsız olduğunu düşünürdüm. Aşkın en büyük

yalan olduğuna inanırdım. Olmayacak bir hayal." Gözleri kısıldı. "Kendimi hiçbir zaman mutlu hayal etmemiştim. Bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Yaptığım onca şeyden sonra." Sanki aklına bir anı gelmiş gibi gerildi. "Küçükken acımasız olmak, kalpsiz olmak için eğitildik."

Isla, gözlerini seradan ayırmadan onun yanına gitti. "Nasıl kalpsiz olunuyor?" derken sesi bir fısıltı gibi çıktı. Bunu sorup sormaması gerektiğini düşündü.

Grim omuz silkti. "Bir çocuğun asla sevilmemesini sağlayarak." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Çok bağlandığım bir gardiyan vardı. Emirlerle rağmen yatmadan önce bana köyüyle ilgili hikayeler anlatırdı. Bana oynamam için çocuklardan birinin topunu getirmişti. Beni önemsemişti ve ondan ayrılırken ağlamıştım. Babam bunu öğrendi ve onu idam ettirdi. Ve bana izletti." Gözyaşları gözlerini yaktı, bir canavar olduğu için babasına öfkeliydi, çocukluğu ondan koparılıp alındığı için kızgındı.

Isla'ya baktı. "Babam 'Sevgi bir hastalıktır' derdi. 'Sevgi krallıkları öldürür.' Beni de bu yüzden sevgiden uzak tuttu."

Onların dünyasında sevgi krallıkları öldürüyordu. Güç paylaşıldığında alınabiliyordu da. Isla kâhinin sözlerini ve Grim'in onun için yaptığı fedakârlığı düşününce elinden olmadan aklına...

Babasının haklı olduğu geldi.

"Cronan'ı örnek alan kalpsiz bir soydan geliyorum." Lightlark'ı Horus rey ve Lark Crownla birlikte kuran Grim'in atasının adını duyunca Isla gerildi. "Acımasızlığı güç olarak görülüyordu. Babama göre hepimizin olmak için çalışması gereken idol oydu. En barbarca eylemlerinde bile."

"Ne gibi?" Isla bunu sorup sormaması gerektiğini yine düşündü ama onu tanımak, bir canavar olarak görülmesine neden olan çocukluğunu bilmek istiyordu.

Grim'in gözleri öfkeyle parladı. "Cronan'ın çocukları vardı. Hem de bir sürü." Yutkundu. "Onları toprağın altına gömüyor, onlar da güçleriyle toprağı besliyordu."

Isla olduğu yerde dondu kaldı. "Çocuklarını mı öldürüyordu?"

"En güçlüler hariç hepsini. Soyu da böyle devam etti."

Isla'nın nefesi kesildi. Duydukları doğru olamazdı. Gözleri yandı. "Yani... hayır..."

Grim başını salladı. "Benden önceki Nightshade hükümdarlarının düzinelerce çocuğı vardı. Yaşlarına gelene kadar yetiştiriyorlardı. Sonra da onları ölümüne dövuştürü-

Grim'in acımasızca eğitildiğini biliyordu. Ama aklına başka çocuklar da olabileceğı hiç gelmemiştı. Birbirine rakip olarak yetiştirilen kardeşler.

"O hâlde sen... sen..." Isla cümleinin sonunu getiremedi.

Grim başını iki yana salladı. "Benim yeteneğim vardı. Babam bunu fark edince diğır çocuklarını kendisi öldürdü."

Isla ağlıyordu. Grim hep tek başına olmuştu ama böyle olmasına gerek yoktu. Ailesi vardı. Ve hepsi ölmüştü. Babasından nefret etmesine şaşmamalıydı. Sevgi ve bağ uğruna savaşmasına şaşırmamak gerekirdi.

"Fakat senin çocukların yok," dedi Isla. Isla bir keresinde dâhil olduğu kadınlar grubunu sorduğunda Grim geçmişten bahsetmişti.

"Yok. Babam öldükten sonra çocuk yapamayacağımı biliyordum. Biliyordum ki ben asla ..."

Isla onun elini tuttu. Ölmek için bu dünyaya getirilen tüm o masum çocuklar için üzüldü. Güç uğruna onları öldüren hükümdarlardan nefret etti.

"Üzgünüm," dedi Isla içtenlikle. Tek başına yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu.

Isla, Grim'in neden portaldan onun için geçmek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Isla onun sahip olduğu tek şeydi.

Isla yavaşça parmaklarını onun parmaklarına doladı ve koluna tatlı bir his yayıldı. Grim sanki ona söyleyecek çok şeyi varmış ama bunun için yeterince kelime ve zaman yokmuş gibi baktı. Başparmağıyla onun parmaklarını okşadı ve Isla ürperdi. Bileğine dokunup nabzını duyumsadı. Yüzü asıldı. Bakışları çıplak bileklerine kaydı. Sorgulayan gözlerle ona baktı.

Isla demirciye gittiğinden bu yana onu görmemişti. "Saklanmaktan vazgeçtim."

"Güzel," dedi. "Senin her hâlinle evlendim, Isla. Sadece iyi yanların için değil. Sadece iyi günler için değil. Benden saklanma."

Kendinden de saklandığını o anda anladı. Çok şey istiyor ve bu onu utandırıyor.

Bir yarısı Oro'yu seviyordu, her zaman da sevecekti.

Diğer yansıysa Grim'i. Şartsız, koşulsuz. O da aynı şekilde Isla'yı seviyordu. Onları yumuşak bir aşk değildi, kanayan bir aşktı. Ve artık istemiyormuş gibi yapmaktan bıkmıştı.

Nightshade'i kurtaracak ve kaderini değiştirecekse Grim'le birlikte çalışmalıydı, ona karşı değil.

Yanaklarından yaşlar akmaya başladı.

Grim'in gözleri kocaman oldu. Onu üzen neyse onu öldürmeye hazırmış gibi bakıyordu. "Ne oldu, Kalp?"

Isla başını salladı. "Onlara güvenmiştim. Geçen gün öldürdüğüm insanlara. Benim arkadaşım olduklarını sanmıştım." Yüksek sesle söyleyince kulağa aptalca gelmişti. Çok

acınası. Ama Grim dinliyordu. Onu yargılamıyordu. "Ve gardiyanlarım. Onlar... onlar..."

Isla ağlamaya başlayınca Grim ona sarıldı. Isla bunu hak ettiğini biliyordu. O da pek çok kişiye ihanet etmişti.

"Bir yere gitmek istiyorum," dedi, göğsü hıçkırıklarla sarsılırken. "Sadece seninle. Eskisi gibi."

Çok zamanları yoktu. Kış bitmek üzereydi. Falcı net bir şekilde söylemişti, kaderi ve ömrü portala bağlıydı. Onu bulmaları gerekiyordu. Herkesin hayatı buna bağlıydı.

Grim'in tereddüt ettiğini gördü.

"Bir yer var," derken kocaman eli sırtında dolaşüyor, onu iyice göğsüne bastırıyordu. "Oraya birkaç günlüğüne gidebiliriz. Orayı seversin bence."

Isla başını salladı. Harika.

Isla ondan bunu duymayı bekliyordu. Aurora'nın tarif ettiği yeri. Nightshade gölgelerinin görünmez kıldığı kolundaki parıltı sanki atmaya başlamıştı.

Bir bahaneydi ama gerçektir de. Kısa bir zamanı kaldığı için birkaç günlüğüne iyi vakit geçirmek istiyordu. Uzun zamandır bastırıldığı arzuları düşünülürse.

O ve Grim... her ne kadar ona karşı savaşa da, bir yarı ondan nefret etse de ne kadar farklı olurlarsa olsunlar aynı zamanda aynılardı. Birbirlerini anlıyorlardı.

Onu sevmiyormuş gibi yapmaktan yorulmuştu. Duygularını gömmekten, onların ölmesini ummaktan bıkmıştı.

Bu onu korkunç biri yapabilirdi. Bu yanlış bir şey olabilirdi.

Ama Isla onu istiyordu.

Isla gardırobunda ilk gelinliğini buldu. Dokunulmamıştı. Mükemmeldi. Öyle asılmıştı ki bir duvardaki bir sanat eserine benziyordu, Grim'in sürekli bakıp durduğu bir parçaya.

Parmakları ipek kumaşın üzerinde, korsenin bağcıklarına da gezdi ve onun için dikilirken ayakta durduğu zamanı hatırladı. Onu ilk gördüğünde Grim'in yüzündeki ifadeyi anımsadı. Diz

çöktüğünü, alnını bacaklarına bastırıp bir dua gibi kumaşa bir şeyler fısıldadığını hatırladı.

Isla onu yavaşça askısından çıkardı.

Sırtındaki düğmeleri kendi başına iliklemesi zordu ama yapmayı başardı ve her düğümde bir başka anı, bir başka an vardı. Grim hayatını onun hayatına adamıştı ve Isla bunun başka bir yolu olup olmadığına emin değildi.

Daha fazla düşünmesine gerek kalmadan Grim'in kapısının önünde belirdi. Kapıyı vurmasına gerek yoktu.

Kapı sonuna kadar açıldı ve Grim'in gözleri büyüdü. Isla ona sık sık sürpriz yapmazdı ama yapınca da bundan keyif alırdı.

Uzun kolları olan elbisenin üzerinde zarif işlemeler vardı. Desen onların hikayesini anlatıyordu: gölgelerin doğayla buluşması. Korsesi alçaktı ve taç yapraklarla kaplıydı; asma dalları ve yaprakları etraflarını sarıyordu. Kumaş beline ve kamma sınıksız yapışmıştı ve ipek belinden aşağı dümdüz bir nehir gibi akıyordu.

"Kalp," dedi Grim, sanki bir düştten uyanmaya çalışıyor gibi gözlerini hızlı hızlı açıp kapatıyordu. "Ne..."

"Hazırım," dedi. Bir adım attı. "Yeniden denemeye hazırım. Kann olmaya. Gerçekten."

Grim'in ona bakışı öyle içten, öyle şefkatliydi ki Isla onun bir zamanlar kalpsiz biri olduğuna inanamazdı.

Grim gözlerini ondan ayırmadan önünde diz çöktü. Ellerini sanki camdan yapılmış gibi yavaşça tutup başını eğdi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Isla onu daha önce bir kez ağlarken görmüştü: Isla'nın kalbi durduğunda. Isla'nın gözleri doldu. "İyi bir adammışım gibi yapmayacağım," dedi. "Ama sana karşı iyi biri olacağım." Sözleri Isla'nın yüreğinin derinliklerinde hissettiği bir vaatti, karanlıkla aydınlığı birbirine bağlayan bir köprü. Dudaklarını parmaklarında gezdirdi. "Bizi mutlu edeceğim, kalp. Buna yemin ederim."

Isla da bunu istiyordu. Her bir parçası bunun gerçek olmasını istiyordu. Kaderini değiştirebilecekmiş gibi yapmak, onları kurtarabileceğini, mutlu bir sona ulaşabileceğini düşünmek istiyordu.

Grim dimdik yükseldi karşısında, gözleri gözlerindeydi. Isla yavaşça gözyaşlarını sildi ve Grim ürperdi. "Düğün gecemizi," dedi Isla nefes nefese. "Hatırlıyor musun?"

Grim'in bakışları karardı. "Her gece."

"Güzel," dedi. İyice yaklaştı. Grim'in bedeni sert ve soğuktu. "Hepsini yeniden yap."

Grim hiç tereddüt etmedi. Bir dakika önce ayakları yere basıyordu, bir dakika sonra Grim onun ayaklarını yerden kesmişti bile.

Grim arkasını döndü ve onlara öyle hızlı bir portal açtı ki Isla yatağı görene kadar odalarında olduklarını anlamadı bile.

Isla onun burada yapmak isteyeceğini düşünmüştü. Lynx yoktu. Isla onu çoktan ahıra göndermişti. Gönlünü yapmak için oraya bir sürü kurutulmuş et parçası ve battaniye bırakmıştı.

Grim dikkatle onu yere indirdi. Isla yavaşça ayakkabılarını çıkarınca onun karşısında hafifçe ufaldı.

"Müsaade eder misin?" derken elbiseyi işaret etti, öyle alçak sesle söylemişti ki Isla onları zorlukla duymuştu.

Isla başıyla onayladı ve arkasını döndü. Grim saçlarını yavaşça omzuna götürdü ve tüy gibi hafif dokunuşu Isla'yı baştana ayağa ürpertti. Düğün gecelerinde olduğu gibi tüm

duyuları ayaktaydı ve teni sanki hiç dokunulmamış gibi hassastı. Nefesini ensesinde hissettiğinde ayak parmakları kıvrıldı ve usulca düğmelerini açarken kana parmak uçları sırtında dolaştı. Tenine dokunduğu her yer yanıyordu. Acımasızca.

Bir sürü düğme vardı.

Grim kahkaha attı. "Sabırlı ol. Kalp Yiyici," dedi ve Grim ona eski adıyla hitap edince heyecanlandı. "Bütün gece bizim." Onun nefesini kulağının arkasında hissetti ve omuzlan dikleşti. "Ve her anın tadını çıkarmayı planlıyorum."

Dönüp ona baktı. "Doğru hatırlıyorsam günlerce bu yataktan çıkmamıştık," dedi Isla.

Grim yeniden güldü. "Daha başlamadan aç gözlülük yapıyorsun, Kalp Yiyici."

"Her zaman," dedi Isla ve son düğmenin açıldığını anladı.

Tüm sırtı açıktaydı. Tenine değen soğuk havaya alışmak üzereyken Grim kaba ellerini sırtından aşağı indirdi ve Isla arzuyu gerildi. Kumaş omuzlarından aşağı kayd ve Grim dudaklarını omuzlarına değdirdi, oradan boynuna ve çenesine götürdü. Isla baştan ayağa ürperdi, böyle arzulu olması onu şaşırttı oysa bu duygularını gömmeye onca zaman uğraşmışken.

Elbise yere düştü ve Grim neredeyse acı çekiyormuş gibi inledi. Isla şifonyerinde dantel parçaları da bulmuştu, zar zor bir şeyleri kapatan parçalardı.

"Konu sen olunca hafızam bir işe yaramıyor," dedi Grim. "Katarladığımdan her zaman çok daha güzelsin."

"Ve sen hâlâ giyiniksin." Isla sabırsızdı, yanıyordu. Elini gömleğine götürdü ve onun küle dönmesini, geniş ve kaslı göğsünü ortaya çıkarmasını izledi. Kalbinin yanındaki yara izi - Isla'nın ona verdiği ve Grim'in onu Isla'dan bir iz olarak taşıdığı- olmasa kusursuz bir heykele benziyordu.

"Tüm elbiselerin intikamını mı alıyorsun?" dedi Grim, sesi karanlık ve neşeliydi. Onun parçaladığı, üzerinden yırtarak çıkardığı Isla'nın elbiselerinin intikamıydı.

"Kesinlikle."

Sıra pantolonuna geldi. Şimdi eşitlerdi. Isla onu yeniden dokunmadan Grim eğildi ve onu bacaklarından kavrayıp yatağa götürdü. Gözlerini gözlerinden ayırmadan önünde yeniden diz çöktü.

Parmaklarını dizlerinin altına geçirip onu kendi altına doğru çekerken Isla nefesini tuttu. Grim'in sıcacık nefesini karnında hissediyordu ve Isla inledi.

"Bunu kaç kez hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin," dedi Grim. Danteli tek bir hareketle yok oldu ve Grim oyunlarla tek bir dakika bile kaybetmek istemiyordu. O da Isla gibi açtı. Üzerine çıkmasıyla başı geriye düştü, ayak parmakları kıvrıldı ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Sonra Isla yatakta doğruldu. Grim'in elleri yavaşça kalçasını yere bastırırken başparmakları duyarlı teninde dolaşıyordu. Yavaş ve nazikti, ta ki olmayana kadar. Isla topuklarını sırtına gömdü,

inliyordu ve çarşafı sım sıkı kavramıştı. Kasları gerilene kadar bir zevk denizinin içine sürüklendi ve bir dalga gibi kabarıp ona çarpıyordu.

Şaşkın, gevşemiş hâlde doğruldu ve teninin andığını ve kıvılcımlar içinde olduğunu gördü.

Grim yavaşça yerden kalktı ve Isla onu kocaman gözlerle, sessizce izledi. Onun yatağa çıkıp yanına uzanmasını seyretti. Sonra Grim kolunu onun altından geçirdi ve ikisini birden yatağın başucuna doğru çekti.

Yavaşça dudaklarını bedeninden yukarı doğru kaydırđı, karnını, arzuyla diklemiş meme uçlarını. Orada bir süre oyalandı ve Grim dişleriyle hafifçe ısırıp dilini gezdirirken

Isla'nın nefesi kesildi. Daha fazlasını isteyerek altında kıvranıyor, eriyip akıyordu.

"Lütfen," dedi Isla. Ona doğru sokulup bacaklarını arkasında kenetledi. Grim karşılık olarak yavaş yavaş kollarından birini alıp başını altına koydu, Isla'nın elleri ipek çarşafı kavramıştı. Grim daha sonra diğer kolunu da başını altına koydu.

Grim bacaklarının arasına girdi ve Isla en sonunda onu hissettiği için derin bir nefes aldı. Grim acele etmiyordu. Başparmağı avucunu okşuyordu ve gergin bedenini dikkatle, usul usul hareket ettiriyordu. İçine girdi, derinliklerine ta ki Isla bu baskı karşısında düşünemez, nefes alamaz hâle gelene kadar. Sonra iç geçirdi ve Isla omurgasına yıldırım düşmüş gibi hissetmesine neden olacak yere ulaştığında zevkle inledi.

Grim gidip gelmeye başladı ve dünyada hiçbir şey in- m bu kadar iyi, bu kadar doğru, bu kadar doymuş hissettire- mezdi. Isla nefes nefeseydi; kırılıyor, tamir ediliyordu ve bu his, bu tamlık hatırladığından çok daha iyiydi.

Isla'nın içine girerken onu bileklerinden tuttu ve Isla onun ağzının içine doğru inledi; nefesi kesilmişti, kelimeler kaybolmuştu, deliliğın eşiğindeydi. Isla Grim'in onun duygularını, aldığı zevki, arzu ve hevesinin her bir noktasını hissedebildiğini biliyordu.

Sanki onu yeterince hissedemiyormuş gibi Grim onu kucağına alırken inledi ve hassas göğüsleri her harekette onun soğuk tenine değerken Isla da inliyordu. Kollarını boynuna doladı ve daha fazla

ses çıkarmamak için Grim'in omzunu ısıırıyordu.

Grim bir anda ayağa kalkıp onu kendine doğru çevirdi. Bu açıdan Isla her şeyi, aralarındaki temasın her bir zerresini hissedebiliyordu. Grim gidip geliyordu ve Isla'nın bedeninde

arzuyla yanan her noktayı bulup orayı doldurarak ona istediği her şeyi verirken Isla başını geriye attı.

Grim yüzünün yan tarafından tutup uzun uzun öptü, dili Isla'nın damağında dolaşırken tüm bedeni sarsıldı, her yeri kasıldı ve sonra gevşedi. Grim onu göğsüne doğru çekti ve daha hızlı gidip gelmeye başladı. Isla sanki ona dudakları ve diliyle bunun ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek ister gibi onu öptükçe öptü çünkü kelimeler asla yeterli olmazdı bunun için.

Grim yıldızların arasında bir yerdeymiş gibi hissettiren bir noktasına ulaştığında Isla onun alt dudağını ısırđı ve asla yorulmayan, taş gibi kaslarıyla aralıksız devam etti. Isla onun dokunuşuna dokunuşla karşılık veriyor, kalçalarını hareket ettiriyor ve daha fazlasını istiyordu. En sonunda Isla zirveye ulaştığında onun ağzının içine çığlık attı. Grim ağzını ağzıyla kapattı, Isla'yı iyice kendine doğru çekerek bir kez daha içine girdi. Ve son bir kez daha içine girerken gölgeleri alev aldı ve odanın duvarlarını zangırdattı.

Düğün gecelerinde Grim tüm pencereleri kırmıştı. Bu gece bunu hatırlamış ve önlem almış gibiydi.

"Bir daha," dedi Isla nefes nefese hemen sonra. "Bir daha yap"

Isla'nın boynuyla omzu arasında bir kahkaha attı. Onun boynunu öptü. "Çok sabırsızsın," dedi nefesini tenine vererek. Ama sonra Isla'nın üzerine çıktı ve bir daha yaptı.

22. BÖLÜM

KIŞ

Kış sarayı etrafındaki dağları taklit eden sert kemerlerden yapılmıştı. Sanki şeffaf bir batine örtünmüş gibi ince bir kar katmanı taş ve camdan oluşan dış cephesini kaplamıştı ve pencereler ferî sönmüş gözler gibi kapkaraydı, sanki tüm şato uykuya dalmıştı.

Rüzgâr siyah saçlarını geriye yatırıyor, yanaklarını tırma-
lıyordu. Soğuk amasızdı, binlerce diş sanki tenini ısıırıyordu. Grim
birkaç adım attığında bunların hiçbirisi umurunda değil gibiydi.
"Her zaman boş değildi," dedi. "Kalabalık olduğu zamanlan
hatırlıyorum."

"Herkese ne oldu?" diye sordu Isla.

"Öldüler. Her biri."

Isla, Grim'in anlattıklarını hatırlayınca içi acıyla doldu.
Grim'in tanıdığı herkes ölmüştü. Isla hariç.

"Çocukken burada çok zaman geçirir miydin?"

Grim başını salladı. "Doğduğum günden eğitimim başlayana
kadar. Buraya Algid deniyor, Nightshade'in en kuzey ucu. Burası
her zaman karlıdır."

Sonsuz kış ona kaderini anımsattı. Onu değiştirmek için kısıtlı
bir zamanının olduğunu.

"Uzun zamandır boş mu?"

"Tamamen değil. Biri ziyaret eder diye binanın ve odaların
sürekli bakımı ve temizliği yapılıyor."

Isla ona baktı. "Buraya geldiğimi hatırlamıyorum. Neden hiç
getirmedin?"

Grim kaşlarını çattı. "Soğuk ve sen soğuktan nefret edersin."

Grim şatodan içeri adımını attığı anda içerideki taşlarda gümüşü
parıltılar belirdi, sanki gök birden yıldızlarla kaplanmış gibi
milyonlarca ışık yandı. Isla ağzı açık bakakaldı.

"Bu özel bir taş," dedi Grim ona bakarak. "Taşlar Nightshade gücünü hissettiği anda parlıyor."

Bu, Isla'ya Starling'i anımsattı. Grim'e de söyledi, o da başıyla onayladı. "Diyarlar bizim düşündüğümüz gibi çok farklı değil."

Grim onu koridor koridor, oda oda gezdirdi. Onları görünce eğilip selam veren, sonra kendi yollarına giden hizmetkarlar gördü.

Turun sonunda Grim daha hafiflemiş gibi görünüyordu. Elini, Isla'nın daha önce hiç görmediği ince bir stille yapılmış bir sandalyenin sırtında dolaştırdı.

"Mutlu görünüyorsun," dedi Isla gözlerini Grim'den ayırmadan. Başıyla onayladı. "Çocukken en mutlu olduğum yer bu- rasıydı." "Neden?"

"Çünkü babam diğer şatoda yaşıyordu," dedi.

"Burada mutlu olabiliriz," dedi Isla elini onun elinin üzerine koyarken. Onu yatağa götürmeden önce ona söylediği sözleri anımsarken.

Burada olmasının gerçek nedenini saklasa da bunu söylerken içtendi.

Grim onları içi kıyafetlerle dolu bir gardıroba götürdü. Kazaklar, içinde uyunacak kadar rahat pantolonlar, elbiselerin altına giyilecek kalın taytlar vardı. Kenarları kürkle kaplı başlıklar, dirseklerine kadar çıkan uzun eldivenler. Hepsi de siyah değildi.

"Renkleri seveceğini düşündüm," dedi Grim. Söz konusu renkler beyazın, grinin ve Starling gümüşü renginin kanşısı- mıydı ama yine de Isla'nın hoşuna gitmişti.

"Çok düşüncelisin," dedi.

Grim ona uysal uysal baktı. "Tek düşünebildiğim sensin."

Isla ona yaklaştı. Parmak uçlarına çıksa bile onun boyuna erişemiyordu. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Gömleğini kaldırıp göğsünde yara izini gösterdi. "Bunu unutulması zor bir anıya dönüştürdün."

Grim gömleğini indirirken Isla gözlerini devirdi. "İlk tanıştığım Grim, ağzından çıkan her kelimeden nefret ederdi."

Grim suratını astı. "Bu bir yere varacak mı?"

Isla burnunu kırıştırdı ve Grim ona kızmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Grim onu kendine doğru çekti. "Demek istediğim... insanlar değişebilir."

Grim'in ifadesi yumuşadı. "Bir sebepleri varsa" derken kaba parmak uçlarıyla Isla'nın yüzünü okşadı. Bu basit dokunuş bile teninde kıvılcımlar çıkmasına neden oldu.

"Seni rahatlamış görmek istiyorum," dedi Isla.

"Rahatım zaten."

Üç farklı kılıç, bir pelerin ve kollarında sargılar vardı. Bir asker gibi dimdik duruyordu.

"Haklısın." Isla yüzünü ekşitti. "Seni günlük kıyafetler içinde gördüğümü hiç sanmıyorum." Gardıroba doğru gidip kapısını açtı. Pelerin. Pelerin. Pelerin.

Hüsrana uğramış hâlde dönüp ona baktı. "Yalnızken de mi onları giyiyorsun?"

Grim ona öylece baktı.

"Olmaz." Başını iki yana salladı ve Grim'in elini tuttu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bizi en yakın köye götür/" dedi Isla. Planları bekleyebilirdi. Evliliklerini kutlamak için birkaç günleri vardı ve bu zamanın tadını çıkarmak istiyordu. "Bu sefer eğlenceli bir şeyler giyelim."

Bir canavarın dişlerine benzeyen dağların arasında kar içinde bir köy vardı. Evler ilginçti, çatılar katlanmış parşömen kâğıtları gibiydi ve kar altında parlıyordu. Duman, çay bardağından çıkan duman gibi kalın bacalardan göğe yükseliyordu. Isla daha önce hiç böyle güzel bir yer görmemişti, şaşkın bir hâlde Grim'e baktı. "Beni buraya getirmemiş olmana inanamıyorum."

Grim ona bir bakış attı. "Kim söyledi?"

Isla dik dik baktı ona. "Aylarca evli kaldık ve hafızamda bu yere dair özel bir anı yok."

Grim onun elini tuttu. "Hâlâ evliyiz," dedi. "Ve sen soğuktan nefret edersin. Bu konuda mutabık olduğumuzu sa- nıyordum."

Isla etrafı kürkle ve şimdiye dek hiç bilmediği yumuşacık bir kumaştan yapılma başlığını çıkardı. Elbisesi kalın yündendi. Altında yumuşak tayt ve dizlerine kadar gelen çizme vardı. "Böyle giyindiğimde çok da üşümüyorum."

Köyde yürürken kimse onlara dikkat etmemişti ve Isla, Grim'in güçleriyle onları başka bir kılığa soktuğunu biliyordu.

Çocuklar karda oynuyordu, yanakları pembe pembeydi ve ağızlarından buhar çıkıyordu. Dükkanların vitrinlerinde hamur işleri ve

meyan şekeri vardı.

"Çocukken onları çaldım," dedi Grim şekerleri başıyla işaret ederek.

Isla ona dik dik baktı. "Daha küçükken ne mal olduğun belliymiş."

"Kesinlikle." Grim dalgın gözlerle dükkâna baktı. "Babam şekere ya da oyuna ya da beni zayıf düşüreceğine inandığı hiçbir şeye izin vermezdi. Gardiyanlarım da onun isteklerini yerine getirmede kusursuzdu." Omuz silktilti. "Fakat yeteneğimi keşfettim. Uyuduğumu sandıkları sırada buraya gelip şeker alıyor ve diğer çocukları oynarken izliyordum."

Isla Grim'in çocukluğunu hayal etmeye çalıştı. Karmakarışık siyah saçlar, soluk bir yüz.

Tek başına.

Isla da yeteneğini keşfettiğinde yıldız sopasıyla tam olarak bunları yapmıştı. Grim'in gücü -o zaman bunu bilmiyor olsa da- ikisine bir kaçış yolu sağlamıştı.

"Para verecekleri yaşa geldiğimde dükkâna giriyor, tezgâha bir sürü bozuk para yığıyor ve sonra dışarı çıkıyordum."

"Şekerlere yetecek kadar mı?" diye sordu Isla.

"Dükkânı satın alacak kadar."

Isla elinden çekti onu. "Hadi gidelim o zaman." Grim itiraz etmeye çalıştı ama vazgeçti ve Isla ile dükkâna girdi.

"Her birinden bir tane," dedi Isla tezgâhta ve Grim Cen- tennial'de aynı sözleri söylediğini hatırlayınca kıkırdadı. Önlerine farklı aromalarda olan bir yığın şeker getirdiklerinde iç çekti ve masanın üzerinden Isla'ya baktı.

"Bunlar çikolata ile daha lezzetli olmuşlardı," dedi.

"Evet," dedi Isla başını sallayarak. "Kötü kalpli Nightsha- de'in beni çikolatayla beslemesi hiç de endişe verici değilmiş."

Grim gülümsedi. "Ama sevmiştin."

"Elbette sevmiştim" derken meyan şekerlemelerinden bir tane aldı. "Bu çikolata." Grim'e gösterdi. "Başlayalım mı?"

Isla, Grim'in bir ısırık aldığını ve yavaşça çiğnerken gözlerini kapatmasını izledi. Tüm yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tadı tıpatıp aynı," dedi Grim şaşkınlıkla. "Asırlar geçti ve hiç değişmemiş."

Isla da bir parçayı ağzına attı ve güzeldi ama çikolata değildi.

Fakat Grim'in sevdiğini görünce o da tadını sevdi.

Geri kalanı daha sonrası için bir kâğıda sardırdılar. Sonra gerçek eğlence başladı. Isla kıyafet satan bir dükkân buldu ve Grim'i giyinme odasına sürükledi. "Ne yapıyorsun?" dedi Grim.

"Seçeneklerimize bakıyorum," dedi. "Hepsini deneyebilirsin."

Grim ona aklını kaybetmiş gibi baktı. "Bir dükkânda kıyafet denemeyeceğim," dedi sanki bu çok gülünç bir fikirmiş gibi.

"Pekâlâ," dedi Isla kollarını havaya kaldırarak. "Nasıl göründüklerine bakmaksızın bir sürü kıyafet alacaksın o zaman. İstedğin şeyleri değil."

Grim pes etti. Dükkân sahibine bir yığın para verdi ve "Her birinden bir tane," dedi.

"Bana şehvetle bakıyorsun yine," dedi Grim.

Gerçekten de öyleydi.

Grim'in üzerinde yumuşak, uzun kollu bir gömlek ve günlük bir pantolon vardı. Pelerin yoktu. Çizmeler yoktu. Dikenli zırh yoktu.

Sadece oydu.

Bir şeyler Isla'nın içinde kıpırtılara neden olmuştu.

O da sanki buluttan yapılmış gibi bir kıyafet giydi. Grim'in yeni kazaklarından biriydi, teninin üzerinde yağ gibi kayıyordu ve tatlı bir şekilde ona büyük gelmişti ve Grim'in ona verdiği taytların daha kalın bir versiyonunu da giymişti.

Hayatının büyük kısmında Isla ya onu sınıksız saran kor-sesiyle eskimiş elbiseler ya da fazladan bir yer çekimi tabakası gibi onu ağırlaştıran zırhlar giymişti. İlk defa soğuk bir gece için yapılmış kalın, dümdüz rahat kıyafetler giyiyordu.

Grim dikkatle ona bakarken Isla ona doğru yürüdü. "Rahat değil mi?"

Grim kıyafetlerine baktı. "İdare eder."

Isla öfkeli bir ses çıkardı. Parmaklarını göğsünde dolaştırdı, kumaş ipekten bile daha yumuşaktı. Isla inledi. "Bana bunu hissettiğini söyle," dedi Grim'e bakarak. Grim'in gözleri kapkara kesildi.

"Birden onu daha çok sevmeye başladım," dedi.

Isla gülümsedi.

Odalarında küçük bir şömine vardı ve önünde oturmuş karı izliyor ve çocukluk anılarını anlatıyorlardı. Isla eğitimi sırasında onlardan oyuncak bebek yapmak için ceplerine gizlice sopa ve yaprak doldurduğunu anlattı. Bebeklerden birinin adı Sopa Adamdı.

"Çocukken yaratıcı olduğun belliymiş," dedi Grim ve Isla yine burnunu kırıştırdı.

Grim ona ilk yeteneğini nasıl keşfettiğini anlattı. Bu şatoda, yedi yaşındaydı ve eğitimde kendisine vurulmasına izin verdiği için ceza olarak odasına kilitlenmişti. Soğuk cam pencereleri yumruklamış ve daha sıcak bir yerde olmak istemişti. Başka bir yerde.

Gözlerini açtığında Nightshade şatosunun güneyine doğ-

ru aşıağıda bir sahildeydi. Gardiyanlar onu kontrol etmeye gelecekleri için deli gibi odasına geri dönmeye çalıştı. Tam yemekten hemen önce odasına portal açmayı başarmıştı.

Hiç kimse ayakabılarındaki kumu fark etmemişti.

Elinden geldiğince uzun süre bunu bir sır olarak saklamıştı çünkü bunu babasıyla paylaştığı anda hareketlerinin daha yakından izleneceğini biliyordu. En sonunda portal açmak onun için stratejik bir dövüş avantajı hâline gelmişti. Sonra bunda ustalaşmış ve Nightshade ülkesinde ve ötesine yolculuklar yapmıştı.

Binlerce yıl önce Cronan da aynı yetiyle doğmuştu. Isla bunun onun üzerinde ne kadar baskı yaratmış olabileceğini biliyordu. Atası gibi bir canavar olması için ona yapılan baskıyı.

"Yetiler genelde kuşaktan kuşağa geçiyor mu?"

Grim başını iki yana salladı. "Hükümdarlar dışmda sadece birkaç hanenin yetisi var. Bunun bir garantisi yok ve çok nadirdir." Grim Isla'nın kafasının karıştığını görünce "Sende babanın yetisinin olması tuhaf," dedi. "Fakat anormallikler her zaman olur."

Aileden bahsedilince Isla "Astria ile konuştum," dedi.

"Öyle mi?" derken sesi temkinliydi. Belki biraz da keyifli.

"Evet. Sana kellemi bir kazığa geçirmeni şiddetle tavsiye ettiğini söyledi."

Grim'in gölgeleri belirdi ama yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Ailesine çok sadıktır," dedi ciddi bir yüzle.

"Evet, bunu anladım."

"E, sen ne dedin?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Ona ailemizde generallerin olduğunu duyduğumu ve seve seve onun yerini alabileceğimi söyledim."

Grim katıla katıla güldü. "Generalini mi olmak istiyorsun Kalp Yiyici?"

Isla kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bunun için seni dinlemem gerek. Ve bunu yapamayacak kadar dikbaşlıyım."

Grim yeniden güldü. Gülmemeye çalışarak bunun ona

kütüphanedeki aşk romanlarından bahsetmenin tam zamanı olduğunu düşündü. Astria'nın bahsettiği Grim hakkındaki kitaplardan.

Grim'in gülümsemesi birden silindi. Suratını astı. "Astria şaka yapmış."

Isla sırtıttı. "Hayır. Bu bir şaka değil."

Grim gözlerini kış. "Peki sen nereden biliyorsun?"

Isla kocaman gülümsedi. "Çünkü birini okudum."

Grim başını salladı. "O kütüphanenin günleri sayılı."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Bu yüzden sana kütüphaneyi çok sevdiğimi söylemek istedim. Ve onun bir kül yığınının dönüştüğünü görmek beni çok üzer."

"Çok yazık," dedi Grim kayıtsızca.

"Peki bu şatoda bir kütüphane var mı?" diye sordu Isla hemen fırsatı değerlendirerek.

Grim başıyla onayladı. "Var." Isla'nın içi umutla doldu. Grim onun umutlandığını ve üzüldüğünü hemen anlıyordu. "O kitaplardan daha fazlasını anyorsan sana burada o tür kitaplar olmadığını garanti edebilirim." Isla yutkundu. Isla onun yaran-dayken, özellikle de ondan bir şey saklarken duyguları konusunda daha dikkatli olması gerektiğini neredeyse unutmuştu.

Bir kaşını kaldırdı. "Neden yok?"

"Bunların hepsi kadim metinler. Her bir eser atalarım tarafından yazıldı."

Güzel.

23. BÖLÜM LABİRENT

Sarayın arkasında bahçe uzanıyordu, çimenler aşın büyümüştü ama güzeldi ve üzerleri buz ve karla kaplıydı. Uyandığında Grim'in ona getirdiği sıcak çikolatayı yudumlarırken pencereden dışarı bakıyordu.

Grim utanmazca bardağı elinden çalıp bir yudum çikolata içti. Isla gözlerini kısıp ona baktı ve Grim dudaklarını dudaklarına götürüp bardağını ona verirken uykulu bir şekilde gülümsedi.

Uzun bir çitin smırını göstererek "Bu nedir?" diye sordu Isla. Orada sert bir dönemeç var gibi görünüyordu.

"Labirent."

Isla'nın kaşları çatıldı. "Labirent mi?"

Grim başıyla onayladı. "Çok eski, şatonun kendisinden bile. Görmek ister misin?"

Elbette görmek isterdi.

Kışlık kıyafetlerini giydiler; Isla öyle kat kat giyinmişti ki çok katlı bir pastaya benziyordu. Grim'le dışarı çıkıp şatonun etrafını saran bahçeleri geçtiler.

Labirentin girişine kadar yürüdüler. Kocamandı, buz tutmuş çitleri Isla'nın boyunun üç katıydı. Tünel uğursuzca sağa sola bölünen bir koridora benziyordu.

Bir kalkan gibi enerjiye sahipti. Güç, labirentin içinde Isla'nın şimdiye dek hiç rastlamadığı gizemli bir şekilde atıyordu.

İçine girdiler.

"Çocukken burası en sevdiğim yerdi," dedi Grim. Bir dönemeçten döndü, peşinden de Isla. "Gardiyanlarım onlara bağlanmayayım diye her yıl değiştirilirdi. Labirenti öğrenecek kadar asla uzun kalmazlardı." Elini güre çalılarının üzerinde gezdirdi. "Burada saklanırdım. Beni asla bulamayacaklarını umut ederdim." Kaşları çatıldı. "Babam öğrendi ve bir gün uyandığımda labirentin yandığını gördüm. Onun sonsuza dek yok olduğunu sanmıştım ama labirent inatçıdır. Yeniden büyümesi asırlar sürdü ama başardı. Ve gücünü asla kaybetmedi."

Bir kez daha döndüler.

"Güç mü?"

Grim başını salladı. "Labirent tehlikelidir. İçinde hiçbir güç kullanılamaz, Nightshade gücü bile. Bu yüzden babam onu ateşe verip yok etmeye çalıştı." Isla bileziklerini düşündü. Buranın altında aynı metalin kaynağı olabilir miydi? Burası ona Aynalar Odasını anımsattı ama orada Wildling gücü kullanılabiliyordu.

"Demek burada bir hükümdar ölebilir," dedi Isla. Burada kaybolurlarsa çitleri kesip çıkabileceklerini ya da uçarak kurtulabileceklerini düşünmüştü. Ama şimdi gücüne ulaşmaya çalıştığında sadece onun közleri buldu. Grim başıyla onayladı. "Söylentilere inanılacak olursa labirent ailemden sayısız kişiyi öldürmüştü."

İsla yutkundu. Grim'in burada nasıl öylesine dolaştığını,

eski bir dost gibi çitlerinde ellerinde gezdirdiğini düşündü.

"Korkmuyor musun?"

Grim başını iki yana salladı. "Hayır. Çünkü çıkışı biliyorum."

Isla ne olur olmaz diye her dönüşü hafızasına kazımaya çalıştı. Bir labirentte açlıktan ölmek ömrünün son anlarını harcamak istediğı bir şey değildi.

Labirent devasaydı. Ortasına ulaştıklarından ayaklan donmaya başlamıştı.

Tam ortasında bir tabut duruyordu.

"Cronan," dedi Grim, Isla daha sormadan.

Nightshade hükümdarı buraya gömülmüştü. Labirent de çevresine inşa edilmişti.

Tabutu incelerken gücün neden burada işe yaramadığım artık biliyordu. Tabut tamamen parlak siyah metalden yapılmıştı. Shade metali.

Lark Crown'un nereye gömüldüğünü bilmiyordu ve Oro da Horus Rey'in mezarından hiç bahsetmemişti. Belki de bu bilgi zaman içinde kaybolmuştu.

Labirentten çıkmak için portal açamayacakları için kendi başlarına çıkışa gitmek zorundaydılar. Zemin nemliydi ve ayak izleri bastıktan hemen sonra donup katılaşmıştı. Çıkışa doğru giden bir iz hâline dönmüştü. Yeniden bahçeye geldiklerinde Isla yaprak gibi titriyordu.

"Kütüphanede bir şömine var," dedi Grim ve Isla içi beklentiyle dolarak başını salladı.

Dakikalar sonra alevler yükselmeye başladı. Şömine öyle büyüktü ki Grim bile içinde yürüyebilirdi. Alevler inanılmaz yüksekti, neredeyse tavana değiyorlardı.

Kıyafetinin üzerindeki buz anında eridi ve ayaklarının etrafında bir su birikintisi oluştu. Hiç düşünmeden ayakkabılarını

ve pelerinini çıkardı. Pelerin yere düştü. Başını kaldırdığında Grim'in onu izlediğini gördü.

Ona olan duygularını gömmekten vazgeçtiği için buldukları her fırsatı kullanıyorlardı. Gözleri Grim'in bedeninde, göğsündeki ve karnındaki kaslara yapışan gömleğinin üzerinde dolaşırken buna karşı koymadı. Öylesine aç, öylesine şehvetli bakışlardan bakışlarını kaçırmadı ve teni hemen karıncalandı. Grim ona bakarken göğsü inip kalkıyordu, sanki onun karşısında hiçbir şey yapmadan durmak, onun karşısında içinde büyüyen arzuya karşı savaşmak çok güç bir şeydi.

Bu bir çılgınlıktı.

Dudakları dudaklarına yapıştı ve üşümüş parmakları Grim'in hâlâ nemli saçlarının arasında dolaştı. Grim'in dili ağzının içinde sıcacıktı ve Isla arzuyla inledi. "Seni istiyorum," dedi Grim'e.

Grim de onu istiyordu. Bir güç patlamasıyla arkalarındaki masanın üzerinde duran metinler ve kâğıtlar havaya uçtu ve Grim ona doğru eğildi. Isla'nın çoraplarını çıkardı ve Isla'nın için sıcacık oldu. Isla masanın üzerine çıkarken kalın ahşap gıcırtilar çıkardı.

Açlardı, şehvet doluydular; hiçbir şey yetmiyordu. Isla hemen taytını çıkarıp attı ve Grim onu kucaklayıp duvara dayadı.

Hayır, bu bir duvar değildi. Kitaplar raflardan yere düşmeye başlayınca Isla bunun bir kitaplık olduğunu anladı.

Ayaklarını onun beline dolarken "Sakin durma," dedi. Isla etraflarına bir Starling kalkanı oluştururken kitaplar deli gibi uçmaya başladı.

"Buna hiç niyetim yok" derken Grim Isla'nın arkasında ahşap çatırdadı.

Isla yarım düzine kitabın arasında uyandı. Grim onu

rahat hissettirmek için onları portalla buraya getirmiş olmalıydı. Ateş birkaç metre ötede çıtırdıyordu. Bir şekilde yerde, şöminenin hemen yanına gelmişlerdi. Isla onun üzerine çıkarken Grim'in nasıl inlediğini, daha sonra onu göğsüne doğru nasıl çektiğini hatırladı. Kıyafetleri düzinelerce kitapla beraber yere saçılmıştı. Rafların arasındaki boşluklar Grim'in onu dayadığı yerlerdi.

"Etrafı bayağı dağıtmışız," dedi Isla. Grim önemsemedi.

"Birazdan toplarım," dedi. Gücünü kullanmaya başladı ama Isla başını salladı.

"Onlara bakmak istiyorum," dedi. "Hiç kendime ait bir kütüphanem olmadı, bunun gibi. Kısıtlamalar olmadan."

"Artık bir sürü kitabın var."

Isla ona doğruyu söyledi. "Belki portalı bulmamıza yardım edecek bir şeyler vardır."

Grim yeni kıyafetler getirdi ve Isla onları giyip masaya gitti. Gücüyle kitapları yığmaya başladı. Grim onu seyrediyordu.

Isla ona baktı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Öyle mi?"

Isla üzerinde hiçbir şey olmadan kıyafetlerin üzerinde yatan Grim'e masanın çatlaklarının arasında baktı, alevlerin gölgeleri soluk teninin üzerinde oynaşıyordu. Grim yine hazırды ve Isla'nın bir yanı onun yanına gitmek istiyordu ama...

Grim güldü. Yanına gidip başının üzerinde öptü. "Kütüphanenin tadını çıkar," dedi.

Sonra da gitti.

Oda birden boş kaldı. Ancak Isla'nın yapacak işi vardı. Kitapların arasında elbisesini buldu ve iç cebinden bir şey çıkardı.

Tüy.

Ucunu avucuna batırdı, kanın çıkmasını izledi ve bir parşömenin üzerine şunu yazdı:

Ne arıyorum?

"Lanetlenmiş bir kitap," diye yazdı tüy. Isla anladığından emin değildi. Bir kitap nasıl lanetlenebilirdi?

Kitabın bir rafta öylece durduğunu sanmıyordu ve onun yere düşmüş olanlardan biri olmamasını umdu.

Kitapların çoğunun adı ya da kapağı yoktu, sadece deri ciltli kitaplardı. Onları açmak ve okumaya devam etmeden birkaç paragraf okuması gerekti. Saatler sonra tüm koleksiyonu okumasının haftalar süreceğini anladı. Grim'in onu yemeğe çağırmasından önce birkaç saati vardı sadece.

Kitap önemliyse saklanmış olmalıydı. Aralıklar ya da özel paneller var mı diye duvarları kontrol etti. Lightlark'taki kütüphaneleri nasıl aradığını hatırladı ve şöminenin içine bile ■ baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Tam o sırada aklına Grimle yere düşürdükleri kitaplardan birinin rafta kaldığı, diğerlerinin ise hep yere saçıldığı geldi.

Tuhaftı.

Yere düşsün diye rafı salladı. Ama kitap bir santim bile kıpırdamadı. Sanki sıkışmış gibiydi.

Sanki bir büyü onu orada tutuyormuş gibiydi.

Isla kaydırmak merdivenlerden birini alıp rafa çıktı. Ona dokunmadan kitabı inceledi çünkü güçlerinin açığa çıkıp ona zarar vermesini istemiyordu.

Bu kitap da diğerlerine benziyordu. Üzeri zamanla kışmış siyah deri ciltliydi. Sırtında helezonik bir desen vardı. Onu diğerlerinden ayıran bir şey vardı. Sayfalarındaki tuhaf lekeler.

Isla kitabı almak için tüm gücünü kullanması gerekeceğini düşünmüştü. Ama elini uzattığı anda kitap yerinden oynadı ve parmaklarının arasına düştü.

Tuhaf. Merdivenden inip kitabı masaya koydu. Kitapta bir güç vardı, Isla bunu ilklerinde bile hissedebiliyordu.

Kitabın kapağını açtığında lekelerin kan olduğunu anladı.

Kitap kendi başına açılınca Isla geriye çekildi. Lanetli. Aurora'ya göre lanetlenmiş bir kitaptı. Isla bir saldırı, sayfalardan çıkacak bir fırtına, havada uçuşan bıçaklar bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Sadece parşömen ve soluk mürekkep vardı.

Yetisi onu korumuştı.

Bu yetiye sahip olarak bildiği tek kişi babasıydı. Kitap lanetliyse o zaman bin yıldır kimse okumamıştı. Kan lekelerine bakınca pek çoğunun denediği aşıkardı.

Isla bir sandalyeye oturdu ve elinden geldiğince hızlı okuyarak sayfaları çevirmeye başladı. Her sayfa boştu.

Sayfaları çevirdikçe hayal kırıklığı da arttı. "Portalı bulmama yardım et," diye fısıldadı. Portalı kapatması, fırtınalan ve ölümleri durdurması gerekiyordu. Kalan ömrünü uzatmak için onu kullanmak zorundaydı. Onun kaderini değiştirmesi için yeterli olacağını umuyordu.

Sayfaların hepsi boştu.

Çaresiz olduğu ve başka seçeneği olmadığı için gözünden bir şey kaçıp kaçmadığını görmek için sayfaları yeniden çevirmeye başladı.

Bu sefer mürekkep belirginleşmeye başladı. Sanki her okunduğunda kitap değişiyor gibiydi. Birbirinden çok uzakta birkaç satır belirdi. Pek çoğu anlaşılmazdı.

Sonra son sayfada bir parıltı vardı. Bir kürenin içine çizilmiş bir güle benziyordu.

Hiçbir şey yazmıyordu. Bir yanı onu derisine çizip test etmek istedi ama bu bir riskti. Hiçbir faydası olmayabilirdi. Demircinin uyarısını hatırladı.

İlk sayfaya döndü ve baştan başladı.

Grim'in yemek için onu köye götürmesi Isla'yı şaşırttı. Is-la'nın köyü ne kadar sevdiğini fark etmiş olmalıydı.

Lokanta doluydu ve Grim gürültü ve kalabalıktan rahatsız olmuştu ama Isla yeterince duyamıyor, yeterince göremiyordu. Cıcıl cıvıldı; sanki fırına sezonunun ortasında değillermiş gibi köylüler diğer masalara sandalyelerini çekiyor, aralarında sohbet ediyor, kahkahalar atıyor ve gülümsüyordu. Sanki her günü dolu dolu yaşıyorlardı.

Grim'e baktığında onun da kendisine baktığını gördü.

"Ne var?"

Onun yüzündeki ifadeyi incelerken "Burada mutlu olabilirsiniz," dedi Grim alçak sesle.

Isla bunu hiç düşünmemişti. Fakat soğuktan ne kadar nefret etse de bu köy şimdiye dek görmediği kadar canlı bir verdi. Topluluk asırlar boyunca süren lanetlerden sonra hayatta kalmıştı. Aynı aileler nesiller boyunca birbirini tanıyorlardı. Bu çok güzeldi.

Grim kızarmış et ve patates püresi sipariş etti ve şamatacı lokanta sahibi ona tamamen farklı bir şey getirdi. Isla onun yüzündeki ifadeyi görünce hafifçe gülümsedi. Grim yine de yemeği yedi ve Isla kendi tabağındakileri yemeye başladığında Grim'in yemeğinin kendisinininkinden daha lezzetli olduğunu düşündü.

Kendi tabağını ona doğru itip Isla'nın tabağını kendine doğru çekerken "Al hadi," dedi homurdanarak.

Grim bir lokma alırken "Çok kötü," dedi Isla. "Bu pek adil bir takas olmadı."

"Haklısın," dedi Grim. Isla onun tabağını geri iterken gülümsedi ama Grim onu durdurdu. "Sana her şeyimi vereceğimi biliyorsun değil mi? Buna benim açıkça son derece lezzetli yemeğim de dâhil."

Vazife icabıymış gibi tabağındaki her şeyi ve Isla doyduktan sonra onun tabağındakileri de yedi. Daha sonra Grim onu bir ara sokağa götürdü ve ilk hamleyi Isla yaptı; onu duvara yapıştırıp öpmeye başladı, Grim arzuyla inledi.

"Bu ne kadar hoşuma gitse de seni buraya getirmemin masumane sebepleri vardı" derken Grim sanki onun ağzının tadına varmak ister gibi alt dudağını emdi. Sokağın köşesinden sızan ışığı gösterdi. "Çikolata," dedi. "Burası bir çikolata dükkânı ve..."

Isla onu kendine çekti. "İnanılmaz derecede düşüncelisin," dedi. "Çikolatayı her şekilde severim ama şu an başka bir şey istiyorum." Grim'e baktı. "Anlıyor musun?"

Grim hemen onları portalla şatoya götürdü ve Isla yaptıklarından sonra onun kendisini çok iyi anladığını anladı.

24. BÖLÜM ZİNCİRİNDEN BOŞANMIŞ

Kış sarayı tuhaf bir şekilde dünyanın kalanından ayrılmış gibiydi. Dışarıda kuşların belli belirsiz ötüşleri dışında sessizdi ve geceleri sonsuz yıldızlar dışında hiçbir şey görülmüyordu.

Pencereden dışarı bakarken buranın asırlarca süren fırtına sezonlarından sonra nasıl ayakta kaldığını merak etti. Son birkaç ayda fırtınaların güçlerini ve her şeyi yakıp yıktıklarını görmüştü. Bir diğerini bekliyordu ama burada gökyüzü açıktı.

Grim ona dışarıda bir şey göstermek istediğini söyledi ve gardırobundan çıkardığı kıyafetleri işaret etti. Kara uygun olmayan pantolonu, içeride giyilebilecek çorapları ve bu tür bir şey için hiç de uygun görünmeyen iç çamaşırları görünce şaşırdı.

"Ne var?" derken yüzünden muzip bir gülümseme vardı.

"Yok bir şey," dedi Isla; kalın deriden pantolonunu, taytını ve üstünü sıcak tutacak fanılayı ve uzun kollu gömleği giydi. "Yaklaşık beş yüz yıldır yaşayan birine göre kadınların nasıl giyindiğine dair neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Isla. Grim muhtemelen ona bir gardırop oluşturmak için bir hizmetçiden yardım istemiş olmalıydı.

Grim ona yan yan baktı. "Evlenmeyi hiç düşünmediğimi sana hatırlatırım. Odamda bir kadını birkaç saatten daha fazla hiç tutmadım."

Isla gülümsedi. Doğruydı. İlk düğünlerini anımsadı. Saraydaki şaşkınlığı ve öfkeyi.

Isla bu odada -asırlar önce babasının olmalıydı- bir kadının yaşamamış olduğunu fark etti. Şimdi ise onun tüm kıyafetleri her yerdeydi.

Giyinirken Grim dikkatle ona bakıyordu; sanki daha önceden yanlışmış gibi kendine kızmış da şimdi doğrusunu hafızasına kazıyor gibi görünüyordu. Grim onu bahçeye çıkardığında gülümsedi.

Her yere portalla gidebilirlerdi ama kilometrelerce yürüyüp kalede neler olup bittiğinden ve Linx ve Tayf m artık iyi geçinmeye başladıklarından konuşup durdular.

"Leoparın kendisinden katbekat büyük bir yaratığa karşı fazlasıyla korumacı," dedi Grim.

"Onun adı Lynx," diye düzeltti Isla yüzüncü kez.

"Fakat o biri değil ki," diye yüzüncü kez düzeltti Grim. "O sanki farklı türde bşr hayvanmış gibi ona isim veriyorsun."

"Bunu seviyor," dedi Isla ona yan yan bakarak.

"Peki," dedi Grim. "Lynx," derken sanki ona hakaret etmiş gibi yüzünü astı, "Tayf adında birine göre fazlasıyla korumacı."

Isla gözlerini devirdi. "Tayf devasa olabilir ama o hâlâ bir çocuk. Lynx ise daha büyük." İç çekti. "Lynx'in Tayf m bağını ona karşı kullanmadığı için mutluyum."

Isla suratının yan tarafında patlayana kadar kartopunun geldiğini görmedi.

Hemen döndü, elini şakağına götürdü. Grim o sırada bir tane daha yapıyordu.

"Sakın atma," dedi Isla.

Grim attı ve Isla tam zamanında eğildi.

"Saklanmaktan vazgeçmeye hazır olduğunu söylemiştin." Grim etraflarındaki tarlaları ve arkalarındaki dağları gösterdi. "Kilometreler boyunca kimse yok. Benim dışımda." Isla ona gözlerini dikti. "Bana zarar veremezsin," dedi Grim.

"Fazla kendine güveniyorsun."

"Dene bakalım," dedi Grim.

"Hayır."

"Hadi."

"Olmaz."

Kartopu Isla'nın tam göğsünün ortasına çarptı. Grim'e sert bir bakış attı. "Pekâlâ. Canın yandığında seni kucağıma yatırmam için bana yalvardığını kendine hatırlat."

Düello yapacaklardı madem, Isla o zaman kartopu kullanmayacaktı elbette. Grim parıltısını bilmiyordu. Dün gece teninin her bir santimini öpmüştü ama parıltı Nightshade gücünden kendini saklamıştı. Isla'nın kullandığı Grim'in kendi gücünden.

Yani Grim onun gücünü kontrol etmesinin yeni yolunu bilmiyordu.

Elini yere doğru uzattı ve buzdan bir kılıç çıktı kolundan. Bu, Oro'nun gücünü kullanmak gibi değildi. Hayır, bu kendi gücünü kullanmak gibiydi. Grim onun Moonling yetisini kullandığını görünce şaşırılmış olsa bile bunu göstermedi. O da gölgelerden bir kılıç yaptı.

Sonra Grim hamle yaptı.

Isla son anda döndü ve bacağını onun bacağına doladı.

Tüm gücüyle onun bacaklarını altında bükmeye çalıştı ama Grim bunu bekliyordu. Yere düşmeden önce hemen açıklığın diğer tarafında belirdi. "Portal açmak adil değil," diye homurdandı Isla.

Grim kıkırdadı. "Aynı güce senin de sahip olduğunu hatırlatabilir miyim, sevgili eşim?"

Isla hemen dağlara portal açtı ve Grim hemen arkasında ortaya çıktı. Kılıçlar çarpıştı ve Isla kayboldu. Daha yükseğe çıktı. Onları bir uçurumun kenarına götürdü, savaş devam ediyordu.

Grim arkasında belirmediğinde Isla kollarını iki yana açtı ve Grim'in üzerine bir kar dalgası gönderdi. Onun dağdan aşağı yuvarlanmasını izlerken sırttı ama arkasını döndüğünde Grim oradaydı. Gölgeleleriyle onu geri çekilmeye zorladı ama Isla bir Starling enerjisi patlamasıyla havalandı.

Bir dağın zirvesine indi ve onu bekledi. Bekledi.

Bir kartopu kulağının arkasında patladı.

Dişlerini gösterdi ve arasına döndüğünde Grim'in orada durduğunu gördü. Oldukça mutlu görünüyordu.

Isla yavaşça doğruldu, gözleri gözlerindeydi, Starling kalkanını çağırdı, onu ayaklarında, bacaklarında, karnında, göğsünde, kollarında ve boynunda hissediyordu. Parlak ikinci bir deri, yıldızlardan yapılma bir zırh gibiydi.

Grim'in bakışları üzerinde dolaştı. "Etkileyici. Ne kadar da göz alıcı bir yıldız oldun."

Isla atıldı ve bir meteorun gücüyle ona çarptı. Grim geriye uçtu ve Isla onu yere devirdiği için mutlu oldu. Açıklıkta alt alta, üst üste yuvarlandılar ve az kalsın uçurumdan aşağı düşüyorlardı.

Grim üzerine çıktı ve kollarıyla yüzünün bir yanını kapattı. Tüm bedeniyle onun bedenini eziyordu.

Grim'in bakışları her yerinde dolaştı. "Daha önce hiçbir kadını dağa kaldırmamıştım."

Tam Isla'yı öpmek üzereyken Isla onu karın içinde bırakıp ortadan kayboldu.

"Asla da yapamayacaksın," dedi arkasından.

Grim şeytani bir kahkaha attı. Anında Isla'nın arkasında belirdi. "Seni bu zirveden aşağı fırlatırsam bana kızarmısın?" diye kulağına fısıldadı.

Kendini beğenmiş iblis. Grim'in gölgeleri onu sardı ama Isla çok hızlıydı, gölgeleri dondurdu ve hepsi karın içine düştü. Bir enerji patlamasıyla geriye sıçradı, sonra Grim'in kalbine, kafasına, boynuna peş peşe buzdan bıçaklar fırlattı. Her biri hedefine bir santim kala küle döndü. Grim de karşılık olarak ona doğru bir ok yağmuru başlattı ama hepsi Starling kalkanına çarpıp yere düştü. Ona dokunamadılar ama kalkanı zarar gördü.

Çok inceydi. Isla'ya daha kalını lazımdı. Ve Grim'in suratındaki o kendini beğenmiş ifadeyi silmesi gerekiyordu.

Isla kollarını önünde çapraz yapıp etrafında bir enerji kalkanı oluşturdu. Çevresindeki her bir enerji zerresini çağırdı. Grim'e yeterince yakın olduğunda patladı.

Grim dağdan öyle hızla uçtu ki bir gölgenin çizgisine dönüştü.

Isla gülümseyerek zirvede kaldı.

Grim onu dağın eteğinde yamacına yaslanarak bekliyordu; az önce zirveden aşağı uçmuş birine göre gayet iyi görünüyordu. "Zincirlerinden boşanmak sana yakışıyor, Kalp Yiyici," dedi.

Isla da onunla aynı fikirdeydi.

Grim erkenden kalktı, onu alnından öptü. "Tayf huzursuz. Onunla biraz uçağım. Hemen dönerim."

Isla da Lynx'i koşuya çıkarsa iyi olurdu. Ancak kitabı daha fazla incelemesi gerekiyordu. Şimdiye kadar bir avuç kadar parıltı bulmuştu ama onları nasıl kullanacağını bilmiyordu. Grim'in ne yaptığından haberi olmamalıydı.

Grim odadan çıkınca Isla kütüphaneye gitti. Sayfaları çevirirken birazcık daha bilgiye ulaşabildi.

Çoğu parıltı parçalarıydı. Birkaç tanesi bütün hâlindeydi. Hiçbirisine dair bir yazı yoktu, henüz.

Sandalyeye yayılmış, bir eli yanağında sayfaları çevirirken gözüne bir cümle takıldı. Kaybolmadan önce okumayı zor başardı.

Yavaşça doğruldu.

Bu bir parıltı değildi ama önemli bir şeydi. İhtiyacı olan bir şeydi, doğru işareti bulduğunda kullanacağı bir tane.

Kemikler kandan daha güçlüdür. En güçlü parıltılar onlarla yapılır.

Portalı kapatacaksa -ömrünü uzatacaksa- kesinlikle güçlü kemikler lazımdı ona.

Onları nerede bulacağını biliyordu.

Farklı bir parıltıya ihtiyacı olursa diye elinde kitapla labirentin girişine geldiğinde kar tanecikleri tüy gibi yağıyordu.

Kararsız bir hâlde derin bir nefes aldı. Önlem olarak Grim'in yaptığı her bir dönüşü ezberlemişti. Labirentten içeri adımım atarken yine de büyük bir hata yapıp yapmadığım düşündü.

Çitlerin içinde bir yerde güç uğulduyor, onu güçsüz kılıyordu. Onun yanaklarını, parmak uçlarını ısırıldığını hissedebiliyordu.

Çok sessizdi. Sanki tüm hayat duvarların arasında çekilip gitmiş gibi çok fazla sessizdi. Dışarı çıkmaya çalışırken içeride sıkışık kaldığı ve delirdiği canlandı gözünde bir an.

Elindeki kitap da uğulduyor gibiydi. Yürürken onu açtı, sayfaları çevirdi ve ortaya neler çıktığını görmek için gözlerini ondan ayırmıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece boş sayfalar. Tek bir işaret bile yoktu. Yüzü düştü. Kitabı yeniden kapattı.

Homurtuyu duyduğunda çok geç kalmıştı.

Yaratık üzerindeydi, dişlerini baldırına geçirince Isla bir çığlık

kopardı. Kan kokusu havayı doldurdu ve tekme atarken ayağı sert bir deriye çarptı. Tekmeyle hayvanı kendinden uzaklaştırdı ve kaçmaya başladı.

Tam o sırada onu gördü, hemen karşısında öfkeli boynuzları olan dört ayaklı hırlayan bir yaratık duruyordu. Onunla ilgili ters bir şey vardı. Yanlış bir şey.

Fırtınadan gelen bir yaratık. Diğer dünyadan gelen bir canavar.

Fakat haftalardır fırtına olmamıştı... tabii çok uzaklarda bir tane çıkmadıysa. Canavar bunca zamandır saklanma-

Derisi zırh gibi pullarla kaplıydı ve sanki bir şeyle iletişim kuruyormuş gibi başını göğe kaldırıp kükredi. Havayı kokladı ve Isla yaratığın gözleri olmadığını fark etti.

Koku.

Tıpkı dağdaki gibi koku ve sese duyarlıydı.

Bileği çok kötü şekilde kanıyordu. Tabuta daha sonra dönmesi gerekecekti. Labirentin girişine doğru koşmaya başladı; topallıyor, kitabı sımsıkı tutuyordu ve birden dondu kaldı.

Üç tane daha yaratık onu bekliyordu.

Hemen kokusunu almışlardı, Isla'nın tekme attığı da gelmişti. Ve Isla'nın yapabileceği tek şey koşmaktı. Elinden geldiğince hızlı koşarken acıyla kıvranıyor ve üzerindeki ağır kıyafetler daha da ağırlaşıyordu. Kaybetmek istemediği için kitabı göğsüne sıkıştırdı ve pelerinin kendi kanıyla ıslattı. Bir dönemece gelince onu çıkarıp çitin üzerinden başka tarafa attı ve dört yaratığın o tarafa doğru koştuğunu gördü.

Yeniden yola çıktı ama onlar peşindeyken çok fazla dönüş yapmıştı. Hatırladığı dönüşler şu an bir işine yaramıyordu.

Kaybolmuştu.

Pelerini paramparça olurken yırtılma sesi kulağına geldi. Kükrüyorlardı. Açlardı. Kanının tadını almış, daha fazlasını istiyorlardı.

Isla nefes nefese bir çite dayandı, ses çıkarmamaya çalışıyordu. Kokusunu buradan alabilirlerdi. Bunun bir yaran yoktu.

Homurtular hemen arkasmdan geliyordu.

Kaybolduysa çitlerin üzerine çıkması gerekiyordu. Üstünü başını yokladı. İki bıçağı vardı. Pullu yaratıklara karşı işe yaramazlardı ama tırmanmak için onları kullanabilirdi.

Bıçağını gür çalılara daldırdı ve yaratıkların homurtusunun yaklaştığını duydu. Onu hissetmişlerdi.

Diğer bıçağını daha yükseğe sapladı ve kendini yukarı çekerken bağırdı; kan pantolonundan aşağı akıyordu. Üç bıçak darbesi daha, sonra yukarı çıkmış olacaktı. Sonra güvende olacaktı, kendine bunu söyleyip duruyordu. Çit yüksekti; onların tırmanabileceğini sanmıyordu.

Yeniden bıçağını saplamıştı ki...

Duvarın içinden bir sıra diş göründü.

Sırt üstü yere düşerken Isla'nın nefesi kesildi. Tek görebildiği dört sıra dişin üzerinde döndüğü, hırladığı ve üzerine atılmaya hazır olduğuydu.

Göğsünün yarılıp parçalanmasına engel olacak tek şey göğsüne sıkıştırdığı kitaptı ve onun da o dişler karşısında hiç şansı yoktu.

Kitap.

Tam onun üzerine atlamak üzerelerken Isla kitabı çıkardı, Aurora'nın haklı olmasını umarak onu açtı.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Sonra diğer dünyaya ait bir çılgık bir yıldırım gibi göğü yarıdı. Isla sayfaların arasından bir iblisin fırladığını gördü. Kanatlı ve kaslıydı, diğerleri gibi yüzü yoktu, sadece Isla'nın şimdiye dek görmediği kadar çok dişin olduğu bir ağzı vardı ve dişleri uçları bilenmiş bıçaklar gibi sivriydi. Isla'nın önünde yere inerken kanatlarını kapattı ve dört ayaklı yaratıklar geri çekildi.

Hiç şansları yoktu. İblis üzerlerine atılıp onları paramparça etti.

Yaratıklar dövüşürken kan fışkırıyor, Isla'nın üzerine yağmur gibi iniyordu ama Isla güvende değildi. Henüz, iblisin yaratıklarla işi bitince sıra ona gelebilirdi ve Isla labirentte kaybolmuştu.

Kitabı göğsüne sıkıştırdı ve yeniden tırmanmaya başladı.

Her an paramparça edilebilirdi. Duvardan aşağı çekilebilirdi. Bunu biliyordu ve yaralı bileğini sürükleyerek tırmanmaya devam etti, en sonunda duvarın üzerine ulaşır kendini vukarı çekti.

Şato, bahçenin ilerisinde karşısında parlıyordu.

Haklıydı. Çitler sıkış sıkış ve güçlüydü. Üzerleri bir buz tabakasıyla kaplıydı.

Üzerlerinde koşacak kadar sertti.

Kan kaybından ölmeden şatoya ulaşabilirdi ama labirentin ortasında parlayarak duran tabuta doğru koşmaya başladı.

Grim olmadan buraya gelmesi için son şansı buydu. Yarasını görür görmez şüphelenecekti. Ama bu fırsatı bir daha bulamayabilirdi. "Bu yaptığına pişman olacaksın," dedi kendi kendine ve parlak metale doğru koştu.

Duvardan duvara koşarken bir boşluğa geldi. Atlaması gerekiyordu. Kasabalarda dolaşırken, çatıdan çatıya atlarken kazandığı yetenekleri kullandı. Son atlayışında bileği burkuldu ve karşıdaki çite çarptı, yere kayarak inerken nefesi kesildi. Baş dönüyordu. Her yeri ağrıyordu. Ama tabuta yakındı. Onu görmüştü. Acıyı boş verip ayağa kalktı, köşeyi döndü ve parlak metal az kalsın gözlerini kör ediyordu.

Zorlukla nefes alırken tabuta yaklaştı. Kapağını iki eliyle tuttu. İtti.

Hiçbir şey olmadı.

Yeniden denedi. Tüm gücüyle yüklendi. Ama milim kıpırdamadı. Sanki büyüyle kapatılmış gibiydi.

Ya da lanetlenmişti.

Demircinin sözlerini hatırladı. Kanı onun gücüydü. Bileğindeki kanı tabutun kenarına sürmekte hiç tereddüt etmedi.

Kan anında yayıldı ve tabutun içine akıp gitti. Bu sefer itti ve açıldı.

İçinde bir ceset görmeyi bekleyerek içine baktı. Parıltı yapmak için bir kemik çalmayı umuyordu.

Ama tabutun içi boştu.

İmkânsız. Ceset başka yere mi götürülmüştü? Çalınmış mıydı?

Gökyüzü bir çığlıkla ikiye yarıldı ve labirent titremeye başladı, sanki bir şeyin olmasını bekliyor gibiydi.

Yaratık. Diğerleriyle işini bitirmişti ve şimdi onu bulmuştu. Kitabı sımsıkı tuttu, en yakın çite koşup tırmanmaya başladı.

Bileğini sürükleyerek ve arkasında bir kan izi bırakarak koşuyordu. Çoktan kaybolmuştu.

Bir sonraki atlayışında duvarın üzerine yığıldı ve görüşü bulanıklaştı. Başı dönüyordu. Bileğindeki acısının onu uyanık tutmasını sağlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeledi ve kitabı düşürdü. Onun nereye düştüğünü bile görmedi.

Ellerini ve parmaklarını neredeyse hissetmiyordu. Bu kötüydü.

Sonra daha da kötüleşti.

Arkasında bir hışırtı duydu ve kitaptan fırlayan iblisin çitlerin tepesinde dolaştığını gördü.

Arkasını dönüp koştu. Daha hızlı. Öyle hızlı koşuyordu ki önünü bile göremiyordu; tek bildiği hareket etmesi gerektiği idi. Şato oradaydı. Çok yakındı. Ama başı dönüyordu.

Dış halkaya atlamak için son bir atlayış daha yapması gerekiyordu. Yapabileceğini sanmıyordu çünkü kanamadan dolayı artık bacağına hissetmiyordu, tamamen uyuşmuştu. Donuyordu. Ellerini ve dizlerini kara gömdü, avuçlarının altında kaygandı. Soğuk içine işlemiş, ciğerlerine dolmuştu, yarasına batıyor, yavaşça nefesine karışıyordu. Gözleri kapandı kapanacaktı.

Arkasında bir yerde iblisin yeniden çılgılık attığını duydu ve kulaklarını kapatarak iki büklüm oldu.

Cevap veren bir kükreme.

Isla onu hemen tanıdı.

Grim.

İçinde yeniden yeşeren umutla doğruldu ve yeniden yürümeye başladı. Çitin kenarından aşağı düşecek gibi oldu ve son kalan gücüyle kendini yukarı çekerken acıyla böğürdü. Çok az yolu kalmıştı.

Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Labirentin girişini gördü ve ilerlemek için kendini zorladı. Oradaydı. Çok az vardı.

Çitin kenarından tutundu ve dikenler ellerini şeritler gibi kesiyordu. Duvara bıçakları olmadan çıkmaya çalıştı ama çok kan kaybetmişti. Gözleri karardı ve elleri tamamen uyuştı. Tam yere düşmek üzereydi ki...

Grim onu yakaladı.

Kar pencerenin camında eriyip süzülüyordu; cam gürül gürül yanan şömine yüzünden ısınmıştı. Uyandığında gördüğü ilk şey buydu.

Demek ki hâlâ kışlık saraydaydı. Labirentten imgeler geldi gözünün önüne. Dört ayaklı yaratıklar. Dişlerinin yardığı bileği. Kitaptan fırlayan iblis. Labirentin tepesinde koşması.

Bileğine baktı, sarılmıştı ama sargı kan içindeydi ama olması gerektiği kadar. Grim onları değiştirmek üzereydi.

Isla'nın uyandığını görünce hemen yanında diz çöktü.

Isla, Grim'in ateşin yanına çektiği sofada doğruldu.

"Yaratıklar..."

"Gördüm," dedi. "Ya da onlardan kalanları." Soru soran gözlerle Grim ona baktı. İsla bıçak kullanmakta iyiydi ama o bile iblis gibi bir yarattığı öyle parçalara ayıramazdı.

"Bir şey beni kurtardı," dedi Isla.

Grim kitabı gösterdi. Onu labirentte bulmuş olmalıydı. Grim ona dokunmasın diye onu odanın diğer köşesine fırlattı.

O zaman Grim, kitaptan fırlayan yüz­süz iblisin kellesini kaldırdı.

Ah.

"Beni o kurtardı," dedi, onun da peşine düşmüş olsa da İsla onun için biraz üzüldü.

Grim kaşlarını kaldırdı. "Beni parçalamaya çalıştın." Normal.

İsla iblisi iş başında görmüştü. Bazen Grim'in ne kadar güçlü olduğunu unutuyordu.

Sonra hiç hazır olmadığı sorular geldi. "Labirentte ne yapıyordun Isla? Bu kitap da nedir?" Sayfalarda o da bir şey görmemişti.

Isla ne kadannı söylemesi gerektiğini düşündü. Grim'in danışmanların neler söylediğini... onun için hain dediklerini hatırladı. Bir yılan. Grim'in bile canı sıkılmıştı... bir şey olmuş gibi kafası karıştı. Canı yanmıştı.

Ona gerçeğin bir kısmını anlattı. "Portalı bulmama yardım edebileceğini düşündüm."

"Etti mi?"

"Etti."

Labirentten çıkarken her şey bir araya gelmişti.

Grim ona umutla baktı.

"Portal tabut."

Grim gözlerini kıstı.

"İçi boş. Gücü portal açmakmış." Kemikler kandan daha güçlüdür. "Sanırım onun kemikleri bunu yarattı ve portala dönüştü."

Grim dudağının içini ısırıldı. "Labirent... onun gücünü gizliyordu."

Isla başıyla onayladı.

Isla rahatlayacağını sanmıştı, portalı bulmuşlardı. Ama açılmış bile görünmüyordu. Onu sonsuza dek nasıl kapatacağını bilmiyordu ya da gücünü kullanamazken bunun mümkün olup olmayacağını.

Arkasına yaslanırken iç geçirdi ve mürekkebin panltısı gözüne çarptı. Önceden sürekli sakladığı kolundaki desen. Gömleğinin kollarını yaratıklar ve dikenler yırtmıştı. Şu an tamamen görünür hâldeydi.

Onu saklamak için kullandığı gölgeler labirentte serbest kalmış
olmalıydı. Onları yeniden kullanmak için geç kalmıştı.

Onun yarasını sararken Grim de görmüştü belli ki. Yavaşça
başını kaldırıp ona baktı. "Bu nedir Kalp Yiyici?" dedi Grim gözlerini
ondan ayırmadan.

Isla ona parıltılar hakkında her şeyi anlattı. Falcının sözlerini. Az kalan zamanını. Konuştuğu tüyü. İlk başta sözcükler ağzından yavaş yavaş döküldü ama sonra su gibi anlattı her şeyi. Aralarındaki bazı sırlar artık ortadan kalktığı için içi rahatlamıştı.

Tüm bu süre boyunca Grim öylece oturdu, sanki onun birtirmesini bekleyene kadar kendini susmaya zorluyormuş gibi

"Olmaz," dedi en sonunda.

"Olmaz mı?"

Grim başını iki yana salladı. "Olmaz. Ödenecek bedel ruhun olamaz."

"Ne olacak peki?" dedi Isla. "Kim yapacak?"

25. BÖLÜM KEMİKLER

Grim cevap vermedi.

"Onları kullanmaya devam edeceğim," dedi Isla kararlı bir şekilde. "Bu... bu vicdanımı yaralayan bir şey. Bu kan benim ellerimde. Asla da temizlenmeyecek. Fakat yapacağım fedakârlık kötülükten çok iyiliğe neden olacak... herkes benimle ölmeyecek... bunu yapacağım. Bu benim seçimim."

Grim gözlerini ona dikti. Birbirlerine bir süre baktılar.

Grim onunla aynı fikirde değildi ancak Isla onun bu seçimi elinden almayacağını biliyordu. Bir daha yapamazdı. Grim gönülsüzce başını salladı.

Başını çevirdi. Birkaç dakika suskun kaldı, sonra diz çöktü ve ellerini dizlerine koydu. Derin düşünceler içinde gibiydi. "Her zaman seni seçeceğimi söyledim, her seferinde," dedi. Başını kaldırıp ona baktı, Isla da başıyla onayladı. "Bu doğru. Senin uğruna dünyayı yakıp kül ederim. Hem de hiç düşünmeden." Yutkundu. "Fakat bunun anlamı dünyanın külleri içinde yaşayacağız demek değil." İç geçirdi ve tüm bedeni sarsıldı. "Dünyanın ölmesini istemiyorum, kalp. Her türlü çözümü bulmaya çalışıyorum. Düşündüm ki... bir çocuğumuz olabilir."

Isla taş kesildi. Bir varis onun ülkesi ile olan bağını ortadan kaldırabilirdi.

"Falcının ömrünle ilgili sözleri bunu imkânsız kılıyor," dedi.

Haklıydı.

Fakat ondan bir çocuk sahibi olma fikri...

"Bu beni çok mutlu ederdi," dedi Grim alçak sesle. "Başka bir hayat seçeneği sunardı. Başka bir evren, sadece ailemizin olduğu bir yer. Bizi bağlayan tüm sorumluluklarımızdan özgür kaldığımız bir dünya."

"Bunu ben de isterim," dedi Isla fısıltıyla. Bunu düşününce gözleri doldu. "Beni bağlayan hiçbir şeyin olmadığı bir hayat. Her zaman istediğim şey buydu."

Grim hafifçe gülümsedi. Isla'nın yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Bizim bir şey istemeye hakkımız yok," dedi. Bu doğrudu. Isla da bunu biliyordu. Hükümdarlar halklarına hizmet etmek için doğarlardı. Hayatı ona ait değildi.

Grim'e yaslandı ve Grim onu bağına bastı. Yüzünü göğsüne gömdü, kulağını Grim'in kalbine dayadı. Onun kalp atışlarını dinledi. "Bir yerde, dışarıda ya da tamamen başka bir dünyada istediği her şeyi alan biri var. Ve bu biri asla biz olmayacağız." Başını kaldırıp ona baktı. "Fakat onlar adına çok mutluyum. Umarım ne kadar şanslı olduklarını biliyor- lardır."

"Ben onlar adına mutlu değilim," dedi Grim. "Ben onları kıskanıyorum."

Isla gülümsedi. "Ben de."

Grim onu sımsıkı sardı. Tam başının üzerine doğru fısıldadı. "Ben istediğim her şeyi şu an kollarımın arasında tutuyorum."

Isla ona bakınca onun da kendisine baktığını gördü.

Gözlerinde farklı bir parıltı vardı. "Bana sevmenin ne demek olduğunu bilmediğimi söylemiştim ama biliyorum. Bizim sonsuz olmamız anlamına geldiğini biliyorum. Nerede olursak olalım ya da ister ölelim ister yaşayalım kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu biliyorum." Parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Bu dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum Isla ama bildiğim bir şey var; sana olan aşkımın bir nedeni yok, bir sınırı yok, onun için ölüm yok. Her evrende, her zaman diliminde şeninim ve sen de benimsin."

Dışarıda yağın kar taneleri cama çarparken Isla onu öptü. Ona sarıldı ve bu anın mükemmel bir an olduğunu düşündü.

Onları bekleyen milyonlarla sorun yokmuş gibi davranmak neredeyse kolaydı oysa sorunların her biri bu camdan evi yerle bir etmek isteyen ona doğrultulmuş oklar gibiydi.

Isla davetsizce onun çağlayanın içeri girip ona doğru yürürken falcı onu izledi. Sanki onu bekliyor gibiydi.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi. "Kalplerim nerede?"

Isla'nın gülümsemesi zehirliydi. "İstersen göğsündekini sana yedirebilirim."

Falcı gülümserken yüzündeki hastalıklı deri gerildi ve sivri uçlu dişleri parladı. "Mesih seni çok severdi..."

"Ondan bahsetmişken," diye araya girdi Isla. "Kanının sende olduğunu varsayıyorum."

Falcı şaşırmamıştı.

"Ondan daha fazlası da var, değil mi?"

Falcı omuzlarını kaldırdı. "Kafatası bende. Kanı da elbette."

Falcının dağdan kovulmasının nedeninin sevgili mesihin bedenini çalmış olması olduğunu düşündü.

Portalın nerede olduğunu biliyorlardı ama ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Isla'nın henüz bulamadığı bir yol vardı, nedeni de bunun imkânsız olduğuna inanmış olmasıydı. Isla çaresizdi. "Mesihin kitabının kayıp sayfaları. Portalların nasıl açılıp kapatılacağından bahsediyor. Öyle değil mi?"

Falcı başıyla onayladı. "Mesihin buraya nasıl geldiğini detaylıca anlatıyor."

"Onun kanıyla mı yazıldı?" Isla'nın onaya ihtiyacı vardı.

Falcı başını salladı.

Onun kemiğine bir takip parıltısı çizersem beni ona götürür mü?"

Falcı şaşırmış gibiydi. "Nasıl çizileceğini mi öğrendin?"

Hayır. Öğrenmemişti. Fakat kışlık sarayda bulduğu kitap ona bir sürü orijinal işaret göstermişti. Tehlikeli -ve acı \ericiydi— ama doğru olanı bulana kadar her birini denemek zorundaydı. "Henüz değil ama öğreneceğim."

Falcı meraklı gözlerle ona baktı. Bir an sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra daha iyisi aklına gelmiş gibi mağaranın derinliklerinde kayboldu.

Elinde bir kafatasından daha küçük bir şeyle geri geldi Loş ışıktaki parlıyordu. Isla'ya elini uzatmasını işaret etti ve avucuna bir şey

bıraktı.

Bir diş.

"Kanınla üzerine bir parıltı çiz. Çok dikkatli ol."

Isla kabul etti.

"Ve Isla?"

"Evet?"

Elini uzattı ve Isla'nın yanağından bir şey damladı. Palanın parmağı kana boyandı ve onu yaladı.

Isla hemen elini dudaklarına götürdü... kan içindeydiler. Burnu kanıyordu. Ağzının kenarından akıyordu.

"Parıltıların bedeli," dedi falcı. "Onların tadını alabiliyorum...kanına karıştığını." Yüzü asıldı. "Daha fazla yaparsan daha kötü hâle gelir." Isla'nın avucundaki dişe baktı. Isla hemen avucunu kapattı.

"Vicdan azabı çekiyorsun" derken dudaklarını yaladı. "Onun tadını alıyorum. Bu hayatta bir kahraman olmayı öyle çok istiyorsun ki."

Isla müritlerin sözlerini hatırladı. Ya dünyayı kurtaracak ya da yok edecekti.

Fala da bunu biliyordu.

"Sen hem ışıktan hem de karanlıktan ve daha fazlasından yapılmasın. Bunu sen bile bilmiyorsun. Ama öğreneceksin. Yakında." Falcı iç geçirdi. "Hain. Ortaya çıktı. Güçleniyor."

"Hainler," dedi Isla, şaşırmıştı. "Gardiyanlarım."

Fala şaşırmış gibi baktı. Kuru dudakları neredeyse çatladı ve gülümserken kanadı. "Hayır... bilmiyorsun. Hain... senin bildiğinden daha yakın sana."

"Ne demek istiyorsun?" derken elini sımsıkı yumruk yaptı.

Fakat falcı sadece güldü. Arkasını döndü ve mağarasının derinliklerine doğru yürüdü, yanından geçerken kan gölü dalgalandı. Falcı kaybolana kadar kahkahası mağarada yankılandı.

Grim, Isla'yı şatoya dönüş yolunda Lynx'in sırtında gelirken buldu. Tayf uçacak kadar iyileşmişti. Ejderha yere indi ve inişte kanatları hafifçe titredi ama Isla'yı görünce gülümsedi.

Isla ona koştu ve Tayf başını ona dayamak için aşağı eğince Isla'yı geriye, Lynx'e doğru uçurdu. Leopar rahatsız olmuş gibi homurdandı.

Ancak o da Tayfın yeniden uçtuğunu görmekten dolayı mutlu gibiydi.

Isla Grim'e baktı ve gülümsemesi soldu. "Ne oldu?"

"Bir başka mezarlık talan edildi. Öncekinden çok daha kötü."

Falcmm sözlerini hatırladı. "Bizi oraya götür."

Grim onları mezarlığa götürdü.

Isla'nın ağzı kurudu. Tek kelime edemedi.

Mezarlar sadece kirletilmemiş... aynı zamanda yağma- lanmıştı.

"Kemikler yok," dedi Astria. Açıklıkta bekliyordu.

Çukurlar boştu. Hiçbir şey yoktu.

Kulaklarında falcının kahkahası ımlamaya başladı. "Terra ve Poppy. Hâlâ hapisteler mi?" diye sordu.

Grim başını salladı.

"Beni onlara götür."

Hapishane Nightshade'e uzak bir adadaydı. Koca dalgalar binanın duvarlarını dvüyordu. Hapishanenin bir tarafı pencerele, diğer tarafı penceresizdi. Gardiyanlarını gönderdiği yeri görünce vicdan azabıyla sarsıldı.

Bağlı hâlde Isla'nın önüne çıkarıldılar. Hapishane parlak shade metalinden binlerce yıl önce yapılmıştı. İçinde g kullanılamazdı, bu yüzden onları dışarı çıkarmışlardı.

Poppy korkmuş görünüyordu. Terra ise kana susamış gibiydi.

Isla Oro'nun gücünü kullanmayacağına yemin etmişti ama bilmek zorundaydı. Emin olması gerekiyordu. Gözlerini kapattı. Bağlantıya ulaştı.

Bir yanı hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordu. Diğer yarn ise olmamasını umuyordu.

Fakat güneş ışığı gibi onu kemiklerinde hissetti.

Ona sarıldı.

"Söyleyin bana," dedi alçak sesle. "Bunu sizin yapmadığını söyleyin."

Terra onu öldürecek gibi baktı ama yine de "Nightbane'i biz yok etmedik," dedi. "Mezarları biz kirletmedik. Ve..." -sesinde hiçbir tereddüt yoktu- "ebeveynlerini biz öldürmedik."

Poppy de aynı şeyleri söyledi.

Isla dilinde yalanın acı tadını almayı bekledi. Onun damarlarında bir zehir gibi dolaşacağını bekliyordu.

Ama olmadı.

Gardiyanları doğruyu söylüyordu.

Isla neye inanacağını, ne hissedeceğini bilmiyordu. Aklını kaçırmak üzereydi. Doğru olduğuna inandığı her şey yalandı.

Gardiyanlarını hapse atmıştı ve onlar masumdu. Artık kendi muhakemesine güvenmiyordu.

Grim'in yanında yatakta ona doğru döndüğünde saat gece yarısıydı. Grim'in geniş göğsü çıplaktı ve banyodan çıkarken onu yakalayıp yatağa götürürken aceleyle kapattıkları perdenin arasından sızan gümüşü ay ışığında parlıyordu.

Grim'in belini saran kolunu yavaşça çekti ve yataktan çıktı. Adımları sessiz ve dikkatliydi ama Grim yine de uyandı. "Kalp Yiyici?" dedi yavaşça, sesi uykuluydu.

"Hemen geliyorum," dedi Isla ve banyoya gitti. Grim'in nefesi iyice sessizleşene kadar bekledi.

Sonra adasına portal açtı.

Grim onun parıltıları kullandığını biliyordu ama onu çizerken çektiği acıyı görmesine gerek yoktu.

Diş, ay ışığında parlıyordu.

Önüne sayfaları yaydı, kitaptan almayı başardığı dört tam parıltı ve bir takip parıltısının yarısı vardı. Bir şekilde birbirlerini tamamlamaları gerekiyordu.

Önce başka bir obje üzerinde denemeliydi, yakınlardaki bir ağacın kabuğunda.

Gözlerini kapattı. Derin derin nefes aldı. Tüyün ucunu damarına soktu ta ki ucu bir mürekkep gibi kanına bulanana kadar.

Acıyla yüzünü buruşturdu ama asıl zor kısmı bu değildi.

Ağacın kabuğuna parıltıyı çizmeye başladığı anda damarları yanmaya başladı.

Demirci çizimin doğru olmaması hâlinde başına gelecekleri ve ödeyeceği bedeli söylemişti, bu yüzden içinden "Lütfen doğru ol," diye yalvarıyordu.

Çizimi bitirirken bedeli ödedi.

Nöbet geçirmeye başladı. Yerde kıvranmaya başladı, dilini ısırmamak için büyük güç harcadı. Damarlarını yakan ateş yerine damarlarının tek tek sökülüp çıkarıldığını hissetti. Çığ- i lığı boğazını yaktı; sanki çığlığı boğazında donup kalmıştı.

Acı... çok fazlaydı.

Güçleri ortaya çıktı, içindeki canavar zincirlerinden kurtuldu.

Siyah duman bulutları ağaçların arasından çıkıp sahile aktı ve alevler denizle buluştuklarında buzun üzerinde tıslayarak söndü. Orman zemini bir halı gibi havalandı ve bir diken tarlasına dönüştü.

Isla avaz avaz bağırdı, acı ve ortaya çıkardığı güç onu kör etti, tüm duyularını yiyip bitirdi, en sonunda öyle dayanılmayacak hâle geldi ki dünyası karanlığa gömüldü.

Öğle güneşi ağaçların tepesine vuruyordu. Gözlerini kısarak baktı, doğrulup kendine baktığında her yerinin toz toprak içinde olduğunu gördü.

Acı hâlâ içinde dolaşıyordu; dün gecenin bir hatırası.

Parıltıyı yapmayı becerememişti ve az kalsın ölüyordu. Ağacın kabuğunun üzerinde bir is tabakası vardı ve kanı üzerinde parlıyordu.

Doğru yapana kadar bunu bir daha yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Hayatta kalıp kalmayacağından emin değildi.

Bedeni acı içindeydi. Tüm gücünü harcamıştı. Ayağa kalkmaya çalışırken az kalsın yere düşüyordu. Başı zonklu- yordu. Rüyasında yine köyü görmüştü; çığlıkları, karanlığı, kaosu.

Ne kadar zamandır uyuyordu?

Isla odasma portalla döndüğünde boş olduğunu gördü. Küfretti. Öğleyi geçmişti. Grim çoktan uyanmıştı ve onun nereye kaybolduğunu merak ediyor olmalıydı. Endişesi giderek

daha da artmış olmalıydı. Üzerini değiştirirken Isla dışarıdaki sesleri duydu. Asker botları. Emirler. Panik.

Grim bir dakika sonra odadaydı, onu görünce yüzündeki sert ifade rahatlamayla yumuşadı.

Sonra gözleri toprak içindeki ayaklarına gitti. "Neredeydin?"

"Yeni Wildling ülkesinde," dedi Isla ve ne kadar kolay yalan söylediğini görünce şaşırdı. Isla ona adadan bahsetmek istiyordu ama babasına ait bir şey olması -ona ait olan bir şeyi sır olarak saklaması- ona engel oluyordu. Banyoya doğru yürüdü. "Parıltıları deniyordum. Bu sesler de ne?"

"Bir saldırı oldu. Bir sürü kişi öldü."

Isla durdu. Hemen arkasına döndü. "Başka bir fırtına mı?"

Grim başını iki yana salladı. "Hayır. Bir saldırı."

"Ne? Nerede?"

"Kuzeybatıda bir kasaba," dedi Grim ona dikkatle bakarak. "Askeri üslerimizden biri. Ama siviller de öldü."

Bu anlamsızdı. Kim saldırmıştı? Kesinlikle Oro değildi. Savaş istemiyordu ve masum Nightshade'lileri öldürmezdi. Diğer diyarların da ne sebebi ne de gücü vardı.

Poppy ve Terra'nın intikam almak için yapabileceklerini düşündü ama hayır, onları daha önce boş yere cinayetle suçlamıştı zaten.

"Kim Nightshade'e saldırır ki? Buraya nasıl gelmiş olabilirler? Neredeyse tüm ada resiflerle çevriliydi ve gemiyle yaklaşmak bile neredeyse imkânsızdı. Cleo'nun filosu ancak kuzeye demirleyebilirdi. Savaşçıların buraya uçurabilirdi ama çok uzun bir yoldu yine de ve Skylingler barışçıl insanlardı. Diyarlar arasında savaş başlatmak için bir sebep yoktu, hem de şimdi.

"Emin değiliz. İlk raporları henüz aldık, daha fazla tanık ifadesine ihtiyacımız var."

Isla başını salladı. Güzel. "Kasabaya gidiyor muyuz?"

Grim ona baktı. "İstiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

Gardırobuna gitti ve temiz pantolon, çizmeler ve uzun kollu bir gömleği aldı. Banyo bekleyebilirdi.

Saçım toplarken Grim "Sen kal," dedi. "Temizlen, ben hallederim."

Isla elleri saçlarında dondu kaldı. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Dün gece uyumadın." Onu alnından öptü. "Dinlen, kalp. Hemen dönerim."

Isla itiraz edemeden Grim odadan çıkıp gitti.

Isla gözlerini kısarak kapıya baktı. Grim'in ona söylemediği bir şey vardı.

Koridora çıktı. Gölgelede kalarak onu taht odasına kadar takip etti; lejyonu onu orada bekliyordu. Grim içeri girmeden önce Astria onu kapıda durdurdu.

Isla duvara yaslandı, onu görmeyecekleri kadar uzak ama onları dinleyecek kadar yakındı.

"Ne var?" dedi Grim, sesi her zamankinden daha huysuzdu.

"Daha fazla tanık var," dedi kuzeni. "Hepsi de aynı şeyi söylüyor, kralım."

"Onların kafası karışık. Ne gördüklerini bilmiyorlar."

Astria konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. Sesi kararlıydı. "Onlara bunu mu söyleyeceksin?"

Grim homurdandı.

"Onlar güvenilir tanıklar. Eski asker. Ne gördüklerinden eminler."

"Peki ne görmüşler?" dedi Grim.

"Yerin altından çıkan bir Wildling. Daha önce görmedikleri bir güçle kasabayı yerle bir etmiş. İnsanları toprağın içine çekmiş. Onları orada boğmuş."

Isla nefes almıyordu. Bir Wildling bir Nightshade kasabasına saldırmıştı. Daha önce görmedikleri güce sahip bir Wildling. Halkında kimsenin böyle bir gücü yoktu, en azından bildiği kadarıyla. Onu saklıyor olmalıydılar ama ne için? Burada mutlulardı.

O, haindi. Hâlâ dışarıdaydı.

"Onu görmüşler, kralım," diye devam etti Astria. "Eşkal ona uyuyor. Tanıklardan biri onu burada, sarayda bizzat görmüş. Buna yemin etti."

Onu.

Isla'yı kastediyordu.

Kanı dondu, sonra kaynamaya başladı. Astria onu böyle bir şeyle nasıl suçlayabilirdi? Akraba olmaları onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

"Karımı bir kasabayı yok etmekle mi suçluyorsun?" derken Grim'in sesi tehditkardı.

"Bunu daha önce de yaptı," dedi Astria.

26. BÖLÜM KANSIZ

Isla, Grim'in öfkesini görmek için beklemedi ama hissetti; tüm şato sallandı. Isla koşarak odasına gitti.

Bir kasaba yerle bir edilmişti. Ve onun yaptığını düşünüyorlardı. Bu yüzden Grim onun gelmesini istememiş, bu yüzden vücudundaki toprağa dikkatle bakmıştı.

O da mı Isla'nın yaptığını düşünüyordu?

Kasabaya gelirse insanların onu gösterip çığlık çığlığa kaçacaklarını mı sanıyordu? Onların işini bitirmek için geri dönen bir canavar olduğunu?

Hayır. Isla yapmamıştı.

İnkâr etse de bir şüphe tohumu bir bıçak gibi ensesine saplandı. Rüyasında köyün yerle bir olduğunu görmüştü. Normalden daha geç uyanmıştı ve her yeri beklediğinden daha fazla toprak içindeydi. Parıltıyı yanlış yapmıştı. Falcının ve demircinin uyarılarını, işaretlerin bedelini düşündü.

Farkında olmadan köye mi saldırmıştı?

Uyurken içinde büyüyen canavar onu ele mi geçirmişti?

Hayır. Gözyaşları sel gibi akıyordu.

Olamaz.

Bilezikleri hiç çıkarmaması gerekiyordu. Parıltı varken bile kendisine güvenmemeliydi. Özellikle de parıltı varken.

Isla'nın köyü görmesi gerekiyordu. Belki hatırlardı. Belki de bununla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkardı.

Köyün ne tarafta olduğunu biliyordu ama babasının haritalarından birine bakması ve beş kez yıldız sopasını kullanması gerekti. Gölgeleer içinde köye geldiğinde Grim askerleriyle çoktan oradaydı ve enkazları inceliyordu.

Isla'nın dizlerinin bağı çözüldü. Yerle bir ettiğı köye çok benziyordu.

Bir bebek ağlıyordu. Bir anne bulamadığı kızına sesleniyordu. Elleri enkazı kazmaktan dolayı kan içinde kalmıştı.

Kül yerine her yer toprak altındaydı. Her yer. Sanki yer köyü yutmuş, insanları yerin altına çekmişti. Birkaç cansız el, son kez yardım ister gibi toprağın içinden yukarı çıkmıştı.

Birisi elini tuttu ve gölgelerinin olmadığını anlayınca nefesini tuttu. "Kalp Yiyici," dedi bir ses. Grim.

Grim onu kendi gölgelerine sarıp gözlerden uzak tuttu.

"Bunu ben yapmadım," dedi Isla. Yapmış olamazdı. Kendi kendine bunu söyleyip duruyordu. Başını salladı. Gözyaşları aralıksız damlıyordu yanaklarından. "Yemin ederim."

"Sana inanıyorum," dedi Grim ve ona sımsıkı sarıldı. Isla yüzünü onun göğsüne dayadı, Grim başının arkasından onu kendine çekti.

Grim ona inanmıştı. Hem de hemen.

Grim ona sarılıp sırtını okşarken Isla elinde olmadan bunu yapmaması gerektiğini düşündü.

O bunu daha önce de yaptı.

Astria'nın sözleri bir bıçaktan daha çok yaralamıştı onu.; Kuzenine kızamıyordu bile çünkü haklıydı. Isla geçmişte farkında olmadan yüzlerce insanı öldürmüştü.

Bunu onun yapmadığını kim söyleyebilirdi?

Isla gerçeği biliyordu. Nightshade'liler onu görmüştü. O kim oluyordu da onların tanıklıklarını sorguluyordu?

Gece doğru dürüst uyumadı, bir şey yapmaktan korkuyordu, bedeni kendi başına hareket edebilir, kabuslarını yeniden yeniden gerçeğe dönüştürebilirdi. Grim ona artık bir önlem amacıyla sarılıyor gibiydi.

"Gecenin bir yarısı gidersem peşimden gel" demişti Isla ona bir gece ve Grim kabul etti. Saldırıyı onun yapıp yapmadığını bilmenin tek yolu buydu. Grim'in gözlerinde hiçbir yargılama yoktu.

"İstediyini öldür, kalp" demişti daha önce. "Seni asla yargılamam."

Sözleri bir zamanlar merhemdi, onun en kötü tarafını ürpertmeden görebilen birinin teselli eden sözleriydi.

Yılanları takip et. Parıltıları çizmeye çalışırken sözler zihninde yankılanıyordu ve en sonunda yapana kadar her denemesinde bedelini ödüyordu. Parıltı dışın üzerinde belirene kadar zafer kutlaması yapmak için acele etmiyordu.

Yılanları takip et.

Hainin kim olduğunu bilmediğini söylediğinde falcının attığı kahkahayı anımsadı.

Kim olduğun gerçeğini öğrendiğinde yolun netleşecek demişti. Duvarındaki resmi düşündü. Yılanlara sarılı kadın.

Rüyalarını, pulların içinde boğulduğunu hatırladı.

Yılanların koridorlarda kıvrıla kıvrıla gittiğini ve onu bir aynaya götürdüklerini anımsadı. Aynadaki yansımasını.

Cebinde parıltılı dişle Wren'i görmeye gitti ve ağaçtaki

her yılanın ona döndüğünü gördü. Sanki çağrılmışlar gibi onun göğsüne ve kollarına dolanmasını izlerken taş kesildi.

Yılanları takip et.

Etmmişti.

Hepsi onu işaret ediyordu.

Isla odaya girdiğinde Grim tahtta oturuyordu. Yorgun görünüyordu. Onu görünce yine de gölgeleri ayaklarının altında eriyip gitti.

Anında önünde belirdi. "Ne oldu Kalp Yiyici?"

Bedenini saran ve tıslayan yılanlara baktı.

"Ya bensem?"

"Değilsin." Çok emindi.

Isla başını iki yana salladı. "Ya ben herkesin söylediği kişiysem? Ya ben hainsem? Ya bir canavarsam? Ya senin çöküşüne neden olacaksam?"

Isla'nın çenesini tutarken Grim çok korkutucu ve öfkeli görünüyordu. Başını ona doğru çevirdi. "Son nefesime kadar seni savunurum."

Isla'nın sesi titriyordu. "Bunu yapamazsın."

"Yaparım."

"Yapmamalısın," dedi. "Bu delilik. Bu..." Yer titremeye başladı.

Isla'nın kaşları çatıldı. "Ne..."

Sanki şato temellerinden sarsılmış gibi Isla geriye fırladı. Onun duvara çarpmasını Grim'in gölgeleri engelledi.

Bir an sessizlik oldu.

Sonra sanki şato uçuruma doğru itiliyormuş gibi sarsılmaya başladı. Başka bir fırtına, büyük bir tane.

Astria iki elinde iki kılıçla hışımla odaya daldı. Astria onu köyü yerle bir etmekle suçladığından beri Isla onu ilk defa görüyordu.

"Kapımızın önünde bir ordu var," dedi nefes nefese, gözlerini kısarak Isla'ya baktı. "Bizimkine benziyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye böğürdü Grim.

"Bizim askerlerimiz," dedi.

Bu anlamsızdı. Bu bir darbe miydi? Ama Grim'in tüm ordusu ona baş kaldırmış olamazdı. Onun ölümü hepsinin ölümü demekti.

Hayır. Bu başka bir şeydi.

Odanın en yüksek köşesindeki pencereler zangırdamaya, camlar yağmur gibi yağmaya başladı ve çerçeveler yere düşüyordu.

Dallar ve taşlar bıçaklar gibi dört bir yandan içeri giriyordu. Balkondaki nöbetçiler odanın dışına çekildi.

Grim, Isla'nın anlayamadığı şeyi anlamış gibi ona uzandı ama elleri birleşmeden yer ayaklarının altında yarıldı.

Ve Isla'yı yuttu.

Isla yerin altına çekildi, ayaklarının altında bir tünel oluşmuştu. Kendisini ve yılanları Starling kalkanıyla korumasaydı kayalar onları paramparça ederdi. Görünmez çukura karşı direndi, gücüyle duvarlara tutunmaya çalıştı ama bu her neyse ondan daha güçlüydü.

Tam kontrolü sağlamıştı ki bir odaya düştü. Yerin derinliklerindeydi. Devasa tavana yapışmış ateş böcekleri dışında oda zifiri karanlıktı.

Karşısında bir kadın duruyordu. Uzun siyah saçları, kocaman gözleri ve yanık bir teni vardı. Kollarını ve bacaklarını asma dalları sarmıştı. Kıyafeti dallardan, çiçeklerden, otlardan ve yapraklardan örülmüştü.

Şatoyu parçalayan asmaları ve dalları düşününce "Sen bir Wildling'sin," dedi. "Köye saldıran Wildling." Isla kadına inanılmaz benziyordu. Tanıkların neden kadını ona benzettiklerini şimdi anlıyordu.

Ancak Astria bir Nightshade ordusundan bahsetmişti. Bu imkânsızdı. Başlarında bu kadınla Wildlingler onun arkasından bir darbe mi planlamıştı?

"Beni tanı mıyorsun değil mi?" dedi kadın. Alçak sesle konuşuyordu ama sesi yankılanıyordu, Isla'nın şimdiye dek duymadığı biçimde ekoluydu.

Isla onu tanı mıyordu. Isla kendi halkına pek hükümdarlık yapmamış olsa da hepsini tanıyordu. "Hayır. Tanımalı mıyım?"

Kadın üzüldü. "Hayır. Sanırım tanımamalısın."

Isla onun gücünü hissediyordu. Almasını bekleyen bıçaklar gibi hemen oradaydı.

Ama bu kadın bir köye saldırmıştı. Grim'in kalesine de. Görünüşe göre bir ordusu vardı. Bir nedenle Isla'yı esir almıştı. Oradan kaçmadan önce Isla'nın cevaplara ihtiyacı vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Isla.

Kadın gülümsedi. "Bu dünyayı yeniden yaratmak."

Isla'nın beklediği şey bu cevap değildi. "Ne demek istiyorsun? Nightshadelerden ne istiyorsun?"

"Çok basit," dedi. "Hepsini öldürmek istiyorum."

Isla'nın gözleri kısıldı öfkeyle. Bu kadın her kimse onunla işi bitmişti. Şimşek hızında Isla'nın eli uyluğunda bıçağa gitti ve hiç düşünmeden kadının göğsüne fırlattı. Isla metalin kadının kalbine girdiğini gördü.

Wildling başını eğip baktı. Yıkılmadı, kanamadı, ölmedi. Sadece yüzünü astı ve Isla, bıçağın kadının kalbinden yavaşça çıkıp yere kansız bir hâlde düşmesini korkuyla izledi.

İmkânsız. Isla tüm gücünü -enerji, öfke, asma dalları, gölgeler- topladı ve kadının üzerine saldı. Wildling'in aynı anda yüz farklı yerine saplandı. Kadının bir kolunu kesip attı.

Isla nefes nefeseydi, kadının ölmesini bekliyordu. Bir başka ölümün hazzını kemiklerinde hissetmeyi bekliyordu.

Ama olmadı.

Isla kadının vücudundaki tüm boşlukların kapanmasını ve tek bir damla kanın bile akmamasını dehşet içinde izledi. Isla'nın gözlerinin önünde kadının kolu yeniden çıkarken damarlar ve derisi sanki ağaç kabuğu ve yapraklar gibi büyüyordu.

"Bitirmeme izin vermedin," dedi Wildling, tüm heybetiyle karşısında dururken kızmış gibiydi sesi. Bir adım attı ve Isla geri çekilince sırtını duvara çarptı. "Onların her birini öldürmek ve daha iyi bir şey yaratmak istiyorum. Yeni bir dünya."

"Yeni bir dünya yaratabileceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Isla.

Kadın gülümsedi. "Çünkü daha önce yaptım."

Yılanlar tıslamaya başladı. Isla'nın göğsünden ve kollarından aşağı kayarak indiler tek tek...

Ve o kadına gittiler.

Tıpkı mağaradaki resim gibi kadının kollarına ve göğsüne dolandılar. Falcının vaat ettiği gelecek.

O zaman Isla kadına çok benzediğini fark etti. Simalan aynıydı. Aynı dudaklar. Aynı elmacık kemikleri. Aynı yeşil renkte gözler.

Wildling şeytani bir şekilde gülümsedi. "Şimdi anlıyorsun. Seninle tanıştığıma sevindim, Isla. Ben Lark Crown."

27. BÖLÜM

LARK

Lark Crown. Atası. Lightlark'ın üç kurucusundan biri.

'Ama sen...'

"Ölmüş müydüm?" Kadın sağına soluna baktı. Yılanlar her yerini sarmaya, onu sıkmaya devam ediyordu. "Gördüğün gibi öldürülmesi zor biriyim."

Isla'nın göğsüne buz gibi bir korku yayıldı ama bir yanı rahatlamıştı. Bunca zaman kendini yalnız hissetmişti oysa yalnız değilmiş. Wildling ailesi varmış. Bu kontrol edilemez güçlere sahip olmanın ne demek olduğunu bilen biri varmış. "Neredeydin?"

"Gömüldüm. Güvendiğim biri tarafından."

Isla anlamıyordu. Lark bunu anlamış olmalıydı çünkü bakışı yumuşadı. Ona ne kadar da çok benziyordu. Annesine benziyordu, Lynx'in ona neden öyle baktığını daha iyi anlıyordu.

"Dünyalar kemikler üzerine kuruludur. Lightlark'ı yarattığımızda toprakları beslemesi için pek çok kişinin ölmesi gerekiyordu. Çok fazla güce ihtiyaç vardı. Kendi gücümüz de dâhil."

"Lightlark'ın kalbi için," dedi Isla, sesi fısıltı gibiydi. | Lark başıyla onayladı. "Kalp bundan daha fazlasına sa- | hipti. O geldiğimiz dünyadan çalınmıştı. Sonsuz gücü olan | bir tohumdu." Isla kalbinde o gücün fısıltısını hissedebili- | yordu. "Nightshade'in yoktu. Cronan güç için çocuklarını | kullandı, onları gömüyordu ama bir soyun verebileceği güç i bu kadardı." Tiksintiyle dudağını büzdü. "Toprağa istediği | şeyi -diğer dünyada doğmuş orijinal bir gücü— vermek için | onun ölmesi

gerekiyordu. Oysa o, onun yerine beni kullan-
dı." Lark'ın ellerinden asmalar çıkıp yeri kapladı, her yer
dikenli dallarla doldu. "Gücümü emen metalin içine beni gömdü, böylece
kaçmak için onu kullanamayacaktım. Öz- | gür kalana kadar gücüm bu
toprakları besledi." Kim onu j özgür bırakmıştı? ■

Lark'ın sözleri onu dehşete düşürdü. "Cronan... o hayatta mı?" I
Tabutu boştu ama hayır... bu imkânsızdı.

Lark da karşısında kanlı canlı duruyordu ve bunun da imkânsız
olması gerekirdi.

Lark başını salladı ve Grim'in söylediği şeyleri hatırlayınca Isla'nın
tüyleri diken diken oldu.

"Nerede?" I

"Geldiğimiz dünyaya döndü."

"Buradaki portalı kullandı," dedi Isla nefes nefese.

"Portah o yarattı," dedi Lark. "Gücümü elinden geldiğince çok çekip
kullandı, en sonunda yetisini kullanıp bu dünyadan diğerine açılan bir
delik açtı."

"Fakat bunun onu öldürmesi gerekirdi... yolculuğun." Müritlerin
portal hakkında söylediklerini hatırladı.

"O tahmin edebileceğinden çok daha güçlü," dedi Lark. "Kendini
yeniden yaratabilirdi ama benden çaldığı

güç onu sadece hayatta tuttu." Bu gerçek onu rahatsız ediyor gibiydi.

"Onun ölmediğini nereden biliyorsun?"

Lark başını yana eğdi. "Lanetleri hâlâ hayatta. Her biri onun kanına
bağlıydı. Onlarla birlikte ölmeleri gerekirdi."

Lanetleri.

Isla'nın aklında bir sürü soru vardı ama Lark karşısında durmuş
dünyalarını yok etmekle tehdit ederken bunların çok azı önemliydi.
"Neden yeni bir dünya yaratmak istiyorsun? Neden herkesi öldürmek
istiyorsun?"

"En baştan yapmam gereken şey buydu. Cronan ve Ho- rus'u öldürüp

onların kemiklerinden bir dünya yaratmalıydım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Lark, Oro ve Grim'i öldüreceğinden ve onların gücüyle yeni bir dünya yaratacağından bahsediyordu.

Gücü ortaya çıkarken yüreği öfkeyle kabardı. Ama atasım öldürmesi imkânsızdı. Yapabileceği en iyi şey ondan mümkün olduğunca çok bilgi alıp onu yenmek için bunları kullanmaktı.

"Ya ben?" diye sordu Isla.

Müritlerin onu neden uyardığım şimdi anlıyordu. Lark onun ölmesini isteyen Wildling'li haindi. Terra değildi. Poppy de. Wren de. Halkından hiç kimse değildi.

Nightbane'i yok eden Lark'tı. Mezarları alt üst eden oydu. O insanları öldüren ataşydı.

O gerçek yılan kraliçeydi.

Sesi duygusuzdu. "Seni de öldürmeyi düşündüm ama canlı olarak daha çok işime yarayabilirsin. Tüm diyarların gücüne erişebiliyorsun." Sanki onun ruhunu görebiliyormuş gibi ona baktı. "LightlarkTn kalbinin üzerinde işareti var. Onun enerjisini hissedebiliyorum. Yeni bir dünya yaratmak

için onun gücüne ihtiyacım var. Onu bulmamda bana yardım edeceksin."

Isla'nın dünyasından kolayca vazgeçebileceğine nasıl inanabiliyordu? "Sana asla yardım etmeyeceğim. Kanımdan olsan bile umurumda değil."

Lark başını yana eğdi. "Bu doğru mu? Çok yalnızsın aslında. Bunu yüzünden görebiliyorum. Bu dünyada tek başı- nasın, Isla. Seni kimse anlamıyor. Her yerde bir hainsin."

Bunu nasıl bilebilirdi?

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum," dedi Lark gülümseyerek. "Bana çok benziyorsun ama bilmiyorsun."

Isla dişlerini gösterdi. "Güç için masum insanları öldürmezdim."

"Ah, öyle mi?"

Isla bir an nefes alamadığını hissetti. Birden karanlık, ka- yalann kokusu, yeraltının darlığı... sanki dünya üzerine kapanıyor gibiydi.

"Sana hayat verebilirim Isla," dedi Lark ve birden zaman durdu

sanki.

"Ne?" Sözcük bir fısıltı gibi çıktı ağzından.

"Seni kurtarabilirim. Neler yapabildiğimi gördün."

Görmüştü gerçekten.

Isla yaşamak, Nightshade'i kurtarmak istiyordu. Ama bedeli bu dünya olmamalıydı.

Isla'nın Grim'i uyarması gerekiyordu. Oro'yu da. Neyin uyandığını bilmiyorlardı. Başlarına gelecek şeye dair hiçbir bilgileri yoktu.

"Bunu bir düşün," dedi Lark, sanki sonra ne olacağını biliyormuş gibi baktı.

Isla elini yukarı kaldırıp bir tünel açtı, parıltısı onun

Wildling güçlerini yönlendiriyor, onları keskinleştiriyordu. Yüzeye çıkana kadar kayaları delip geçti ve birden güneş ışığına çıktı. Nefes nefeseydi, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Toprak öksürdü.

Bu gerçek olamazdı. Böyle bir şey gerçek olamazdı.

Isla arkasına döndü. Nightshade şatosu uzakta parlıyordu.

Etrafı bir orduyla çevriliydi. Astria'nın söylediği gibi Grim'in ordusuydu bu. Siyah, parlak zırhlar giymişlerdi.

Derin bir nefes aldı, Skyling gücünü kullanarak havalandı ve kaleye doğru uçtu. Kapının önündeki basamaklara paldır küldür indi. Kapının önünde askerler vardı. Astria ya da Grim'i arıyorlardı.

Tam kollarını kaldırmıştı ki bir silah ona doğrultuldu. Başının üzerine inen darbeyi hissettiği anda bacağından daha uzun bir kılıcı karşılamak için kendi kılıcını çekti. Hazırlıklı değildi, üzerinde zırh yoktu.

Asker onun karnına hedef almıştı ama Isla hemen diğer tarafına döndü ve Starling enerjisiyle yaptığı kılıçla askerın elini kesti. El yere düştü ve Isla onun kılıcını kaptı.

Isla kan görmeyi bekliyordu. Çıgıllıkları. Küfürleri.

Sadece askerın eli yere düştü ve asker farkında bile değildi. Saldırmaya devam etti.

Bu, Grim'in ordusu değildi.

Bu daha korkunç bir şeydi. Gömülü bir şey dirilmişti.

Isla yağmalanan mezarları düşündü. Lark'ın kendisini yeni baştan nasıl hayata döndürdüğünü düşündü.

Bunun olasılığını düşünmeye fırsatı olmadan asker belinden başka bir kılıcı çekti ve onu boğazına saplamaya çalıştı. Isla başını eğdi ve çaldığı kılıcı askerın zırhının boşluklarından

ıçeri, karnına soktu. Kılıç sırtından çıktı ama asker sendelemedi bile.

Düzinelerce asker yaklaşıyordu. Etrafı sarılmıştı. O sırada Grim'in açtığı portalla onun gerçek ordusu geldi ama kimin kim olduğunu anlamak imkânsızdı, hepsi aynı zırhı giyiyordu.

Şaşkınlık, çarpışan kılıçlar, kaos... kısa süre sonra askerler neyle karşı karşıya olduklarını anladı. Sonra ölüm. Isla o zaman hangilerinin Grim'in askeri olduğunu kandan anladı. Acıyla böğürerek hiçbir şey hissetmeyen düşmana karşı savaşıyorlardı.

Kaybediyorlardı.

Isla göğsü yükseldi. Gücüyle, özellikle de parıltısıyla orduyu

temizleyebilirdi. Ama askerler birbirine karışmıştı, göğüs göğse çarpışıyorlardı. Ya Grim'in ordusuna da zarar verirse?

Umurunda mıydı? Diğer tarafta onlara karşı acımasızca savaştığı zamanı hatırladı.

Evet. Umurundaydı. Lark'a karşı bir şansları olacaksa Grim'in ordusu onlara lazımdı.

Gözlerini kapatıp göğsündeki güç tohumuna odaklandı. Dünya karardı. Korkusu yatıştı. Güçleri ufuksuz bir denizdi ve parıltısı parlak bir süzgeç gibiydi, güçleri bu süzgeçten geçip bir tırpana dönüştü. Onun kontrolünü çağırıp karşılığında ruhundan bir parça verirken kolundaki işaret yakmaya başladı. Isla nefes aldı. Verdi.

Ve gücünü serbest bıraktı.

Kollan iki yana açıldı ve parmaklarından gümüşü kıvılcımlar çıkıp sadece kansız askerleri hedef alarak onları kesip biçti. Tanımlamaz parçalara dönüşene kadar onları paramparça etti.

Grim'in ordusu durdu. Başını kaldırıp ona baktı.

Sonra kaçmaya başladılar sanki onları yok edecek düşman oymuş gibi. Isla gülümsüyordu. Bekledikleri şey buydu. Ondan nefret ediyorlardı. Isla bunu yapıp yapamayacağını düşündü bir an. Onlara bu öfkeyi, bu intikam duygusunu tattırıp tattırmamayı. Özellikle de savaş kapılarına dayanmışken korkup kaçan korkaklara.

En sonunda Isla onların kaçmasına izin verdi. Ondan korkmalarına.

Bazıları kaldı. Oldukları yerden ayrılmadı. Onlara başıyla selam verdi.

Sonra kollarını açtı ve gölgeler bir dalgaya dönüştü, tüm orduyu silip süpürdü ve sadece kanı akmayanları yuttu.

Karanlık yerini aydınlığa bırakıp da Grim'in kalan askerleri kendilerine bir şey olmadığını görünce bir sonraki kansız asker dalgasına karşı ilerledi.

Isla Nightshade ordusunun yolunu açarak bir kez daha kullandı gücünü. Yine de Lark'm askerleri amansızdı, dört bir yandan saldırıyordu ve Grim'in ordusunun bir kısmı yok oldu, hiçbir şey hissetmeyen bu orduya karşı şansın yoktu. Kanlan bile akmıyordu. Kollan bacakları olmasa bile savaşmaya devam ediyorlardı.

Kansız ordu tamamen kaybolana kadar Isla saldırdı. Nefes nefeseydi, gücü tükenmek üzereydi ve o zaman onları duydu. En yakın köyden çığlıklar geliyordu.

Ona ihtiyaçları vardı.

Gökyüzünde hızla ilerlerken kilometreler boyunca yürüyen askerleri gördü.

Binlercesini.

Grim'in ordusundan çok daha büyüktü. Bin yıldır ölü yatanlar dirilmişti.

Boğazı kurudu. Çok fazlaydılar. Sanki yeni askerler bulmak ister gibi köylere doğru gidiyorlardı.

Bir bölük bir köye çoktan girmiş, köyün duvarları yerle bir olmuştu. Kansız askerler sokakları dolduruyor, toprağın içine çekilen

ölülerin üzerinden geçiyordu. Ölü masumların.

Köylüler kaçarken çığlıklar atıyor, askerler boğazlarını kestiğinde sesleri kesiliyordu.

Kül. Cesetler. Yaratıklar...

Isla bu insanların ölmesine izin veremezdi.

Bir meteorun gücüyle sokağa indi, kansız askerlerle köylülerin arasına.

Göğsünde kalan tüm gücü topladı ve sonra onu serbest bıraktı.

Oro'nun alevleri -mavi alevler- bedeninden çıkıp kasabayı doldurdu. Alevler öfkeliydi, önüne gelen her şeyi yiyip bitiriyor, onları yakıp küle çeviriyordu. Tüm gücü bitince zorlukla nefes alabiliyordu ve geriye sadece kömürleşmiş askerler kaldı. Göğsü inip kalkarken iki büküm oldu.

Arkasında bir gürültü oldu ve saldırmaya hazır hâlde ellerini kaldırıp döndü ve kasabanın ortasında Tayf'ı gördü.

Grim sırtındaydı.

Bir dakika sonra onun kollarındaydı.

Grim ona delirmiş gibi bakıyordu. "Her yerde seni aradık. Lynx senin kokunu takip etti ve..."

Isla, Grim kederle ona bakıp yüzünü silene kadar ağladığının farkında değildi. "Kalp," dedi Grim yüzünü avuçlarının içine alarak. "Seni kim aldı?"

Isla ona her şeyi anlattı. Hainin kim olduğunu. Neye benzediğini. Tüm olanları ve olacakları.

Grim haklıydı. Son ölümler... onun suçlusu Isla değildi.

Çok daha korkunç bir şeydi. "Bu ordu... düşseler bile yeniden kalkıyor. Kolları, bacakları olmadığında. Hatta kafaları bile olmasa."

"Biliyorum. Yüzlerce insan öldü."

"Onun ordusu daha da büyüyecek demektir."

Yaralı köylülere baktı. Sokaklar kan içindeydi. Çığlıklar ve feryatlar göğe yükseliyordu.

Gücü bitmişti; yığıldı yığılacaktı ama diğer köyleri savunmasız bırakamazlardı. "Gitmemiz lazım," dedi Isla. Grim başını salladı.

Tayfın sırtına çıkıp havalandılar.

Nightshade ele geçirilmişti. Her bir köy askerler tarafından istila edilmişti. Her yerdeydiler, sonsuz bir veba gibiydiler. Fırtınalardan bile kötüydü.

"Askerlerini çağır," dedi Grim'e. "Halkını yolumuzdan çek. Böylece onları öldürmeyiz."

Grim söylediğini yaptı.

Isla gücünü yeniden toplarken askerlerin geri çekildiğini gördü. Parıltısını çağırdı, daha fazla gücünü emmesi için onu kullandı ve geri kalan tüm gücünü topladı.

Sonra Tayfın sırtından ikisi birden saldırdı. Ateş gölgeyle birleşti ve önlerine çıkan her şeyi öldürdü.

Isla, Grim'in en güçlü hükümdarlardan biri olduğunu biliyordu. Onu savaşırken görmüştü. Yine de gölgelerinin dünyayı yutmasını izlemeye hazır değildi. Gölge her yeri sardı ve önüne çıkan her şeyi yuttu. Ağaçlar parçalandı, toprak bile tertemiz oldu.

Grim dünyanın derisini soyup atabilirdi. Isla bunu görebiliyordu. Daha önce bu onu korkutabilirdi ama şimdi askerler yok olurken gülümseyerek izliyordu. Her şeyin yok olmasını izliyordu.

Isla'nın gölgeleri onunkilerle birleşti, her bir boşluğu doldurdu ve birleşik bir duvar, korkuyla yeri titreten sonsuz bir güce dönüştü. Isla her bir parçasını, her bir acı ve öfke ve parıltının atışını içine kattı. Güç onu parçalayıp çıkarken, her bir parçası onu yiyip bitirirken bütün gücüyle çığlık attı.

"Kendine zarar vereceksin," dedi Grim ama Isla devam etti. Çocuklar ölüyordu. Masumlar. Onların çığlıklarını duyuyordu ve aylardır kafasındaki çığlıklarla duydukları birbirine karışıyordu.

Başka bir köye indiler ve enerjiden oluşmuş parıltılar saçan bir yıldız kılıcıyla dövüşmeye başladı. Yoluna çıkan her şey öldü. Hedefe odaklı ve öfkeden köpürerek savaştı. Cephaneliğindeki her yetiyi kullandı ve biri bitince bir başkasını çağırdı. Ve bir başkasını. Savaştı ve gücünün sonuna geldi, en sonunda gücü bir fısıltıya dönüştü, bu sefer de kılıçlarını kullandı.

Tayf yeniden arkasına geçip Grim'in elini belinde hissedene kadar durmadı. Arkasına döndüğünde Grim'i kana ve toprağa bulanmış buldu.

"Bitti, kalp," dedi.

"Ne?"

"Gittiler...Sanki geri çağrılmışlar gibi gittiler. Bedenleri toprağın altına indi."

Lark ordusunu güçlendiriyor olmalıydı.

Lark'ın dediği şeyi... teklifini hatırladı. Hayat.

Ama bu hayat değildi. Gerçek bir hayat değildi yani. Gücünü ruhlardan çekip alıyordu. Onlar sadece cesetti.

Grim de tükenmişti. Isla onu hiç böyle bitmiş görmemişti. "Sonsuz bir orduya sahip. Asla ölmeyen. Asla durdurulamayan."

Böyle bir güce karşı kazanmak mümkün değildi.

Hâlâ çığlıklar yankılanıyordu. Yaralıların ve can çekişenlerin sesleri. Grim hepsini Wildling kalesine portalla götürdü. Ellerinde hiç iksir kalmamıştı ama hâlâ ilaçları vardı. Yeterli değildi. İnsanlar ölecekti...

Lark'ın istediği şey buydu, damarlarında öfke kabarıyordu. Saldırdığında daha fazla insan ölsün diye Nightbane'i yok etmişti. Daha fazla insan ordusuna katılsın diye.

Tüm bu zaman boyunca Lark onlara karşı plan yapmıştı.

Isla yıldız sopasını alabilsin diye Grim onları odalarına götürdü. Wildling kalesine daha fazla insan götürmesine yardım etmesi gerekiyordu. Fakat Isla onu almak için uzandığında sopa parladı. Sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi atmaya başladı. Isla temkinli bir şekilde aldı.

Yıldız birikintisinin içine düştüğünde aile evine gitmemişti.

Demirci ocağını harlıyordu. Onu görünce mutlu olmuş gibiydi. Sanki yeni bir şey yapmayı bitirmiş gibi içerisi sım- sıcaktı.

Isla'ya bir bıçağı uzattı.

Isla kaşlarını çattı. "Henüz zamanı gelmedi. Daha birkaç hafta var."

"İyiliğimi biraz erken istiyorum." Huzursuz görünüyordu, birini bekliyormuş gibi tek gözünü girişe dikti. "Onu gördün değil mi?"

Lark. Elbette. Başını salladı. Anlayışlı olmaya karar verdi. "Seni görmeye geldi mi?"

"Gelmedi," dedi demirci. "Ama gelecek." Sesi uğursuzdu.

Lark'ı muhafaza altında tutan aleti yapan kişinin demirci olduğunu anladı. Ona sordu, demirci de kabul etti.

"Lark bu kadar güçlüyse bunu nasıl yaptı?" diye sordu Isla. "Cronan onu nasıl esir etti? Onu nasıl yaraladı?"

Demirci üzüntüyle gülümsedi. "Yapmadı. Lark onu seviyordu. Buna izin vermiş olamaz ama diğer hepimiz gibi o da uyuyor."

"Uyurken mi onu tuzağa düşürdü?"

Demirci başını salladı.

Isla bir an Lark için üzüldü. Böylesi bir ihaneti tahayyül bile edemezdi. Cronan gerçekten acımasızdı.

"Çok zamanımız yok," dedi demirci. "Bu yüzden seni çağırdım."

Isla yüzünü astı. "Benim portal cihazımla bunu nasıl yapabildin?"

Tek gözünü kısıp ona bakarken başını yana eğdi. "Sence onu kim yaptı. Wildling?"

Tabii ya. Çocukluğunu çekilebilir kılan tek şeyi yaptığı için Isla ona borçluydu.

"Sana başka bir şey daha yaptım." Aylardır üzerinde çalıştığı şeyi gösterdi, bir zırh takımı. Tam göğsünün ölçüsünde bir göğüs zırhı, en ince metalden yapılmıştı. Zincirle dokunmuş kollar, deri ve metalden çizmeler. Aynı malzemeden bir pantolon. Bilekliklerindeki güller parlak gümüşlendi. Işğın altında parlıyordu. Shade metali.

Bu yüzden aylardır meşguldü.

"Neden?" dedi Isla, zırha hayranlıkla bakıyordu.

"Buna ihtiyacın olacak."

"Lark'la savaşmak için mi?"

Demirci başını salladı. "Onun ve daha fazlası için."

Fakat demirci Lark daha saldırmamışken bunu yapmaya başlamıştı. "Nereden..."

"Şimdiye kadar müritlerin seni bulduğundan eminim."

Öldürdüğü Sairsha ve diğerlerini hatırlayınca içi acıyla doldu. Başıyla onayladı.

"Seninle tanışana kadar kehanetlere asla inanmazdım. Ve sonra anladım. Ebeveynlerinin kim olduğunu... yetini... hepsi anlamlı gelmeye başladı."

"Ne anlamlı gelmeye başladı?"

"Dünyayı ya yok etmek ya da kurtarmak için doğmuş olman."

Beti benzi attı, bu sözleri daha önce de duymuştu. Isla başını iki yana salladı. "Bu zırhı istemiyorum. Bu rolü de."

"Yine de senin." Ona bir dizi bıçak da verdi, zırhındaki küçük cepler için yapılmıştı. Her bir parça onun için, ona uygun şekilde hazırlanmıştı. Ona bakarken gözleri doldu. "Unutma, Isla. Silahlar onları kullananlar olmadan bir hiçtir."

Demirci sanki onun göremediği bir şeyi görüyormuş gibi onun arkasına baktı. Kaşlarını çatı.

"Geliyor."

Isla, onun yaklaşan insanları kendisine bildiren aletler yapmış olduğunu tahmin etti. Ya da belki Wildling kanını hissediyordu. Eksik bir şeyler kalıp kalmadığından emin olmak için demirhanenin içinde birden sağa sola koşturdu.

"Öldürülemem ama zorlanabilirim," dedi demirci. "Bin yıldır yeteneklerim onun gibiler tarafından kötüye kullanıldı. Tıpkı onu yaratırken olduğu gibi bu dünyayı yok etmek için de beni kullanacak. Bana ihtiyacı var. Beni ele geçirmesine izin verme."

Isla başını iki yana salladı. "Ama sana ihtiyacım olabilir" derken gözyaşlarını sildi. "Dünyayı kurtarmak için."

Demirci durdu. Gülümsedi. "Her zaman ihtiyacın olan her şeye sahiptin." Ona zırhındaki bıçaklardan birini verdi.

Keskin ve ölümcüldü. Bu görev için mükemmeldi. "Çabuk yap, Wildling." Isla kabzasını tuttu. Tereddüt etti.

"Adın," dedi Isla. "Adın ne?" Daha önce hiç sormamıştı.

Gözünü kıstı. Sanki bakışları öteye, başka bir hayata gitti. "Ben... hatırlamıyorum," dedi alçak sesle. Kapıya bakarken tek gözünü Isla'ya dikti. "Gelmek üzere. Şimdi, Wildling."

Isla bıçağı kaldırdı.

Metal derisine değmeden önce bıçağı tuttu demirci. "Şimdi hahrladım," dedi çabucak. "Ferrar. Adım Ferrar." Sonra bıçağı bıraktı.

Bıçak kalbine girerken Ferrar nefesi kesildi. Adam yere yığılırken Isla'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Onu ayağa kaldırmak için tüm gücünü kullandı ama demirci çok ağırdı, Isla da onunla birlikte yere yığıldı.

Demirhaneyi dikenli dallar doldurdu. Lark'ın gücünü hissedebiliyordu.

Isla omzuyla yanağını sildi ve zırh takımını almak için uzandı ama bir sürü parçaya ayrıldı; taşıyamayacağı kadar çok parçadan oluşuyordu. Yer Lark'ın gücüyle sarsıldı ve Isla, FerrarTn hediyesini, onun için yaptığı son şeyi almadan gitmek istemiyordu. Onu giymek için zamanı yoktu. Starling gücüyle zırhı havalandırdı, parçaları etrafında süzülüyordu. Sirtında taşıyabileceği bir kalkan gibi onu bir puzzle hâline getirdi. Demircinin cesedinden yeni yapılmış bıçağını çıkardı.

Lark demirhaneye adım attığında Isla gitmişti bile.

Isla en sonunda Wildling kalesinin önünde belirdiğinde ona dokunulmamış olduğunu görünce öyle rahatladı ki dizleri titredi. Lark'ın kendi halkını esirgeyip esirgemeyeceğini merak etti.

Lynx endişeli yeşil gözlerle ona doğru koşarken yere yığıldı. Leopar başını onun başına yasladı. Isla onun kürküne

sarılıp ağladı. Lynx ona imgeleri gösterdi, askerleri, yollarına çıkan herkesi kesip biçmelerini. Tayf ve Grim onu gökte ararken onun Isla'yı yerde aramasını.

"İyiyim/" dedi Isla onun korkusunu hissederek.

Ama aynı şeyi yüzlerce Nightshadelî için söyleyemezdi.

Son yaralı da içeri taşınınca Wren'in yanına gitti. Terra ve Poppy yaralılara yardım ediyordu. Onlara her şeyi anlattı.

Hükümdarları Lark'tı, Isla değil. Lark'ın sonsuz bir gücü vardı. Dünyalarının asıl yaratıcısı oydu.

Peki ya Isla? Lanetleri kaldırmasının dışında halkına ona sadık olması için çok fazla sebep vermemişti. Sadece ona karşı çıkmayacaklarını umuyordu.

Onlara önerebileceği tek şey vardı: Bir kaçış. İçi kederle dolsa da yıldız sopasını Wren'e verdi. "Gerektiğinde halkımızı buradan götürmek için bunu kullan. Yeni Wildling ülkesine geri dönün. Benimle değilse Lynx'i de götür."

Wren başını salladı. Isla ona nasıl kullanacağını öğretti.

Grim onları şatonun basamaklarına geri götürdü. Astria orada bekliyordu. Toprağa bulanmıştı. Kolu çok kötü şekilde kesilmişti ve sarılıydı.

"Ölülerin yakın," diye emretti Grim. "Diğer mezarları kazın ve kemikleri yakın."

Astria kararsız görünüyordu. Isla anladı. Mezarlar talan edildiğinde tepki çok büyük olmuştu. Savaşçı mezarları say- gm ve kutsal yerlerdi.

Yine de Grim'i sorgulamadı.

General emirlerini yerine getirmek için oradan ayrıldı.

Isla dikkatle Grim'e bakıyordu. Savaşın heyecanı sona erince olan biten şeylerin gerçekliğini kemiklerinde hissediyordu.

Grim'e onu kimin alıp götürdüğünü söylediğinde Grim, Isla'nın beklediği kadar şaşırmamıştı. Lark Crown Light- lark'ın üç kurucusundan biriydi ve burada, Nightshade'de hayattaydı.

Centennial'de Oro'nun söylediği bir şeyi hatırladı birden. Onlarla daha büyük bir karanlığın arasında duran tek şeyin Grim olduğunu söylemişti.

"Biliyordun," dedi Isla. Göğsü sıkıştı. "Lark'ın hayatta olduğunu biliyordun. Onun yerin altına gömülü olduğunu."

Grim ifadesiz bir şekilde baktı. İnkâr etmedi.

Isla bir adım attı. "İkiniz de biliyordunuz. Sen ve Oro."

Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Grim bu bilgiyi neden onunla değil de düşmanıyla paylaşmıştı?

Grim onun korkularını onaylarcasına başını salladı.

"Siz... ikiniz de bunu benden sakladınız. Neden?" İçinde bir şeyler çatırdadı. Başka bir ihanet. Grim sanki onun içinde bir şeyin değiştiğini görmüş gibi korkuyla ona baktı. Arala- rmdaki güveni yeniden inşa etmek çok uzun sürmüştü.

Isla öfkelenmek, ihanete uğramış hissetmek istiyor ama bunun kendisini ikiyüzlü kılacağını biliyordu. O da Grim'den bir sürü şey saklamıştı, şimdi bile saklıyordu.

"Karşılaşmalar başlamadan önce Centennial'de Oro'ya söylemiştim, böylece seni öldürmeye çalışmayacaktı. Ölümünün Centennial kehanetini gerçekleştireceğini biliyordu, soyunun devam etmesi gerekiyordu. Bu ayrıca onun beni öldürmesini de engelliyordu. Benim soyumun gücü Lark'ı kontrol altında tutuyordu. Sadece benim gücüm onu serbest bırakabilir. Ölümüm onun özgür olmasını sağlayacak."

Grim onun ellerini tutmaya çalıştı ama Isla geri çekti.

Grim kaşlarını çatı. "Geçmişimizin büyük kısmı bilinmiyor ama Oro, Lark'ın Cronan kadar acımasız olduğunu

biliyordu. Bu dünyayı yaratmak için binlerce insanı öldürdü; burayı onların kemiklerinden yaptı. Onun serbest kalması dünyanın sonu demekti ve bunu ikimiz de biliyorduk." Dikkatle Isla'ya baktı. "Bu yüzden bilmemen gerekiyordu. O senin ailen. Diyarının bir parçası. Bir gün onu ziyaret etmek isteyebileceğini düşündük. Onu serbest bırakmayı isteyebilirdin. Sadece benim soyumun gücüyle serbest kalabilir ve..."

Isla'nın bu güce erişimi vardı.

Lark yine de serbest kalmıştı. İkisi bırakmadıysa kim bırakmıştı?

Grim'in söylediği her Şey mantıklıydı. Ama yine de ihanete uğramış hissediyordu. Sadece Grim değil, Oro da ona ihanet etmişti.

Bir ailesi olduğunu biliyordu. Atasının Nightshade'in altında gömülü olduğunu, ÷lkeye güç vermeye zorlandığını biliyordu. Lark bir canavar olabilirdi ama onu hapsetmek de acımasızcaydı. Büyük işkenceydi.

Güç soylar arasında paylaőılmıőtı. Sonsuz güce sahip olan Isla'nın yetileri Lark'ın varlığıyla kısıtlanmıőtı.

Bir tek o da değildi.

"Cronan yaşıyor," dedi Isla. Lark ona söylemişti.

Grim taş kesildi. "Bu imkânsız."

"Her Şey mümkün."

Birbirlerine baktılar. Ataları hâlâ hayattaydı. Bu kadar güçlü olmalarının nedeni soylarının sonsuz güce sahip olmaları yüzündendi.

Ölümü Nightshade'in sonu demek değildi, Grim'in ölümü de.

Isla kehaneti gerçekleştirmek için onu öldürebilirdi ve halkına hiçbir Şey olmazdı. Cronan gerçekten hayattaysa tabii.

Ama öyleydi.

Seçim yine imkânsızdı. Hem Oro'yu hem de Grim'i seviyordu. Kâhin açıkladığından beri kehanet onun hayatına mal olacak olsa da Şu an en büyük tehditleri Lark'tı.

Ona karşı hiç Şansları yoktu. Bunu ikisi de biliyordu. "Lark öldürülemez. Bitip tükenmez bir ordusu var."

"Ne yapacağız?" diye sordu Grim. Büyük Nightshade savaőısı ona planını soruyordu. Ve Isla'nın bir planı vardı.

"Bu dünyada hiçbir Şey onu durduramaz," dedi. "Bu yüzden onu diğer dünyaya göndereceğiz."

Isla'nın ne demek istediğini anlayınca gözlerini kıstı. "Portal."

Isla başıyla onayladı. "Nightshade'deki portalı açıp onu oraya sokmalı, sonra da kapatmalıyız."

Grim başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz."

Haklıydı. Ama Isla bu bilgiyi nereden bulacaklarını biliyordu. "Mesihin kitabının kayıp sayfalarında portalların nasıl açılıp kapatılacağı anlatılıyor. Sayfalar hâlâ varsa mutlaka Lightlark'tadır."

Grim adanın ismini duyunca gerildi.

"Onu bulacağım." Cebinden dişi çıkardı, üzerindeki parıltı güneşte parladı.

"Seninle geleceğim."

"Olmaz. Lark her an geri gelebilir. Halkını korumak zorundasın. Hâlâ kurtarılacak insanların olmasını sağla- malısın."

Geçmişte Grim onu durdururdu. Onunla gelmek için ısrar ederdi. Onun yerine karan kendisi verirdi.

Şimdi ona sarıldı, alnından öptü ve "Geri dön, kalp," dedi. "Sesi kırık döküktü. "Lütfen."

Isla başını kaldırıp ona baktı. Kafasını salladı. Yıldız sopası yoktu ama Grim'in gücüne erişebiliyordu. Onun hayatını kurtardığında bu yetisini kullanmıştı. Şimdiye dek sahip olduğunu bildiği duygu ve yeteneğin her bir zerresini ondan almıştı.

Yine de aralarındaki o köprüye ulaşmak, etkili portal gücünü bulmak zordu. Ona tutunmak. Ona sıkıca tutunmak için dişlerini sıktı. Alnında ter damlacıkları birikti. Parıltısı ışıldadı.

En sonunda güce erişti.

Ve Lightlark'a portal açtı.

28. BÖLÜM

KAPILAR

Isla dışın onu mesihin kayıp sayfalarına götüreceğini düşünmüşse yanılmıştı.

Bir ormanın kıyısına indi. Ağaçların altın yaprakları ve minyatür güneşler gibi meyveleri vardı.

Güneş Adasıydı.

İçinde kabağan duygu seline karşın kendi kendine "Odaklan," dedi. Nightshade tehlikede. Binlerce masum tehlikede. Grim tehlikede.

Dünya tehlikede.

Bu adaya daha önce gelmişti. Asırlar önce gibiydi. Sara- ym önünden hiç geçmemiştir.

Cebindeki diş kıpırıyor, uyluğunu ısıtıyor ve bir nabız gibi atıyordu.

Isla onları henüz göremese de eksik sayfalar yakınlarda olmalıydı. Ağaçların tepesinde uzun boylu ve parlak bir şeyi görene kadar ormanda yürüdü. Diş iyice ısınıp Isla'yı ona doğru götürdü.

Ormandan çıkınca boğazı kurudu birden.

Altından süslemeli devasa kapılar önünde yükseliyordu. Yüz metreden daha yüksek olmalıydılar.

Bir adım attı ve cebindeki diş neredeyse etini yakıp kavuracaktı. Mesajı netti, mesihin sayfaları diğer taraftaydı.

Elini yanan metale uzattı ve itti.

Hiçbir şey olmadı.

Daha sert itti. Ellerinin altında kıpırdamadı bile.

Gücünün hepsini neredeyse savaşta harcamıştı. Bedeni aa içindeydi. Lark dünyayı tehdit ederken hiçbir şeyin önemi yoktu. Nefes alıp dizlerinin üzerine çöktü, sonra havalandı ve üzerine çıkana kadar zarif süslemeli kapı önünde yükselmeye devam etti. Üzerinden

uçmaya çalıştı...

Ve dirençle karşılaştı. Sanki görünmez bir kalkan dört bir yandan kapıları ulaşılmaz kılıyordu. Metalin kendisi kadar sertti.

Şu an Lark'ın askerleri diriliyor olabilirdi. Isla'nın zamanı yoktu. Diğer tarafa portal açmak için Grim'in gücüne erişti.

İşe yaramadı.

Yere inince kemikleri çatırdadı. Elini kaldırıp bir enerji gönderdi ve bu güç kapıyı yerle bir etmeye yeterdi ama hiçbir şey olmadı.

Kapılar geçilemezdi. Korunaklıydı.

Fazla sürmeyecekti. Ormana geri döndü. Gözlerini kapattı. Nefes alıp verdi, etrafında ağaçların fısıldadığını duydu.

Filizler ona doğru uzandı.

Isla onları kendine çekti.

Uçları keskinleşene, devasa bir koçbaşı olana kadar ağaçlar köklerinden sökülüp bir araya geldi. Koçbaşını kaldırıp onu girişe doğru nişan alırken eli titredi. Kapıları sonuna kadar açacağını düşünerek fırlattı.

Ve ayakları yerden kesilip düştü.

Sırtına bir ağaç çarpmıştı. Koçbaşı elinden düştü ve yere düşerken tüm orman sallandı.

Boğazında bir bıçak vardı.

Ve amber gözler onu olduğu yere mıhladı.

Oro nefes almıyordu. Isla ise nefes nefeseydi. Altın saçları darmadağınktı, kıyafetleri her zamankinden daha koyu renkliydi ve sanki o Isla olamazmış gibi inanamayan gözlerle ona bakıyordu.

Gözleri yavaşça bedeninde dolaştı ve Isla onun bakışla- nının boynunda, göğsünde, kaburgalarında, kalçasında ve bacaklarında gezinirken sanki onu okşuyormuş gibi hissetti. Sonra yeniden gözleri birleşti ve aralarında inkâr edilemez bir enerji vardı ve bir yıldırım gibi ikisini de çarpmıştı.

Oro neredeyse onun boynuna dayadığı bıçağı unutmuştu.

Sonra hatırlamış gibi bıçağa baktı. Yine de çekmedi. Aksine kabzasını daha da sıkı tuttu. Bıçağın ucu derisine iyice battı. Oro iyice eğildi ve Isla onun üzerine abanarak onu yere mıhlaya çalışıp çalışmadığını anlamadı ama sonuç buydu ve Isla yutkundu.

"Seni öldürmeliyim," dedi Oro, nefesi Isla'nın ağzındaydı. "Seni gerçekten öldürmem gerek." Oro'nun onu ilk defa öptüğünde de aynı pozisyonda olduğunu hatırladı. Isla neredeyse onun tadını alabiliyordu -yazı, sıcağı ve ateşi- ve bir yanı bunu istiyordu.

Hayır. Bu düşünceyi başından savdı. O, Grim'i seviyordu. Onunla birlikteydi...

Ama kalbi ikiye bölünmüştü. Bir parçası karşısındaki krala, bıçağını boynuna dayamış olana aitti.

En sonunda Oro doğruldu ve Isla serbest kalırken yüreği karam çormandı.

"Ne yapıyorsun burada Isla?" diye sordu. Sesi hiç dostane değildi. Aralarındaki o parlak köprüyü, o sevgiyi hissediyor olsa da sesi sevgiden yoksundu. "Buraya beni de öldürmek için mi geldin?"

Isla kehaneti hatırlayınca kanı dondu. Ama bunu bilmiyordu... tabii Azul ona söylemediyse ama söylediğini sanmıyordu.

Sözleri canını yakmıştı. "Ne demek seni de öldürmek için?"

Oro'nun bakışları bıçak gibi keskindi. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neyi?"

Sesi öfkeyle titriyordu. "Tüm kıyı devriyelerini öldürdün. Yirmi savaşçıyı."

Isla yüzünü astı. "Hayır, öldürmedim."

Isla bunun ne kadar inanılmaz olduğunu biliyordu. Daha önce de masumları öldürmüştü. Oro onun kontrolünü kaybettiğini görmüştü. Isla, Oro ondan nefret etsin diye ona kaç insanı öldürdüğünü söylemişti.

Ama Isla'nın onu ikna etmesine gerek yoktu.

Oro, Isla'nın doğruyu söylediğini anlayınca gözlerini kırıştırdı.

"Onlar... onlar seni görmüş. Tanıklar."

Karnı korkuyla büzüldü. Hayır. Lark bu kadar çabuk buraya gelemezdi. Bu imkânsızdı. Daha birkaç saat önce dünyanın öteki ucunda onu görmüştü.

Isla ona Lark'ı ve saldırılarını anlattı.

Oro'nun yüzü her zamanki ciddi hâline bürünüp taş kesildi ama şok filan olmadı. Elbette olmazdı.

Isla'nın sesi titriyordu. "Bana hiçbir zaman yalan söylemediğini söylemiştin ama doğruyu da söylemedin, neden? Bu bir yalan değil mi?" Gücünün dışına yansıdığını, öfkesiyle birlikte içinde Starling enerjisinin toplandığını hissedebiliyordu. "Lark'ı biliyordun. Bir ailem olduğunu biliyordun ve bana söylemedin."

Oro'nun bakışları yumuşadı, neredeyse sönmüş korlara döndü. "Isla..."

"Onu aramaya gideceğimden korktun değil mi? Onu uyandırmamdan?" Belki de yapacaktı. Isla bilmiyordu. Bir aile fikri ona aptalca şeyler yaptırabilirdi. Yine de Oro ondan bunu saklamıştı ve bu canını yakıyordu. Başını iki yana salladı. Şimdi bir önemi yoktu. Lark uyanmıştı ve bir şekilde çoktan Lightlark'a saldırmıştı.

Isla'nın düşündüğünden daha az zamanı vardı.

"Nightshade'de ölümcül bir portal var. Lark'ı oraya kapatacağım ama bunun için şu kapıları aşmam gerekiyor."

Oro sessizce birkaç dakika ona dikkatle baktı. Sözlerini tartıp biçti. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. En sonunda Isla'nın yaptığı koçbaşına baktı. "Bu işe yaramaz."

"Neden?"

Kapılara doğru yürüdü. "Çünkü sadece benim soyumdan gelenler kapıyı açabilir."

Isla, Oro onu sevdiği için kapıların ona açılıp açılmayacağını merak etti. Falcı bilirdi. Onun düşüncelerini sezmiş gibi dönüp ona baktı ve başını salladı. "Evet. Doğru yapmış olsay- dın kapılar sana açılırdı."

"Doğru yol hangisi?"

Oro onu duymazlıktan geldi. "İçeri girmene izin verirsem ben de seninle geleceğim," dedi. Isla bunu tahmin etmişti zaten. Ona güvendiğini bir an bile düşünmemişti. Oro yurkundu. "Lark artık hepimizin sorunu. Özellikle de buradaysa."

Isla, Oro'nun onunla gelmesini istemiyordu. Onun yanında olmak bir işkenceydi. Gömmeye çalıştığı tüm duygular su yüzüne tüm gücüyle çıkıyordu.

Ama onun adasındaydılar. Belki aradığı sayfaları bulmasına yardım edebilirdi.

"Tamam."

"Sadece benim soyumun içeri girmesine izin verilmesinin bir nedeni var."

"Nedir?"

"En büyük güçlerimizin dışında... en sert derecelere sahip olmaz. Sunlingler bile sıcakta ölebilir."

"Ve diğer tarafta bu güçlerin hiçbiri kullanılamıyor öyle değil mi?"

Oro kapılara yaklaşırken ona baktı. "Kullanılabilir. Fakat elementler güçlerimizden daha güçlü olabilir. Bizi zayıflatabilir. Gücümüzü emip tüketebilir."

"Neden?"

"Isı bize güç verir nasıl kullanacağını bilersen. Atalarım güce doymak için buraya gelirlerdi. Yaşıma gelip de Sunling yetilerime hükmetmeye başlayınca soyumuza layık olduğumu göstermek için bir hafta beni buraya kapattılar."

"Soyundan biri... herhangi biri buradan sağ çıktı mı?"

Başım salladı.

O ve Grim'in kabul etmek istemeyecekleri kadar çok ortak noktası vardı.

Isla kapıları düşünerek yutkundu. Ötesi ölümcül gibi görünüyordu, sonsuz kayalıklarla ve kumla kaplı topraklar. Ona yol gösteren dişi olsa da Isla'nın hiç şansı yoktu.

Sonra korkunç bir kükremeye kapılar açıldı.

Yaklaşık bir saat hipnotik turuncu şeritlere kaplı kayaların olduğu bir kanyonda sessizce yürüdüler. Yol dar ve tuhaf bir biçimdeydi ama en azından gölgeydi.

Isla onun yeniden konuşabilmenin hayalini kurmuştu... oysa şimdi konuşacak bir şey bulamıyordu. Ondan özür dilemeli miydi yoksa kendisinden nefret etmeye devam etmesine izin mi vermeliydi bilmiyordu.

Oro hâlâ onu seviyordu. Aralarındaki bağı hissedebiliyordu ve eskisinden daha güçlüydü. Onu öldürmek Lightlark'ı yok etmeyecekti, yani hâlâ o hayattayken.

Burgulu taşların altında eğilerek biraz önde yürüyordu Oro. Isla bunu yapabilirdi. Cebinden bıçağını alıp Oro daha ne olduğunu anlamadan onu kalbine saplayabilirdi.

Kehaneti gerçekleştirebilirdi, böylece Grim güvende olurdu.

Isla bunu biliyordu ve yine de elleri ceplerine gitmedi. Portalı bulup kapatmadan önce onun gücünden birazını alamazsa hayatı sona erecekti. Lightlark'a bağlı olmak sadece masumları tehlikeye atıyordu.

Turuncu renkli topraklara doğru dönene kadar yürümeye devam ettiler. Hava daha da ağırlaştı. Isla kıyafetlerinin bir kısmını çıkarmayı düşündü ama güneş öyle yakıyordu ki cildinin yanmasından korktu. Birkaç saatliğine bir yıldız kalkanı yapıp altında yürüdü ama dikkatli dağılıyordu. Oro haklıydı. Sıcaklık bir nehir gibi onun gücünü çekiyordu kendine.

"Mümkün olduğunca gücünü koru," dedi Oro huysuz bir ses tonuyla. "Hava daha sıcaklaşacak."

Sıcaklaştı da.

Isla sanki suyun içinde yürüyormuş gibi hava daha da yoğunlaştı, derinleşti. Alnını silmek için gömleğini kaldırdı.

Yürürken kum tanecikleri terli tenine yapışmıştı. Bacakları sürtünmeden dolayı acımaya başlamıştı, ayakları sürükleniyordu. Oro bile yorgun görünüyordu.

"Isının enerjini yükseltmesi gerekmez mi?" diye sordu Isla, sesi kuru ve hırıltılıydı.

Oro'nun bakışları delip geçti onu. "Sunling yetilerimi besliyor ama onları kullanmayı düşünmüyorum." Güzel. Isla sıcaklığın daha da yükselip yükselmeyeceğini bilmiyordu.

Saatler sonra buharlaştığını hissediyordu. Yavaş yavaş so- yunmaya başladı, önce gömleğini çıkardı. Oro, o gömleğini çıkarıp güneşten korusun diye onu omuzlarına atarken ona bakmadı bile. Daha sonra vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış olan üstlüğü çıkardı. Kısa süre sonra Isla'nın üzerinde sadece pantolon ve göğsünü saran incecik bir kumaş kalmıştı. Bıçakları giderek ağırlaşıyordu.

Her biri onun için çok değerliydi. Ama teker teker onları çıkarıp attı ve geriye bir tek bıçak kaldı.

Diş bacağına nabız gibi atıp ona yol gösteriyordu. Adımları giderek yavaşladı, en sonunda ayaklarını kaldıramaz hâle geldi. İşte o zaman eksik sayfaları bulamayacağını anladı. Daha önce hiç böyle bir sıcaklık görmemişti, âdeta onu boğuyordu.

Yutkundu; boğazı kupkuruydu ve acıyordu. Su. Suyu ihtiyacı vardı ama etrafta hiç su yoktu. Sadece sonsuz kum vardı.

Adımları iyice ağırlaşmıştı, sürüklüyordu sadece. Başı korkunç bir ağrıyla zonkluyordu. En sonunda iki büklüm durdu. Zorlukla nefe alıyordu.

Oro da durdu. "Bir vaha var. Yakın değil ama var."

Bir vaha.

Su vaadi onun yeniden yürümesini sağladı. Yanaklarına hafif bir meltem çarptı. Gözlerini sımsıkı kapatıp mümkün olduğunca çok serin havadan faydalanmak için kollannı iki yana açtı.

Oro yanında küfretti.

Gözlerini azıcık açtı ve çölün dalgalandığını görür gibi oldu.

Sıcaklık yüzünden mi böyle şeyler görüp görmediğini düşündü ama hayır. Göremiyordu, hissedemiyordu. Sanla onlara doğru bir dalga geliyormuş gibi yer titriyordu.

Önüne gelen her şeyi katıp götürüyor, hatta güneşi bile kapatıyordu. Uzaktaki dağlar kayboldu. Ufku bile yutmuştu. Hızla geliyordu. Onlara doğru.

"Ne..."

"Kum fırtınası. İçeri girmek zorundayız." Sesi çatallıydı.

"Nereye?"

Oro cevap vermedi, onu kolundan tutup koşmaya başladı. Oro daha önce buraya gelmiş, hayatta kalmıştı. Isla ona ayak uydurmaya çalışırken dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Yavaştı, her zamankinden daha yavaştı hatta ve fırtına- dan da. Oro geriye bakmıyordu. Sendelemiyordu. Isla'yı sağına çekti, etraflarında uçuşan kumlara paralel koşuyorlardı.

İlerliyor olmaları gerektiğini düşünüyordu Isla ama yine de o olmadan hareket edip edemeyeceğinden bile emin olmadığı için sorgusuzca onu takip ediyordu. Onu bırakırsa kumların içine yığılıp kalır, ölürdü.

Grim'i düşündü. Nightshade'i. Onun buradan sağ kalmasına bel bağlamışlardı.

Ama fırtına onları yakaladı.

Kum bir koçbaşı gibi ona çarptı ve Oro onu ayakta tutmamış olsaydı Isla yere düşüp kumların arasında yuvarlanırdı.

"Devam et," diye kükredi rüzgârın içinden ve kum onu neredeyse kör etmesine karşın Isla onu gördü. Koyu turuncu bir kaya kümesi. İçinde bir delik vardı. Bir sığınak.

Kum derisini rendeliyordu. Güneşte zaten yanmıştı ve şimdi de soyuluyor gibi acıyordu. Dişlerini sıkıp devam etti.

Daha önce pek çok fırtına atlatmıştı. Bunu da atlatacaktı.

O zaman fırtına taşını, Azul'un ona verdiği ve şu an parmağında olan ikinci yüzüğü hatırladı.

Artık bir fırtına takip etmesine gerek yoktu ama Azul rüzgârların güçle beslendiklerini söylemişti. Elde edilebilecek bir yeti. Lark'a karşı kullanılabilirdi.

Parmağından yüzüğü çıkarmaya başladı.

"Daha hızlı/" dedi Oro ön taraftan ama Isla onu göremi- yordu. Görebildiği tek şey altın rengi kumdu ve dişler gibi derisini soyuyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Kum boğazma doluyordu. "Geldik." Oro açıklığa ulaşmıştı.

Isla içeri girmeden Oro'nun elini bıraktı.

Oro atıldı ama Isla kumdan duvara karşı durup fırtınayla yüzleşti. Bir canavar gibi kükrüyor, giderek güçleniyor, rüzgârlar her yeri dövüyordu ve az kalsın onu yere düşürecekti ama Isla dimdik durdu. Düşmedi. Sendelemedi. Gözlerini kapatıp daha önce yaptığı gibi yüzüğü başının üzerine kaldırdı.

Elmas avucunun içinde titredi. Isla fırtınayı yakalayıp kemiklerinde onun gücünü hissederken sallanmaya devam etti.

Sıcak parmaklar onu kolundan tutup mağaraya çekti.

Yere yığıldı ve nefes almak için çırpındı, kum öksürüp durdu. Boğazı yırtılmıştı. Kum ağzını doldurmuştu. Yeniden nefes alabildiğinde gözlerini açmaya çalıştı ama yanıyorlardı. Kum kirpiklerine ve derisinin her bir santimine dolmuştu.

"O da neydi?" diye sordu Oro.

Yüzüğü parmağına yeniden takarken hiçbir şey söylemedi, sonra gözlerini ovuşturdu. Birkaç dakika sonra gözyaşları onları temizledi ve Isla bedeninde hiç sıvı kalıp kalmadığını merak etti.

Mağara küçüktü. Dışarıda kum bir sel gibi akıyordu ve öncekinden daha güçlüydü. Sığınak olmadan içinden boğulurlardı. Isla arkasına yaslandı ve irkildi. Kömür gibi sımsı- caktı.

Dışarıdan çok hava girmediği için mağara çok sıcaktı. Sıcaklık içeride hapsedilmişti. Fırtınadan kurtulmuş olabilirlerdi ama burada da susuzluktan ölebilirdi.

Isla mağaranın ağzına bakıp altın bir duvar gibi parlayan fırtınaya bakarken "Ne kadar sürüyor?" diye sordu.

"Bazen saatlerce."

Saatlerce mi?

Isla burada hayatta kalamadı. Bu sıcakta mümkün değildi. Kaynamaya başlamışken hem de.

Beklemenin bir faydası yoktu. Üzerinde kalan kumaş parçasını yavaşça çekip çıkarırken yüzünü buruşturdu. Isla şu an çıplaktı. Bacaklarını katlayıp göğsüne doğru çekip kendini sakınmaya çalıştı.

Isla, Oro'nun nefes alıp almadığını bilmiyordu. Sanki akımı kaybetmek üzereymiş gibi Isla'ya bakıyordu. Isla'nın boynundan, göğüslerinden ter akıyor, Oro da onu gözleriyle takip ediyordu. Yutkundu.

Oro birkaç dakika hiç kıpırdamadı. Bir kasını bile oynatmadı. Sıcaklık artık vücut sıcaklığını yükseltince gömleğini çıkardı. Sonra pantolonunu.

Isla bakmaması gerektiğini biliyordu ama terinin göğsünden, bir kaya gibi sert karnından aşağıya doğru akmasını izledi. Bir an terinin üzerine parmağını koyup vücudundan do-

laştırdığını hayal etti. Onun altın rengi derisinin üzerinde...

Isla başını çevirdi.

Çok sıcaktı. Başı dönüyordu. Doğru düzgün düşünemi- yordu.

Göğsünden inen teri dondurmak, ona biraz da olsa serinlik verme umuduyla Moonling yetisini kullanmak için aralarındaki bağa ulaştı ama enerjisi neredeyse tükenmişti. Gücü bir mum gibi sönüp giderken sadece bir tek ter damlası buza dönüştü.

"Bana bak," dedi Oro ve ona doğru bir elini uzattı. "İzin verir misin?"

Isla ilk başta gerildi ve Oro elini çekti. Isla cırlıçıplaktı. Ama sonra onun niyetini anladı. Ne yapmak istediğini idrak etti.

Serinlik. Rahatlık. Isla hayır demeliydi. Oro onun düşma- mydı. Birkaç saat önce bıçağını boğazına dayamıştı. Isla bir başkasıyla evliydi.

Yine de... evet dedi.

Oro çok ama çok nazik bir şekilde elini kolunda gezdirdi ve Isla'nın tüm duyuları uyandı. Ter içindeydi ama Oro bunu önemsemiyor gibiydi onun dokunuşuyla teri soğudu ve Oro'nun buz gibi eli sımsıcak teninde dolaşırken Isla hazla inledi.

Dudaklarını sımsıkı kapattı, çünkü düşündüğünden çok daha şehvetli çıkıyordu sesi. Diğer koluna dokununca Oro yutkundu. Dokunduğu her yeri sakinleştiriyor, serinletiyordu. Isla deli gibi bunu istiyordu. Çaresizdi. Oro'nun elini aldı ve alına götürdü. Yeniden gözlerini açıp iç çekti. Acısı din- mişti. Oro acısını dindirmişti.

Birkaç dakika sonra gözlerini açtığında Oro'nun ona baktığını gördü. Amber gözler. Bu rengi özlemişti. Sıcaklık aklına

tuhaf şeyler yapıyordu. Centennial'de onu iyileştirmek için ellerini onun üzerinde gezdirdiği o zamanı hatırladı. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Bunu hatırladı ve kendini unuttu. Kalbinin diğer yarısını. Onun elini yüzünde, çenesinde, boğazında dolaştırdı.

"İsla," dedi Oro, sesi derin ve hırıltılıydı ve İsla daha fazla şeyi hatırladı. Elini göğsüne, kalbine götürdü. Parmakları çıplak, acı içindeki tenindeydi ve İsla yeniden iç çekti.

"Çok güzel" derken ne dediğinin farkında bile değildi.
"Bana dokunman öyle güzel ki."

Oro'nun gözleri koyulaştı. Diğer elini İsla'nın başının yan tarafına götürdü, kendini tutmaktan kaskatıydı, damadan çıkmıştı. İsla onun eline rehberlik edene kadar bekledi.

İsla ellerini tutup göğsüne götürdü. Oradan karnına.

içinde bir acı büyümeye başladı. Oro için, geçmiş için. Bir anı. Savaştan önceki günü ve yaptığı her şeyi hatırladı.

"Üzgünüm," dedi Oro.

İsla birden durdu.

Üzgün mü? Neden üzgündü?

Oro başparmağını karnında henüz iyileşmemiş olan bir yara izine götürüp okşadı. Zed'in okunun saplandığı yere.

"Hapiste. Yaptığı şeyi affettirmez, onun yapmaması gereki..."

"Onu hapse mi attın?" dedi İsla, yavaş yavaş aklı yerine geliyordu. Oro başıyla onayladı. Zed onun en eski dostlarından biriydi. Ama İsla'yı öldürmeye çalışmıştı.

Düşünceleri aklından kayıp gidiyor gibiydi. Her şey kaygandı. Her şey büyütülmüştü, özellikle de içinde bu acı varken.

Onun elini tuttu yeniden. Parmakları kalça kemiklerinin arasındaki boşlukta dolaşp tenini karıncalandırana kadar aşağı indirdi.

"İsla, bence çok fazla kum çektin ciğerlerine." Oro bir şey diyordu ama sesi uzaklardan geliyordu. "Kumun gücü var. O... duyuları güçlendirebilir. Duyguları."

Evet, Isla'nın hissettiği Şey buydu. Glenen duygular. Her yeri alev almıştı.

Oro elini çekmeye başladı ama Isla "Lütfen," dedi. "Lütfen dokunmaya devam et. Sakın durma."

Ama Oro durdu. Acı çekiyor gibiydi ama usulca elini çekti. "Uyu Isla, yapabilirsen."

Uyumak. Isla uyumak istemiyordu. Çölde olduğundan daha fazla yanmaya başladı birden ama sıcak yere uzanır uzanmak gözleri çabucak kapandı.

Ve savaştan önceki geceyi gördü düŐünde.

29. BÖLÜM

ALTIN

Oro Isla'yı odasında görünce şaşırmıştı. Ertesi gün her şey değişebilirdi.

Isla bir parça mutluluk, bir tutam yaz, bu kan deryasında tutunabileceği bir şey istiyordu. Bu yüzden vücudunu sımsıkı saran kırmızı bir elbise giydi. Ve şimdi bekliyordu.

Isla onu görmeden önce sıcaklığını, neredeyse ona diz çöktüren ışığını hissetti ve sonra Oro odasını doldurdu tüm varlığıyla, ona baktı, Isla nefes alıp almadığından emin değildi. Oro'nun eli hâlâ kapının kolundayken orada durmuştu.

Isla gülümsedi, mutluydu. "Elbiseyi beğeneceğini düşünüyorum." Sesi öyle kısıktı ki kendisi bile tanıyamadı.

Oro'nun sesi gergindi. "Beğenmekten kastın onu dişlerimle lime lime edeceğim ise, evet, elbiseyi çok beğendim."

Oro'nun sözleri alev alan korlar, tam içine işleyen bir sıcaklık gibiydi. Isla onu istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Oro kapıyı arkasından kapatıp ona doğru yürüdü, bakışları elbisesinin üzerinde manidar bir şekilde dolaşırken bir yandan da haritalara ve savaş planlarına bakıyordu. Oro

elbisesinin altına en kolay ulaşmanın yolunu arıyor gibi bakıyordu.

Bir dakika sonra Isla'yı duvara yapıştırdı ve Isla iç çekti. Oro ağzına doğru eğildi ama Isla bir eliyle onu göğsünden itip durdurdu.

"Rol yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Rol mü?"

"Bir anlığına sen bir kral, ben de senin düşmanın değilmişim gibi." Sadece. Sadece bir anlığına.

Oro kaşlarını çattı. Isla onu kızdırmak istemiyordu ama kızdığında onu içten içe daha çok seviyordu. Bu ona Centennial'i, kendine Sunlign kralına katlanabileceğim itiraf ettiği o zamanı hatırlatıyordu. "Isla," dedi başım altına dayarken. "Sen benim asla düşmanım olamazsın."

Isla'nın sesi titredi. "Ben Nightshade'liyim. Bilmeden portalı açtım. Ona kılıcı bulmasında yardım ettim. Her şeyi yok etmesi için Grim'e yardım ettim."

Yüzü öfkeyle karardı. "Bilmiyordun. Bunların çoğu geçmişte kaldı."

"Hiç geçmiş yokmuş gibi davranabilir miyiz? En başından beri sadece sen ve ben varmışım gibi?" Isla bunu delicesine istiyordu. Her şeyden çok.

Isla ondan gitmesini isteyip istemeyeceğini düşündü.

Ama sonra Oro dudaklarını dudaklarına götürdü. "Bu gece... nasıl istiyorsan öyle davranabiliriz, aşk," dedi.

Isla'nın tüyleri diken diken oldu. Bütün gece onlandı. Bütün gece yarın ölmeyeceklermiş gibi yapabilirlerdi. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Elbisemi altına çevirmeni istiyorum."

Oro'nun kafası karışmıştı. "Her şey sona erince bunun için Leto'yu çağırırım."

Isla hafifçe gülümsedi. "Olmaz." Elbisesine baktı ve göğsüne doğru iyice daralan dekoltesine gitti bakışları. Isla onun da gözleriyle onu takip ettiğini ve yutkunduğunu gördü. "Şu an giydiğim elbiseyi. Onu altına çevir."

Isla bunun onun için ne anlama geldiğini, arkasında yatan travmayı biliyordu. O travmayı alıp güvene dönüştürmek istiyordu.

Oro kararsızdı, bu yüzden Isla parmak uçlarında yükselip ağzının içine doğru konuştu. "Sana güveniyorum. Bana zarar vermezsin." Bu doğrudu. Bu dünyada onun güvendiği tek kişi oydu. "Altına çevir. Lütfen," dedi.

Başını duvara yaslayan el gevşedi. Yavaş yavaş parmakları hafifçe belini kavradı, oradan aşağı indi ve ikisi de kırmızı kumaşın incecik altın bir kumaşa dönüştüğünü, karnından yere kadar indiğini gördü. Altın kumaş öyle incecikti ki en küçük hareketinde dalgalanıyordu.

Oro onu kendi diyarının renginde görünce vahşi bir ses çıkardı. Yeniden onun dudaklarına yapışmak üzereyken Isla "Şimdi onu erit," dedi.

Oro kaşlarını çatı. "Sana zarar veririm."

"Vermezsin."

Fakat Oro itiraz edemedi bir Starling kalkanı tenini sardı. Oro'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra altın ve gümüşü parıltılar saçtı. Isla güçlü hissediyordu. Kontrol ondaydı.

"Şimdi," dedi. "Elbiseyi erit."

Oro'ya yeniden sormayacağı belliydi. Ellerini göğsünde, sonra kanımnda dolaştırdı ve elbisesinin vücudundan bir mum gibi eriyip aktığını ve Isla'yı santim santim açığa çıkardığını gördü. Altın ayaklarının altında bir birikintiye dönüşüp sonra sertleşti ve Isla karşısından çırpılçiplak duruyordu. Starling kalkanı yok olmuştu.

Isla'ya bakış şekli... Oro'nun ona "Keşke kendini benim gözlerimle görebilseydin. Bir daha kendinden asla şüphe etmezdin," dediği zamanı anımsattı. "Bana tapılacak bir şeymişim gibi bakıyorsun," dedi Isla, karnında kelebekler uçuşuyordu sanki.

Ona yaklaşıp üzerine abanırken hazla iç çekti Oro. "Diz çökmemi mi istersin, aşk?" derken sesi hırıltılıydı.

Isla anından cevap verdi. "Evet."

"Emin misin?"

Isla başını salladı. Onu hissetmeye açtı, arzu doluydu. "Bana dokunmazsan öleceğimi sanıyorum."

Oro gözlerini onun gözlerinden ayırmadan yavaşça önünde diz çöktü ve sıcaklık bir nabız gibi atmaya, amansız bir acıya döndü. "Bunu istemeyiz öyle değil mi?" dedi Oro.

Oro sonra onu dizinin arkasından tutup bacağı omzuna aldı.

Isla hazla inledi. Dudaklarını dokundurduğu anda onun üzerine kapandı ve inlemeyle karışık bir ses çıkardı ve Oro bir eli karnında onu duvara mıhladı. Oro'nun altında inliyor, kıvranıyor, onun hazdan titremesine neden olan sözler fısıldıyordu.

Isla'nın arzusu bir yangındı, tüm dünyayı kasıp kavuran, onu ateşe veren, her dokunuşla, her öpüşle giderek büyüyen bir ateşti. Arzusu zirveye ulaştığında gözleri kilitletti. Isla inledi. Eli duvara çarptı ve bir enerji açığa çıkıp dört bir yana taşları fırlattı. Bir an gözleri alev alev yanarken birbirlerine baktılar. Göğüsleri inip kalkıyordu. Hiç kimse Isla'ya böyle hissettirmemişti: güneşin tüm gücü üzerinde parlar, onun tüm sorunlarını eritip yok ederken hissettiği bu mutluluğu hiçbir yerde bulamamıştı. Oro'ya güveni sonsuzdu ve o güven paylaştıkları her an daha da artıyordu. Her bağlantıda.

Oro usulca onu yere indirdi ve Isla başını iki yana salladı, daha fazla istiyordu. "Bu odadan nasıl çıkacağız?" diye sordu. Bunda ciddiye.

"Bana kalacak olursa asla çıkmayız." Sonra eğildi, onu kollarına alıp yatağa taşıdı.

Isla'nın sırtı ipek çarşafıya değerek Oro'ya uzandı. Elini göğsüne götürdü ve ikisi birden Oro'nun gömleğinin tutuştuğunu ve alevlerin tenini yaladığını gördü. Isla onun gücünü kullanıyordu.

Oro onu ilk defa görüyormuş gibi, sanki Isla mucizevi ve nadir bir şeymiş gibi bakıyordu ve Isla daha fazla dayanamıyordu. Her şeyiyle onu içinde istiyordu. Hâlâ yapabiliyorken istiyordu onu. Yarımın ne getireceğini kim bilebilirdi?

Bir enerji patlaması ile Isla üzerine çıkıp ata biner gibi üzerine çıktı. Yavaşça kalçasını indirip kaldırdı ve ikisi birden hazla inledi. Isla'nın başı geriye düştü ve üzerinde hareket edip giderek hızlanırken ellerini arkasına koyup kendini sabitledi.

"Seni istiyorum," dedi nefes nefese. "Her şeyinle seni istiyorum."

Oro doğruldu, onu arkasından kavradı ve kendi sırtı ya- tağın başlığına çarpına kadar yukarı çekti kendini. Isla ellerini onun omuzlarına koydu ve Oro da kendi elini onun ellerinin arasına.

Isla ona tam olarak ne demek istediğini söylemeyen bir bakış attı -onu her şeyiyle istediğini söyleyen bakış- ama Oro ona dokununca hazla inledi ve yeniden gözlerini kapattı. "Daha çok," derken onun daha da içine girmesini istediği yere onu yönlendirdi. Oro o noktaya ulaşınca Isla iç çekti ve alnını ona dayamak için üzerine eğildi. Hızlı hızlı nefes alıyor, aynı soluğu paylaşıyorlardı. Isla onun tam gözlerinin içine bakıp "Seni seviyorum," dedi. "Seni sevmem mümkün değil."

Seni seviyorum.

Oro başparmağını onun istediği yere bastırdı ve Isla tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

Üzerinde hareket etmeye devam etti, ona dokunduğu zaman

hissettiği bu ateşin hiç sönmemesini, sonsuza dek devam etmesini istedi. Oro transa girmiş gibi gözlerini ona dikti ve Isla çığlık atarken diğer eliyle onun kalçasını kavradı.

"Oro," dedi, bedeni kasılırken gözleri alev alevdi ve sanki elide değilmiş gibi Oro çabucak doğruldu. Kalçasındaki eliyle ensesinden tuttu ve dudaklarını kendine çekti, dili zevkle onun diline dolandı. Bu vahşi, sert ve sanki birbirlerini bir daha hiç göremeyeceklermiş gibi, sanki Isla'nın dilinin tadım hafızasına kazımak istermiş gibi çaresiz bir öpüştü.

Isla onun içinde eriyip sona ulaştığında "Ben de seni seviyorum," dedi Oro sonunda. "Seni sevmediğim hiçbir dünya yok."

Bunun üzerine Isla dudaklarını boynuna götürüp aşağıya indi. Daha da aşağı. Birden üzerinden kalktı ve Oro'nun kalan kıyafetlerini çıkarıp attı.

"Isla..." dedi.

"Oro," dedi, başı kalçasının yanındaydı, onu soymaya devam etmeden önce başını kaldırıp baktı.

Dudaklarını tenine dokundurunca Oro çarşafı yumruk yaptı ve parmak uçlarının altında hepsi yamp küle döndü.

Isla'nın kahkahası onu mahvetmişti çünkü Oro zevk dolu bir ses çıkardı.

Isla da inledi ve derin bir iç çekti. Bedeni kıvrılıp büküldü.

Ve sırtını sert kaya soydu. Bir düş. Bu bir anının düşüydü ve...

Birden kendine geldi. Nerede olduğunu hatırladı.

Kimin yanında olduğunu.

Oro mağaranın diğer yanında oturmuş onu izliyordu. Sanki onun zihnini okumuş gibi bakışları gölgelenmişti. Sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Isla ağzını açtı. Sonra kapattı. "Ben... bir şey dedim mi... uyurken?"

"Adımı. Sürekli adımı söyledin."

Doğruydı. Isla'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "Ben..."

"Daha önce duymadığım bir şey söylemedin/" dedi Oro ayağa kalkarken.

Isla mağaranın girişine baktı ve fırtınanın dinmiş olduğunu gördü. "Neden beni uyandırmadın?" diye sordu.

"Eğleniyor gibi görünüyordun."

Ona duyduğu arzunun yerini öfke aldı. Sonra utanç. Eğleniyor gibiymiş.

Portalı nasıl kapatacağını bulması ne kadar uzun sürerse o kadar insan acı çekecekti. Duygularının onu ele geçirmesine nasıl izin verebilirdi?

Bu kadar zamandır ortada olmaması konusunda Grim ne düşünmüştü? Korkmuş muydu? O iyi miydi?

Çok geç kaldığı için ona bir şey olursa Isla kendisini asla affetmezdi. Çabucak kıyafetlerindeki kumu silkeledi, giyindi ve dışarıya, Oro'nun yanma çıktı.

Güneş gitmişti ve sıcaklık biraz düşmüştü. Cebindeki diş titreşiyordu. Dişin onlara yolu göstermesi gerekirken Oro öne düştü yine.

Isla kaşlarını çattı. "Nereden..."

"Kapılan geçince burada tek bir yapı var. Sayfaların kumlara gömülü değilse nereye gittiğimizi biliyorum."

Ah.

Gecenin göreceli serinliği ve biraz dinlenmeden sonra eskisinden daha hızlı yürüyordu.

Susuzluktan başı zonklamaya başladı. Dili ağırlaştı ve damağına yapıştı. Yutkunmak acı veriyordu.

Her gözünü açıp kapattığında gözleri batıyordu. Güneşin yaktığı teni acıyordu. Her yanı kurumuştı ve Oro'nun vaat ettiği vahaya bir an evvel varmak istiyordu.

Şafak söktüğünde cebindeki diş neredeyse cebinden fırlayıp çıkacaktı. Giderek yaklaşıyorlardı. Gündüzün sıcaklığı başladığında gözleri kapanmaya başladı. Kasları gevşedi. Güçlü bir kol belinden tutmamış olsaydı kumlara yığılacaktı.

"Hey," dedi tepesinden. "Vaha hemen ileride. Başarabilirsin."

Söylemesi kolaydı. O bir Sunling'di. Bu amansız sıcaklığa alışkındı. Bir şekilde ona güç veriyordu. Ona da enerji verip vermeyeceğini görmek için onun gücüne erişmeye çalıştı ama bunu yapamayacak kadar güçsüzdü. Onu ayakta tutan hiçbir şey yoktu. Yeniden düştüğünü sandı ve Oro onu tutmak için atıldı.

Isla'nın ayakları yerden kesildi, Oro onu kucağına almıştı.

Gözlerini azıcık araladı ve kum dolu kirpiklerinin arasından Oro'yu gördü; aralıksız yürümeye devam ediyordu.

Şu an onu taşıyor olmasına karşın hiç yavaşlamamıştı. Sanki bir şey görmüş gibi adımları hızlandı.

Isla'nın onu yere indirmesini söylemesi gerekirdi. Oysa o, Oro'nun kollarında eriyordu. Grim'in karısı olmak onu düşman yapsa da Isla bu dünyada en çok ona güveniyordu.

Bu güven direncini kırdı. Bilinci bir geliyor, bir gidiyordu. Duyuları teker teker kapandı. Güneş derisini cayır cayır yakarken birden suyun içine düştü.

Isla'nın nefesi kesildi ve şok içinde Oro'ya sımsıkı sarıldı. Boynuna sımsıkı doladı kollarını, göğsünü göğsüne dayadı.

Vaha. Su sıcaktı ama Oro onu serinletmişti ve bilincini

kaybedip boğulmaktan korktuğu için ona sımsıkı sarılırken rahat bir iç çekip inledi.

"İzin verir misin?" derken Oro bir elini uzattı.

Isla başını salladı ve Oro'nun parmakları dikkatle teninde dolaştı. Teni yanmış acıyordu ama onun dokunuşu ansını hafifletti. Oro dikkatle sınırlı gücünü kullanarak onun yanıklarını iyileştirdi.

Isla'nın gözleri kapalıydı ve daha önce yüzlerce kez yapmış gibi -ki yapmıştı- ona dikkatle, nazikçe dokunuşu dışında başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Oro onun bedenini biliyordu ve Isla da onunkini.

Onu sadece iyileştiriyordu, Isla kendi kendine bunu diyordu. Ona yardım ediyordu. Bu masumane bir davranıştı.

Ama giderek hızlanan nabzında masumane hiçbir şey yoktu. Ya da kalbi küt küt atarken.

Oro'nun işi bitince "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, yüzü yüzüne değecek kadar yakındı.

Sonra Isla geriye düştü, Oro onu suya bırakmıştı.

Isla suyun içine bıraktı kendini. Serinliğin, saç köklerinin rahatlamaının, kumun bedeninden ve kıyafetlerinden dökölüp suya karışmasının tadını çıkardı. Suyu avuçlarına alıp aç gözlülükle, hızlı hızlı içti.

"Yavaş ol," dedi Oro. "Hasta olacaksın."

Isla tüm vahayı içip bitirmek istiyordu ama söz dinledi.

Susuzluğunu giderince gölcüğün kıyısına yüzdü, Oro'ya arkasını dönüp kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Kıyafetlerini çitiledi ve kuruması için onları bir kaya yığının üzerine serdi. Tam yeniden suya girmişti ki ikisinin de içinde çıplak olduklarını fark etti.

Daha önce -mağaradayken-durum farklıydı. O zaman kendinde değildi. Sıcakta hayatta kalmaya çalışıyordu. Uyuyordu.

Şimdi ise akli başındaydı. Kendine baktı. Göğsü neredeyse açıktaydı, hemen suyun içine girdi. Kollarıyla kendini örttü.

Oro kaşlarını çattı. Isla onun zihnini okuyabilirdi. Bu, Oro'nun daha önce görmediği, daha önce dokunmadığı, daha önce tatmadığı bir şey değildi. Ama şimdi her şey farklıydı.

En azından öyle olması gerekiyordu.

Hain. Kelime zihninde yankılandı. Şu an kimin ihanet ettiğinden emin değildi. Belki kendisi de dâhil herkes ihanet ediyordu.

Delici bakışları bedenini delip geçti. "Mutlu musun?" diye sordu birdenbire.

"Evet," dedi Isla çabucak.

Oro ikna olmuş gibi değildi ve Isla ona yaşadıklarının bir yalan olup olmadığını soracaktı az kalsın. Mutluydu. Grim'i seviyordu.

Ama Oro'yu da seviyordu.

Gölcük sığıdı. Oro ona doğru yürüyordu ve yürürken su sanki ona yol açarmış gibi ikiye ayrılırken Isla onu izledi.

Güneşin altında, burada bir tanrı gibiydi. Altın rengi saçları sudan koyulaşmış, vahşi lüleleri alnına yapışmıştı. Titreşen kaslarının üzerinden tenini öpüyordu güneş.

Oro yanına gelip tepesinde dikildi.

"Neden yeniden evlendin?" diye sordu.

Isla neden ona bunu en başta söylediğini hatırladı. Ondan nefret etmesi için. Onu unutması için söylemişti.

Hâlâ ondan nefret etmesini umuyordu.

Oro daha önce onu güç için kan kullanmak konusunda uyarmıştı ve Isla'nın şu an yaptığı şey bundan da öteydi.

Parıltısı hâlâ incecik bir gölge kırıntısının altında saklıydı ama Oro bunu öğrenseydi çok kızardı. Anlamazdı.

Isla tehlikeliydi. Pervasızdı. Kehanet olmasa bile Oro daha iyisini hak ediyordu. Bir gün Isla bunu istemese bile onun kalbini kırabilirdi.

"İstediğim için onunla yeniden evlendim" derken içinde doğruluk banndırdığını umut etti. Oro ikna olmuşa benzemiyordu.

Oro biraz daha yaklaştı, nefesi alnına değiyordu. "Demek öyle? Şimdi düşmanım mısın?"

Isla bu yakınlaşmadan dolayı yutkundü ve başını salladı.

Oro başını yana eğdi. "İstediğin şey bu mu?"

Evet. "İstediğim bu. Senden nefret ediyorum."

Oro onun dudaklarına, sonra köprücük kemiklerine, göğsüne baktı; suyun altında olsa bile neredeyse tamamen görünüyordu. Sonra eğildi, nefesi Isla'nın çıplak tenine çarptı, ağzını kulağına doğru götürdü ve "Uyurken adımı sayıklamadığın zaman bunu söyle, işte o zaman sana inanabilirim," dedi.

Sonra gölcükten çıkıp üzerini giyindi Oro.

Daha sonra sessizce yürüdüler. Isla elinden geldiğince ondan uzak durmaya, aralarındaki çekimi görmezden gelmeye çalıştı ve Oro da aym şeyi yapmaya çalışıyor gibiydi.

Bu şekilde bütün gece yürüdüler, en sonunda ufuk bir dağ sırasının arkasında söktü ve Isla uzaktan bir yapıyı seçebildi.

Öyle rahatladı ki dizlerinin bağı çözülecekti neredeyse.

Altın bir kayalığın yan tarafında bir saray oyulmuştu. Sanki taşa hapsedilmiş bir şatoya benziyordu. Ön cephesi binlerce güneş benzeri sembollerden ve sayısız kapılardan yapılmıştı. Heykeller, basamaklar ve sonsuz sütunlar vardı.

"Burası da neresi?"

"Bir gömüt," dedi Oro onun önüne geçerek. Sarayın önünde durdu. Isla kapıya doğru yürüdü ama Oro onu bileğinden yakaladı. "Henüz içeri giremeyiz."

"Neden?" Zamanları yoktu. Nightshade şu an düşman askerleri tarafından işgal edilmiş olabilirdi. Grim'in başı dertte olabilirdi. Bu Oro'nun umurunda olmayabilirdi, ama Isla bunları söylemek yerine "Lark adaya gelmiş olabilir," dedi. "Şu an askerlerini öldürüp ordusuna yeni askerler katıyor olabilir."

Oro'nun çenesi kasıldı. "Güven bana Isla," dedi ve adının onun dudaklarından döküldüğünü duymanın kalbini sıkıştırmadığını söylerse Isla yalan söylemiş olurdu. "Beklemek zorundayız."

Beklediler. Sarayın önünde oyalanırlarken Isla onu daha yakından inceledi. Sütunlar eski hükümdarlara ait heykellerden oluşuyordu. Alınlıklar bir avdan sahnelerle süslenmişti. Bir cenazeden. Hepsi altın kayanın üzerine zarif bir şekilde işlenmişti. Yukarıda, en tepede -neredeyse bir dağın zirvesi gibi yüksekti- bir şey parlıyordu.

Bir alev.

Oro onun baktığı yere baktı. "Bu sonsuz alev," dedi. "Binlerce yıldır sönmedi. Krallar tahta çıktı indi, lanetler yapıldı bozuldu ve tüm bu süre boyunca alev yanmaya devam etti."

Isla onun titreştiğini gördü. Çok büyük değildi ama kudretliydi. Güçlüydü.

Karanlık değişmeye başladı ve Oro hareketlendi. Isla'ya içeri girmesini işaret etti. En sonunda. Isla karanlığın içine daldı. Enerjisi tükenmişti ama Oro'nun gücüne erişerek küçük korlar yakmayı başardı. Oro onun elini tuttu.

"Gerek yok," dedi. Kapiya doğru döndü. Bir saniye bekledi. İki saniye.

Sonra ışık erimiş altın gibi tüm salonu ıslıl ıslıl yaph. Hava aydınlanırken güneş ışınları yere vuruyor, ayaklarının altındaki incelikle işlenmiş bir deseni aydınlatıyordu.

Çok güzeldi. Oro'ya bakınca onun da deseni incelediğini gördü.

Güneşin yıkadığı uzun koridora çıkıp ışıkla dolu bir odaya girmeden önce bir an birbirlerine baktılar.

Burası bir mezardı.

Oro dikkatle tabutun etrafında dolaştı. "Ateş burada işe yaramaz. Herhangi bir alev anında söner. Bu da bu odanın kışın sadece şafakta birkaç dakikalığına görülebildiği anlamına gelir." Şu an güneş odanın içindeydi.

"Çok zamanımız yok." Isla cebinden dişi çıkardı. Diş serbest kalır kalmaz sanki çağrılmış gibi odanın diğer ucuna uçup duvarı kazmaya başladı.

Hayır, bu bir duvar değildi. Üzerine gerilmiş bir sayfaydı. Kırmızı mürekkep silinmişti, neredeyse okunmuyordu.

Isla dikkatle onu duvardan soyup çıkardı. Çabucak okudu. Öyle derin bir nefes aldı ki kemiklerine kadar yayıldı bu rahatlık hissi.

"İstedğin şey orada mı?" dedi Oro.

Isla arkasına dönüp başıyla onayladı. "Tam da aradığım şey buydu."

Güneş ışıkları yavaşça mezarın üzerinden yavaşça çekilmeye başladı. Işıkların altındaki metal parlıyordu. Shade metali.

Oro ile bakışları buluştu. Görünüşe göre ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Cronan'ı bilmiyordu ama LarkT biliyordu. "Açılması imkânsız. Pek çok kez denendi." Isla'nın kafasının

kariştiğini sezince "Söylenceye göre burada Horus'a ait bir kalıntı varmış," diye açıkladı. "Bir tanrının bir parmak kemiği. Pek çok kişi onu arayıp durdu."

Işık neredeyse kaybolmuştu. Isla kolunu kesip avucuna kendi kanını yaymak için hiç vakit kaybetmedi. Hiç acı hissetmedi, Oro'nun itiraz eden bağrışını neredeyse hiç duymadı.

İki elini tabuta dayadı ve tüm gücüyle itti.

Oro bir heykel gibi duruyordu.

İçinde bir ceset vardı. Kemikler değil, bir bedendi. Adam bütün hakindeydi, derisi bozulmamıştı ve sanki uyuyor gibi görünüyordu.

Horus Rey, Lightlark'ın üç kurucusundan biri. Oro gibi altın saçları vardı. Güneş ışığından bir cildi. Keskin köşeli bir yüzü.

"O canlı mı?" diye sordu Isla. Üç kurucunun da ölmemiş olması mümkün müydü?

Adamın kolları göğsünde kavuşturulmuştu, elleri kalbinin üzerindeydi. Parmaklarının arasında ise bir şey bel belirsiz parlıyordu.

Bir kemik.

Güneş ışığı sanki çekiliyormuş gibi giderek azaldı. Hiç zamanları yoktu ve Oro kararsızdı.

"Al onu," dedi Isla. "Lark'a karşı savaşmamızda yardımcı olabilir."

Isla'ya yardımcı olabilirdi.

Bir dakika. İki. Oro yavaşça kemiğe uzandı. Usulca aldı onu.

Kemik Horus'un ellerinden kurtulur kurtulmaz bedeni kemiğe döndü. Eti kül oldu. O artık bir cesetti.

Ölmüştü, bu kesindi. Bir şekilde kemiğin gücü bedenini bozulmadan korumuştı.

Tüm ışık kaybolmadan önce çabucak tabutun kapağını kapattılar. Karanlık anında karanlığa, toza döndü ve içeriye bir çürüme kokusu doldu. Oro onun elini tuttu ve birlikte odadan çıktılar. Yavaşça koridorda ilerlediler.

Çöle ayak basmışlardı ki kum yeniden titremeye başladı. Dalga dalga yükseliyordu.

Oro küfretti. "Başka bir fırtına."

Zamanları yoktu. Isla'nın gitmesi gerekiyordu, şimdi. Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Bu çok sık oluyor mu?"

Oro başını salladı. "Bu yüzden çok az kişi saraya ulaşabiliyor."

"Ne yapacağız?"

Oro şatonun girişinde etrafına bakındı. "Bekleyeceğiz."

Bir saat sessizce dışarıda giderek vahşileşen fırtınayı izleyerek oturdular. Oro'nun gözleri yavaşça kapanmaya başladı. Çok bitkin düşmüş olmalıydı. Günlerce yürümüşlerdi. Dün gece hiç uyumamıştı ve Isla'yı iyileştirmek için kendi gücünü neredeyse tüketmişti.

Başını duvara yasladı. Nefesi yavaşladı.

Isla ona bakarken yanına kıvrılıp yatmanın nasıl hissettirdiğini hatırladı. Ondan uzakta, sanki düşlerinde bile Isla'ya doğru çekiliyormuş gibi bir elini ona uzatmış hâlde uyurken huzurlu görünüyordu.

Isla eskiden yan yana uyurken nasıl onun kolunu okşa- dıysa yavaşça elini koluna götürdü. Oro uykusunda inleyip ona doğru döndü. Isla'nın kemiği elinden aldığını hissetmedi bile.

Öyle mutlu, öyle rahat, öyle derin uyuyordu ki Isla'nın yanından gittiğini bile duymadı.

Fırtına dört bir yanında böğürüyordu. Oro'nun kum solumakla ilgili sözlerini hatırlayınca gömleğiyle ağzını ve burnunu kapattı. Kendini duygularına kaptıramazdı, hele de şimdi.

Oro haklıydı. Lark hepsinin sorunuydu. Ama Isla'nın çözümünü kabul etmeyebilirdi. Bu onu içten içe öldürse de Isla bu yüzden onu bırakmak zorunda kaldı.

Kemik cebinde parlıyordu. Eksik sayfayı okumuştı. Bir portalın nasıl açılıp nasıl kapatılacağını ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Pek çok güçlü objeden alınacak çok fazla panltı gerekiyordu ve bu kemik onun planının merkezi olacaktı.

Tek yapması gereken Nightshade'e geri dönmekti.

Saray görüş açısından çıkınca parmağındaki yüzüğü çıkardı. Kürenin için minyatür bir fırtına dolaşıyordu.

Grim'in yanına dönmek zorundaydı. Isla kapılardan çıkmadan ona yetişmeyeceğinden emin olmalıydı.

Azul'un fırtınaları hapsedmekle ilgili sözlerini hatırladı. Onları keskinleştirmekle ilgili olanları.

Tüm kalan gücünü toplayıp taşı parmaklarının arasında kırdı...

Ve fırtına içinden çıkıp serbest kaldı. Isla'nın fırtınası. Sanki fırtına hâlâ avucundaki kürenin içindeymiş gibi elini sımsıkı kapattı.

Skyling yetisiyle rüzgârlarını yavaş yavaş kontrol altına aldı ve içinden güvenle geçebileceği bir tünel oluşturmak için kendi fırtınasını diğer fırtınanın içinden geçirdi.

Sonra hızla koşmaya başladı çünkü Oro'nun yakında uyanacağını ve onun orada olmadığını anlayacağını biliyordu. Kemiğin de gitmiş olduğunu. Isla'nın gizli planları olduğundan şüphelenecekti.

Ve Isla'nın peşine düşecekti.

Isla vicdan azabını, duygularını, onu yavaşlatacak her şeyi derinlere gömdü çünkü hızlı olmaktan başka çaresi yoktu.

Isla Oro'nun ondan nefret etmesini umuyordu. Onu unutmasını. Bu herkes için her şeyi daha kolay hâle getirirdi.

Yol bitmiyordu. Bacakları giderek ağırlaşmıştı. Altın rüzgâr

tüneli bir okyanus gibi kükrüyordu ve Isla bir anlığına bile kendi fırtınasının kontrolünü kaybederse bu fırtına onu boğup öldürürdü.

Kısa süre sonra sıcaklık düşmeye başladı. Gözlerini açtı. Bu sefer ayağı kaydığında onu tutacak kimse yoktu. Nefes nefese ayağa kalktığında tüneli zorlukla kontrol ediyordu.

"Devam etmelisin" deyip duruyordu. "Denemek... en zor kısmı budur."

Isla kansız askerleri, masumları ve Grim'in askerlerini nasıl kılıçtan geçirdiklerini hatırladı. Lark'ı durdurmak neredeyse imkânsızdı. Bu dünyayı küle çevirirken ona dair iyi olan her şeyi fırlatıp atabilirdi. Bu dünya mükemmel değildi ama daha iyi olma şansını hak ediyordu.

Bir şansları vardı. Bu kemikle, parıltılarla ve cebindeki kâğıtta yazan talimatlarla Lark'ı sonsuza dek gönderebilirlerdi. Tabii Isla bu çölde ölmezse.

Kumaşı delip geçen sıcaklık ve kum zihnini karıştırıyordu. Isla sanki anıların arasında yürüyor gibi hissediyordu.

En güzel anılarını düşündü. Eğitimden sonra ormanda koşması, ağaçların tepesinden gülümsemesi, kuşlarla birlikte şarkı söylemesi. Döşeme tahtalarının altında yıldız sopasını bulması. İlk kez eski dostunun Starling şatosuna portal açması. Dünyayı tepeden, Grimle birlikte bir sıcak hava balonunda izlemesi. Nightbane tarlalarında yürümesi, gece gibi mor renklerinin göğe yansması.

Ona Lightlark'ta şarkı söyleyen dağları gösteren Azul. Oro ile Wild adasını yeniden inşa etmeleri, ölü bir yeri doğanın canlandırması.

Çok kötü anıları da vardı. Çok fazla kayıp, ihanet ve tehlike. Ama burada, bu dünyada güzellikle de vardı, kötülükten daha çok iyilik. Ve Isla bunun için savaşacaktı.

Derinliklerinden gelen bir haykırmayla fırtınayı daha sıkı kavradı ve onu ayaklarından tutup tam merkezine kaldınp götürdüğünü ve kumun bedeninin etrafında döndüğünü hissetti. Daha da yükseldi. Kolu sarf ettiği güçten, kontrol altında tutmaktan dolayı titriyor, parıltısı cildini yakıyor ve kum fırtınası Isla çölde hızla ilerlerken bir dalgaya dönüşüyordu. Kilometreler boyunca yeri yararken altmda dalga dalga kabarıyordu. Isla diz çöktü, parmaklarını kumun içinde dolaştırdı ve onun gücünü duyumsadı.

"Oro yetişemez," diye düşündü.

Oro onun gittiğini fark ettiğinde Isla çoktan kapılara ulaşmış olurdu.

30. BÖLÜM DÜŞMAN

Kapılar uzakta belirdi. Isla'nın çaldığı fırtına parçasının çoktan etkisi geçmişti ve Isla'nın ayakları şu an yere basıyordu. Açık çölde saatlerdir yürüyor, ayakları kumlara batıp çıkıyordu. Şu an hiç değilse burgulu kanyonlara ulaşmıştı.

Elini pürüzsüz kayaya dayayıp güç alarak tuhaf biçimli tünellerden birinde yürürken duydu onu. Bir şey havayı ya- nıp geliyordu. Nefesini tuttu. Bir hançer yüzünü kıl payı geçip hemen yanındaki kayaya saplandı.

Isla'nın hançeri.

Yoldayken çıkarıp attığı bıçaklardan biriydi. Birisi onu almış olmalıydı, bıçakların onun için ne anlama geldiğini bilen biri.

Isla'nın ihanet ettiği biri.

Isla koşmaya başladı.

Isla kanyonun içinde kâh tökezleyerek kâh eğilip kalkarak kâh güneş ışıklarının altında çılgınca kıvrımlar yapan kayalara çarpmamaya çalışarak koşarken bacaklarındaki sanki kemik yokmuş gibi hissediyordu.

Oro Lightlark kralıydı. Sunling hükümdarı. Fırtınada bile onu alt edememişti, onun topraklarında hiç mümkün değildi.

Başka bir bıçak. Bu sefer kalçasını kıl payı ıskaladı. Küfretti Isla. Görünüşe göre tüm bıçaklarını toplamıştı. Hemen Isla'nın peşindeydi.

Isla bir köşeyi döndü, sonra nefes nefese durdu. Oro daha hızlıydı. Bu sıcakta ondan daha güçlüydü.

Tam Oro köşeyi dönerken Isla kalan tüm gücünü çağırdı ve ortadan kaybolmak için Grim'in Nightshade yetisini kullandı.

Bu, Isla'nın bildiği bir güç değildi. Gölgelele bu sıcakta kayıp gidiyordu, özellikle de gücü tükenmişken.

Oro görüş alanına girmişti ve elinde bıçaklarından birini tutuyordu. Isla yine de gölgelere sığınmaya çalıştı.

Ancak bu savaştan önceki, onun çok sevdiği Oro değildi. Hayır, bu Isla'nın Centennial'in ilk gününde tanıştığı taş kalpli Oro'ydu; gözleri ihanetten dolayı öfke doluydu. Uzun, kaslı yapısı bir avcının vücudu gibi gergindi. Birkaç adım attı. Durdu. Başını kaldırıp baktı.

Sonra yavaşça döndü.

Ve tam ona baktı.

Gözlerini kıstı. Isla'nın yüreği durdu. Kendine baktı. Hâlâ görülmezdi. Başını kaldırdı ve onu tam karşısında gördü.

Isla nefes almıyordu. Oro bir adım daha atarken Isla kılım bile kıpırdatmadı. Sonra Oro bir adım daha attı. Temkinli bir şekilde kolunu kaldırdı. Ona doğru uzattı.

Isla'nın duvarlarından arasından geçmeyi öğrenememiş olması utanç vericiydi çünkü parmak uçları yanaklarına değince bunu ikisi de hissetti.

Ve Isla görünür oldu.

Oro tek kelime edemeden Isla hemen etrafına Starling kalkanı oluşturdu ve ona doğru bir enerji dalgası fırlattı.

Oro kayayı çatlatacak kadar şiddetli bir şekilde çarptı. Isla kaçmak için döndü ama Oro elini uzattı. Arkasındaki kayadan bir parça koptu, Isla'ya çarptı ve onu duvara çiviledi Kaya parçası bileğine dolanıp ellerini başının üzerinde kelepçeledi.

Oro safi ateşti. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı.

Gücünü Isla'ya karşı kullanıyordu.

Ve ikisi de bunun ne demek olduğunu biliyordu.

İyice yaklaştı. Elinde enerjiden yapılmış bir bıçak vardı ve onu Isla'nın yüzüne yaklaştırdı. Isla bıçağa baktı. "Bu çok iyi," dedi kendi kendine. İstediği şey buydu. Oro'nun ondan nefret etmesi. Ona içermesi.

Tek istediği şey bu değildi.

"Kemiği benden çaldın," dedi Oro hâlâ inanamıyormuş gibi. "Beni bıraktın. Bana ihanet ettin."

Isla gözlerini ona dikmişti, göğsü inip inip kalkıyordu.

"Seni bulamayacağımı mı sandın?" Yüzü birkaç santim uzaktaydı, o kadar yakındı ki Isla onun amber gözlerindeki altın benekleri ve onların öfkeyle parladıklarını görebiliyordu. "Seni yakalayamayacağımı mı sandın?" Daha da yaklaştı. "Benden saklanamazsın," diye homurdandı. "Seni göreme- sem de seni hissedebilirim. Amansızsın. Sen kaçmaya çalıştığımı bir çekimsin ama yapamıyorum. Yapamıyorum, Isla." Sesi titredi. Tarihteki en güçlü hükümdarlardan biriydi ancak başparmağını Isla'nın başının üzerine kelepçelediği bileklerinde dolaştırırken eli titriyordu.

Kendisinden, bu sözleri söylediği için kendisinden gerçekten nefret ediyor gibi görünüyordu. Isla'nın dokunuşuyla ürperdiğini görmekten nefret ediyordu sanki. Başını iki yana salladı. "Başkasını seçtin, beni terk ettin ve yine de sen döneceksin diye bir aptal gibi seni bekliyorum."

Başını kapılara, Isla'yı bulduğu ormana çevirdi.

"O yara, o sahile her gün deniz senin gözlerinin yeşilinde diye her sabah gidiyorum çünkü orası sana en yakın uyanabileceğim tek yer."

Isla başını salladı. "Unut beni," diye yalvardı. "Ben senin için iyi değilim, Oro."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri alev alevdi. "Sana olan aşkım o sonsuz alev gibi Isla. Amansız. İnatçı. Bitimsin. Sen onu görmesen de o yanmaya devam ediyor."

Isla'nın gözünden bir damla yaş süzüldü.

Oro'nun öfkesi dindi. Onun yerini acı aldı. "Geri dön," dedi kırık dökük bir sesle ve Isla gözlerini sımsıkı kapattı. "Gitme."

"Oro, yapamam." Oro anlamıyordu. Kavrayamıyordu.

"Yapabilirsin," dedi Oro ve Isla gözlerini açınca onun kocaman, çaresiz bakışlarını gördü. "Seni düşünmekten delirdim. Neden gittiğini anlıyorum. Savaşı bitirmek istiyordun. Ölümle durdurmak istiyordun. Fakat neden kalamadığını anlamıyorum. Geri döneceksin diye bekleyip durdum. Bu yüzden ters bir şey var diye, o seni orada alıkoyuyor diye sana geldim ama sonra..." Devam edemedi. Gözlerini kapattı ve sanki gücünü topluyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sonra bana bunu verdin." Cebinden altın gül kolyesini çıkardı.

Onu yanında taşıyordu. Isla'nın tahmin ettiği gibi onu eritmemiş ya da denize fırlatıp atmamıştı.

Oro onun şaşkınlığını sezmiş olmalıydı çünkü "Onu yok etmek istedim," dedi. "Onu yakmak istedim ama yapamadım." Başını salladı. "Neden Isla? Bana söylediklerini

düşündüm, birlikte olduğumuz zamanı, bunlar bir yalanmış fakat yine de gerçek olduklarını hâlâ hissedebiliyorum. Neden?"

Oro'nun nefesi artık yüzündeydi, Isla bilekleri başının üzerinde kelepçeli olsa da kendini geriye çekti. Kelepçeler taştandı ve Isla'nın hâlâ enerjisi vardı. Onları söküp atabilirdi ama yapmadı. Oro'nun dudakları dudaklarına değmek üzereyken "Bana beni özlemediğini söyle," dedi. "Beni düşünmediğini. Zamanda geriye gidip fikrini değiştirmedeğini." Dudakları yanağına dokunuyordu. "Bunları söyle ama kalbinden. O zaman sonsuza dek çekip giderim. Yemin ederim."

Isla çenesini kaldırdı ve onun gözlerine bakmak için kendini zorladı. "Seni özlemiyorum," dedi kayıtsızca. "Seni düşünmüyorum. Zamanda geriye gidip fikrimi değiştirmiyorum."

Dudakları neredeyse dudaklarındaydı. Isla onun ağzının içine verdi nefesini. Onu öpecekmiş gibi, Isla onu öpmesine izin verecekmiş gibi Oro ağzını ağzına dayadı ve "Yalancı," dedi.

Sonra onu o hâlde bırakıp uzaklaştı.

Birkaç adım attıktan sonra küfretti. Isla kendini duvardan kurtardı ve köşeyi döndü.

Kapılar karşısındaydı.

Ve arkasında bir ordu bekliyordu.

İsla bunların Lark'ın kansız askerleri olduğunu anladı.

Yollarını kapatıyor, onları çıkışını imkânsız hâle getiriyorlardı. Birkaç düzine kılıç tarafından kesilmeden dışarı çık- malan mümkün değildi.

Daha da kötüsü askerler sadece Nightshadelî değildi. Skylingli. Snunlingli. Starling'liydi. Isla bazı yüzleri onunla yan yana savaştıkları zamandan anımsıyordu.

Şimdi hepsi boş gözlerle bakıyordu.

Ne olduğunu anlayan Oro saf ateş ve öfkeye kesti. "Onu öldüreceğim" derken sesinde karanlık bir şey vardı.

Isla fısıldar gibi konuştu. "Lark öldürülemez."

Oro dönüp ona baktı. "O zaman onu sonsuz alev atar ve orada ebediyete kadar yanmasını izlerim."

Kansız ordu onlara bakarak duruyordu. Isla ne olacağını bilmiyordu ama kapıların arasındaki boşluktan alev spiralleri gönderdi.

Altına değer değmez çözülüp yok oldular. İki taraftan da nüfuz edilemezdi.

Kapana kısılmışlardı. Diğer tarafta onları bekleyen tek şey ölümdü. Ordu gerekirse orada sonsuza dek dururdu, çünkü zaten ölümlerdi.

Su olmadan bu sıcakta Isla ve Oro da yakında onlara katılırdı.

Bunun için zamanları yoktu. Isla'nın Nightshade'e dönmesi gerekiyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. "Üzgünüm," dedi Oro'ya.

Sonra kolyesine dokundu.

Anında etraflarındaki havanın değiştiğini, yoğunlaştığını hissetti. Grim'in gücü ona ulaşmak için dünyayı yarıp geçiyordu.

Grim bir gölge gibi kapıların ötesine indiğinde yer sallandı.

Anında ordu küle döndü. Cızırdayan kalıntıların üzerinde yürürken gözlerini Isla'dan ayırmıyordu.

Ve sonra Oro'yu gördü.

Gözleri bir ona, bir Oro'ya gitti.

Göz açıp kapayınca kadar gölgeden bir tırpan onu ikiye

bölmeye hazır hâlde Oro'ya doğru uçtu. Onu sadece kapı dur- !
durabildi.

Isla çılgına döndü. "Ona zarar verme," dedi Oro'nun önüne geçerek oysa bunu yapmasına gerek yoktu.

Grim ona baktı. Sonra yavaşça ellerinde toplanan gölgeler yok oldu. Isla Oro'ya döndü. "Sen de ona zarar verme."

Grim elini keserken Isla'ya öfkeyle baktı ve sonra kapıyı açtı.

Isla onun uyansını duymazdan gelip ölümüne savaşacaklarını düşünerek korktu. Ama ikisi de sakın görünüyordu. Ve ikisi de ona bakıyordu.

Ordunun külleri Isla'nın ayaklarının etrafında dönüyordu. Bu sadece başlangıçtı.

"Lark burada." Önce Oro'ya, sonra Grim'e baktı. Birbirlerine düşmanlardı. Isla neredeyse nefretlerini hissedebiliyordu. Ama düşman olarak kalırlarsa Lark hepsini yok edecekti. "Bölünürsek onu yenemeyiz." Isla ağzından çıkan kelimelere kendisi de inanamıyordu. "Tek şansımız birlikte çalışmak."

31. BÖLÜM REMLAR

Isla gelince Enya yere tükürdü. Grim'e baktı ve yine tükürdü. Grim onu tanımıyordu bile.

Calder'in her zamanki neşeli yüzü soldu. Temkinli bir ifade aldı yerini. Zed yoktu. Isla Oro'nun dediklerini hatırladı. Dostunu hapse atmıştı.

Savaş odasında oturdular, Grim'in ölümünü planladıkları aym odaydı. Grim ise şimdi sandalyelerden birine oturmuş ona bakan herkese öfkeli bakışlar atıyordu. Isla hariç herkese.

"Lark ikinizi de öldürmek istiyor," dedi Isla, önce Oro'ya sonra Grim'e bakarak. "Ve muhtemelen beni de. Bu dünya istediği gibi olana kadar durmayacak."

"Şansı varken seni neden öldürmedi?" dedi Enya, bu sonucu gerçekten istermiş gibi bakıyordu.

Gölgeler masanın üzerinden yere dağılıp pençeye döndüler.

Isla onları görmezden geldi. "Onu LightlarkTn kalbine götürmem için bana ihtiyacı var. Bu yüzden burada: onu bulmak için."

Lightlark'ın kaini yüzyılda bir açar, canlı bir şeyin kılığına bürünürdü. Isla onu son gördüğünde kalp Celeste'nin arkasından adanın merkezine düşmüştü.

"Ne yapacağız?" diye sordu Calder ve devasa eliyle yüzünü sıvazladı. "Hepimizden daha güçlü olan ve şu an üzerinde durduğumuz adayı yaratan birini nasıl durduracağız?"

"Onu kalbi vereceğimizi vaat edip kandıracağız. Sonra da saldıracağız."

Calder'in kafası karışmıştı. "Bize söylediğine göre o yenilmez. Ne öldürülebilir ne de yaralanabilir."

"Belki," dedi Isla. "Fakat onu birkaç saatliğine durdurmak mümkünse onu bu adada bilen tek bir kişi var."

"Sonra?" dedi Enya dirseklerini masaya dayayarak. "Onu yaralacak bile hâlâ onu durdurmamız mümkün değil. Bir plana ihtiyacımız var."

"Bir planım var," dedi Isla.

Enya neşesiz bir kahkaha attı. "Neden sana güvenelim ki?"

Isla gölgelerinin bir kolunu sarmasına izin verdi. Diğer kolu buz, hava, çatırdayan enerji ve ateşle yüklüydü.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Enya. "Bu sadece ikisinin de hâlâ seni sevdiğiniz gösterir ki bariz ortada." Enya Grim'e ve Oro'ya öfkeyle baktı, sanki Isla'yı sevmek onların kişisel zaafıymış gibi.

Isla Grim'e baktı. Grim gönülsüzce elinden küçük küçük çiçekler çıkardı.

Sonra Oro'ya baktı. Ona bakmak canını yaktı. Gözleri fersiz değildi ama acı doluydu. Korkuyla. Kararlılıkla. Isla bir zamanlar o gözlerin sadece aşka dolduğu zamanları hatırladı.

Yavaşça parmaklarını kıvırdı. Parmak uçlarından yere taş yapraklar döküldü, uçları dikenli güller.

İkisi de onu seviyordu ve Isla da onları. Kehanet ne derse desin şu an onları tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazdı.

Bu bir garanti değilse de bir şeydi yine de.

Enya ikna olmamış gibi baktı. "Neden seni dinleyelim?"

"Zorunda değilsiniz/" dedi Isla. "Onun planını dinleyebilirsiniz" derken Grim'i işaret etti. "Lightlark'taki portah kullanacak, adayı yok edecek ve tüm Nightshade'i diğer dünyaya gönderecek."

Grim sanki bu plan son derece mükemmelmış gibi başıyla onayladı. Enya ikisine de öfkeyle bakıyordu.

"Planım Lark'ı sonsuza dek göndermek."

Sessizlik. O zaman Oro "Dinliyoruz," dedi.

Isla onlara fırtına sezonunu anlattı. Nightshade'deki portah ve Lark'ın sonsuza dek gönderme planını. Oro'yla birlikte buldukları kayıp sayfayı ve sayfanın bunu nasıl yapacaklarını tam olarak anlattığını onlara aktardı.

Sonra çok yavaş bir şekilde kemiği masaya bıraktı. Ona bakarken Oro'nun çenesi kasıldı.

Enya dönüp kralına baktı. "Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Oro cevap vermedi.

Enya ayağa kalktı, yumruklarından alevler çıkıyor, zemini yakıyordu. "Bu en büyük kutsal kalıntı. Ve sen onu ona mı verdin? Sen..."

"Bana vermedi," diye açıkladı Isla. "Onu ben çaldım."

Enya nutku tutulmuş gibi Oro'ya baktı. Oro gerildi.

"Portah kapatmak için yapmam gereken işaretler var ve kemik bunun için bana lazım," dedi. "Lark'ı yenmemiz için en iyi şansımız onun gücü."

Enya inanamıyordu.

"Siz Sunlingli ahmakların daha iyi bir planı varsa, dinliyoruz," dedi Grim.

Enya'nın alevleri yükseldi, sonra söndü. Yavaşça yerine oturdu. Birkaç dakika öfkesi odanın sıcaklığını yükseltti. Sonra iç çekip "Her birimizin görevi ne?" diye sordu.

"Sen ve Calder Lightlark'ta kalan herkesi, geriye kalan tüm askerleri toplayıp beni bekleyeceksiniz. Onları yeni ÷lkeye portalla götürmemiz gerekiyor. Lark burada ve burada kalanlar onun ordusunun yeni askerlerinden başka bir şey değil."

Enya isteksizce başını salladı.

Grim'e baktı. Grim bekliyordu zaten. "Kılıç konusunda yapmanı istediğim şeyi yaptın mı?" Cronan'ın kılıcı, birlikte aradıkları ve drekleri kontrol eden kılıç. Isla ondan onu hırsızın inine geri götürmesini istemişti ama şimdi kılıca ihtiyacı vardı.

Grim başını salladı.

"Ona ihtiyacım var."

"Onu getirebilirim."

Isla Oro'ya baktı. Ağzını açtı ama Oro konuşmasına izin vermedi. "Hayır. Ne yapıyorsan yap seninle geleceğim."

Grim'in gölgeleri büyüdü.

Oro ikisine bakh. "Size gerçekten güvenmemizi beklemiyorsunuzdur. Ya da onun kılıcı mahzendeki portaldan geçmek için kullanmayacağını nereden bilebiliriz?" Burası Aynalar Sarayı'ndaki portaldı ve Isla'nın hayatını sonsuza dek kurtarmıştı.

Grim ayağa kalkınca odanın havası değişti. Isla onu bileğinden tuttu ve Grim sakinleşti.

"Peki," dedi Isla. "Lark'a nasıl zarar vereceğimizi birlikte bulacağız."

Enya tek kelime etmeden Calderla çıkıp gitti. Grim de çıktı odadan ve birkaç dakika sonra geri döndü.

"Yok," dedi Grim.

Isla sandalyesine oturdu. "Ne demek yok?"

"Kılı. Rölik yığını. Lanet olası ejderha bile yok." Kötü şöhretli hırsıza ait çalıntı bir yığın kutsal eşya. Ejderhayı geçmeye çalışırken Isla hiçbirini görmemişti.

"Lark hepsini almış olmalı." Grim'e kılıcı geri götürmesini söylediğine pişman olmuştu ve tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Isla

dünyayı korumaya çalışmıştı ve şimdi bu yüzden dünyanın yok olması riski vardı. Dreker plam için hayati öneme sahipti.

Oro masanın diğer ucunda sandalyesine yaslandı ve "Bir fikrim var," dedi.

Zed hücresinin duvarına sırtını vermiş oturuyordu. Isla ile Oro'yu gördüğünde canı sıkıldı ve hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu.

Zed bir kedi gibi sırttı. "Bana bir hücre arkadaşı mı getirdin?"

Oro öfkeyle ona baktı. "Pek sayılmaz. O senin çıkış biletin."

Zed hâlâ sırtıyordu. "İsteseydim bu hücreden haftalar önce kaçabilirdim, bunu ikimiz de biliyoruz." Bunu göstermek için bağlarından kurtulup duvara bir tekme attı. Taş parçalandı ve onun içinden kolayca uçup kaçabileceği bir delik açıldı. "Çok kızgın görünüyordun, ben de en iyisi içeride kalayım diye düşündüm."

"Mükemmel," dedi Isla.

Zed gözlerini kısarak ona baktı. "Boktan durumuna başka bir sevgili daha eklemeye çalışman çok utanç verici ama sen benim tipim değilsin."

Oro iç çekti. "Senden daha iyi bir hırsız duydun mu hiç?"

Zed'in ağzı kulaklarına vardı. "Sadece bir tane. Neden?" "Onu bulabilir misin?"

"Ben herkesi bulabilirim."

"Güzel," dedi Isla. "Çabuk ol. Hiç zamanımız yok."

"Çok zaman lazım değil." Sanki portalla bir yere götürülmeyi bekliyor gibi elini uzattı.

"Ah hayır. Ben seninle gelmiyorum," dedi Isla.

Grim gölgeler içinde saklandığı duvardan içeri girdi Zed'i baştan aşağı süzdü, hiç etkilenmiş gibi değildi. "Neden hapse atıldı ki?"

Isla kocaman sırttı. "Birlikteyken sana neler olup bittiğini seve seve anlatacağmdan eminim."

Grim öfkeyle Zed'e baktı, sonra Isla'nın dudaklarına uzandı.

Isla'nın arkasında birden ısı yükseldi -Oro'nun öfkesi- ama Isla yine de parmak uçlarında yükseldi ve "Bana geri dön," dedi Grim'e. Lark dışarıda bir yerdeydi. Hepsi tehlikedeydi.

Grim'in elleri sırtında dolaştı. "Sen de Kalp Yiyici."

Sonra ortadan kayboldular.

Isla geride Oro'yla kaldı ve Oro hâlâ öfkeliydi.

"Hırsız bulduklarında Zed'i öldürecek," dedi dişlerinin arasından.

Isla normal görünmeye çalışarak omuz silkti. Sanki Grim onu Oro'nun önünde öpmemiş gibi yapmaya çalıştı. "Zed hızlıdır. Ona bir şey olmaz."

Belki.

Oro hâlâ ona bakmıyordu. Belki de bakamıyordu. Belki ' de ondan tiksiniyordu çünkü Isla bir zamanlar ikisinin birlikte öldürmek için plan yaptığı bir adamla evliydi.

Isla ona baktı. "Hazır mısın?"

Grim'in gücünü kullanmak çok enerji gerektiriyordu. Yetileri elzem olduğu zaman için enerjisini korumak istiyordu.

Isla'nın uçuşu mükemmel değildi. İkisini birden yavaşlatıyordu. Oro isteksizce onu kucağına aldı.

Oro bulutlara, Sky Adasına doğru hızla yükselirken Isla ondan uzak durmasının mümkün olmadığının bilincinde ona bakakaldı sadece.

Kovan boştu.

Örgülü o yapının içine portal açmışlardı. Kanatlı yaratıklar yoktu. Remlar yoktu.

Oro'nun kaşları çatıldı. "Gitmişler."

Remlar kadim bir varlıktı. Lark'ın varlığını adada bir şekilde hissetmiş olabilir miydi? "Kaçmış olmalılar." Ama ne-

"Sky Adasında yaşadıkları bilinen başka bir yer var mı?"

Oro başını iki yana salladı. "Benim bildiğim kadanyla yok."

Harika. O kadim varlığın onlara yardım edeceğine bel bağlamıştı. Diğer dünyada doğmuştu ve başlangıandan beri burada, Lightlark'ta yaşıyordu. Lark'ı etkisiz hâle getirmenin bir yolu varsa bunu sadece o bilebilirdi.

Oro arkadaşlarının yanına dönmeye hazırlandı ama Isla onu durdurdu.

"Onu aramaya devam edeceğiz," dedi.

Grim'le onu gördükten sonra Oro mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyor gibiydi ama kovandan dışarı uçup onun en altına indi.

Isla da onun güçlerini kullanarak aşağı indi. Oro onu izlerken çenesi kasıldı.

Oro aralarındaki bağı hissedebiliyordu. Isla'nın hâlâ onu sevdiğini biliyordu. Yine de Isla'yı onunla, düşmanıyla görmek...

"Oro..."

Oro arkasını döndü.

Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Isla ona tıpkı daha önce yaptığı gibi her şeyi anlatabilmeyi istiyordu.

Keşke Oro, Isla'nın neden onu bırakıp gittiğini anlayabil- seydi. Neden geri dönmediğini.

"O nasıl?" diye sordu en sonunda.

Isla gözlerini kırptırdı. "Grim mi?"

Tüm orman birden ısındı. "Hayır," dedi sertçe. "Onun nasıl olduğu umurumda bile değil. Lynx'i soruyorum."

Ah.

Leoparı Oro'yu her zaman sevmiştir. "İyi," dedi. "Sanırım burayı özleyor. Soğuğu sevdiğini sanmıyorum."

Bu bir yalandı. Lynx odasındaki şöminenin hemen yanında uyuyor ve ateş sönmeye yüz tutunca Grim'i uyandırmaktan hiç gocunmuyordu.

"Geri gelebilir," dedi Oro. "Ne olursa olsun... burada ona her zaman bir yer var." Isla onun sadece Lynx'ten bahsettiğinden emin değildi.

Sessizliğe gömüldüler. Çölde Isla'ya gösterdiği tüm sıcaklık, tüm ilgi yok olmuştu.

Onun acı çektiğini görmek Isla'nın canını yakıyordu. Onu incitenin, ona ihanet edenin -hem de defalarca kez- kendisi olduğunu bilmek üzücüydü. Oro sadece onu sevmiştir. Cen- tennial'den sonra Isla Grim'in ve Aurora'nın ihanetini atlatmaya çalışırken ona karşı sabırlı olmuştu. Ona güçlerini öğrenmesinde yardımcı olmuştu. Her şeyi ağırdan almıştı ki o zaman Isla'nın ihtiyacı olan şey buydu.

Isla her şeyi mahvetmişti. Ve Oro nedenini bile bilmiyordu.

Gözleri doldu. Buna katlanamıyordu. Onun önüne geçti; onun yörüngesinden, sıcağından, kokusundan uzaklaşmak istiyordu

çaresizce. Kendini hatırlayarak ağaçların arasında yürümeye devam etti. Derin derin nefes alıyordu; odaklanması, ona karşı duygularını en derinlerine gömmesi gerekiyordu.

Ve büyük bir şiddetle yere kapaklandığından nefesi kesildi.

Oro. Onu korumak için üzerine çıkmıştı. Az önce durduğu yere baktı ve üç mızrağın hemen yanındaki bir ağaca saplanmış olduğunu gördü.

Isla tuzağa düşmüştü. Bu, Remla/a ve onun Skyling tarikatına yaklaştığı anlamına geliyordu.

Oro da bunu biliyor olmalıydı ama orada birbirlerine bakarak durdular.

Isla'nın gözlerinden yaşlar döküldü.

Oro şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Anlamıyorum," dedi ayağa kalkarken, ona yer açmak ister gibiydi. "Hâlâ beni sevdiğini hissedebiliyorum. Bu değişmedi... hem de hiç. Bana doğruyu söyle. Lütfen." Isla'nın gözlerinin içine baktı. "Köyde yaptıkların yüzünden mi? Seni affetmeyeceğimi mi sam- yorsun? Hiçbir şey seni sevmeme engel olamaz. Hiçbir şey. Beni kabul et. Sana yardım edebilirim, biz..."

"Seni öldüreceğim." Isla ne olduğunu anlamadan kelimeler ağzından döküldü. "Seni öldürme ihtimalim var."

Oro tepeden ona bakıyordu.

Isla'nın ağzına tuz doldu. Sesi hırıltılı çıkıyordu. "Savaşın sabahı kâhine gittim. Bana son kehanetini açıkladı." Isla ona asla söylemek istememişti. Ama düşmanıyla evlenirse, ona

yaptığı en kötü şeyleri anlatırsa bunlar belki onu sevmesine, onu tehlikeye atmasına mâni olmayacaktı, belki bu doğrudu. "Ya seni ya da Grim'i kalbinize bir bıçak saplayıp öldüreceğim. Bu kesin. Kaderim bu."

Oro'nun alnı kırıştı.

"Bu yüzden kaçıp gittim. İstememe rağmen, inan bana, geri dönmeyi çok istememe rağmen yapamadım."

Oro düşünceler içindeydi. "Benim güvende olacağımı düşündüğün için orada kaldın."

Isla başını salladı. "İlk başta evet. Ve sonra her şey değişti. Onu seviyorum, Oro. Ben... ben onun gibiyim." Gözyaşları sakaklarına,

oradan saçlarına doğru aktı. "Artık gerçeği biliyorsun." Onun altında kıvrılarak çıktı. "Neden benden uzak durman gerektiğini biliyorsun. Ben tehlikeliyim. Yanımda kalırsan senin ölümün olacağım."

"İsla," dedi usulca ayağa kalkarken.

"Olmaz." İsla başını iki yana salladı. "Bunu kasıtlı yapmayacağımı biliyorsun. Beni kontrolümü kaybetmişken gördün. Sana zarar verip vermeyeceğimi ben bile bilmiyorum."

"İsla," dedi yeniden. İsla onun ne diyeceğini bilmiyordu çünkü Oro ağzını açamadan ormanda bir çatırtı oldu.

"Balon kim var burada. Hain ve ona âşık kral," dedi bir ses.

Remlar o ve halkının kaçtığı gizli yerin altında, hemen karşılarında duruyordu. Tavandaki parlak mavi solucanlar onun teninin renginde parlıyor, Remlar'ın siyah saçları ışığın altında ışıktı. Burası İsla ve Oro'nun ilk kez bu kadim yaratık ve onun kanatlı yaratıklarıyla karşılaştıktan sonra kaçtıkları aynı mağara sisteminin bir parçasıydı.

"Aile buluşması gerçekleştirdiğim kadarıyla," dedi eski öğretmeni sırtarak.

Lark'tan haberi vardı demek ki. "Öyle oldu. Onu tanıyordun, değil mi?"

Remlar manidar bir şekilde gülümsedi. "Ne yazık ki." Yüzü ciddileşti. "Bu toprakları beslemesi için öldürülmeyen diğer dünyadan gelen birkaç kişiden biriyim. O zamanlar onlar için faydalıydım."

"Anlamıyorum. LightlarkT Lark yarattı. Düşünmüştüm ki... ben... böyle bir şey..."

"Canavarlık mı?"

Isla başını salladı.

Remlar kederle gülümsedi. "Tanrısal güçleri olanlar genelde dönüşürler... Onlar diğer dünyada tannıydı. Hepimize hükmediyorlardı. Tahmin edebileceğinden daha korkunçlardı." Onlardan hürmetle ve korkuyla bahsediyordu. Isla onun bir şeyden korkabileceğini! hiç sanmazdı.

Isla hâlâ cebinde duran kemiği düşündü.

"Lark'ı kandıracağız. Ona en azından birkaç saat de olsa zarar vermenin bir yolunu bulmamız lazım. Bunu yapmanın bir yolunu biliyor musun?"

Neyse ki Remlar, evet der gibi başını salladı.

Isla'nın yüzü umutla ışıldamış olmalıydı çünkü kadim yarahk gözlerini kısıp ona baktı. "O senden çok daha yaşlı kızım," dedi. "Şu an yaptığın şeyi yapmanı bekliyor. Senden çok ilerisini görüyor o."

"Biliyorum." Isla da buna güveniyordu.

"Onun gücünü azaltan bir metal var. Onun üzerinde kullanmanın bir yolunu bulabilirsiniz."

"Olmaz. İlk başta bu şekilde tutsak edilmiş. Aynı hataya bir kez daha düşmez."

Remlar bir an düşündü. "O zaman bir lanet lazım. Güçlü bir tane. Güçlü bir şeye bağlı."

Isla Oro'ya baktı. "Grim'in birini lanetleyip lanetleyeme- yeceğini bilmiyorum." Bu bir Nightshade yetişiydi ama özel bir taneydi. Grim'in bundan bahsettiğini hiç duymamıştı.

"Hükümdar lanetleyemez," dedi Remlar. "Fakat ben yapabilirim."

Isla gözlerini ona dikti. Remlar kısmen Nightshadeliydi -bunu biliyordu- ama onun güçleri gizemliydi. "Öyle mi?"

Remlar başını sallayıp cebinden bir bıçak çıkardı. Pırıl pırıl parlıyordu.

"Shade metalinden," diye fısıldadı Isla ve Remlar birden canlandı.

"Demek öğreniyorsun," dedi ve dişlerini göstererek sı- rıttı. "Bu bıçağı lanetleyip kendime bağlayabilirim. Çok uzun sürmez."

Şatoya uçtular, Enya ve Calder bulabildikleri tüm askerleri toplamıştı, gitmeyi kabul edenleri. Isla Grim'in gücüne aralarındaki bağı kullanarak erişti ve kalan tüm gücünü toplayarak onları portalla uzaklaştırdı.

"Eksikler vardı," dedi Enya geri döndüklerinde. Bazıları öldürülmüştü.

"Savaştan kalan tüm cesetleri yakın," dedi Oro. Enya başıyla onayladı. Calder onun peşinden çıktı.

Onlar gidince Isla Oro'ya döndü. "Yapmam gereken..."

"Seninle geliyorum," diye ısrar etti. Pekâlâ. Bu sefer kendisi uçtu. Çok uzağa gitmediler. Aynalar Sarayına ayak basınca Oro temkinli bir şekilde ona baktı. Burası portalın olduğu yerdı, onu ve Lightlark'ı yok edebilecek portaldı ve Isla onu kullanacaktı.

"Bir şeyi görmem gerekiyor."

Camdan şatoda yürümek bir rüyanın içinde yürümek gibiydi. içeride en iyi ve en kötü anlarını geçirmişti.

Mahzen ilerideydi, kapısı hâlâ açıktı.

Bir adım attı. Oro da peşinden. Metale dokundu. Daha önce Isla'nın fark etmediği bir şekilde parladı.

Shade metali. Tabii ki. Ama Wildling gücü burada iş görüyordu. Bu metal onun yetilerini gizlice geçiren bir şeyle karışmıştı. Yeniden elini dayadı ve gücünü hissetti. Onu oluşturan iplikçileri sezmeye çalıştı. Kan. Buraya Wildling kanı karışmış olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Oro. "Neden buraya gelmen gerekiyordu?"

Isla onu duymazdan geldi.

"Isla," dedi. "Mahzenle ne işin var?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil."

Oro onu bileğinden yakaladı. Daha önce gölgelerle parıltılarını saklamıştı ama Aynalar Sarayında hepsi ortadaydı.

Oro dondu kaldı. "Bunlar da ne?"

"Hiçbir şey."

"Isla. Güç için kestirme yollar kullandığında ne olduğunu gördün. Ruhun..."

Isla elini çekti ve saraydan çıkıp ormana girdi. "Ruhumu çoktan kaybettim Oro," dedi.

Oro ısrarcıydı. "Hayır. Bunu nasıl söylersin?"

Ona döndü. "Ne demek nasıl söylersin?" dedi. "Ne yaptığımı biliyorsun."

"Bu bir kazaydı."

"Ve daha fazlası da var, Oro. Benim neden olduğum ölümler. Ve daha fazlası da olacak. Ya sen ya Grim..." sözcükler boğazına takılı kaldı.

"Başka?"

Isla kollannı iki yana açtı. "Bir öngörü daha var. Dediklerine

göre dünyayı ya kurtaracağım ya da yok edeceğim." Gözlerini kapattı. Gerçek, ondan sakladığı gerçek dudaklarından dökülmüştü. "Bunu hissediyorum... beni çağırıyor. Öldürmemi istiyor. Giderek daha da kötüleşiyor. Sana daha önce de söyledim, hak ettiğini düşündüğüm insanları öldürmekten zevk alıyorum. Ama diğerleri..."

kazayla öldürdüğüm diğer insanlar... anlamadığım bir şekilde beni etkiliyor."

Korkunç gerçeği biriyle paylaşmak ona iyi hissettirmişti. Sadece içinde iyiliği gören biriyle.

"Bunu yapabileceğini düşünüyorsun," dedi alçak sesle. "Bu dünyayı yok edebileceğini sanıyorsun."

Isla başını salladı. "Bilezikler gücümü çaldı. Bir süre işe yaradılar. Azıcık da olsa kendim gibi hissettim yeniden. Ama sonra öldürmeye başladım. İçimde bir şey uyanmaya başladı." Gözyaşları göz uçlarına diken gibi batıyordu. "Korkuyorum, Oro. Yapabileceklerimden korkuyorum. Kendime güvenmiyorum. Güçlerimi kontrol etmek için yeterli zamanım olmadı ve benim için bir lütuftan çok bir lanetler. Ben bir lütuftan çok bir lanetim."

"Bu doğru değil," dedi net bir şekilde. Amber gözleri onun gözleriyle buluştu. "Sen lanetleri bozdun. Bunu sakın unutma."

Bunu sık sık yapıyordu. O eylemin bir hata olduğunu düşünüyordu sık sık. Bir dostuna mal olmuştu. O zaman hayatı- nm en kötü günü olmuştu.

"İzin ver sana yardım edeyim, Isla."

Isla bunu istiyordu. Bu yüzden ona anlatmıştı her şeyi, öyle değil mi?

Kendini eski hâline bırakmak kolaydı. Birlikte yarattıkları bu doğayla kuşatılmışken.

Kendini tamamen ona bırakmak istiyordu. Kalmak isti-

"Beni gerçekten affedebilir misin?" diye sordu. Bu tehlikeli bir soruydu. "Tüm o insanları öldürdüğüm için? Grimle evlendiğim için? Lightlark'ı terk ettiğim için?"

Oro hiç düşünmedi bile. "Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Seni çoktan affettim."

O ve Grim... birbirlerinin en kötü yanlarını biliyor, anlıyordu. Grim'le evliydi çünkü onu seviyordu.

Ama Oro'yu da seviyordu. Kalbinin yarısı ona aitti. Bu yeterli miydi?

"Seçimini yaptığını biliyorum," dedi Oro. "Bunu benim için değiştirme. Ama sen benim tek seçimimsin. Sonsuza dek."

Bakıştılar. Isla ona doğru uzandı.

Bir dal çatırdadı yakınlarda bir yerde. Isla hemen arkasına döndü. Bir kadın ormanın kıyısında durmuş ona bakıyordu. Gözlerini kısmıştı. Herhangi bir kadın değildi.

Wren'di.

Isla'ya dik dik baktı... sonra ormanın içinde uzaklaştı. Is- la'nın yüzü asıldı. Ne vardı? Neden buradaydı? Isla ona yıldız sopasını vermişti. Ters giden bir şey mi vardı?

Isla hiç düşünmeden kadının peşinden gitti. Oro da hemen arkasındaydı.

"Wren?" diye seslendi. Daha önce hiç gelmediği bir yere, Lightlark'a nasıl gelebilmişti? Onu Wild Adasında bulacağını nereden biliyordu?

Ona tam yetişmişti ki Wren ana karayla adayı birbirine bağlayan köprüde koşuyordu. Isla hemen birkaç adım gerisindeydi. "Wren!" diye bağırdı ama o durmadı.

Isla ağaçlara çarpıyor, gücüyle onları yolundan temizliyordu ama Wren'e bir türlü ulaşamıyordu.

Bu kadarı yeterdi. Starling enerjisini kullandı ve yanı

başına geldi ama Wren ortadan kayboldu. Isla açıklıkta kaldı. Arkasını döndü.

"Nereye..."

Ve bir bıçak gördü, tam yüzüne doğru gelen. *Wren*. Isla kıl payı kurtuldu bıçaktan.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Yılanları yoktu. Ne olmuştu? "Wildlinglerin geri kalanı nerede?"

"Isla," dedi bir ses. Oro'ydu. Ne yapacağına karar verememiş hâlde birkaç adım ötede duruyordu.

Isla bir başka bıçağı engelledi ve bu sırada kendi kılıcı Wren'in kolunu sıyırdı. Bir kazaydı. "Ben..."

Göğsü korkuyla sıkıştı.

Kan yoktu.

İfadesiz bir yüzle baktı camlaşmış gözlere.

"Olamaz," dedi ya da bağırdı, bilmiyordu, tek yapabildiği bir başka darbeyi savuşturmaktı. Bir başkasını daha. Oro müdahale etmek için beklermiş gibi onun hemen yanında duruyordu.

Gözyaşları sel olup aktı. "Ben... Oro... yapamam," dedi. Nefes alamıyordu.

Oro anlamıştı, çünkü Wren ona yeniden saldırmadan önce onu alevlere boğdu.

Isla onun yanmasını izledi. Ateş onu yok ederken ifadesiz bir yüzle öylece durdu. Eti kemiklerinden ayrıldı. Küle dönene kadar yandı.

Isla dizlerinin üzerine çöktü. Wren burada, Lightlark'tay- dı. Isla bunun anlamını biliyordu.

Lark adayı bu yüzden hızlıca ele geçirmişti. "Onda... onda yıldız sopam var."

Oro'nun yüzü taşa döndü. Lark portal açma gücüyle her an her yerde olabilirdi. Onu şimdi durdurmaları gerekiyordu. O lanetlenmiş bıçağa ihtiyaçları vardı. Oro onu ayağa kaldırdı.

Isla onları Remlar'a götürmesi için Grim'in portal gücüne erişti.

Ama yapamadı.

Hayır. Yeniden ulaştı. Bir daha denedi ama sanki aralarındaki bağ kopmuş gibiydi. Sanki aralarında bağ hiç olmamıştı.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlayacaktı. Nefes alamıyordu.

Bir daha denedi. Bir daha.

Duyguları kaburgalarının arasından patlayarak çıktı. "Onu hissedemiyorum!" diye haykırdı. Neredeyse yere yığılacaktı. Oro onu yakaladı. "Oro... onu hissedemiyorum!"

Grim ölmüş olamazdı. Öldüyse Isla da ölürdü o zaman, değil mi? Yoksa Lightlark'ın kalbi onu birkaç dakika daha hayatta mı tutacaktı?

Çığlığı yeri göğü cınlattı; hiç doğal bir ses değildi. Acıdan göğsü yarılacaktı neredeyse. Güç patladı ve Oro kendini ondan zorlukla koruyabildi.

"Isla," dedi dikkatle. "Grim'i öldürmek zordur. Belki gücü bloke olmuştur, tıpkı bileziklerinin sana yaptığı gibi. Sakin kalmalısın yoksa bundan sağ çıkamayız."

Isla sakın kalamıyordu. Onun başının dertte olduğu, tutsak edilmiş olduğu düşüncesine. Onun ölmüş olabileceği düşüncesine dayanamıyordu.

Oro sanki onun hissedemediği bir şeyi hissetmiş gibi bileğinden tuttu. Etraflarını Starling kalkanyla sardı.

Saniyeler sonra ağaçlar sanki kibrit çöpü gibi köklerinden söküldü ve orman dümdüz oldu.

Bir şey kükredi.

Devasa bir yılan ayakta kalan ağaçların arasından kayarak çıktı ve bir kule gibi önlerinde göğe yükseldi. Yılan kadın. Nightshade'a karşı yaptıkları savaşta Isla ve Lightlark'ın yanında savaşmış kadim yaratık.

Pulları sönüktü. Toz toprak içindeydi.

Ölmüştü. Ölmüş ve dirilmişti.

Oro'nun yaptığı kalkanı yararak kocaman dişleriyle onlara doğru atıldı.

Oro bir güç patlaması ile kendilerini geriye fırlattı ve ormanın içinden yuvarlandılar, bir ağaca çarptılar ve ağaç paramparça oldu. Yılan kadın yine saldırırken bir kükreme daha duyuldu.

Portal açıp kaçamıyorlardı. Koşmaları gerekiyordu. Oro onu ayağa kaldırmak için elinden tuttu ve yılan kadından saklanmak için kalan ağaçların arkasına saklanarak ormanda koşarken Oro'nun elini hiç bırakmadı.

Doğru düzgün düşünemiyordu. Başını zonkluyor, düzensiz nefes alıyordu ama uçurum kenarına varana kadar Oro'nun onu yönlendirmesine izin verdi. Uçurumun kenarında birden durunca kayalar aşağıya uçtu.

Yılan tıslayarak, kıvrılarak hemen arkalarında belirdi. Bir anda onlara doğru atıldı, onları bir bütün hâlinde yutmaması için onu durdurabilecek hiçbir şey yok gibiydi.

Son anda Oro onun elini tuttu ve atladılar.

Yılan kenardan kayarak peşlerinden geldi ve aşağıdaki sivri kayalıkların üzerine düştü ve olduğu yere çivilendi.

Oro'nun gücüyle sahile güvenli bir şekilde indiler.

Ve etrafları anında sarıldı.

Skylingliler ellerinde oklarıyla her yerdeydi. Savaşta bulunmuş lejyonun bir kısmıydı. Düzinelerceydiler. İfadesizdiler. Ölülerdi.

Oklar Oro'ya doğru atıldı. Isla'ya da.

Isla Grim'in gücüne erişmeye çalıştı ama hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey. İçini öfke kaplamaya başladı. Acı tüm damarlarında dolaşıyordu.

Onu hissedemiyorum.

Onu hissedemiyorum.

Onu...

Güç ondan patlayıp çıktığında gözleri karardı. Isla onu hissedebiliyordu; güç yoluna çıkan her şeyi paramparça ediyor, havayı

kesip biçiyordu ve Isla derisinin üzerinde bir bıçak gibi dolaştığını duyumsuyordu.

Parıltısı yanıyordu. Kalbi yanıyordu.

Sis kaplamıştı her yeri. Arkasında deniz fokur fokur kaynamış, kayalıkları binlerce bıçağa döndürmüştü. Tüm Sky- lingliler sahilde paramparça hâlde yatıyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Neredeyse dizlerinin üzerine yığılacaktı.

Yavaşça dönüp Oro'ya baktı ve onun göğsünü tuttuğunu gördü. Ellerini bırakınca Isla kanı gördü.

Ve göğsüne saplanmış bıçağı.

32. BÖLÜM FEDAKÂRLIK

Oro'nun her yerinden kan akıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkınlıkla bakıyordu.

Isla yanına diz çöktüğünde tuzlu deniz bacaklarına çarpıyordu, titreyen ellerini yarasına bastırmaya çalıştı.

"Ben... ben çok üzgünüm...bu bir..."

Bir kazaydı. Önceki gibi.

Oro böyle ölemezdi. Kehanet böyle olamazdı. Onun burada, bu sahilde böyle ölmesine izin veremezdi.

Ellerinde su toplandı ve gözlerini kapatırken Oro'nun daha önce ona öğrettiği gibi kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Onu nasıl iyileştireceğini bilmiyordu ama Oro onu iyi eğitmişti. Ona tüm güçlerin kullanım bakımında benzer olduğunu söylemişti.

Kafasında onun sesini duyuyordu: Odaklan. Odaklandı. İçi aayla, pişmanlıkla ve utançla çalkalanırken zihnini boşalttı. Onun için zihni sakinleşene kadar kendini zorladı.

Kesilmiş yerlerini karıncalandıran suyun sıcaklığını hissediyordu. Çekilmeyi bekleyen iplikçikler belirdi. Isla hepsi-
ne uzandı ve onları bir bağ hâline getirdi. Su ellerinin altında dönmeye başladı ve giderek hızlandı. Gözlerini açtığında su- yun parıltılar

içinde olduğunu gördü.

Yavaşça Oro'nun yarasına dokundu. Yarayı kapattığını düşündü. Suyun acısını dindirdiğini, kanı temizlediğini düşündü. Onu kurtardığını.

İşe yaramıyordu. Oro ölüyordu.

Oro elini tuttu ve onu kalbine bastırdı. Isla onu tanıyor, ona ne anlatmaya çalıştığını biliyordu.

Her şey senin için. Tüm bu süre boyunca... onu senin için sakladım.

Isla onun gücüne erişti. Lightlark düşmeyecekti.

Ama Oro ölecekti.

Hayır. Bunu kabul etmiyordu. Isla'nın aklına Oro'nun onu götürmeye söz verdiği, gözlerinin renginde suyu olan sahil geldi. Her sabah Oro'nun gittiği o yer. Altın gül kolye. Tacına hafifçe vuruşu. Sırtından dikenleri çıkarması. Onun kollarında ağlayışı ve tek teklime etmeden onu kollanna alıp onu teselli edişi geldi.

Böylesi bir aşk ölemezdi. Oro haklıydı. Aralarındaki bu bağ sonsuza dek yanan, amansız ve asla boyun eğmeyen o alev gibiydi.

Bu Isla'nın kaderiyse ona karşı savaşıacaktı. Lanetleri kaldırdığı gibi kaderini de değiştirecekti.

Kader ondan, göğsündeki bu cesareten, içinde sürekli alev alev yanan bu aşktan korkmalıydı.

Elini yarasına daha çok bastırdı. Avucundan ona kalan tüm gücünü akıttı ve denizin ısıtıları saçtığını gördü. Suyun yarasına dolduğunu.

Onu diktiğini gördü.

Hiç kıpırdamadı, Oro'nun eli kendi elini tutana kadar odaklandı. Ona bakınca Oro'nun da ona baktığını gördü.

Gözlerini kırptırdığını.

Bir hıçkırık boğazına takıldı. "Üzgünüm. Ben..."

Oro uzanıp yanağını avuçlarına aldı. Her zamanki gibi sıcak

değildi. Isla başını iki yana sallayıp hıçkırdı. "Ben bir canavarım, ben..."

"Seni seviyorum," dedi Oro, göğsünde bıçak hâlâ duruyordu. Isla onu çekip çıkarmaya korkuyordu, ona daha fazla zarar vermekten çekiniyordu.

Isla tek kelime edemedi.

Başını salladı. "Benden nefret etmen gerek. Görmüyor musun? Seni öldüreceğimi anlamıyor musun?"

Oro sadece ona baktı. "Senden asla nefret edemem Isla. Son nefesime -nefes almayı bırakmamın nedeni sen olsan bile- kadar seni seveceğim."

Buna sebep olanın kendisi olmak istemiyordu. Oro'nun bilinci gelmişti ama hâlâ kanaması vardı. Yardım alamayacak kadar uzaktaydılar. Onun iyileştirici iksire ihtiyacı vardı. Isla portal açabilseydi onu hemen alıp getirirdi. Yıldız sopasını vermemiş olsaydı.

Oro göğsüne bakmak için yavaşça başını eğdi. "Bu yüzden ölürsem kehanet gerçekleşmeyecek sanırım."

Isla başını salladı. Sesi cılız bir fısıltı gibiydi. "Benim bıça- ğımm kalbine saplanması gerekiyor."

Oysa bıçak neyse ki -Tanrı'ya şükür- onun kalbini ıskalamıştı.

"Ah," dedi Oro. Ürperdi. "O zaman bu ölüm işe yaramayacak. Boş yere olmuş olacak." Yüzünün rengi soldu. Su çok ağır çalışıyordu.

Isla'nın dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Ona nasıl

yardım getireceğini bilmiyordu. Onu burada bırakamazdı, yarasına baskı yapılmazsa yarası daha da kötüleşirdi. Isla suyun yeterli olacağını umut ederek onu oyalamaya, sakinleştirmeye çalıştı. "Hayır, ölemezsin çünkü ölürsen bir daha mutlu olur muyum bilmiyorum."

"Bu doğru değil," dedi Oro. "Onu seviyorsun. Bunu görebiliyorum."

Isla Grim'i seviyordu. Grim onu mutlu ediyordu. Yine de...

"Kalbim ikiye ayrılmış durumda, Oro. Onu seviyorum ama seni asla unutmadım. Seni sevmeyi asla bırakmadım." Yutkundu. "Ancak..."

"Benimle birlikteyken onu da sevmeye devam edeceksin."

Isla başıyla onayladı. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun, Oro. Onunla olduğum zamanları hatırlamadan önce sadece seni seviyordum. Yalan değildi. Ama şimdi..."

Şimdi işler çok daha fazla karmaşıktı. Isla geçmiş Isla ve şimdiki olduğu kadın arasında ikiye bölünmüştü. Sanki bu iki Isla bambaşka kişiliklerdi.

"Benim ne hak ettiğimi kimin ne düşündüğü umurumda değil." Zorlukla nefes alıyordu. Yaranın acısı giderek artıyor olmalıydı. "Seni istiyorum. Bir hain olsan da seni hâlâ istiyorum. Düşmanım olsan da. Beni öldürme ihtimalin olsa da. Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum ve bu şimdiye dek hissettiğim en bencilce şey."

Gözleri kapandı.

Isla bir feryat kopardı. Gözlerinden yaşlar boşanırken yarasına daha çok bastırdı. Daha hızlı çalışması için suya yakardı. Cebinden kemiği çıkardı ama doğru parıltı olmadan işe yaramazdı.

Oro ölemezdi. Isla onu seviyordu. Aralarındaki bağın

zayıfladığını hissediyor ve bunu durdurmak için elinden bir şey gelmiyordu. Bunu durdurmak için verebileceği hiçbir şev yoktu.

Kolyesine dokundu, yardım etmeleri için seslendi...

"Kalp."

Isla arkasını dönünce Grim'i nefes nefese gördü. Zed de yanındaydı. Skylingli hemen Oro'nun yanına koştu ve Isla'yı iterek elini yaraya bastırdı.

Isla kendini Grim'in kollarına attı. "Onu... onu hissedemiyorum!" dedi hıçkırıklar içinde.

"Biliyorum," dedi Oro, elinde geri aldığı kılıç vardı. "Tutsak edildik, bizi..."

Arkasına baktı. Oro'nun solduğunu gördü. Isla bunu Grim'in yüzünde görebiliyordu. Grim onun ölmesini istiyordu.

Isla kendisine bakmaya zorladı. "Kurtar onu," dedi, sesi buyurgandı.

Grim onları portalla alıp götürdü.

Şatoda Isla Wildling iksiri buldu, adaya gönderdiklerinden birkaç şişe kalmıştı. İlk önce bıçağı çıkarmaları gerekiyordu.

Grim onu hızlıca çekip çıkarırken Oro'nun acı içinde kıvrandığını görmekten memnun olmuş gibiydi. Isla ona bir bakış attı ve tüm iksiri Oro'nun göğsüne döküp bekledi. Bekledi.

Enya içeri girince ateşten kanatlarını anında arkasında hissetti. Alevler saçarak Isla'ya atıldı ve onu duvara yapıştırdı. Eli boğazındaydı ve gözleri öfkeyle yanıyordu. "Bunu sen yaptın."

"Sadece soruyorum, kalp. Onu öldürürsem kızarmısın?" derken Grim'in sesi saf intikamla doluydu.

"Evet," dedi Isla nefes nefese Sunglinglinin eli boğazın- dayken, sonra Starling enerjisini kullanıp Enya'yı birkaç metre geriye fırlattı.

Öfkesi yüzünden ona kızamıyordu. Bu, Isla'nın hatasıydı. Enya onun hakkında yanılmamıştı.

Sunlingli Oro'nun yanına koşmadan önce Isla'ya bunu en başından beri bildiğini ima eden bir bakış attı. Enya Oro'nun elini tuttu. Isla'nın duyamadığı sözcükler fısıldadı. Asırlardır dostlardı. Enya'nın onu ne kadar sevdiğini görebiliyordu.

Hepsi aynı odada iksirin yavaş yavaş çalışmasını izleyerek bekliyordu. Oro sahilde çok kan kaybetmişti. Bu yüzden bu yavaş, acı verici bir işlemdi.

Zed duvara yaslanmış Grim'in elindeki kılıca bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Enya.

Zed ürktü bir an. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Isla Grim'e baktı, Nightshade hükümdarı sanki Oro'nun iyileşmesini istemiyor gibi öfkeyle ona bakıyordu. Grim omuz silkti. "Ben değildim. Hırsızdı. Aralarında bir tür kavga oldu."

Istırap dolu dakikalar boyunca Isla, yüreği korku içinde Oro'ya baktı ve en sonunda nabızı stabil hâle geldi. Isla öyle rahatladı ki sanki buz tutmuş damarlarına büyük bir sıcaklık yayılmış gibi hissetti.

Bir dakika daha fazla beklemediği için "Bu iş burada bitmeli," dedi. Lark'ın kalbi bulma ihtimali varken bekleyemezdi.

"Burada kal," dedi Grim'e. "Onun iyileştiğinden emin ol."

Grim isteksizce başını salladı. Sonra Isla'yı lanetlenmiş bıçağı alması için Remlar'ın yanına gönderdi.

Skylingli yaratık hâlâ üzerinde çalışıyordu. "Birkaç dakika daha lazım," dedi. Sonra ona baktı, gözleri parlıyordu "Şimdi... bana gerçekten bilmek istediğin şeyi söyle."

"Bekleyebilirim," dedi Isla. "Lanetle işin bitene kadar."

"Bana hakaret etme. İkisini aynı anda yapabilirim." Parmaklarının arasında bıçakla, halkının kaçtığı tünellerin üzerindeki orman zemininde bağdaş kurmuştu. Isla tıpkı eğitimleri sırasında yaptığı gibi karşısına geçip oturdu. "Nedir bilmek istediğin şey?"

Kehanet hâlâ geçerliydi. Lark'ın saldırısı bunu değiştirmemişti. Önemi her zamankinden daha fazlaydı çünkü az kalsın Oro'nun kalbine bir bıçak saplayacaktı. "Birisi -Oro ya da Grim- ölmek zorunda olsaydı hangisini seçerdin? Kimin ölümü en çok işe yarardı?"

"Oro'nun," diyene kadar Isla onun ne cevap vereceğinden emin değildi.

Remlar onun şaşkınlığı karşısında gülümsedi.

"Neden?"

Kadim yaratık iyice kuruldu. "Sana bir hikâye anlatayım."

Isla'nın içi öfkeyle doldu. "Hikâye için zamanımız yok. Biz konuşurken insanlar ölüyor."

Remlar sanki Isla bir şey dememiş gibi devam etti. "Üç tanrılı bir dünya vardı bir zamanlar. Biri göğe, biri yere, biri de yer altına hükmediyordu. Üçü kendi bölgesindeydi ve uyum içinde taşıyordu ta ki gök kendisinin daha önemli olduğunu düşünene dek. Benim yıldızlarım var dedi gök. Bulutlarım. Güneşim. Şimşegim. Daha güçlü olması gerektiğine karar verdi ve hem yere hem de altına hükmedene kadar güçlendikçe güçlendi. Çocukları oldu ve o çocuklar da hükmetmeleri gerektiğine karar verdi. Göğün başka çocukları oldu ama yerin ve altındakinin de.

"Göğün ilk çocukları gücü paylaşmak istemedi. Tüm gücü kendilerine sakladılar. Ailelerinde güce sahip birini hemen öldürüyorlardı.

"En sonunda yerin ve yer altının çocukları baş kaldırdı ve hakları olan güç için savaşılmaya karar verdi. Ve bir savaş başladı.

"Yer altının prenslerinden ve yerin prenseslerinden biri sadece

hükümdar soyundan gelenlerin değil, herkesin güç sahibi olduğu başka bir dünyayı düşlüyordu. Gökten de bir prens onlara katıldı ve hep birlikte halklarını yeni bir geleceğe taşıdılar.

"Oro gördüğün asıl hükümdar soyundan geriye kalan son kişi. Soyu tüm gücü kendilerine sakladı. O ölürse, o güç serbest kalır. Herkese geri verilir. Rabıta diye bir şey kalmaz."

Rabıta, halkları hükümdarlarına bağlayan bir lanetti. Bu lanet başka türlü hükmetmeyi imkânsız kılıyordu.

"Ama rabıta bir lanet. Onunla ilişkisi olan herkesin sonu olur. Değil mi? Kendi hayatlarına bağlıysa?"

"Belki. Ama Cronan diğer dünyada. Ve Oro burada." Cronan. Remlar, rabıtayı yaratan hükümdarın o olduğunu doğrulamıştı. Isla'nun bunu bilmesi gerekirdi ama onun bin yıldır ölü olduğunu sanmıştı... şimdi ise gerçeği biliyordu.

Ne yapılması gerektiği açıktı. Rabıtaya son vermenin tek yolu Oro'yu öldürmekti. Uzun zaman önce Maren asilerle birlikte ona aynı şeyi söylemişti.

"Cronan'ın hayatta olduğunu biliyordun," dedi, nefesi kesilmişti.

Remlar başıyla onayladı. "Bir insanın isteyebileceğinden çok daha fazla şey biliyorum."

Gözlerinde şeytani bir bakış vardı ama gülümsemesi hüznüydü.

"Bir şeyi anlamalısın, canım. Sen göğün, yerin ve yerin altındakinin yaşayan güçlerine sahip tek kişisin. Isla Crown, tanrlara diz çöktürecek olan sensin."

iki istenmeyen kaderin arasına sıkışmış olduğu için kendini hiç de güçlü hissetmiyordu.

"Sen işaretlisin," dedi Remlar. "Lightlark'ın kalbi senin kalbini seçti. Diğer dünyadan çalındı ve senin içinde yaşıyor. Onun nasıl açığa çıkacağını kimse bilemez."

Isla bunun anlamını bilmiyordu. İşaretlenmiş ya da özel biri olmak istemiyordu. İsteddiği şeyi yapacak kadar özgür olmak istiyordu, yaptığı seçimlerin dünyanın kaderini etkileyecek şeyler olmasını istemiyordu.

Fakat bu onun oynaması gereken roldü. Bu yüzden cebinden parşömenle birlikte kemiğı çıkardı ve ona sorular sordu.

"Büyük güç lazım sana," dedi Remlar.

"Biliyorum." Isla yapması gereken şeyi biliyordu, yutkundu. "Beni asla affetmeyecekler." Bu bir riskti. Pervasızlıktı.

"O zaman buna degeceğinden emin ol."

33. BÖLÜM HİÇ KİMSE

Lark asla Lightlark'ın kalbini bulmamalıydı. Isla bunun olmamasını sağlayacaktı. Akimda Remlar'ın talimatlarıyla Sky Adasına uçarken çok küçük bi güç parçası avucunda sıcacıktı ve parlıyordu.

Onu sarana kadar asmaları fark etmedi bile ve dizlerinin üzerine çöktü. Dikenler parmaklarını açmaya zorlarken derisini şeritler hâlinde soyuyordu. Kalbi vermekten başka seçeneği yoktu.

Lark'ın bekleyen eline.

"Onu benim adıma bulduğum için çok teşekkür ederim," dedi Lark, gülümsemesi yılan gibiydi.

Isla onu tutan dallara karşı direnirken böğürdü. Öfkesi enerji dalgaları hâlinde patlarken dalları koparıp attı. Bir anda ayağa kalktı ve kanlı ellerini üzerine sildi.

Lark, parlak küreyi ellerinde tutarken suratını astı. Işığı sönmeye başladı ve son sonunda donuklaştı ve içindeki küçük bir pelit kaldı. Grim'in ona öğrettiği çok işe yarar bir illüzyondu. "Bu da ne?" dedi Lark.

"Bir tuzak," dedi Isla ve sonra dünya bomba gibi patladı.

Pelit sadece bir pelit değildi, Zed'in daha önce yapmış olduğu ve içi kendi konsantre gücüyle dolu bir küreydi. Lark'ın elinde patlayıp ikisi birden geriye savurdu.

Grim'in gölgeleri Isla'yı yakaladı ve soğuk karanlık bedenini yavaşça sararken Lark'ın dikenlerinin yırttığı teninin üzerinde dolaştı.

Wildling açıklığın diğer tarafında yere indi. Bedeni eneqi patlaması yüzünden yara bere içindeydi ama çabucak iyileşiyordu.

"Şimdi," diye bağırdı Isla ve elinde Remlar'ın bıçağıyla Oro belirdi. Lanetli silah parladı. Oro bir saniye bile kaybetmedi.

Oro'nun bıçağı kaldırıp Lark'ın kalbine saplamasını izlerken Isla nefes bile almadı.

Karanlık dünyayı yutarken onları bir anlığına kör etti. Biri boğuluyormuş gibi çığlık attı.

Birden bir buz parçası ortaya çıktı. Oro'ya saplandı ve Isla kükredi. Gölgelelden kurtulup ileri atıldı ama öyle yoğun bir su onu geriye fırlattı ki sırtını yeniden ağaçlara çarptı.

Cleo ormandan dışarı çıktı. Isla'nın bunu bilmesi gerekirdi. Moonling hükümdarı elbette Lark'ın yanında olacaktı.

Grim'in gölgeleri atıldı, Cleo'nun hayatına anında son verebilirdi.

"Dikkatli ol Grim," dedi Cleo. "Bizden birine zarar verersen karırım güzelim küçük başı yere yuvarlanır."

O zaman Isla boğazında bir ip olduğunu fark etti. "Merhaba yine," dedi bir ses. Soren.

Hain.

Lark, yüzeye çıkmak için birinin ona yardım ettiğini söylemişti... bir şekilde Cleo bunu başarmış olmalıydı. Onu sadece Grim'in gücü serbest bırakabilecekken bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Lark lanetlenmişti. Hareket edemiyordu.

Isla boğazında bir bıçak olmasına rağmen rahat bir nefes aldı.

Lark yeniden hareket edene kadar. Wildling tanrısının kalbine saplı bıçakla ayağa kalktığını dehşetle izledi. Hayır. Bu imkânsızdı. Lanetin en azından birkaç saatliğine onu hareketsiz kılması gerekiyordu ki böylece onu portaldan sonsuza dek gönderebileceklerdi.

Sanki çelikten başka bir şey değilmiş gibi bıçak sallanarak yere düşene kadar Lark'ın derisi bıçağın etrafında yavaş yavaş genişledi.

Bu nasıl olabilirdi, Remlar laneti kendi hayatma bağla- mıştı.

Wildlingli gülümsedi. "Görünüşe göre bugün ikimiz de tuzaklar

hazırlamışız. Nereye gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Yardım için kime gittiğini?"

Elini kaldırdı ve ağaçlar sallandı. Dallarmdan aşağıya gevşek ve ölü bir beden düştü. Gözleri kocaman açıldı ve soluk mavi boynu kesilmişti.

Remlar.

"Hayır!" diye çığlık attı ve gözlerinden yaşlar boşandı.

Lark kocaman sıırttı. "Ne ilginç bir yaratık/" dedi. "Hep öyle oldu." İlginç bir yaratıktı ve sadıktı diye düşündü Isla. Kendi hayatı tehlikedeyken bile Lark'a hiçbir şey anlatmamıştı.

Oro yerdeydi ve yanında Zed ve Calder vardı. Calder yeni açılan yarasını kapatmak için canla başla çalışıyordu.

Enya önlerinde duruyordu, ateşten kanatlarını açmıştı ve ellerinde ateşten toplar vardı.

Grim Isla'ya bakıyordu, Soren'i küle çevirme ile boğazı kesilmeden portal açıp onu buradan uzaklaştırma hesaplan yapıyormuş gibi gözlerini kocaman açmıştı. Soren bıçağını daha da bastırdı - portalla onu buradan götürmek onun ölümü olurdu.

Ama Isla kendi hataları yüzünden kimsenin ölmesine izin vermeyecekti.

Grim onun duygularında bir değişiklik sezmiş olmalıydı çünkü bir adım öne çıktı. "Hayır..."

Isla çok hızlıydı. Gücünü, ıstırabının tüm enerjisini kullanarak hepsini farklı yerlere, kendisinden uzaklara gönderdi.

Kendisine portal açamadan Soren bıçağı şah damanna götürdü. Isla nefes bile almaya cesaret edemiyordu.

Remlar'ın ona öğrettiği gibi tüm zihnini Grimle arasındaki bağa odakladı, böylece Grim oraya yeniden gelemeyecekti. Isla Grim'in kendisine karşı direndiğini hissetti ama sağlam durdu. Remlar onunla gurur duyardı.

Lark şaşırdı ama moralini bozmadı. "Önemli değil. Onları daha sonra buluruz. Ve sen de zamanımızı boşa harcadığına pişman

olacaksın."

Kafasına bir kılıcın kabzası vuruldu ve dünya sessizliğe gömüldü.

Uyandığında bağlıydı. Hava boğucu ve kuruydu. Neredeyse zifiri bir karanlığa hapsedilmişti. Gözlerini kırptırdı ve karşısında bir kadın olduğunu zorlukla seçebildi.

Lark iç geçirdi. "Hataların bu kadar kolayca tekrarlanması ne garip..." dedi. "Bir başka Wildlig hükümdarının daha Nightshadelî hükümdara âşık olması ne tuhaf."

Isla sırtıttı ve yere tükürdü. "Benimki bana hayatını verdi. Seninki ise seni hapsetti. Biz seninle aynı değiliz."

Lark ona gülümsedi ama Isla onun bam teline bastığını anladı. Lark hâlâ Grim'in atasına karşı derin öfke içindeydi, bu hâlâ onu inciten bir şeydi. Isla bunu hissedebiliyordu.

"Sana bir öğüt vereyim Isla," dedi. "O seni öldürmeden sen kalbini öldür." Yaklaştı. "Kalp her zaman bizim zafiyetimiz. Aşkın her şeyin üstesinden geldiğine dair şiirlerin ya da derslerin bir önemi yok çünkü durum tam tersi aslında. Aşk bize üstün geliyor. Bu gerçek hükümdar. Gerçek dengeleyici. İnsanlar arasmdaki gerçek silah ve tırpan."

Evet, bu doğruydı. Isla bunu biliyordu. Aşk ona hayatındaki en kötü şeyleri yaptırmıştı.

Ancak onun en iyisini yapması için ona güç de vermişti.

"Başka bir hayatta müttefik olabilirdik," dedi Lark. "Hapsedilmenin ne demek olduğunu biliyorsun. Sevdiklerinin ihanetine uğramanın anlamını." Kılıcın kabzasının çarptığı başının yan tarafı hâlâ acıyordu. Görüşü bulandı, sonra netleşti. "Belki ihtiyacın olan şey zamandır. Tıpkı benim gibi."

O zaman Isla ellerinin arkasmdan bağlandığını ve nerede olduğunu gördü.

Bilezikleri kelepçe gibi ellerini yere zincirlemişti. Lark onları demircinin demirhanesinde bulmuş olmalıydı.

Onlardan kurtulmaya çalışırken "Hayır," diye bağırdı. Tüm güçleri çağırdı ama hiçbir şey olmadı.

Hepsi gitmişti.

Lark iç çekti. "İşkence gibi değil mi? İlk asırdan sonra daha da kötü olacak. Göreceksin." Ona iyice yaklaştı. Isla ileri atıldı ama zincirleri onu geri çekti. Lark sadece gülümsedi. "Sen varken Lightlark'ın kalbine ihtiyacım yok. Nightshade ve Sunling hükümdarlarını bulacak ve sen boyun

eğene kadar onları sana parça parça göndereceğim. Öne verdiğin herkesi tek tek öldüreceğim." Isla bileziklerd kurtulmaya çalıştı ama Lark yine gülümsedi. "Şimdi hoşça kal Isla," dedi ve tavan onu yutuverdi.

Isla'nın çığlıklarını kimse duymadı.

34. BÖLÜM ÖLÜMLE BESLENMEK

Isla'nın bilekleri bileziklerden kurtulmaya çalışırken yara bere içinde kaldı. Parmaklarından kan yere damlıyordu.

Kendi kendine "Lütfen" diyordu. "Lütfen onları bulmasına izin verme."

Lark bulursa. Grim'e ve Oro'ya zarar verirse...

İki büklüm oldu ve kustu.

Boş yere kelepçelerinden kurtulmak için çabaladı.

Zaman yerin altında farklı geçiyordu, ne kadar zamandır orada olduğunu bilmesini sağlayacak ne ay ne de güneş vardı. Tüm enerjini harcadığı için güçten düşmüştü.

Bu bilezikleri yaptırdığına güne lanet olsun. Bunları kendisi için yaptırmıştı. Kendi hapishanesini kendisi yapmışta, hem de metalden.

Onları ancak Lark çıkarabilirdi, yani Isla bileklerinde onlarla ölecekti.

Hayır, bu doğru değildi. Onu kurtarabilecek diğer kişi demirci Ferrar'dı. Ve Isla onun göğsüne bir bıçak saplamıştı.

Yaptığı her şey boşa gitmişti. Onun yaptığı zırhı ve kılıcı

yatak odasında bırakmıştı. Artık hiçbirinin bir önemi yoktu. "Ya sana ihtiyacım olursa?" diye Isla demirciye sormuştu. "İhtiyacın olan her şey her zaman sahiptin" demişti.

Keşke bu sözleri doğru olsaydı.

Bir gün geçmiş olmalıydı çünkü akılsız bir asker mağarada belirdi. Derisi meşine dönmüştü ve buz gibiydi, Isla'nın saçını tutup kafasını geriye çekti ve onu su içmeye zorladı. Boğazından aşağıya yemek tıktırdı ve Isla askerin elini ısırды tüm gücüyle ama askerin parmakları koparken hiçbir tepki göstermedi.

Isla iki büklüm olduğu öğürdü. Asker kopmuş, kansız eliyle onun ağzına yemek tıkmaya devam etti.

Diğer gün. Yine yemek. Bu sefer başka bir asker. Lark haklıydı. Onları diriltmiş olabilirdi ama bir bütün hâlinde değillerdir. Lark burada, bu dünyada daha zayıftı. Isla onun diğer dünyada ölüleri eksiksiz olarak diriltilip diriltemeyeceğini merak etti.

Cleo'ya ne vaat etmişti? Moonling hükümdarı Lark'ın buradaki gücünün sınırlarını anlamış mıydı?

Isla Oro ve Grim'i merak ediyordu. Onların güvende ve Lark'tan uzakta olduklarını umuyordu.

Her birkaç saatte bir aralarındaki bağı hisseder gibi oluyordu ama bileklerinde bilezikler varken ve yerin bu kadar altındayken hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu düşünce daha önce aklına gelmeliydi. Kolyesi. Ona dokunmanın bir yolunu bulursa -belki askeri bunu yapması için kandırabilirdi- Grim onu bulabilirdi. Onu daha önce bulmuştu.

Ertesi gün Isla denedi. Askerle mücadele etti.

Kolyeye dokunmak için iki büklüm oldu.

Ertesi gün askerle konuşmaya, onu ikna etmeye çalıştı ama asker onu duymuyor gibiydi.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Isla sanki sesi kayaları aşır Grim ve Oro'ya nerede olduğunu bildirebilirmiş gibi avaz avaz bağırdı...

Ama gelen olmadı.

Sessizlik içinde bir hafta geçti. Tek yoldaşı düşünceleriydi. Fırtına sezonunun bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. Falcının dediği gibi birkaç gün sonra bedeni ölecekti. Belki Lark onu hayatta tutmanın bir yolunu bulurdu. Belki Wild-lingTi onun bir tür canavara dönüştürmeyi planlamıştı.

Ferrar'ın sözleri zihninde bir şarkı, mağaranın içinde bir eko gibi yankılanıyordu.

İhtiyacın olan her şey... Bunun ne anlama geleceğini düşünmeye başladı. Araştırmaya. Hayatındaki olayları didiklemeye.

Müritler onun hayat ve ölüm olduğuna inanıyorlardı. Dünyayı ya yok edecek ya da kurtaracaktı.

Sairsha'nın grubunu ölümlerinin elinden olmasını istemişti. Onlara bir hediye verdiğine inanmışlardı. Bunların bir anlamı yoktu, tabii onları öldürerek Isla'nın bir şey alacağını düşünmemişlerse.

Tynan'ı öldürmenin verdiği heyecanı düşündü. Her ölümden sonra hissettiği o duyguyu. İçinde tatmin olan o canavarı.

Güçleri artarken karanlık bir şey de büyümüştü. Light-lark'ta güç için kendi kanını ve acıyı kullanmaya başlamasıyla başlamıştı. Sonra Nightshade'de güç adına öldürmeye başladı. En sonunda da parıltılar.

Sanki içinde bir şey sürekli alıp duruyordu. Ve giderek güçleniyordu.

Sanki içinde bambaşka bir güç vardı.

Bu imkânsızdı. Onun zaten yetisi vardı. Babasının yetisine sahipti. Bir başkasına sahip olması imkânsızdı. Tabii...

Tabii sadece babasının yetisiyle doğmamışsa.

Tabii onu kendisi almamışsa.

Isla titremeye başladı.

Ebeveynlerini biz öldürmedik. Bu sözleri Terra söylemiş ve Isla aklında her zaman şüphe olmasına karşın onları çabucak zihninden uzaklaştırmıştı. Sonra Oro'nun yetisini kullanarak onun doğru söylediğini anlamıştı. Gardiyanlarının ebeveynlerini öldürme suçunu üstlenmeleri için bir sebep yoktu. Centennial'den geri

döndüğünde onları ailesini öldürmekle suçladığında korkmuş görünmeleri için bir neden yoktu.

Tabii... tabii bir sır saklamadıysalar. Onu acı dolu gerçekten korumadıysalar. Onun yapabileceği şeylerden korktukları için kendilerini korumadıysalar.

Gözleri yaşla dolup onu kör etti.

Olamaz.

İsla ciğerleri yırtılırcasına bağırdı.

Ebeveynlerini öldürmüştü.

Aurora'yı öldürmüştü.

O zamandan beri bir sürü cana kıymıştı.

Ve bu onu daha da güçlü yapmıştı.

Öldürdüğü herkesin gücünü almıştı ve alıyordu. Utanca boğuldu ve öfkeyle sarsıldı. Ölümden besleniyordu. Ölümden.

O bir canavardı.

Ama farkındalığı bir su gibi üzerinden akıp gitti.

Çünkü demirciyi de öldürmüştü.

Her zaman ihtiyacın olan şeye sahiptin.

Ağzından ilkel bir ses çıktı. Yer onun gücüne karşılık titredi çünkü Isla artık sahip olduğu gücü biliyordu, onu kullanabilirdi.

Demirci daha önce bilezikleri takmıştı. Tasarımlarında her zaman bir güvenlik açığı bulunuyordu.

Isla şu an onun gücüne sahipti.

Onun demirhanesinde nasıl çalıştığını hatırlamaya çalışarak odaklandı. Onun demiriyle dövmesini, yeni şeyler yaratmasını anımsadı. Onun bu işini eline alıp onu sonsuza dek parçaladığını canlandırdı gözünde. Bileklerindeki bilezikler çahrdamaya başladı. Tavandan kayalar yağmur gibi yere düştü. Ve Isla sadece gülümsüyordu.

Bir lanet gibi kabullendi bunu.

Ne kadar denerse denesin Lark ona asla boyun eğdireme- yecekti.

Isla içindeki acıyı, utancı, aşkı, nefreti, kaybı, şüpheyi, hayatı, ölümü, ne varsa her şeyi kazıp çıkardı ve onları içine çekti. Şimdiye dek gömülü olan her yetisini, şimdiye dek aldığı her bir güç kırıntısını, şimdiye dek kullanmaya korktuğu her gücü kazıp çıkardı. Onu parıltının süzgecinden geçirdi.

Ve sonra serbest bıraktı.

Dünya yarılıp açıldı. Toprak onun duyularını yutan bir kükreme ile ayrılırken sayısız toprak ve kaya katmanları tek tek açıldı ve en sonunda ışığı gördü. Nefes nefese öfke ve şaşkınlıkla baktı. Isla yeni kraterin ortasında, bir kilometre kadar yerin altında duruyordu. Bilezikler ayaklarının dibinde parçalanmış hâldeydi.

Kimsenin onu bulamayacağı kadar derine gömülmüştü.

Başını kaldırıp göğe ve bir kafes gibi onu kuşatan toprağa baktı.

Lark onu daha derine gömmeyi dileyecekti.

35. BÖLÜM BEDEL

Isla pislik ve kan içindeydi ve hâlâ soğuktan titriyordu ama emin olması gereken şeyler vardı.

Terra ve Poppy onu gördüklerinde yeni Wildling ülkesinin kalesinin kapısını koruyordu.

Poppy'nin gözleri kocaman oldu ama korkudan değil, endişedendi. "Ne oldu? İyi misin? Bileklerine ne olmuş, enfeksiyon kapacaklar."

Isla hem zihinsel hem fiziksel öyle yorgundu ki onları reddedemedi. Gardiyanlarının onu eski odasına götürmesine izin verdi. Üzerindeki kanı ve toprağı temizlemek için üç kez banyo yapması ve uzun uzun keselenmesi gerekti. Poppy merhemler ve sargılar getirdi.

"Buraya geldi mi? Herkes iyi mi?" diye sordu Isla.

Terra başını iki yana salladı. "Wren bizi portal cihazıyla buraya getirdi ama kendisi geride, Nightshade'de kaldı. Bir daha da gelmedi."

Isla yanan Wildlingliyi hatırlayınca gözlerini kapattı. "Wren öldü."

Sessizlik oldu.

Poppy bileklerini sardıktan sonra Isla daha fazla dayanamadı. Emin olması gerekiyordu. "Onları ben öldürdüm, değil mi? Annemle babamı?"

Poppy Terra'ya, Terra da ona. Başıyla onayladı.

Isla içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti ama kırılıp dökülmek için zamanı yoktu. Yutkundu. "Nasıl?"

Terra iç geçirdi. "İlk çılgının... tüm şatoyu yerle bir etti. Anında öldüler. Geriye sadece sen kaldın. Annenin hayvanı... seni o korudu."

Lynx. Bu yüzden ondan ilk başta nefret etmişti. Leopar biliyordu, oradaydı. Isla onun insanını gözlerinin önünde öldürmüştü.

"Çok fazla güçle doğdun," dedi Terra. "Gücün hepimizi tehdit ediyordu. Özellikle de kendini."

Isla anlamadı. Bu hiç mantıklı değildi. "Benim hiç gücüm olmadı."

Poppy kederle gülümsedi. "Bunu biz sağladık. Nesilden nesle geçen bir metal vardı. Gücü baskı altında tuttuğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Çok fazla kullanmadık... yani senin üzerinde." O metal bileklerinde her zaman vardı demek ki. Ama böyle bilezikleri olduğunu hiç bilmiyordu.

"Yemeğinin içine koyuyorduk. Kıyafetlerine ve silahlarına ekliyorduk," dedi Poppy. "Bir de seni güçsüz doğduğuna inandırdığımız için gücünü asla bize karşı kullanmadın. Taşın dozunun yeterli olmayacağını biliyorduk. Bir gün yetmeyecekti. Seni elimizden geldiğince iyi eğittik böylece bir gün güçlerin ortaya çıktığında onları kontrol edebilecektin."

Doğuştan caniydi. Bir zamanlar Grim'e şakayla karışık söylediği sözH slında kendisi için geçerliydi.

Ağlamamak içim direndi. Şu an gözyaşları için zaman yoktu.

Poppy ve Terra ona kıyafet getirdi. Bildiği kahverengi eğitim pantolonunu, uzun kollu gömleğini ve çizmelerini giydi. Poppy sessizce saçlarını ördü.

Isla aylardır ilk kez kendisini bir Wildling gibi hissediyordu.

"İşler daha da kötüye gidecek," dedi onlara kalenin kapısında. "Ben gelemesem Grim sizi almaya gelecek." Terra başını salladı.

Poppy ona sarıldı. Bir anlığına gardiyanma o da sanıldı.

Gözlerini açınca Terra'nın ona baktığını gördü. Sonra eski öğretmeni "Seni çok iyi eğittik," dedi. "Şimdi o kötü yürekli cadıyı öldür."

Isla Sky Adasına gitmek için Grim'in portal açma gücünü kullandı. Rüzgârın taşıdığı yapraklar orman zemininde hışırdadı. Ortalarında duran bir cesedin üzerini bir battaniye gibi örtmüşlerdi.

Isla yanma gidip ağladı.

Remlar böyle ölmeyi hak etmemişti. Binlerce yıldır yaşıyordu. Kimse cesaret edemezken Remlar ona yardım etmişti.

Onun arkadaşı olmuştu.

Bıçağını yakınlarda buldu. Lanetlediği bıçağı. Hâlâ içinde gücünü barındırıyordu. Işıktaki parlardı. Diğer dünyaya aitti. Shade metali.

Isla onun son sözlerini hatırladı.

Tanrılara diz çöktüreceksin.

Isla bile kendine inanmazken bu kadim yaratık ona inanmıştı. Bıçağı kemerine taktı.

Sonra elini cesedin üzerine koyup onu Kovana götürdü.

Sessizlik oldu.

Poppy bileklerini sardıktan sonra Isla daha fazla dayara madı. Emin olması gerekiyordu. "Onları ben öldürdüm, *d*^ mi? Annemle babamı?"

Poppy Terra'ya, Terra da ona. Başıyla onayladı,

İsla içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti ama kmhp dökülmek için zamanı yoktu. Yutkundu. "Nasıl?"

Terra iç geçirdi. "İlk çılgının... tüm şatoyu yerle bir *en*. Anında öldüler. Geriye sadece sen kaldın. Annenin hayvanı «eni o korudu."

Lynx. Bu yüzden ondan ilk başta nefret etmişti, leopar

biliyordu, oradaydı. Isla onun insanını gözlerinin önünde öldürmüştü.

"Çok fazla güçle doğdun," dedi Terra. "Gücün hepimizi tehdit ediyordu, özellikle de kendini."

Isla anlamadı. Bu hiç mantıklı değildi. "Benim hiç gücüm olmadı."

Poppy kederle gülümsedi. "Bunu biz sağladık. Nesilden nesle geçen bir metal vardı. Gücü baskı altında tuttuğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Çok fazla kullanmadık... yani senin üzerinde." O melal bileklerinde her zaman vardı demek ki. Ama böyle bilezikleri olduğunu hiç bilmiyordu.

"Yemeğinin içine koyuyorduk. Kıyafetlerine ve silahlarına ekliyorduk," dedi Poppy. "Bir de seni güçsüz doğduğuna inandırdığımız için gücünü asla bize karşı kullanmadın. Taşın dozunun yeterli olmayacağını biliyorduk. Bir gün yetmeyecekti. Seni elimizden geldiğince iyi eğittik boy- lece bir gün güçlerin ortaya çıktığında onları kontrol edebilecektin"

Doğuştan caniydi. Bir zamanlar Grim'e şakayk söylediği sözler aslında kendisi için geçerliydi.

A^aHnaauİL içim direndi- Şu ^ sözyaşiar ıçst ZSMi v-sktu.

^VPy ^ Terra ona kıyafet getirdi. BT±ğz kahven®^ eğ> hm
p®*tcicnırx uzun koftu gâmleğir: ve âzznefenra r~ ıı Poppy
sessizce saçlarını ördü.

feU aylardır 2k kez kendisini bir Wiping gibi hissediyordu-

"işler daha da kötüye gidecek," dedi onlara kaâermı ka-
ps^da. "Ben gelemesem Grim sizi almaya gelecek-' Terra başuu
salladı.

^°P?y⁰⁰³ sarıldı. Bir anlığına gardiyanına o da sankİL

Gözlerini açınca Terra'nın ona baktığını gördü. Sonra eski
öğretmeni "Seni çok iyi eğittik," dedi. "Şimdi o kötü yürekli
cadıyı öldür."

Isla Sky Adasına gitmek için Grim'in portal açma gücünü
kullandı. Rüzgârın taşıdığı yapraklar orman zemininde hışırdadı.
Ortalarında duran bir cesedin üzerini bir battaniye gibi
örtmüşlerdi.

Isla yanına gidip ağladı.

Remi ar böyle ölmeyi hak etmemişti. Binlerce yıldır yaşı-
yordu. Kimse cesaret edemezken Remlar ona yardım etmişti.

Onun arkadaşı olmuştu.

Bıçağını yakınlarda buldu. Lanetlediği bıçağı. Hâlâ içinde
gücünü barındırıyordu. Işıktı parladı. Diğer dünyaya aitti. Shade
metali.

Isla o~ 'zlerini hatırladı.

im yaratık ona """"

Kanatlı yaratıklar bekliyordu. Orman hıçkırıklarıyla sar-
sılıyordu. Halkının arasında rüzgârla taşınıyordu. Yaratıkların
tüylerini koparıp RemlarT tamamen tüylerle kaplayana kadar bunu
yapmalarını şaşkınlıkla izledi.

Sırada en son o vardı. "Üzgünüm," dedi. "Yapacağım. Bana öğrettiğin her şeyi yapacağım."

Bu aralannda paylaştıkları son sırdı.

Isla bir zamanlar babasının kaçmaya çalıştığı koya bakan şatosunun yanındaki uçurumun kenarında duruyordu.

Boynundaki siyah elmasa dokundu.

Dakikalar sonra Tay yere inip pençelerini toprağa geçirirken yer sallandı. Grim sırtındaydı. Hiç konuşmadan yere atladı. Grim ona doğru gelirken Isla'nın dizlerinin bağı çözüldü. Günlerce LarkTn onu bulup bulmadığını merak etmişti. Onu.... Onu....

"Sanmışım ki sen..."

Dudakları birleşti ve Isla kendini ona bıraktı, fırtınaya, yağmura ve gölgelere. "Bunu bir daha sakın yapma," dedi Grim. Ve onu öptü, öptü.

Isla bu anı sonsuza dek hapsetmek isterdi. Ama Lark hâlâ dışarıdaydı. Hâlâ hepsini öldürmek istiyordu.

Grim onu göğsüne bastırdı. Öyle yakından nefes alıyordu ki Isla onun kalbinin deli gibi attığını duyabiliyordu.

Isla ona baktı ve Grim'in her yerine, özellikle de sargılar içindeki bileklerine baktığını gördü. Ayaklarının dibinde toplanan gölgeler şahlandı, uçurumu boydan boya kapladı. "Sana ne yaptı?"

"Beni kelepçeledi ve yerin altına zincirledi. Hepinizi öldüreceğini söyledi."

"O cadıyı parça parça edeceğim ve sonra bunu sonsuza

dek yapmak için onun ölmesine asla izin vermeyeceğim," dedi Grim öfkeyle.

"Ve ben de sana yardım edeceğim," dedi Isla. "Nerede o?"

"Astria onu birkaç gün önce yer altında gördü ve o zamandan beri yer üstüne çıkmadı. Skyling bıçağı belki onu lanetlememiş olabilir ama belki onun gücünü zayıflatmıştır."

Güzel. Remlar boş yerine ölmemiştir.

Lark güçlüydü. Yakında yer üstüne çıkacaktı. Kışm bitmesine günler kalmıştı. Zamanları azalıyordu.

"Bu artık son bulacak," dedi Isla. İhtiyacı olan her şeye sahipti. "Hepsini -Oro, Enya, Calder ve Zed- alıp buraya getir. Ben AzuTa gidiyorum."

Grim başını salladı.

Isla ortadan kayboldu.

Azul şatosunun basamaklarında oturuyordu. Isla'yı görünce ayağa kalktı. Sanki son birkaç haftanın tüm acısını ve sıkıntılarını yüzünden okumuş gibi "Ne oldu?" diye sordu.

Isla yaklaşırken enerji etrafında ışıklar saçıyordu. Gerçek yetisini keşfettiğinden beri sanki gücünün bir kısmı serbest kalmış ve onu çepeçevre kuşatmış gibiydi. "Tüm fırtınaları bitirecek fırtına? Yarın gerçekleşecek," dedi Isla.

Azul gerildi. "Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü o fırtınayı ben çıkaracağım."

36. BÖLÜM

SEN

Yann Lark'm karşısına çıkacaktı. Kaderiyle yüzleşecekti.

Adası sessizdi. Dalgaların kıyıya çarptığını duyabiliyor, ormanın nefes alıp verdiğini hissedebiliyordu.

Lynx'in sırtındaydı. Onun da burayı görmek isteyebileceğini düşünmüştü. Buraya portal açtıkları andan itibaren sessizdi leopar. Kulaklarını dikmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Isla.

Cevap olarak hızla koşmaya başladı.

Isla neredeyse sırtından düşecekti. Isla düşmemek için üzerine eğilip kürkünü sımsıkı tutmak zorunda kaldı. Orman içinden hızla geçerken "Ne yapıyorsun?" diye sordu Isla.

Leopar ne yavaşladı ne de durdu. Isla'nın daha önce hiç yürümediği yollardan, tepelerden, vadilerden hızla geçip gidiyordu.

Sanki burayı daha önce biliyormuş gibi.

Isla elini iki gözünün arasına koymak için ileri doğru uzandı. O zaman onları gördü. Lynx ona anıları göstermeye başladı.

Annesiyle babası buraya, bu adaya gelmişti. Ağaçlardan meyve yemiş, Lynx'e binmiş, ateş yakmış ve...

Orman ikiye ayrıldı. Lynx ağaçların arasında kalmış bir evin önünde durdu.

"Olamaz" derken Lynx'in sırtından indi. Son birkaç haftadır buraya sık sık gelmiş ve burayı asla görmemişti.

Lynx burnunu onun sırtına dayadı ve Isla ebeveynlerinin burayı yapmasını izledi. Her bir odunu, her bir dekorasyonu, her bir kayayı. Sevdikleri şeylerin bazılarını buraya getirip burayı ev yapmışlardı. İkisi için. Hayır... sadece ikisi için değildi.

Anılardan birinde annesinin güldüğünü, sonra Lynx'e döndüğünü gördü. Annesinin karnı şişti. Elleriyle kamını okşuyordu.

Isla'yı.

Isla'yı da burada yapmışlardı.

Isla eve girdi.

Son yirmi yılda viraneye dönmüştü. Asmalar tüm evi sarmış, kıyıyı köşeyi yaratıklar doldurmuştu. Tavan örümcek ağlarıyla kaplıydı. Ama ailesinin geçmişine dair parçalar hâlâ oradaydı.

Bir tarafa eğik bir masa ve el yapımı olduğu belli olan sandalyeler.

Lynx ve babasının olduğu bir resim... babasını leoparın anılarından tanıyordu. Annesi bir ressamdı.

Masanın üzerinde üzeri tozla kaplı ve hava ve zaman yüzünden sararmış bir kâğıt parçası vardı.

Üzerindeki tanıdık el yazısını okurken donakaldı.

Isla. Babasının el yazısı. Haritalardakiyle aynı yazı.

Titreyen ellerle katlı kâğıdı açtı.

Sevgili Isla,

Annene göre birkaç gün sonra doğacaksın. Yorgun olmadığını söyledikten birkaç dakika sonra yanımdaki sandalyede uyuyakaldı. Bunun sana bizim... ve senin hikayeni biraz da anlatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Birazını bana söylendiğine göre şimdiye dek öğrenmiş olacaksın. Birazı da sürpriz olacak. Sana hepsini anlatacağım.

Dünyadan ve kendisinden nefret eden bir adam için çalışıyordum. Atalarının kaybettiği topraklara hükmetmek için bir kılıcı arıyordu. Ona yardım ettim. Bir demirciye gittim ve benim gibi geceleri dışarı yürüsün diye bir tılsım yapması için ona kanımı verdim. Karşılığında demirciye bana bir portal aleti yaptırdı, böylece kılıcı bulma görevinde ona daha çok yardım edebilecektim.

Kılıcı buldum ama bu sırada yaralandım. Kazara yeni Wildling ülkesine portal açtım. Annen beni buldu ve kurtardı. Hükümdarıma kılıcı verirsem dünyaya kötülük edeceğimi ve sayısız masumun bitmek bilmeyen bir savaşta öleceğini söyledi. Uzun süre düşündükten sonra kaybolduğumu, kılıcı bulamadığımı ve portal aletinin yok olduğunu söylemeye karar verdim. Eski hayatımı geride bıraktım ve bu beni mahvetti. Ama annen karanlıktaki bir ışık gibiydi.

Onun laneti onunla ne kadar çok zaman geçirirsem hayatım daha fazla tehlikede demektir. Çaresizce bir şey yapmaya karar verdim. Tüm planımı riske atarak demirciyi görmek için portal aletimi kullandım. Annen için kanımdan bana başka bir tılsım yapması için ona yalvardım. Karşılığında ölüm istedi ama laneti yüzünden onu öldürürsem Grim hayatta olduğumu anlardı. Bunun yerine ona nesilden nesillere geçen zırhımı verdim. İçinde orijinal güç vardı ve demirci kabul etti. Bana kolyeyi yaptı.

Onun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama işe yaradı. Annenin hayatta kalması için hâlâ kana ihtiyacı vardı ancak beni öldürmeye gerek kalmadığını düşünerek bana âşık olmuştu.

Keşke sana hikâyemin her ayrıntısını anlatabilseydim Isla ama bunu başka bir zamana bırakmak zorundayım. Yine de sana şunu söyleyeceğim, annenle ilk

tanıştığım günlerde yeni Wildling ülkesinde kalamayacaktım. Annen çok yakından gözleniyordu ve varlığım fark edilecekti. Bu yüzden her gece hükümdarımın bana verdiği portal aletini kullanarak yıllar önce keşfettiğim bir yere geliyordum. Haritada olmayan güzelim bir adaya, müstakbel kızıma her zaman vermek istediğim ismi verdim bu adaya, Isla.

Her gün anneden ayrılmadan önce bahçesinden en sevdiği çiçekleri ya da meyvelerden birini alıyordum. Bu onun çok canını sıkıyordu. Bunu zalimlik olsun diye yaptığımı düşünüyordu ama ben onları buraya dikiyordum. Bu adaya. Böylece burası onun en sevdiği şeylerle dolu olacaktı.

Bu adadaki her meyve, her çiçek, her hayvan, her böcek annenin en sevdiği şeylerdi, Isla. Ve o da seviliyordu, bunu bilesin.

Hamile kaldığında annen tuhaf rüyalar görmeye başladı. Çocuğumuzun yeni bir çağın dönüm noktasında doğacağına inanıyordu. Ya dünyamızı kurtaracak ya da onu yok edecekti.

Annenin yetisinin ne olduğunu hiç merak ettin mi? Gardiyanlarına hiç söylememişti, bu yüzden bilmediğini tahmin ediyorum.

Annen geleceği görebiliyordu, Isla. Bu yüzden hayatının zor olacağını biliyordu.

Bu yüzden bu mektubu hayatını ve bu dünyayı sonsuza dek değiştirecek bir günün arifesinde okuyacağını biliyorum.

Yetinin ne olacağını bu yüzden biliyorum.

' Doğumunun ikimizin ölümüne sebep olacağını.

Yaptığın şeyden dolayı suçluluk duyarsan sakın üzülme. Sana sahip olmayı seçersek başımıza ne geleceğini biliyorduk, Isla. Tüm olacak şeylerin hepsini. Bir seçim yaptık ve bundan asla pişman olmadık.

Benim yetime sahip olacaksın. Lanetler sana asla işlemeyecek. Ama annenin yetisine sahip olmayacaksın, henüz değil. Demirciye yine gittik ve annen ona bir asrın sonraki çeyreğinde öleceğini söyledi. Demirci mutlu oldu, annenin yetisi için bir araç yaparak bize karşılığını ödedi. Geleceği bilmenin ya da bilmemenin senin seçimin olmasını istedi. Annen senin pek çok zor karar alacağını biliyor.

Annenin yetisi burada. Seni bekliyor. Al onu ve her şeyi bileceksin.

Yaklaşan ölümüm konusunda nasıl bu kadar rahat olduğumu merak ediyor olabilirsin. İşin aslı, benim hayatımın annenin hayatıyla kıyaslanınca bir hiç. Onu gördüğüm anda anneni sevdim. Evlendiğimiz anda onu tehlikeye atacak her şeyden onu koruyacağıma yemin ettim. Ona zarar verecek her şeyi öldürdüm. Annenden daha çok sevdiğim tek bir kişi vardı, Isla. Kaybetmeye dayanamayacağım tek bir kişi.

Ve bu sensin.

Gözyaşları yanaklarından süzülüp kâğıdın üzerine düştü. Biliyorlardı. Onları öldüreceğini biliyorlardı ve yine de ona sahip olmuşlardı.

Onun başına gelecek her şeyi biliyorlardı. Yine de... ona inanmışlardı. Onun doğru seçimler yapacağına inanmışlardı.

Mektubun yarımda bir bilezik vardı. Demirci yapmıştı. Küçük bir tılsımı vardı. Ufacık bir şişe.

Isla bir şekilde şişeyi kırmanın annesinin yetisini almak olacağını biliyordu. Geleceği bilecekti.

Kaderini değiştirip değiştirmeyeceğini. Sevdiği iki adamdan hangisinin hayatta kalacağını.

Bir yanı şişeyi kırmak ve hemen şüpheye ve acıya bir son vermek istiyordu. Diğer yanı ise bilmek istemiyordu. Planına sadık kalmak istiyordu.

Bileziği taktı.

Sonra Lynx'in sırtına bindi, kulaklarının arasını okşadı ve "Eve gidelim," dedi.

37. BÖLÜM İLLÜZYON

Planlan yerli yerindeydi. Saçı hâlâ ıslaktı, kolu yanıyor ve kasları hazırladığı şeyler yüzünden acıyordu.

Herkes ne yapacağını biliyordu. Grim bunu sağlamıştı.

Lynx kış sarayının koridorunda huzur içinde uyuyordu. Onun homurdandığını duydu ve Isla bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Arkasına dönmüştü ki Grimle burun buruna geldi.

Isla bir süredir onu böylesine tükenmiş görmemişti. Gölgelele her zamankinden daha güçsüzdü. Duruşu eskisi gibi dik değildi.

Yine de Isla'yı kucağına aldı ve onu yemek masasının üzerine oturttu. "Hayal kırıklığı içindesin," dedi, soğuk burnunu boynunun yanına sürtünce Isla ürperdi. "Neden?"

"İzni olmaksızın birinin düşüncelerini okumanın kabalık olduğu sana söylenmedi mi?"

"Evet, söylendi," dedi boynuna nefesini vererek. "Karım tarafından. Sürekli." Başını kaldırıp ona baktı. "Neden peki, kalp? Bir şey mi yaptım?"

Isla başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki yapmadın. Her şey yolunda gitmedi mi?"

Grim iç geçirdi. "Tüm gücümü tüketti ama evet. Nightshade'in bu tarafındaki herkesi tahliye edip onları adalara dağıttık. Her yeni ülkeye. Bir günde bu kadar çok portal açmamıştım ancak hepsi güvende."

Güzel. Bu güzel haberdi.

Yarm Nightshade yaşanılır bir yer olmayacaktı. Fırtınalar şimdiye dek görmedikleri kadar korkunç olacaktı.

"Ya Oro?"

"Hayatta. Şimdilik," dedi Grim.

Isla ona hüzünlü bir bakış attı.

"O hazır."

"Lark henüz ortaya çıkmadı mı?"

Grim başını salladı. "Hayır. Astria ve Enya sırayla nöbet tutuyor. Az önce gördüm onları. İkisi de onu görmemiş."

Güzel. Derin bir iç çekti.

Neden onun hayal kırıklığı içinde olduğunu bilmek isteyen bakışlarla ona baktı. Isla başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Her şey yolunda gittiğine göre bir şey yok." Grim beklemeye devam etti. "Sadece... sen çok yorgun görünüyorsun. Ve ben... ben..." Masadan indi ama Grim onu belinden tutup durdurdu.

"Ah," dedi. "Yarın korkunç bir şekilde ölürsek diye birlikte son bir gece mi geçirelim istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey," dedi Isla.

Grim'in bakışları karardı. "Karımı yatağa götüremeyecek kadar yorgun değilim," dedi. "Tabii işin içine portal aletini dâhil etmek istiyorsan o başka..."

Isla onun karnını çimdiklemeye çalıştı ve deri dışında

eline bir şey gelmedi. Grim'in canı yine de yandı. Gülümsediğinde Isla içten içe öldü.

Grim'in gülümsemesi soldu. "Ne var?"

"Fırtına... portal... bu şatoyu yerle bir edeceğinden endişe ediyorum."

Şatonun arka tarafı tamamen camdandı. Isla etrafına bakındı. "Burası sahip olduğu tek gerçek yuva ve yok olabilir. Bu seni mahveder."

Grim başını salladı. "Elbette mahveder," dedi. "Fakat asırlardır burada yaşıyorum. Sandığın gibi bir bağım yok." Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, yüzünü avucunun içine aldı. "Ve burası yuvam değil," dedi. "Artık değil. Evim sensin."

Bir gözyaşı yanağından süzüldü ve Grim'in dudaklarına yapıştı. İlk başta öpüşleri nazikti. Sevgi doluydu. Sonra çaresizceydi.

Grim diliyle onun dudaklarını araladı ve dilini onun ağzında, damağında, dilinde, dişlerinde dolaştırırken Isla hazla inledi. Grim onun alt dudağını ısırdı, sonra ısırdığı yeri yaladı ve Isla baştan ayağa zevkle ürperdi.

Her şekilde bir temas için kalçasını hareket ettirdi ve Grim'in uzun parmakları yavaş yavaş bacaklarının içini okşamaya ve elbisesini yukarı sıyırmaya başladı. Başparmağını Isla'nın istediği yere doğru usul usul götürdü ve sert bir hareketle elbisesini tamamen yukarı kaldırdı. Grim, onun elbisesinin altına bir şey giymediğini fark edince olağan dışı bir şekilde taş kesildi.

"Kalp Yiyici" derken sesi gergindi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet," dedi.

"Güzel. O zaman bacaklarını aç."

Isla onun dediğini yap ve parmakları karnından aşağı doğru inerken, onun dokunuşu tüy gibi hafifti ve Isla'nın teni sımıcakken onun teni buz gibiydi.

Isla'nın onu arzulaması, omuzlarını sımıkı kavrayışı, başını geriye atışı onu heyecanlandırdı ve Grim parmaklarını tam da Isla'nın istediği yerde uzun uzun dolaştırdı yavaşça. Grim en sonunda içine girince Isla bir çığlık attı.

"Şu ses," dedi Grim, sesi vahşi bir arzuyla doluydu ve Isla onun gözlerinin içine baktı. Gözleri kapkaraydı, arzuyla kesifleşmişti ve elini ensesine dolayıp yavaşça üzerine abandı ve dudaklarını kulağına götürüp "Bir daha yap," dedi.

Isla bir kez daha çığlık attı. Onun elini hiç utanç duymaksızın istediği yere götürüp daha çok zevk almaya çalışırken art arda çığlık attı. Başparmağını nabzında dolaştırıp, sonra dikleşmiş göğüs uçlarına götürdü. İleri geri okşarken giderek hızlandı. Isla kalçalarıyla ona uyum sağlarken onun ağzının içine vergi nefesini; onunla birlikte kasılıyor ve gevşiyordu.

Grim usulca parmaklarını çekti ve onu o hâlde arzuyla yanar hâlde bıraktı ama çok uzun süreliğine değil.

Isla bir anda onun kollarındaydı. Şiş alt dudağını dişleriyle çekiştirerek onu öptü. Elbisesini çekti, dikişler patladı, düğmeler havaya uçtu ve geriye yerde sadece kıyafet parçaları kaldı. Isla ona bağırmadı bile. Tek yaptığı Grim onu pencereye dayarken onun kıyafetlerini tutuşturup kül yığınınna çevirmek oldu. Cam sırtına değince ürperdi ve inledi. Bacaklarını ona doladı.

Grim bir anı bile boşa harcamadı. Onu sımıkı kavradı, içine girdi, ta derinlerine ve Isla onun büyüklüğüne, onun verdiği hisse hiç alışıp alışamayacağını bilmiyordu.

Tamamen içindeyken "Karım," diye soludu boynuna doğru ve onunla uyum hâlinde hareket etmesini beklerken kolları taş gibi sertleşti.

"Kocam/" diye fısıldadı kulağına.

Bu tek söz onu çığırından çıkardı. Dişlerini boynuna geçirirken Isla'nın içine, tüm sinirlerinin nabız gibi attığı o yere doğru sert bir şekilde gidip gelmeye başladı. Isla daha önce hiç çıkarmadığı bir ses çıkardı ve Grim şeytani bir kahkaha attı. "Orası mı?" dedi ve Isla heyecanla başını salladı. Orası. Grim oraya defalarca kez gidip geldi ve Isla bağırmmamak için dişlerini omzuna gömdü.

Daha çok, daha çok istiyordu ve Grim bunu sezmiş olmalıydı çünkü gidip gelişleri daha da sertleşti ve hızlandı, öyle hâle geldi ki Isla arkasındaki pencerenin kırılacağından korktu bir an.

Grim bir eliyle sırtını, bir eliyle kalçasını kavramıştı, dimdik olmuş göğüsleri onun buz gibi göğsüne dayanmıştı.

"Seni seviyorum," diye inledi Grim'in kulağına.

"Sadece seni seviyorum," dedi Grim. Sonra iki eliyle kalçasını kavradı ve sanki ruhlarını birbirinin içinde eritebilirmiş, sanki ona aşkını her hareketiyle gösterebilirmiş gibi daha da sertleşti. Isla ona iyice sarıldı, tek bir beden oldular, sırtı camda aşağı yukarı inip çıkıyordu, bakışları kilitlenmişti ve Isla kenetlendi ve Grim bir küfür savurdu. Son bir kez daha sertçe girdi içine ve onları deliye çeviren, kör eden hazla birbirlerine sarılarak doruğa ulaştılar.

Yıkanırlarken Grim "Biz sonsuzuz kalp," dedi. "Bunu sa- km unutma."

Isla bunun doğru olmasını umut etti.

Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Isla pencereden dışarı bakarken bunun yakında değişeceğini düşündü.

Arkasını döndüğünde Grim'in çoktan savaş kıyafetleri giydiğini gördü. Metal ve zırh kuşanmıştı, kılıcını sırtına takmıştı ve kabzası omzunun üzerinden görünüyordu.

Her yerinden ölüm akıyordu.

Isla daha hafif kıyafetler giymişti, rolüne uygun şeyler. Grim Lynx'le birlikte yerde olacaktı... Isla ise gökte Tayfla.

Leoparı bu fikirden pek hoşlanmamıştı.

Grim'e ne yapacağını anlattı. "İşaretimi bekle," dedi.

Grim başını salladı. "Orada olacağım. Oro da."

"Güzel. Lark hepimizden daha güçlü. Tek bir şansımız var."

Onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Grim onun başının arkasından tutup ellerini saçlarında dolaştırdı ve sanki bu son öpüşü olabilirmiş onu öptü. Isla en sonunda uzaklaşıp ayakları yere basınca nefes nefeseydi ve onun yanından hiç gitmek istemiyordu ama yapmak zorundaydı.

Dışarı çıktılar, her yeri, hatta Tayfın üzerini bile ince bir kar tabakası kaplamıştı. Ejderha kanatlarını çırpıp karları temizledi.

Lynx ona acıyan gözlerle baktı ve Grim ona doğru yaklaşırken bakışı daha da yoğunlaştı.

Grim yavaşça elini Lynx'in alnına koydu, bir ateşkesti.

Leopar burnundan solup başını çevirdi.

"Dikkatli ol" derken Grim'in elini sıktı, sonra Lynx'e baktı. "İkiniz de."

Grim, Lynx'in sırtına bindi. Grim ona tüm vaatleri içeren, bugünün son günleri olmayacağı, dün gece yaptıkları şeyi defalarca kez daha yapacaklarını, sonsuz olduklarını ve ölümün hiçbir şansı olmadığı, son bir bakış attı ve sonra gittiler. Isla kalbi korku ve pişmanlıkla dolu onların gidişini izledi.

"Sadece sen ve ben varız," dedi Isla ejderhanın gözlerinin arasını okşarken. Savaşın yaklaştığını hissetmiş gibi ejderhanın bakışları sertleşti. Burnundan sıcak buharlar çıkıyordu. Sonra Isla üzerine çıkabilsin diye eğildi.

Grim'in öğrettiği gibi oturdu. Sırtındaki çıkıntıları sımsıkı tuttu ve "Gidelim," dedi.

Bir saat önce Cronan'ın mezarına gitmişti. Portal gizli, görünmez ve güvenilmezdi. Lark'ın gücünün yarığı daha da genişlettiğini, diğer dünyaya seslendiğini tahmin ediyordu. Ve diğer dünya ona cevap veriyordu. Birbirlerinden besleniyorlardı.

Ama Isla'da da bir parça diğer dünyadan vardı. İkisinden de.

Acıya tüm gücüyle direnerek Lightlark'ın kalbinin işaret koyduğu kalbinin tam üzerine tanrı kemiği ile ilk parıltısını yapmıştı.

Acı ateşten bir nehir gibiydi, güç damarlarını yakıp kavurdu ve çaresizce bir çıkış yolu aradı. En sonunda bulacaktı.

Ama henüz değil.

Yeni parıltısı derisinin üzerinde zonkluyor, mürekkep dolanıp duruyordu. Kayıp sayfa yanılmamıştı, kemik kandan daha güçlüydü. Kanma karışan fazladan gücü, onun sıcaklığını hissedebiliyordu, cephaneliğine yeni bir silah daha eklenmişti.

Bu şekilde portalı açacaktı. Sayfaya göre kapatmak ise ondan, Oro'dan, Grim'den ve tılsımdan da güç gerektirecekti.

İlk önce Lark'ı sonsuza dek göndermeleri gerekiyordu.

Tayf gökte süzülüyordu ve kısa süre sonra Isla o sesi duydu, yürüyen ordunun sesini. Grim ve Oro yemdi, Lark'ın onları hissetmesi için bekliyorlardı. Onu saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyorlardı.

Bulutlarm üzerinden Tayf ve Isla, Grim ve Oro'yu zar zor görebiliyordu ve etraflarını kuşatan sonsuz kansız orduyu.

Isla yutkundu ve yanında bir ses ona "Söyle bakalım,

hangisinin ölümü seni daha çok üzer?" dedi. Ses öfkeliydi. Alay ediyordu.

Enya. Ateşten kanatları hemen arkasında açılıp kapanıyordu.

Isla soruyu duymazdan geldi. Ondan hoşlanmasa da Oro'ya sadakatine hayrandı. Oro'nun hayatında böyle biri olduğu için minnettardı.

Altındaki ordu sevdiği adamlara giderek yaklaşırken "Dikkatli ol," dedi Isla. Enya sadece bir kaşını kaldırdı ve "Sen kendini düşün Isla," dedi. "Ben bugün ölmüyorum." Sonra göz kırptı, alçalırken ateşten kanatları büyüdü, genişledi ve daha da alevlendi. Yere inmeden keskin bir dönüş yaptı ve kanatlarını yere eğerek yüzlerce kansız askeri yakıp küle çevirdi ve sonra yeniden yükseldi.

Enya yere indi ve sertçe dönerken kanatları kıvrılıp onu sarıp alevler içinde sarmaladı. Bir hortum gibi orduyu ikiye yarıp onları alevler içinde bırakmasını Isla yukandan hipnotize olmuş gibi seyretti.

"Etkileyici. Bunun etkileyici olduğunu söyleyebilirsin," dedi bir ses hemen arkasında. Isla sıçradı, az kalsın dengesini kaybediyordu ve arkasına döndüğünde Zed'i gördü. Sanki aşağıda bir savaş yokmuş gibi ellerini ensesine koymuş uzanıyordu.

"Hazırlar mı?" diye sordu Isla. Planının işe yaraması için her şeyin yerli yerinde olması gerekiyordu.

Zed tembel tembel başını salladı. "Azul ihtiyacımız olan her şeyi verdi. Ve olmayan birkaç şeyi de." Cebine pat pat diye vurdu ve Isla başını iki yana salladı. Zed kalktı ve denizi gösterdi. "Calder'in birkaç sürprizi daha var. Göreceksin."

Sonra Tayfın sağ tarafından düşüp açık mavi gökyüzünde uçarak uzaklaştı. Kansız bir grup askerin ortasına indi ve

sert bir rüzgârdan yapılma kıvrımlı bir kılıçla hepsini doğradı. Son derece sıradan, olağan bir şekilde savaşıyordu; ne sendeliyor ne de çok fazla enerji harcıyor gibiydi.

Grim ve Oro ise tam tersiydi. Sırtı sırta duruyorlardı ve öfkeliydiler. Yukarıdan Isla sadece yok edici gölgeyle yakıp kavuran alevin buluştuğunu görebiliyordu. İkisi de amaçları için her şeylerini feda etmişlerdi.

Isla onların birlikte çalışacaklarını asla düşünemezdi ama Lark düşmanları dost yapmıştı. İşaret için bir, sonra iki dakika bekledi.

İşaret bir çan sesi şeklinde geldi. Fırtınaya karşı çalınan çanlar gibi.

Astria Lark'ı izlemişti ve şimdi yer üstüne çıkmıştı.

Zaman geldi.

Isla derin nefes alıp verdi. Isla yavaşça ayağa kalkarken Tayf kanatlarını neredeyse hiç hareket ettirmeden süzölmeye başladı.

Isla'nın gücü gömölüydü. Gizliydi. Unutulmuştu. Şimdi ise derinliklerine, mümkün olduğuna bile inanmadığı kadar içinin en gizli yerlerine ulaştı...

Ve onu çağırdı.

Gömölü olan her şey sonunda açığa çıkar.

Güçleri öyle dalga dalga bir güçle ortaya çıktı ki az kalsın Tayfın sırtında yere düşüyordu ama dimdik durdu. Gücü ondan parıltılar, yeşil ve kırmızı ışıklar saçarak ortaya çıkarken hiç kıpırdamadı.

Etrafında bir kalkan, ışıklı bir örtü oluşturdu ve Isla tüm güçlerinin onun içinde dönüp durduğunu görebiliyordu. Öldürdüğü herkesi. Şimdiye kadar aldığı tüm yetileri. Hepsi oradaydı, elinin altındaydı.

Parıltılan parlıyor, kullanılmak için yalvarıyordu. Kemik

ve kandan yaratılan yeni mürekkep kalbinin hemen üzerinde kıpırdanıyordu.

Zaman geldi.

Ona seslendi ve göğsü parladı, parıltının yıldız şeklindeki deseni kıyafetinin altında ışık saçtı ve göğü bir aydınlattı. Isla sanki güneşi, ayı, yıldızları ve aralarındaki tüm evreni yutmuş gibi ışık saçarken kendini güce teslim etti.

Geriye büküldü, kolları iki yana açıldı ve boyun eğmez, diğer dünyaya ait bir kuvvetle onu göğe doğru fırlattı.

Isla şimşegin kendisiydi.

Dünya karşılık olarak gümbürdedi.

Isla bunu adanın üzerinde hissetti, portal tamamen açıldı, onu tanıdı ve gücü ona sesleniyordu.

Uzaktan bulutların toplandığını, sanki portalla getirilmiş gibi birden bir araya geldiklerini gördü.

Kapkaraydılar, ağırdılar ve Isla'nın şimdiye dek hiç görmediği kadar korkunçtular.

Çarpıştıklarında yağmur yağmadı.

Sonsuz dalgalar hâlinde gökten pullu, pençeli yaratıklar dökülmeye başladı.

Onları ilk Grim gördü. Bir sürü kolu bacağı, boynu ve kafası olan iğrenç yaratıklar üzerlerine boşalıyordu.

İlk başta gölgeleri onları öldürdü. Oro'nun ateşi küle dönmeyen ne varsa yakıp kavurdu.

Ama sonra metal parçaları yağdı. Shade metali.

Ve tüm güçleri -Isla'nınkiler de dâhil- etkisiz kaldı.

Gök kızıla kesti. Bir rüzgâr onu yere devirdi, ölümden Tayfın çıkıntılarına tutunarak kurtuldu. Kendini topladı, ejderhanın sırtına dümdüz uzandı ve "Bekle. Henüz değil," dedi.

Yer hırlayan yaratıklarla, sevdiği iki erkeğin etrafını kuşatan ve tek bir vücutmuş gibi hareket eden kansız orduyla istila edilmişti.

Onları izliyordu, oraya gitmek, yan yana dövüşmek, eğitildiği gibi kılıçlarını kullanmak için içi içini yiyordu.

Ama bulutların etrafında toplanırken fırtınanın ortasında kaldı. Sessizdi. Karanlıktı. Bulutların ötesini zorlukla görebiliyordu.

İşte o zaman bir şimşegin ışığı göğü bir anlığına aydınlattı ve onların bulut değil, gölge biçimli yaratıklar olduğunu gösterdi.

Işık kayboldu. Isla Tayfın sırtında yaprak gibi titredi.

Ve bir pençenin sesi geceyi yarıp göğü doldurdu. Isla dişlerini sıktı ve Tayf ok gibi fırladı ve fırtınanın içinde onu takip eden yaratıklardan mümkün olduğunca hızla uzaklaşmaya çalıştı. Yükseldikçe yükseldi, bulutların üzerine çıktı. Bir an Isla yaratıkları kaybettiklerini sandı.

Bir şimşek daha çaktı ve neredeyse Tayfın kanadına geçmek üzere olan dişleri aydınlattı.

"İleri!" diye çığlık attı Isla ve ejderha başını eğdi, döndü ve fırtınanın içine daldı. Isla terden sıırıslam elleriyle canı pahasına sımsıkı tutundu.

Yaratık yavaşlamadı. Dikenli kanatları ve onları bir bütün hâlinde yutmaya hazır açık ağzı ve kocaman dişleriyle fırtına- nm içinde onları takip etti.

Ta ki bir dağdan bile daha büyük bir başka yaratık tarafından yutulana kadar.

Ejderha aynı kaderi yaşamamak için tam zamanında geri döndü. Isla yutkundu.

Yaratık bir kule gibi yükselirken ve yarım düzine ağzıyla kükrerken fırtına bile diner gibi oldu. Tüm göğü kapatan kanatları ve her biri Tayftan daha büyük altı kafası vardı.

O kafaların her biri yavaş yavaş onlara döndü.

İşte o zaman Isla, yaratığın sırtında Lark'ın oturduğunu ve ona baktığını gördü.

Kaçmanın bir yolu yoktu. Yaratık çok büyüktü. Isla'nın güçleri burada işe yaramazdı.

Tayf altında titredi ama kanatlarını kocaman açtı. Kaçmadı. Ölümün yüzüne bakmaya hazırdı, tıpkı Isla gibi.

Elini sırtında gezdirirken onun küçük bir pul yığını olduğu zamanı hatırladı. Yarası yüzünden ağladığını. Onu iyileştirdiğini, Güçlendirdiğini.

Isla ejderhayla gurur duyuyordu.

Canavar saldırdığında kaçmayı düşünmediği için onunla gurur duyuyordu.

Hiç yavaşlamadan, başını eğerek canavara doğru uçtu. Kararlıydı. Cesurdu. Denemekten başka şansı olmadığını biliyordu.

Aralarında birkaç metre kalmıştı.

Isla kınından kılıcını çıkarıp Lark'ın yüzüne şeytani bir gülümseme ile baktığında Lark'ın kılıcı tanıdığını fark etti.

Cronan'ın kılıcı.

Isla kılıcı başının üzerinde kaldırıp kükredi.

Ve yer yerinden oynadı sanki bir an. Havayı yerden yükselen çığlıklar yardı, yakınlarda bir yarık açıldı ve güneş binlerce kanadın ardında kaldı.

Drekler.

Ninja yıldızları gibi fırlayıp yaratığın bedenine gömüldüler. Yaratık böğürdü acıyla. Kafalarıyla drekleri yakalamaya çalıştı ama çok büyüklerdi ve kanatlı yaratıklar çok hızlıydı.

Çok küçüklerdi. Anında canavarın ve Lark'ın etrafını sardılar. Canavarın etini lime lime edip yerken zehirlerini de içine salıyorlardı. Daha önce Grim'de gördüğü gibi yaratığın damarları kapkara kesilmişti. Gözlerinin önünde her yeri delik deşik oldu ve canavar kanatlar yüzünden kör olduğu için dengesini kaybedip düşmeye başladı.

Isla Taryf'ın sırtında yeniden ayağa kalkıp kılıcını savurdu.

Dreklerin bazıları etrafını bir lejyon gibi sardı ve pençelerindeki yüzükler fırtınanın içinde parıladı.

Azul'un yüzükleri. Yüzlerceydi.

Yüzlerce fırtına. İçlerinde fırtınaların hapsedildiği ve metalin içinde olsa bile Isla'nın serbest bırakabileceği, kontrol edebileceği bir gücü.

Kılıcını kaldırdı ve tüm küreler kırıldı.

Taşlardan çıkan enerji havayı doldurdu. Her bir fırtına güç yüzüklerindeki gibi etrafında dönüp duruyordu, öyle hızlılardı ki renkli bir çizgiye dönüşmüşlerdi. Isla kükreyerek onlarm hepsini canavarın üzerine gönderdi.

Bir kafası bir kılıca dönüşmüş bir tipi fırtınası tarafından kesildi. Bir diğeri Isla'nın bir tırpana dönüştürdüğü bir güç dalgası ile koptu. Üçüncüsü ise boğazından içeri giren bir hortumla paramparça oldu. Geriye tek bir kafa kalana kadar fırtınalar canavara dört bir yandan saldırdı.

Tayf iki kafasız boynun arasından uçtu, sertçe döndü, Isla kontrol ettiği fırtınalar sayesinde dengede duruyor, ejderha- nm sırtına sağlam bir şekilde basıyordu. Sonra musonlardan, sellerden, heyelanlardan bir kılıç yaptı ve son kalan kafayı kendisi kesip attı.

Canavar aşağı düşerken Lark'ı da yanında götürdü.

Fırtınaları giderek güçlendi, onun kontrol ettiği okyanus- ların, karın, tayfunların, kum fırtınalarının ve buzun rengine boyandı hepsi ve hepsi tüm fırtınaları bitirecek bir fırtınaya dönüşmek için iç içe geçti. Güç ve efordan titreyen kollarla onların hepsini küçültüp tek bir kürenin içine hapsetti.

İşaret vermek için Tayfa üç kez daire çizdirdi. Grim Oro'yu alacak ve Ferrar'ın demirhanesinde buluşacaklardı.

Önce Lark'a ihtiyaçları vardı.

Caldefe Lark'ın parçalanmış bedenini bulma ve parçalarını buza hapsetme görevi verilmişti, böylece Lark iyileşemeyecekti.

Isla'nın Oro ve Grimle demirhanede buluşması gerekiyordu. Planları neredeyse tamamlanmıştı.

Ancak ilk önce yapması gereken başka bir şey vardı.

Isla Tayfın sırtında göğes yükseldi. Son bir hazırlık için kışlık saraya gitti.

Karı fark ettiğinde yemek odasının geniş pencerelerinin önünde yürüyordu. Kar giderek artıyordu. Her zamankinden daha hızlı yağıyordu. Kar taneleri boraya döndü, bir anda öyle hızlanıp yoğunlaştı ki Isla bahçeyi zorlukla görebiliyordu. Hızlandıkça hızlandı ve Isla bir adım geri çekildi ama çok geç kalmıştı.

Kar suya dönüp pervazlardan aşağı akmaya başladı. Isla tutunacak yer ararken dalga onu sürükledi. Yemek masasına, sandalyelere, pencereye tutundu ama su çok güçlüydü.

Dalga onu altına alırken ona karşı direnmenin bir anlamı yoktu.

Nefes nefese yeniden suyun üzerine çıkarken hava almaya çalıştı. Çok fazla su yutmuştu, gözlerini deli gibi açıp kapatıyordu ve bedeni suyun altında hissizleşmişti. Görüşü netleşince kendisini sarayın arkasındaki bahçenin ortasında bulunan kocaman bir havuzun ortasında buldu.

Cleo ve Lark karşısında duruyordu.

Lark'ın paramparça olması gerekiyordu. Şu an donmuş olması gerekiyordu.

Cleo. İsla Moonling hükümdarına dişlerini gösterdi. Cal- der'a bir şey olmamasını umuyordu.

Cleo, İsla'yı yeniden suyun altına gömerek karşılık verdi ve İsla gücünü çağırmaya çalışırken suya karşı direndi ama çoktan suyun dibini boylamıştı. Bedeni buz tutmak üzereydi. Yetileri kaburgalarının derinliklerinde bir yere gömülmüştü.

Yeniden su üstüne çıktığında soğuktan tir tir titriyor, öksürüyordu. Lynx'in kükremesi duyuldu. Sanki bağlardan kurtulmaya çalışıyor gibi çabaladığını duydu İsla ve kanı öfkeden kaynamaya başladı. Grim onu İsla için buraya bağlayıp gitmişti. O ve Oro şu an onu demirhanede bekliyordu ve neden geç kaldığını merak ediyor olmalıydılar.

"Haklıymışsın," dedi Lark. "Yılan gibi kayganmış," dedi gözleri öfkeden alevler püskürtürken. "Oysa ben senin yerin altında, beni beklediğini sanıyordu m... seni bir ejderhanın sırtında fırtınanın içinde görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin." Lark ona meraklı gözlerle baktı. "Bileziklerden nasıl kurtuldun küçük Wildling?"

İsla ona doğru tükürdü ve yeniden suyun altına çekildi. Ona karşı direndi, Oro'nun gücünü kullanarak suyu kontrol etmeye çalıştı ama sanki tüm kontrol Cleo'daymış gibi su par- maklarının arasından akıp gitti. Cleo güçlü bir Moonling'di. Su, buz ve kar ona sadıktı.

"Henüz değil," dediğini duydu Lark'ın ve İsla yeniden nefes nefese suyun üzerine çıktı. "Bana canlı lazım... şimdilik." İsla'ya gülümsedi. Gözleri kalbine ve gömleği şu an sudan bedenine yapıştığı için daha görünür hâle gelen hemen yanındaki yara izine gitti. "Lightlark'ın kalbinden bir parça taşıdığın için güvende olduğunu mu sanıyordun?"

Kocaman sırttı. "Ona ihtiyacım yok. Bana sen lazımsın. Seni topağıma gömeceğim ve sonra sen ve gücün sadece bana ait olacak. Diğerleri gibi seni de dirilteceğim ve sahip olduğun tüm güçle bu dünyayı yok edeceksin. Sonra kemiklerinde yeni bir dünya yaratacağım. Dünya senin üzerine inşa edilecek Isla," dedi. "Ölümünün bir anlamı olduğunu bilmek sana huzur verecektir."

Havuzun altındaki toprak titremeye başladı. Etrafındaki kayalar damarları boyunca çatlayarak parçalandı. Isla kaya parçalarından korunmak için kenara çekildi.

Lark'ın gözleri gözlerinde, dudaklarında bir gülümseme ve bir elini uzatmış duruyordu. Kökler yerin altından çıktı, Isla'yı sarıp sarmaladı ve onu içlerine çekip boğmaya başladı. Onu suyun altına çekiyorlardı.

Önce boğulacak, sonra gömülecek ve dirilecekti. Lark onu dünyayı yok etmek için kullanacaktı.

Isla bir silaha dönüşecekti. Ya dünyayı kurtaracak ya da onu yok edecekti.

Isla'nın dallarla mücadele etmesini izlerken Lark'ın gözleri mutlulukla parladı. Kurtulmak için onun Wildling yetisini çağırmasını izlerken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve dişleri göründü.

Boğazma dayanana kadar buzdan bıçağın geldiğini görmedi. Bıçak onun göğsünü yardı, kollarını ve bacaklarını kesip attı. Buz sıvıdan katiya durmadan değişip duruyor ve bıçak Lark'ın iyileşmesine karşı onu kesmeye devam ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Isla Cleo'ya ve onu sımsıkı tutan köklerden kurtuldu. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken elini suya soktu ve birkaç dakika önce suyun içine attığı kılıcı kavradı parmakları. "Bu arada az kalsın beni öldürecektin."

Cleo sadece omuz silkti.

Isla yavaşça sudan çıkarken bir ölen bir iyileşen Lark onu izliyordu. Isla bir adım attı ve metal bahçeden uçup geldi ve bileğine dolandı. Sonra bacağına. Ve diğer bacağına. Kolunu uzattı ve parçalar puzzle gibi bir araya geldi. Ferrar'ın yaptığı zırh bedeninin her santimini sardı, Isla şu an ışıltı ışıltı ve sıcacıktı. Zırhı daha önce saklamıştı. Her şey önceden planlanmıştı.

Cronan'ın kılıcını sudan çıkardı.

"Onu daha fazla tutamam," dedi Cleo. "Hadi yap ve sakın sözünü unutma."

"Unutmam."

Dün gece Cleo'yu görmeye gitmiş ve ona bir söz vermişti. Moonling hükümdarı Lark'ı buzdan kurtarmış ve onu buraya getirmişti.

Şimdi plana göre sıra Isla'nındı.

Lark'ın çığlıklarını dinleyerek bahçeye doğru koştu. Kökler ayaklarının altında değişmeye başladı ve labirente doğru koşarken çok fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Gökte mavi bir yelken görüldü, Cleo buz ve sudan bir gemiyle okyanusa dönüyordu.

İşi bitmişti.

Isla labirentin girişine gelene dek koştu.,

Ve Lark peşindeydi. Nefes nefeseydi, iyileşiyordu ve bedeninden buzlar yere, donmuş çimenlerin üzerine dökülüyordu. Lark labirente girdi.

Zamanı geldi.

Isla kılıcı yere sapladı. Kulakları yırtan çığlıklarıyla drekler yeryüzüne çıktı ve labirentin etrafını sarıp içindekileri hapsederek etraflarında bir bariyer oluşturdu. Isla'nın emriyle yekvücut bir yaratılmış gibi hareket ediyorlardı.

Lark başını kaldırıp önce onlara, sonra Isla'ya baktı. "Beni durdurabileceklerini mi sandın?" Bir adım daha attı. Ve ikisi de labirentin içinde olmasına karşın yaraları iyileşmeye; eti, kasları ve

kemikleri yeniden oluşmaya başladı. Gülümsedi. "Gücümün burada etkisiz olacağını mı düşündün? Geldiğim yere açılan bir kapıya bu kadar yakınken?"

"Hayır," dedi Isla. "Öyle olacağını düşünmedim."

Sonra ikisini birden portalla labirentin ortasına götürdü.

38. BÖLÜM

ORO

Oro, Isla'nın nedeni bu kadar geç kaldığını bilmiyordu. Grimshaw demirhanede volta atıyor, gölgeleri yeni düşmüş karları yiyip bitiriyor, önüne çıkan her şeyi yok ediyordu. Yaptığı şey buydu, iyi yaptığı şey buydu. Bu dünyada iyi olan her şeyi mahvetmek.

"Bana olan amansız nefretin koltuklarımı kabartıyor," dedi Grim onun duygularını sezincedi. "Fakat birlikte çalışırken onu kontrol altında tutan en iyisi."

Birlikte çalışmak demışken, Isla neredeydi?

Nightshade onun sabırsızlığını, endişesini sezmiş olmalıydı çünkü huysuz bir ses tonuyla "Gelecek," dedi.

"Onun yanma gidelim," dedi Oro. "Onun..."

"Burada beklememizi söyledi," dedi Grim, öfkesi gölgelerini ayaklarının altında Oro'ya çevrilmiş bir düzine kılıca çevirdi. Ancak Oro da onun endişeli olduğunu görebiliyordu.

"Ne için gideceğiz?" Grim ona neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. "Portal kapatmak için hepimizin gücü gerekir. Demircinin tüm güçlerimizi birleştirecek tılsımları var. Isla

buraya gelecek ve sonra hep birlikte Lark'ı temelli göndereceğiz."

Oro'nun yüzü asıldı. Bir çığlık havayı yardığı sırada Oro tam da ona bunun ne tür bir plan olduğunu sormak üzereydi.

Drekler.

Şimdiye dek gitmiş olmaları gerekiyordu. Fırtına sona ermişti.

Oro birden her şeyi anladı. "Portal açmak için bize ihtiya- cı yok," dedi. "Bir tılsıma da ihtiyacı yok. O zaten gücümüze sahip. Her şeyi kendisi yapabilir."

Şimdiye dek hiç hissetmediğı bir korku yüreğine çöreklendi. "Onun kendi planı var. Bu yüzden sadece sana söyledi. Benim yalan söylediğini anlayacağımı biliyordu."

Grim başını salladı, hâlâ inanmıyor gibiydi. "Neden yalan söylesin ki? Onun planı ne olabilir ki?"

Oro düşünmeye, parçaları bir araya getirmeye çalıştı. "Emin değilim ama bir şekilde kendisini feda etmeyi düşünüyor olmalı," dedi ve avuçlarından alevler çıktı. "Kehaneti gerçekleştirmemek için."

Nightshade alçak sesle "Ne kehaneti?" derken sanki yer altlarında sallanır gibi oldu.

39. BÖLÜM PORTAL

Aynalar Sarayındaki portal, Wildling kanı ile karıştırılmış shade metalinden yapılmıştı. Falcının yardımıyla tekniği öğrenmesi zamanını almıştı.

"Üzerinde bir kılıç büyüklüğünde boşluk olan bir kalkan gibi" demişti falcı. Labirente gelip kanını Cronan'ın tabutunun metaline akıtma fikri buradan akıma gelmişti. Böylece metalin karımdan yeni bir parıltı oluşturmaya karar vermişti.

Onlar birdi.

Gücü kalkarım içine akıp gitti.

Labirentin ortasma inerken o gücü Lark'a doğru savurdu ve onu geriye fırlattı.

Lark çabuçak toparlandı. Ellerini uzattı ve çitler Isla'yı içine çekti. İçleri sivri uçlu dişler gibi dikenlerle doluydu. Zırhı olmasaydı onu lime lime ederlerdi ama bu metal ne çiziliyor, ne de zarar görüyordu.

Isla gücünü çağırdı. İçine, gücünün en derinliklerine ulaştı ve onu oradan çekip çıkardı.

Öldürdüğü tüm insanlar, tüm ölümler, tüm kan, tüm

drekler, bir cani olarak yaptığı her şey ortaya çıktı ve Isla gücün kendisini tüketmesine izin verdi.

Lark güçlüydü.

Ama Isla da.

Isla çitlerin içinden çıktı ve parladığını, yetilerinin ışıklar saçtığını ve bir galakside dönüp durduğunu gördü.

Lark arkasındaki çitlerin onu yakalamasını buyurdu ama Isla'nın içinden geçip gittiler: öğrenmiş olduğu bir Nightshade yetişiydi. Wildling kökleri bileklerinden yakalayıp onu diz çöktürmeye zorladı ancak zırhına ve Starling enerji kalkanına karşı hiçbir şey yapamadılar.

Ayaklarının altında toprak onu yutmak ister gibi ayrıldı fakat Isla daha hızlıydı, hemen tünel yapıp Lark'ın arkasında ortaya çıktı. Lark anında arkasına döndü ama Isla onun dallarını gölgeden bir kılıçla karşıladı ve onların yok olmasını izledi.

Isla gölgelerin içine saklandı ve Lark'ın ona fırlattığı her doğa parçası solup yere düştü ölü yapraklar gibi. Lark ona yaklaştıkça zayıflarken Isla daha da güçleniyor gibiydi ve karanlığı çitlerden bile daha yüksekti. Bu, Grim'in gücü değildi. Babasının gücüydü. Isla'nın aldığı, babasının canı gönülden ona verdiği güçtü.

Isla içine girmesi için karanlığa izin verdi. Ona karşı direnmiyordu artık. Onun bir parçasıydı.

Sahip olduğu tüm güçler ortaya çıkmış, başka bir şey, farklı bir şey oluşturmak için altı diyarın gücü içinde eriyip İÇ iÇ'e geçiyordu.

Bu, ona bir bedele mal olacak yeni bir şeydi.

Yerden asma dalları yükseldikçe yükseldi, her yerini sardı, artık ne görebiliyor ne duyabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Tüm duyuları tek olmuştu ve Lark'ın göğsüne bir çivi

çaktığını hissettiğinde bir fırtına gibi kükredi. Sanki etinden içine girmişti, tam kalbinin olduğu yere elini sokmuş ve onu oradan çekip çıkarmış gibi hissetti. Isla güçlerini dünyaya fırlatmaya çalıştı ama duyularının çoğunu kullanamadığı için ne odağı ne de yönü vardı.

Deli gibi sağa sola döndü, nefes alamıyor, düşünemiyor- du. Asma dallarının içinde boğuluyordu. Dallar Lark'a aitti, onları kontrol ediyordu. Isla'nın kolları iki yanına güçsüzce düştü. Hava almaya çalışırken göğsü içeri çöktü.

O zaman hissetti. Onları. Oro ve Grim. Aralarındaki bağı. Yaklaşıyorlardı.

Hayır.

Lark şeytani bir şekilde sırttı. "En tehlikeli insanlar ölümden korkmayanlardır Isla." Lark'ın korkmasına gerek yoktu. Onu öldürmek imkânsızdı.

"Umarım haklısındır," dedi Isla gülümserken. Bedeni ezilmişti, faydasızdı ama gölgesi öyle değildi.

Yerden soyulup kalktı ve Sairsha'nın yaptığı gibi sanki başka bir uzvuymuş gibi onu yönlendirdi. Ona cebine uzanmasını ve içinde saklı olan tüyü çıkarmasını emretti. Gölge tüyün uçlarıyla dalları kesmeye başladı ve Isla bağlarının gevşediğini hissetti. Etini delip geçen çivinin göğsünden geri çıktığını gördü.

Isla serbest kalınca derin bir nefes aldı ve gücünü serbest bıraktı. Dallar paramparça oldu ve gölgesi tüyü ona verdikten sonra yere düştü.

Lark nefes nefese yere diz çökmüş, bir elini göğsüne götürmüştü.

"Bunu anlamam biraz zaman aldı," dedi Isla. "Ama sonra anladım... Aurora seninle konuşmaya çalışmış olmalıydı. Bir şekilde seni öğrenmişti. İsteddiği şeyi elde etmek için seni ser-

best bırakmayı düşünmüştü. O bir Starling'di. Ruhunun bir parçasım tüy gibi bir şeye koymazdı ama sen... sen koydun. Ve onun el yazısını taklit ettin. Nerede olduğumu bu şekilde öğrendin. Çoktan uyanmış, zehrini Nightshade'e yaymaya başlamıştın ama dışarı çıkamıyordun. Kanım... parmağımı kestiğimde seni o serbest bıraktı değil mi?" Lark atıldı ama Isla'nın avuçları alevle doldu. Tüyü alevlerin içine batırdı ve Lark garip şekilde kıvrılıp bükülmeye ve böğürmeye başladı. "Acıtıyor değil mi?" dedi Isla, kendi sesini tanıyamadı, içindeki canavarın sesiydi bu.

Yarısı yanmış tüyü söndürdü. Lark önünde kıvranıyordu. Isla tabuta yaklaştı. Elini üzerine koydu, gücünün yükseldiğini ve kendi gücünün onunla birleşmek için bedeninden aktığını hissetti. Her şeyini içine akıttı, hem sevgi hem de ölüm sayesinde aldığı tüm Nightshade, Wildling ve Sunling yetilerini. Yıldız sopasıyla yüzlerce portal açtı ve Grim'in yetisini çağırdı. Dünya önünde açılırken LarkT sarsmaya devam etti.

Bulutlar başının üzerinde toplanmaya başladı.

Bir bilek hareketiyle tabut patladı. Geriye sadece bir delik kaldı. Karanlık ve sonsuzdu; bir parça gökyüzü ve ortasmda bir parça renk vardı, sanki içi sonsuz bir şafak vaktiydi.

"Hayır," dedi Lark yerdeyken, boğuluyor gibiydi. "Aptal kız. Beni oraya atsan da çıkmanın bir yolunu bulacağım. Geri geleceğim."

Isla başını yana eğdi. "Hayır," dedi. "Gelmeyeceksin."

Sırtından drekleri kontrol eden kılıcı çekip aldı. Oro ve Grim'in yaratıklarla savaştığını hissedebiliyordu. Kalkanlarında bir yarık olduğunu. Emriyle drekler dağıldı, kimseye zarar vermemeleri emredilmişti.

Yararlı olsalar da Zed ve Grim'i drekleri kontrol etmek için kılıcı bulmaya göndermemişti.

Hayır, kılıca ihtiyacı vardı çünkü kılıç Cronan tarafından büyülenmişti.

Yani onunla Cronan'ı bulabilirdi.

Remlar kâğıtta yazanları ona açıklamıştı. Çölde okuduğu şeyin doğru olduğunu söylemişti, bir portalın ancak diğer taraftan kontrol edilebileceğini öğrenmişti.

Bu yüzden kemiği Oro'dan çalmıştı. Bu yüzden kendi planım yapmaya başlamıştı.

Onu tutması için gönderdiği dalları ve kökleri kopararak Lark'ı yerden kaldırdı. Lark'ı portala göndermek bu dünyayı yok olmaktan kurtaracaktı. Ama aynı zamanda Isla'nın kefareti için son şansıydı da.

Lark'ın gücü ölüleri hayata döndürmektir. Burada çok az işe yanyordu. Burada canavarları yaratmak için kullanılıyordu. Ama diğer dünyada... Lark insanları bütün hâlinde diril- tebilirdi. Remlar bunu da söylemişti. Orada Isla onu öldürebilirdi. Isla onun gücünü alabilirdi.

Ve öldürdüğü herkesi yeniden canlandırabilirdi.

Portali kullanmak için bir şeye daha ihtiyacı vardı. Dün bu yüzden falcıyı görmeye gitmişti.

"Mesih diğer dünyaya gitmek gerektiğini söylüyor, onun adım bilmek zorundayım ama ismi unutulmuş."

Fala başım salladı. "Bu bilerek yapıldı." Sırıttı. "Ama mesih bunu biliyordu... bu yüzden ismi buraya gelmeden önce kendine kazıdı, asla unutmamak için." Falcı mağarasının içinde kayboldu ve sonra beyaz parlak bir şeyle geri döndü. Onu Isla'ya verdi. Kemiğe kazınmış bir kelime vardı.

Diğer dünyamnadı... Skyshade'di.

40. BÖLÜM

GRİM

Labirentte laneti Isla kaldırmamışta; drekleee ulaşmadan gücünün kaybolmasının nedeni buydu. Isla bir şekilde lanetin içinden geçip ona ulaşmıştı.

Kılıçtan geçirerek yaratıkların arasından kendine yol açmaya çalışmıştı ama derilerine neredeyse hiçbir şey işlemiyordu ve biri düştüğünde yerini hemen bir başkası alıyordu.

Oro drekler pençeleriyle onu parçalarken kükreyerek ya- nmda savaşıyordu ama ne o ne de Grim pes etmiyordu.

Arkalarında büyük bir çatırtı ve gürültü oldu. Isla'run leoparı peşlerinden gelmişti. Sanki ikisinin göremediği bir şeyi hissetmiş gibi labirente, Isla'ya doğru koşuyordu.

Büyüklüğü ve gücüyle dreklere sağa sola savurdu ve Grim ve Oro da peşinden gitti. Her dönemeçte leopar çitlerin arasına girip onları ikiye bölüyor ama asla yavaşlamıyordu. Isla'nın kokusunu alıyordu ve iki hükümdar da onun peşinden hızla ilerliyordu.

Grim portal açamayacak kadar güçsüzdü. Tüm çitleri küle çeviremeyecek kadar gücü tükenmişti. Yıkım gücü

kendisi kadar acımasız olan düşmanının yanında hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu.

Isla Oro'ya kehanetten bahsetmişti. Ona güvenmişti. Acı bir bıçak gibi böğrüne saplanmıştı çünkü bunun tek suçlusu kendisiydi.

Şimdi hayatında ilk kez Sunling hükümdarının varlığına minnettardı. Onu kurtarmasına yardım edebilirse gerekirse önünde eğilecekti, ne isterse yapmaya hazırdı. Isla için her şeyi yapardı ve bunu kanıtlamak için daha yolun başındaydı.

İlk leopar oraya ulaştı ve kükremesi onu iliklerine dek titretti.

Bir şimşegin ışığı göğü ikiye bölüp labirentin ortasına indi. Gücü hepsini geriye savurdu. Yer sallanmaya başladı. Sarayın tüm pencereleri tuzla buz oldu. Grim anında ayağa kalktı. Koşmaya devam etti. Saray umurunda bile değildi. Tek umursadığı Isla'ydı ve...

Grim labirentin ortasına vardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Tabutun olduğu yer yanmış bir daireydi ve geriye yanık beyaz bir tüy kalmıştı.

Lark portaldan diğer dünyaya gitmişti.

Ve Isla da.

TEŞEKKÜRLER

Bir serideki her kitap kendi yolculuğudur ve ben Skys- hade'in dünyaya gelmesini mümkün kılan herkese sonsuza dek minnettarım. Editörüm Anne Heltzel'e bu seriyi en başından beri desteklediği ve pek çok şeyi mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Ona ve bana bir şans verdiğiniz için inanılmaz derecede minnettarım. Andrew Smith'e bu kitaplara inandığı ve potansiyellerini gördüğü için teşekkür ederim. Edebiyat menajerim Jodi Reamer'a yol gösterici yıldızım olduğu ve bir şekilde neredeyse her gün benimle konuşacak zamanı bulduğu için teşekkür ederim. Benim yanımda olduğunuz için çok minnettarım. Avukatım Eric Greenspan'a beni bu işe dâhil ettiği ve her adımda beni desteklediğin için teşekkür ederim.

Fikirlerimi her zaman dinlediği ve her yönüyle bir süper insan olduğu için Kim Lauber'e teşekkür ederim. Mary Marolla'ya, ben olmadığım zamanlarda fevkalade organize olduğu ve sihrin gerçekleşmesini sağladığı için; Megan Carlson, Maggie Moore, Josh Weiss, Taryn Roeder, Megan Evans ve Angelica Busanet'e de bu kitabın baskıya hazır hâle gelmesi ve okurların eline ulaşması için yaptıkları inanılmaz çalışmalar için ve Micah Fleming, Natalie C. Sousa ve Sasha

Vinogradova'ya hayallerimdeki yılan ve fırtına dolu kapağı yarattıkları için teşekkür ederim.

Berni Vann, Michelle Weiner ve Annika Patton'a her şey için teşekkür ederim. Berni ve Michelle-Sizlerle birlikte çalışabildiğim için çok minnettarım. Annika - her zaman bu kitapla- n okuyan ilk kişinin ve her şeyden önce arkadaşlığın için çok minnettanm. Denisse Montfort'a ve Allison Elbl'e yaptığınız her şey için ve Anqi Xu'ya bana harika notlar verdiği için teşekkür ederim.

Bunca yıldır verdiği destek için aşkına teşekkür ederim. Gerçek dünyayı kurgusal bir dünyadan daha iyi hâle getiriyorsun. Her günümü seninle geçirebildiğim için çok minnettanm. Seni seviyorum.

Sürekli bir teslim tarihi gibi görünen bir zamanda benimle ve iletişim eksikliğimle uğraştıkları için aileme ve arkadaşlarıma sonsuz teşekkürler. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve hayatımda olduğunuz için size minnettarım.

Son olarak ve en önemlisi, benimle birlikte bu yolculuğa çıktığın için, sevgili okur, sana teşekkür ederim. Bu seriye verdiğiniz destek beni yazmaya devam ettiriyor - her kitap sizin için. Her şey için teşekkür ederim.

